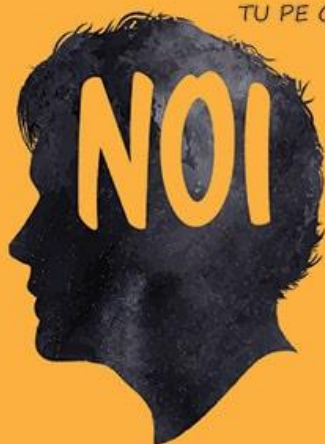
HERG BENET
PASSPORT

NEW YORK TIMES BESTSELLER

O TOCILARĂ
UN ATLET
UN DELINCVENT
O PRINȚESĂ
O CRIMĂ
TU PE CINE AI CREDE?

Karen M. McManus

Karen M. McManus

UNUL DINTRE NOI MINTE

Original: *One of Us Is Lying* (2017)

Traducere din engleză de:
CRISTINA NEMEROVSCHI

HERG BENET

2017

PARTEA ÎNTÂI

SIMON SPUNE

Capitolul unu

Bronwyn
Luni, 24 septembrie, 2.55 pm

O filmare porno. O presupusă sarcină. Două scandaluri legate de înșelatul partenerilor. Și astea sunt doar noutățile din săptămâna asta. Dacă tot ce ai fi știut în legătură cu Liceul Bayview ar fi fost din aplicația de bârfe a lui Simon Kelleher, te-ai întreba cum naiba își mai face cineva timp să meargă și la ore.

— Astea-s vechi, Bronwyn, spune o voce peste umărul meu. Așteaptă doar să vezi postarea de mâine.

La dracu'. Nu-mi place să fiu prinsă în timp ce îmi arunc un ochi pe *Despre Asta,* cu atât mai puțin de către însuși creatorul ei. Pun deoparte mobilul și îmi închid dulapul.

— Ce vieți te mai pregătești să distrugi, Simon?

Simon își potrivește pașii cu ai mei, în timp ce ne pierdem în mulțimea de elevi ce se îndreaptă spre ieșire.

— E un serviciu pe care îl fac societății, spune el, cu o fluturare detașată din mână. Tu îl meditezi pe Reggie Crawley, nu? N-ai vrea să știi dacă ar avea o cameră video ascunsă în dormitor?

Nu mă obosesc să răspund. Să ajung undeva în apropierea dormitorului lui Reggie Crawley, cel mereu trotilat, e la fel de probabil să se întâmple pe cât este ca lui Simon să i se trezească în viitorul apropiat o conștiință.

— În orice caz, cu toții și-o merită. Dacă oamenii n-ar minți și n-ar înșela, aș rămâne fără muncă.

Ochii reci, albaștri ai lui Simon observă parcă abia acum pașii mei grăbiți.

— Unde alergi așa? Vrei puțină faimă la orele opționale?

Aș vrea eu. Parcă pentru a mă ironiza, mobilul meu primește o alertă: *Repetiții pentru competiția de mate. 3 p.m., Epoch Coffee.* Urmează și un mesaj de la o colegă de echipă: *Evan e aici.*

Sigur că e acolo. Tipul drăguț, pasionat de competiția de matematică (matesport, cum îi spunem pe scurt – mai puțin oximoron decât pare la prima vedere) e parcă mereu prezent atunci când eu nu pot ajunge.

— Nu chiar, îi răspund.

Ca o regulă generală, și mai ales în ultima vreme, încerc să-i ofer lui Simon cât mai puține informații cu putință. Trecem prin ușile de metal vopsite în verde și ne îndreptam spre scările din spate, o linie despărțitoare între aripa veche și jegoasă a Liceului Bayview și aripa lui nouă, strălucitoare și aerisită. În fiecare an, tot mai multe familii bogate pleacă din San Diego și ajung cu 15 mile mai la est, în Bayview, așteptându-se ca taxele școlare să le ofere copiilor o experiență mai plăcută decât pereți cu zugrăveală demodată, zgrunțuroasă, și linoleum zgâriat.

Simon e în continuare pe urmele mele când ajung la laboratorul domnului Avery, de la etajul al treilea, așa că mă întorc spre el, cu brațele încrucișate.

— N-ai unde să fii în altă parte?

— Ba da. La detenție, zice, și se așteaptă ca eu s-o iau din loc.

Când pun în schimb mâna pe mânerul ușii ca să intru, izbucnește în râs.

— Nu-mi spune, și tu? Ce ai făcut?

— Sunt pedepsită pe nedrept, mormăi eu și deschid ușa de perete.

Alți trei elevi sunt deja așezați, și mă opresc să îi observ rapid. Nu sunt chiar gașca la care m-aș fi așteptat. Cu excepția unuia singur.

Nate Macauley se lasă pe spate cu scaunul și se strâmbă la mine.

— Ai greșit culoaru'? Aici e detenția, nu consiliul elevilor.

El ar trebui să știe cel mai bine. Nate a tot avut probleme încă din clasa a cincea, care e și perioada când ne-am vorbit noi ultima dată. Zvonurile spun că a fost de curând eliberat condiționat după ce a fost acuzat pentru… ceva serios. Ar putea fi pentru că a condus beat; ar putea fi pentru trafic de droguri. Toată lumea își cumpără drogurile de la el, dar eu știu asta doar din teorie.

— Terminați cu discuțiile.

Domnul Avery verifică ceva pe clipboard-ul lui, apoi închide ușa în urma lui Simon. Ferestrele cu arcade înalte de pe peretele din spate trimit triunghiuri de lumină din soarele după-amiezii, iar sunete vagi de la antrenamentul de fotbal ajung până la noi, de pe terenul de lângă parcarea de dedesubt.

Mă așez, în timp ce Cooper Clay, care ține în mână un ghemotoc de hârtie strâns sub forma unei mingiuțe, șoptește „Addy, uite aici!” și o aruncă spre fata

de vizavi de el. Addy Prentiss clipește, zâmbește nehotărât și lasă hârtia să cadă pe podea.

Ceasul de pe peretele clasei se târăște spre 3, și nu mă pot abține să mă uit la mișcarea limbilor cu sentimentul că mi s-a făcut o nedreptate. Nici măcar nu *ar trebui* să fiu aici. Ar trebui să fiu la Epoch Coffee, să flirtez stângaci cu Evan Neiman pornind de la ecuațiile diferențiale.

Domnul Avery e genul care mai întâi te pedepsește, și abia apoi – sau niciodată – îți pune întrebări, dar poate că încă mai este timp să-l fac să se răzgândească. Îmi dreg vocea și încep să țin mana ridicată, până ce văd rânjetul lui Nate devenind și mai larg.

— Domnule Avery, cel pe care l-ați găsit nu era telefonul meu. Nu am idee cum a ajuns în rucsacul meu. Ăsta e al meu, spun, fluturând în aer iPhone-ul, în carcasa lui cu dungi.

Sincer, ar trebui să fii picat din Luna ca să aduci un telefon la orele domnului Avery. Are reguli stricte împotriva telefoanelor mobile și își petrece primele zece minute ale orei lui scotocind prin gențile noastre de parcă ar fi șeful securității de la aeroport și noi am fi suspecți trecuți pe lista neagră. Telefonul meu era în dulap, ca întotdeauna.

— Și tu ai pățit la fel?

Addy se întoarce repede spre mine, iar părul ei blond, proaspăt șamponat, îi plutește în jurul umerilor. Probabil că au despărțit-o printr-o operație chirurgicală de iubitul ei, dacă e acum singură aici.

— Nu era nici al meu telefonul ăla.

— Trei, cu mine, spune și Cooper.

Accentul lui sudist îl face să pronunțe *trăi,* nu *trei.* El și Addy schimbă priviri surprinse, și mă întreb cum de abia acum și-au dat seama de asta, din moment ce fac parte din aceeași gașcă. Poate copiii megapopulari au lucruri mai interesante de discutat decât pedepsele primite pe nedrept.

— Cineva ne-a pus la cale o farsă!

Simon se apleacă în față, cu coatele sprijinite de pupitru, părând incitat și gata să dea de firul unei bârfe proaspete. Privirea lui ne inspectează pe toți patru, așa cum stăm în clasa aproape goală, înainte de a se opri asupra lui Nate.

— De ce ar vrea cineva să aducă la detenție o mână de elevi care nu au mai fost pedepsiți până acum? Pare genul de chestie pe care, nu știu, doar un tip care e aici tot timpul ar face-o, de distracție.

Mă uit și eu la Nate, dar nu mi se pare plauzibil. Să pui așa ceva la cale pare laborios, și totul la Nate – de la părul lui șaten închis foarte ciufulit, până la geaca gri de piele – zbiară *Nu dau doi bani pe nimic.* De fapt, nu zbiară – mai

degrabă scuipă cuvintele, înainte să caște zgomotos. Îmi întâlnește privirea, dar nu spune nimic, doar se leagănă și mai tare cu scaunul. Încă un milimetru, și va cădea cu siguranță pe spate.

Cooper își îndreaptă umerii, iar o cută îi brăzdează fața lui de Captain America.

— Ia stați așa. Mă gândisem că e pur și simplu o greșeală, dar, dacă tuturor ni s-a întâmplat același lucru, clar e o glumă proastă pusă la cale de cineva. Și pierd antrenamentul la baseball din cauza asta.

O spune ca și cum ar fi un chirurg care operează pe cord deschis și care acum e reținut de la a salva viața cuiva.

Domnul Avery își dă ochii peste cap.

— Păstrați teoria conspirației pentru un alt profesor. Nu m-ați nimerit. Știați cu toții care sunt regulile împotriva telefoanelor mobile la ore, și cu toate astea le-ați încălcat.

Îi aruncă în special lui Simon o uitătură acră. Profii știu că *Despre Asta* există, dar nu prea au ce face pentru a-i pune capăt. Simon folosește doar inițialele elevilor și niciodată nu vorbește deschis despre școală.

— Acum, atenție la mine. Veți sta aici până la ora 4.

Vreau ca fiecare dintre voi să scrie un eseu de 500 de cuvinte despre cum tehnologia distruge liceele americane. Cine nu va respecta regulile mai primește ca pedeapsă o oră, mâine.

— Pe ce să scriem?, întreabă Addy. Nu avem computere aici.

Majoritatea sălilor de clasă au laptopuri, însă domnul Avery, care arată ca și cum ar fi trebuit să se pensioneze cu un deceniu în urmă, este mai de modă veche.

Domnul Avery merge până la pupitrul lui Addy și bate cu degetele pe marginea unui caiet galben, dictando. Cu toții avem unul pe bancă.

— Redescoperă magia scrisului de mână. Este o artă cam uitată.

Fața drăguță, în formă de inimă, a lui Addy devine o expresie a confuziei.

Păi, și cum știm când am ajuns la 500 de cuvinte?

— Numeri, îi răspunde domnul Avery.

Ochii îi cad apoi pe telefonul pe care încă îl țin în mână:

— Și dă încoace aia, domnișoară Rojas.

— Faptul că îmi confiscați telefonul mobil *de două ori* nu vă dă de gândit? Cine umblă la el cu două telefoane? îl întreb.

Nate rânjește, dar atât de rapid, că aproape îi ratez schimbarea de expresie.

— Serios, domnule Avery, cineva ne-a jucat o farsă, continui eu.

Mustața cărunta a domnului Avery se zbate, un gest care ne arată de obicei că e plictisit. Întinde mâna spre mine, așteptând.

— Telefonul, acum, domnișoară Rojas. Dacă nu cumva vrei să te mai întorci o dată pe aici.

Îl predau, cu un suspin, în timp ce proful îi privește dezaprobator pe ceilalți.

— Telefoanele pe care le-am luat mai devreme de la voi ceilalți sunt în biroul meu. Le veți primi după ce se termină detenția.

Addy și Cooper schimbă priviri amuzate, probabil fiindcă telefoanele lor adevărate sunt puse bine în ghiozdane.

Domnul Avery aruncă mobilul meu într-un sertar și se așază la catedră, deschizând apoi o carte și pregătindu-se să ne ignore pe toți timp de o oră. Scot un pix și lovesc ușor cu el paginile caietului galben, gândindu-mă la tema care ne-a fost dată. Chiar crede domnul Avery că tehnologia distruge școlile? E o concluzie cam deplasată la care să ajungi, doar pe baza unor telefoane confiscate. Poate că e doar o capcană și se așteaptă să-l contrazicem, în loc să fim de acord cu el.

Îi arunc o privire lui Nate, care stă aplecat deasupra caietului și scrie cu litere mari, de tipar, *Computerele sunt date* dracu', iar și iar.

Poate că mă frământ prea tare în legătură cu tot.

Cooper

Luni, 24 septembrie, 3.05 pm

Mâna începe să mă doară după numai câteva minute. E cumva penibil, mă gândesc, dar nici nu-mi mai pot aminti când a fost ultima dată când am scris ceva de mână. În afară de asta, mai folosesc și mâna dreaptă, iar asta nu îmi va veni niciodată natural, indiferent câți ani o să tot încerc. Taică-miu a insistat să învăț să scriu cu dreapta pe când eram în clasa a doua, după ce m-a văzut aruncând mingea. *Mâna ta stângă e aur pur. N-o irosi cu rahaturi care nu contează,* îmi zisese. Rahaturile, potrivit lui, erau toate lucrurile în afară de aruncări. Și, per total, ce nu avea legătură cu baseball-ul.

Tot cam pe atunci a început să-mi spună și Cooperstown, o poreclă împrumutată de la gala premiilor pentru baseball. Era important pentru el să pună cât mai multă presiune pe un copil de opt ani. Să știu exact ce se așteaptă în viitor de la mine.

Simon se întinde după rucsacul lui și răscolește prin el, desfăcând toate fermoarele. Îl ridică și mai mult în poală și se holbează înăuntru.

— Unde dracu' îmi e sticla cu apă?

— Liniște, Kelleher, spune domnul Avery, fără să-și ridice privirea spre noi.

— Ok, dar… îmi lipsește sticla cu apă. Și mi-e sete.

Domnul Avery face un semn spre chiuveta din spatele clasei, cu blatul plin de eprubete și pahare de laborator.

— Du-te și bea de acolo. *În liniște.*

Simon se ridică și ia un pahar de pe chiuvetă, după care îl umple cu apă de la robinet. Se întoarce la locul lui și pune paharul pe marginea pupitrului, însă pe moment pare distras de scrisul monoton și metodic al lui Nate.

— Bă, zice el, lovindu-l ușor cu piciorul pe Nate. Ai pus tu telefoanele alea în rucsacurile noastre ca să ne faci o farsă?

De data asta, domnul Avery ridică privirea și se încruntă.

— Am zis *în liniște,* Kelleher.

Nate se lasă pe spate și își încrucișează brațele pe piept.

— De ce aș fi făcut asta?

Simon ridică din umeri.

— De ce faci tu tot ceea ce faci? Ca să ai companie atunci când o să fii pedepsit pentru tâmpenia pe care ai făcut-o în ziua respectivă?

— Dacă mai aud un cuvânt de la vreunul dintre voi, aveți detenție și mâine, spune proful.

Cu toate astea, Simon deschide gura să dea o replică, dar chiar atunci se aude un scârțâit de cauciucuri și apoi o bușitură, de parcă două mașini au intrat una într-alta. Addy icnește, iar eu mă apuc cu ambele mâini de pupitru, ca și cum eu aș fi fost într-una din mașinile care s-au lovit. Nate, aparent fericit pentru întrerupere, e primul care se ridică în picioare și merge să se uite pe geam.

— Cine naiba se bușește în parcarea școlii?, zice el.

Bronwyn se uită la domnul Avery ca și cum i-ar cere permisiunea, și apoi, când el se ridică de la catedră, sare și ea din bancă și se duce la geam. Addy o urmează, și într-un final dau și eu drumul marginilor băncii, de care mă apucasem parcă speriat. Vreau să văd ce s-a întâmplat. Mă aplec peste pervaz să mă uit afară, iar Simon vine lângă mine și râde straniu în timp ce ne holbăm la scena de jos.

Două mașini, una roșie, veche, și una gri, fără semnalmente speciale, sunt într-adevăr bușite una de cealaltă. Ne uităm la ele în tăcere, până când domnul Avery, într-un final, suspină exasperat.

— Ar fi bine să merg să văd dacă a fost cineva rănit.

Ne inspectează rapid pe toți cu privirea și o identifică pe Bronwyn drept cea mai responsabilă din grup.

— Domnișoară Rojas, ai grijă să fie totul în regulă aici până mă întorc.

— Bine, spune Bronwyn, aruncând o privire îngrijorată către Nate.

Stăm în continuare la geam, urmărind scena de dedesubt, dar înainte ca domnul Avery sau alt profesor să iasă din clădire ambele mașini își pornesc motorul și părăsesc parcarea.

— Eh, ce dezamăgitor, spune Simon.

Se întoarce în bancă și apucă paharul cu apă, însă, în loc să se așeze, începe să se plimbe prin clasă și se oprește în fața posterului cu tabelul periodic al elementelor. Scoate un cap pe hol, de parcă ar vrea s-o șteargă, dar apoi se întoarce și ridică paharul spre noi, ca și cum ar da noroc.

— Mai vrea și altcineva niște apă?

— Da, eu, spune Addy, strecurându-se la loc în bancă.

— Ia-ți singură, prințeso, se strâmbă Simon la ea.

Addy își dă ochii peste cap și nu se mișcă din bancă, în timp ce Simon se sprijină de catedra domnului Avery.

— Prințesă la propriu, nu-i așa? Cu ce o să-ți umpli timpul acum, după ce balul din primăvară a fost bifat? Mai e mult până la balul de absolvire. Un spațiu gol.

Addy se uită la mine, fără să-i răspundă. N-o învinovățesc. Gândirea lui Simon nu are niciodată nimic bun de exprimat când vine vorba despre prietenii noștri. Se comportă ca și cum nu i-ar păsa dacă e popular sau nu, însă a părut destul de mândru de el când a fost votat să facă parte din juriul balului, primăvara trecută. Încă nu sunt sigur cum a reușit s-o facă, altfel decât să fi promis că va păstra secretele elevilor în schimbul voturilor.

Totuși, săptămâna trecută, când a fost un alt bal, n-am văzut nici urmă de el pe acolo. Eu am fost votat regele balului, așa că poate sunt următorul pe lista lui, să fiu hărțuit sau ce naiba face Simon de obicei.

— Care-i treaba, Simon?, îl întreb, așezându-mă lângă Addy.

Nu suntem chiar atât de apropiați noi doi, dar uneori simt nevoia s-o protejez. A fost cu cel mai bun prieten al meu încă din a noua, și e o tipă de treabă. De asemenea, nu e genul de persoană care să știe cum să-i facă față cuiva ca Simon, care nu se dă niciodată bătut.

— Ea e prințesa, tu ești sportivul, zice el.

Ridică apoi bărbia spre Bronwyn, pe urmă spre Nate.

— Tu ești tipa cu creier. El e delincventul. Sunteți niște clișee umblătoare din filmele pentru adolescenți.

— Și tu unde te încadrezi?, întreabă Bronwyn.

S-a tot fâțâit pe lângă fereastră, dar acum merge la pupitrul ei și se așază pe el. Își încrucișează picioarele și își trage părul brunet, strâns în coadă, pe un

umăr. Are ceva mai drăguț anul ăsta. Poate ochelari noi? I-a mai crescut părul? Brusc, te face să ai senzația că a fi tocilar e o chestie chiar sexy.

— Eu sunt naratorul atotștiutor, spune Simon.

Sprâncenele lui Bronwyn se ridică deasupra ochelarilor.

— Nu există așa ceva în filmele pentru adolescenți.

— Ah, Bronwyn, zice el, clipind, și dă pe gât toată apa din pahar. Dar *există* așa ceva în viață.

O spune ca pe o amenințare, și mă întreb dacă o are cu ceva la mână pe Bronwyn, dacă o să apară și ceva cu ea în aplicația aia idioată a lui. Urăsc chestia aia. Aproape toți prietenii mei au fost tocați acolo, la un moment dat, și uneori asta le-a cauzat probleme serioase. Amicul meu Luis și prietena lui s-au despărțit din cauza a ceva scris de Simon. Chiar dacă a fost o poveste adevărată, despre cum Luis s-a cuplat cu verișoara iubitei lui. Dar chiar și așa stând lucrurile, chestiile astea n-ar trebui publicate. Bârfele de pe holuri sunt destul de rele oricum.

Și, dacă e să fiu sincer, sunt cam panicat la gândul că Simon ar putea scrie și despre mine, dacă și-ar pune mintea la treabă.

Simon ridică paharul și se strâmbă.

— Are un gust oribil.

Scapă paharul din mână, și îmi dau ochii peste cap când văd încercarea lui de a fi dramatic. Chiar și atunci când cade pe podea, tot mă mai gândesc că joacă teatru. Dar apoi începe să hârâie din gât, ca și cum nu poate să respire.

Bronwyn e prima care sare în picioare, apoi se lasă în genunchi lângă el.

— Simon! strigă ea, zgâlțâindu-l de un umăr. Ești bine? Ce s-a întâmplat? Poți vorbi?

Tonul ei trece de la îngrijorare la panică, și asta e suficient ca să mă aducă și pe mine în stare de alertă. Dar Nate e mai rapid – trece de mine și îngenunchează lângă Bronwyn.

— Creionul, zice Nate, uitându-se la fața roșie ca racul a lui Simon. Ai un creion?

Simon dă din cap cu disperare, cu mâna strânsă în jurul gâtului. Apuc pixul de pe pupitrul meu și dau să i-l întind lui Nate, gândindu-mă că vrea să facă una din traheotomiile alea de urgență sau ceva de genul. Nate, în schimb, se holbează la mine de parcă aș avea două capete.

— De ăla cu epinefrină zic, spune, scotocind în rucsacul lui Simon. Are o reacție alergică.

Addy se ridică și ea și își înconjoară mijlocul cu brațele, fără să spună un cuvânt. Bronwyn se întoarce spre mine, cu fața înroșită și transpirată.

— O să caut un profesor și să sun la Salvare. Stai cu el, ok?

Își apucă mobilul din sertarul domnului Avery și iese în fugă pe hol.

Îngenunchez lângă Simon. Ochii par să îi iasă din orbite, buzele îi sunt albastre și scoate niște sunete oribile, ca și cum s-ar îneca. Nate răstoarnă tot conținutul rucsacului pe podea și scotocește prin haosul de cărți, hârtii și haine.

— Simon, unde îl ții?, întreabă, smulgând fermoarul buzunarului din față și scoțând doar două pixuri obișnuite și un mănunchi de chei.

Dar Simon a trecut de punctul când ar mai putea vorbi. Îmi pun palma transpirată pe umărul lui, ca și cum asta ar putea să ajute cumva.

— Ești în regulă, o să fii bine. Vor veni ajutoare.

Îmi aud propria vocea devenind tot mai înceată, densă ca melasa. Accentul meu devine și mai evident atunci când sunt agitat. Sigur că acum sunt agitat. Mă întorc spre Nate:

— Sigur nu se îneacă de la ceva?

Poate că are nevoie de manevra Heimlich, nu de un nenorocit de creion medical.

Nate mă ignoră și aruncă deoparte rucsacul golit al lui Simon.

— Căcat! strigă el, dând cu pumnul în podea. Îl ai mereu la tine, Simon? Simon!

Ochii lui Simon se dau peste cap în timp ce Nate scotocește prin buzunarele lui. Dar nu găsește nimic, cu excepția unui șervețel mototolit.

În depărtare se aud sirenele unei ambulanțe, iar domnul Avery, împreună cu alți doi profesori și cu Bronwyn, intră alergând în clasă.

— Nu-i putem găsi tubul cu epinefrină, îi informează succint Nate, arătând spre grămada unde s-au adunat lucrurile lui Simon.

Domnul Avery se holbează la Simon, cu maxilarul căzut de oroare, apoi se întoarce spre mine:

— Cooper, în biroul asistentei trebuie să fie creioane cu epinefrină. Trebuie să fie la vedere și să aibă o etichetă pe ele. Fugi!

Ies alergând pe hol, auzind pași în urma mea, care însă par tot mai îndepărtați în timp ce fug cât de repede pot pe scara din spate. Sar câte trei trepte deodată, ajung la primul etaj și acolo dau peste câțiva elevi, în goana mea spre cabinetul medical. Ușa este larg deschisă, dar nu este nimeni înăuntru.

Cabinetul este o cameră înghesuită, cu patul proptit de fereastră și un dulap mare, gri, în stânga. Inspectez locul dintr-o privire și observ două cutii albe, cu etichete roșii. Pe una scrie *Defibrilator de urgență,* pe cealaltă *Epinefrină.* Mă reped la cea de-a doua și o deschid.

Nu este nimic înăuntru.

Deschid și cealaltă cutie, care are un aparat de plastic, cu poza unei inimi pe el. Sunt convins că nu e ceea ce caut, așa că încep să răscolesc prin cabinet, răsturnând cutii cu bandaje și aspirină. Nu găsesc nimic ce ar trebui să arate ca un creion.

— Cooper, ai găsit-o?, mă întreabă domnișoara Grayson, unul dintre profesorii care veniseră în fugă în laborator împreună cu domnul Avery și cu Bronwyn, acum intrând în cabinet, pe urmele mele.

Gâfâie ca naiba și stă aplecată într-o parte, ținându-se de mijloc. Fac un gest spre cutia albă, goală.

— Ar fi trebuit să fie acolo, nu? Dar nu sunt.

— Caută și prin sertare, spune ea, ignorând bandajele pe care le-am împrăștiat pe jos, o dovadă că deja am căutat.

Încă un profesor ni se alătură, și răscolim tot cabinetul, în timp ce sunetul sirenelor se apropie tot mai mult. Când am căutat și în ultimul sertar, domnișoara Grayson își șterge transpirația de pe frunte cu dosul palmei.

— Cooper, spune-i domnului Avery că nu am găsit nimic, încă. Eu și domnul Contos o să mai căutăm.

Ajung în laboratorul domnului Avery în același timp cu paramedicii. Sunt trei și poartă uniforme ca ale celor care lucrează în Marină. Doi dintre ei împing o targă lungă și albă, celălalt merge în fața lor ca să împrăștie mulțimea care s-a adunat deja în jurul ușii. Aștept până ce intră toți trei, apoi mă strecor și eu. Domnul Avery aproape că s-a prăbușit peste tablă, cu mânecile suflecate la cămașa galbenă.

— N-am putut găsi epinefrina, îi spun.

Își trece o mână tremurată prin părul alb și subțire, în timp ce unul dintre paramedici îl înțeapă pe Simon cu o seringă, iar ceilalți doi îl ridică pe targă.

— Dumnezeu să-l ajute pe băiatul ăla, șoptește domnul Avery.

Cred că o spune mai mult pentru el, decât pentru mine.

Addy stă deoparte, singură, și pe obraji îi curg lacrimi. Străbat clasa până la ea și îmi pun o mână în jurul umerilor ei, în timp ce paramedicii duc targa cu Simon de-a lungul holului.

— Puteți veni și dumneavoastră?, îl întreabă unul din ei pe domnul Avery.

Dă din cap și îi urmează, lăsând laboratorul gol, cu excepția câtorva profesori în stare de șoc. Plus noi patru, care am fost acolo cu Simon de când a început ora de detenție. Nu cred că au trecut mai mult de cincisprezece minute de când a fost asta, dar am senzația că au fost ore.

— O să fie bine?, întreabă Addy, cu o voce strangulată.

Bronwyn își strânge mobilul între palme ca și cum l-ar folosi ca să se roage. Nate stă aplecat, cu mâinile sprijinite pe coapse, fixând cu privirea ușa, în timp ce mai mulți profesori și elevi vin înăuntru.

— M-aș hazarda să spun că nu, n-o să fie, zice el.

Capitolul doi

Addy

Luni, 24 septembrie, 3.25 pm

Bronwyn, Nate și Cooper stau cu toții de vorbă cu profii, însă eu un pot. Am nevoie de Jake. Scot telefonul din geantă ca să-i dau un mesaj, dar mâinile îmi tremură prea tare. Așa că prefer să-l sun.

— Iubito?

Răspunde chiar de la al doilea apel, părând surprins. De obicei, noi nu ne telefonăm. Niciunul dintre prietenii noștri nu o face, vorbim prin mesaje. Uneori, când sunt cu Jake și îi sună mobilul, îl ridică spre mine și glumește: „Oare ce înseamnă apel în așteptare?”. De obicei, este maică-sa.

— Jake.

E tot ce pot spune înainte să încep să plâng în hohote. Brațul lui Cooper este tot în jurul umerilor mei și el este singurul care mă mai ține pe picioare. Plâng prea tare ca să mai pot vorbi, iar Cooper îmi ia telefonul din mână.

— Salut, frate. S’t Cooper, zice, iar accentul îi este mai puternic decât în alte dăți. Unde ești? Putem să ne vedem afară? A fost o… Ceva s-a-ntâmplat. Addy chiar e supărată. Nu, nu, ea e bine, dar… Simon Kelleher a fo’ rănit rău când eram la detenție. L-a luat Salvarea și nu știm dacă o să fie b’ne.

Cuvintele lui Cooper se topesc unele în altele ca înghețata, și de abia reușesc să înțeleg ce spune.

Bronwyn se întoarce spre profa de lângă ea, domnișoara Grayson:

— Să mai rămânem? Mai aveți nevoie de noi?

Mâinile domnișoarei Grayson îi flutură de-o parte și de alta a gâtului.

— Of, Doamne, nu, cred că nu mai avem… Le-ați spus paramedicilor totul? Simon… a băut apă și pe urmă a căzut și și-a pierdut cunoștința?

Bronwyn și Cooper încuviințează din cap.

— E atât de ciudat. Are alergie la alune, asta da, însă… sigur nu a mâncat nimic?

Cooper îmi înapoiază telefonul și își trece o mână prin părul nisipiu, cu o tunsoare impecabilă.

— Nu cred. A băut doar un pahar cu apă și p-urmă a c’zut.

— O fi fost ceva ce a mâncat la prânz, spune domnișoara Grayson. E posibil să fi fost o reacție întârziată.

Își aruncă ochii de jur-împrejur și observă pe jos paharul din care băuse Simon.

— Bănuiesc că ar trebui să punem ăla deoparte, zice, trecând de Bronwyn ca să-l ridice de jos. Cineva poate ar vrea să-l examineze.

— Vreau să plec de aici, izbucnesc eu, ștergându-mi lacrimile de pe obraji.

Nu mai suport să stau în încăperea asta nici măcar o secundă.

— E în regulă dacă merg cu ea s-o ajut?, întreabă Cooper, iar domnișoara Grayson dă din cap că da. Să mă întorc înapoi pe urmă?

— Nu, e în regulă, Cooper. Sunt convinsă că te va suna cineva, dacă vor avea nevoie de tine. Mergeți acasă și încercați să vă comportați normal. Simon e pe mâini bune acum.

Se apleacă spre noi, și vocea i se îndulcește puțin:

— Îmi pare atât de rău. Probabil că a fost îngrozitor.

Se uită în special la Cooper. Nu există nicio profa la Bayview care să reziste farmecului său tipic american.

Cooper își ține brațul în jurul meu și în timp ce ieșim. E o chestie drăguță. Nu am frați, dar dacă aș avea îmi imaginez că așa te-ar îmbărbăta ei când te simți ca naiba. Jake nu ar fi de acord ca altcineva dintre prietenii lui să fie atât de afectuos cu mine, însă Cooper este în regulă. E un tip politicos. Mă sprijin de el când trecem pe lângă posterele de la balul de săptămâna trecută, care încă nu au fost date jos de pe pereți. Cooper deschide ușa din față a liceului și acolo, slavă Domnului, este Jake.

Mă prăbușesc în brațele lui și, pentru o clipă, totul este bine. N-o să uit niciodată cum a fost când l-am văzut pe Jake pentru prima dată, într-a noua: avea aparat dentar și nu se înălțase cine știe ce, nici nu i se lățiseră umerii, dar m-am uitat la gropițele lui și la ochii de un albastru ca al cerului de vară și *am știut.* El era jumătatea mea. A fost doar un bonus că s-a transformat într-un tip frumos.

Îmi mângâie părul, iar Cooper îi povestește cu o voce gravă ce s-a întâmplat.

— Mama naibii, Ads, spune Jake. E oribil. Hai să te ducem acasă.

Cooper pleacă singur, și dintr-odată îmi pare rău că nu am făcut mai multe pentru el. După vocea lui, pot să-mi dau seama că e la fel de îngrozit pe cât sunt și eu, doar că o ascunde mai bine. Însă Cooper pare atât de invincibil, încât ai

senzația că poate depăși orice situație. Iubita lui, Keely, este una dintre prietenele mele cele mai bune, și e genul de tipă care face totul ca la carte. Ea va ști exact cum să-l ajute. Mult mai bine decât aș putea-o face eu.

Mă urc în mașina lui Jake și privesc orașul cum devine blurat, în timp ce el conduce puțin prea repede. Stau doar la vreo doi kilometri de școală, așa că drumul e scurt, dar mă pregătesc de pe acum pentru reacția maică-mii, deoarece sunt absolut convinsă că a aflat totul deja. Canalele ei de comunicare sunt un mister complet pentru mine, însă nu o înșală niciodată, și bineînțeles că o văd stând pe peluză când Jake parchează mașina în fața casei. Îi pot citi starea de spirit, deși botox-ul i-a împietrit trăsăturile cu mult timp în urmă.

Aștept până ce Jake îmi deschide ușa ca să cobor din mașină, apoi mă agăț de brațul lui, cum o fac de obicei. Sora mea mai mare, Ashton, adoră să spună în glumă că sunt una dintre acele lipitori care ar muri fără corpul-gazdă de care se atârnă. De fapt, nu e o glumă prea haioasă.

— Adelaide!

Îngrijorarea maică-mii are un aer teatral. Își întinde mâna, în timp ce noi doi urcăm scările, și îmi atinge brațul liber.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Chiar nu am chef s-o fac. Mai ales nu cu iubitul maică-mii stând în cadrul ușii, în spatele ei, prefăcându-se că e îngrijorat, nu doar curios. Justin e cu doisprezece ani mai tânăr ca maică-mea, ceea ce-l face cu cinci ani mai mic decât cel de-al doilea soț al ei și cu cincisprezece mai tânăr decât taică-miu. În ritmul ăsta, maică-mea o să ajungă să se cupleze cu Jake, în curând.

— E ok, îi răspund, trecând de ei, spre casă. Sunt bine.

— Bună, doamna Calloway, spune Jake.

Mama folosește numele celui de-al doilea soț, nu pe al tatălui meu.

— O s-o conduc pe Addy în camera ei. Toată chestia asta a fost oribilă. O să vă povestesc imediat ce știu că Addy s-a liniștit puțin.

Întotdeauna mă fascinează cum discută Jake cu maică-mea, de parcă ar fi amici de băutură. Iar maică-mea e mereu de acord cu tot ce spune el. Îi *place* tot ce spune el.

— Sigur, sigur, îi zice ea și zâmbește prostește.

Mama crede că Jake e prea bun pentru mine. Îmi tot spune asta de când am intrat într-a zecea, anul în care el a devenit super sexy, iar eu am rămas aceeași. Obișnuia să ne înscrie pe mine și pe Ashton la concursuri de frumusețe când eram mici, și mereu obțineam amândouă același rezultat: locul doi. Prințesa balului, nu regina. Nu era rău, din punctul ei de vedere, dar nici îndeajuns de

bine ca să ții lângă tine genul de bărbat care să te îngrijească pentru tot restul vieții.

Nu sunt sigură dacă acest scop a fost exprimat cândva fără ocolișuri, dar e clar că asta se așteaptă de la noi să facem. Mama a eșuat. Ashton a eșuat și ea, fiind de doi ani căsătorită cu un tip care a renunțat la facultatea de drept și care de abia mai petrece timpul alături de ea. Ceva e greșit și alunecos la fetele Prentiss.

— Îmi pare rău, îi spun lui Jake, când urcăm în camera mea. Nu am știut ce să fac. Ar fi trebuit să-i vezi pe Bronwyn și Cooper. Ei chiar au dat o mână de ajutor. Iar Nate – Doamne Dumnezeule! Nu mi-am imaginat niciodată că o să-l văd pe Nate Macauley atât de responsabil în genul ăsta de situații. Doar eu am stat acolo degeaba, ca o proastă, neștiind ce să fac.

— Șșșt, nu spune asta. Nu-i adevărat, îmi șoptește Jake, cu buzele lipite de părul meu.

O zice ca pe o concluzie finală ce nu poate fi combătută, pentru că refuză să vadă în mine altceva decât perfecțiune. Dacă asta s-ar schimba vreodată, pur și simplu nu știu ce m-aș face.

Nate

Luni, 24 septembrie, 4.00 pm

Odată ce eu și Bronwyn ajungem în parcare, locul e aproape gol, și ezităm de îndată ce ieșim pe ușă. O știu pe Bronwyn încă de la grădiniță, am fost în aceeași clasă și în școala generală, dar nu poți spune că petrecem timpul împreună. Totuși, nu e chiar ciudat s-o am acum lângă mine. E chiar reconfortant, după dezastrul care s-a petrecut în laborator.

Privește în jur nedumerită, de parcă abia s-ar fi trezit.

— N-am venit cu mașina, murmură ea. Ar fi trebuit să mă ducă cineva. Până la Epoch Coffee.

O spune ca și cum cafeneaua aia ar fi un loc important, ca și cum există o poveste pe care nu vrea s-o împărtășească.

Am ceva afaceri de pus la cale, dar poate că acum chiar nu e momentul.

— Vrei să te duc eu?

Bronwyn îmi urmărește privirea până la motocicletă.

— Pe bune? Nu m-aș urca în capcana aia a morții nici dacă m-ai plăti. Știi statisticile privind accidentele mortale? Chiar nu-i de glumit.

Pare gata să scoată o foaie de hârtie cu statisticile accidentelor și să-mi arate.

— Cum zici tu.

Ar trebui s-o las acolo și să mă duc acasă, dar încă nu sunt pregătit pentru asta. Mă sprijin de un perete și scot din buzunarul gecii o sticluță de Jim Beam, îi deșurubez capacul și i-o întind lui Bronwyn.

— Ceva de băut?

Își încrucișează brațele pe piept.

— Glumești? Asta e ideea ta genială înainte de-a te sui pe aparatul ăla de distrugere în masă? Și, culmea, în curtea școlii?

— Ești cea mai amuzantă și aventuroasă persoană din lume, știi asta?

De fapt, nu beau prea mult; am luat sticluța aia de la taică-miu, de dimineață, și am uitat de ea. Dar s-o enervez pe Bronwyn îmi dă o oarecare satisfacție. Sunt pe cale s-o bag la loc în buzunar, când Bronwyn ridică o sprânceană și întinde o mână spre mine.

— La naiba, de ce nu?

Se sprijină și ea de peretele de cărămidă, lângă mine, și se lasă să alunece până când ajunge cu fundul pe bordură. Dintr-un motiv sau altul, îmi aduc aminte de clasele primare, când Bronwyn și cu mine mergeam la aceeași școală catolică. Înainte ca viața să se ducă dracului de tot. Toate fetele purtau aceleași fuste urâte de la uniformă, iar ea poartă acum una asemănătoare, care i se ridică pe coapse atunci când își încrucișează picioarele. Priveliștea nu e chiar așa rea.

Bea surprinzător de mult din sticlă.

— Ce. Dracu’. S-a. Întâmplat?

Mă așez și eu pe jos, lângă ea. Iau sticla și o pun între noi.

— N-am nicio idee.

— Arăta ca și cum era pe cale să moară.

Măna îi tremura așa rău când se întinde după sticlă, încât Jim Beam-ul se zdrăngăne de asfalt.

— Nu crezi?, mă întreabă.

— Ba da, îi spun, iar ea se schimbă la față.

— Săracul Cooper, comentează Bronwyn. Avea un accent de ziceai că abia ieri a venit la noi în oraș. Întotdeauna vorbește așa când este nervos.

— Habar n-am cum e el de obicei. Dar aia – prințesa-nu-știu-cum – a fost complet inutilă.

— *Addy.* Mă gândesc că ar fi trebuit să-i știi numele.

Umărul lui Bronwyn îl atinge ușor pe al meu.

— De ce?

Nu mă pot gândi la vreun motiv plauzibil. Fata aia de abia și-a intersectat de câteva ori drumul cu al meu până astăzi, și probabil că așa va fi și de acum

înainte. Sunt convins că e ok pentru amândoi ca lucrurile să stea așa. Cunosc genul ei. Niciun alt gând în mintea ei în afară de iubitul pe care a pus mâna și cine știe ce jocuri stupide pentru putere în gașca ei de fete, din săptămâna respectivă. Destul de bunăciune, bănuiesc, dar în afară de asta nu are nimic altceva de oferit.

— Pentru că am trecut cu toții printr-o uriașă traumă comună, îmi explică Bronwyn.

— Ai o grămadă de reguli, nu-i așa?

Am uitat cât de agitată și implicată poate fi Bronwyn. Până și în școala primară, era atât de implicată în chestii, zilnic, rahaturi care l-ar epuiza pe un om normal, întotdeauna încerca să se implice în proiecte, să ia tot felul de inițiative și să atragă oameni în ele. Apoi, trebuia să se ocupe de ele, odată pornite.

Nu e plictisitoare, totuși. Recunosc asta.

Stăm acolo în tăcere, uitându-ne la ultimele mașini care părăsesc parcarea, iar Bronwyn mai ia când și când o dușcă din sticlă. Când i-o iau într-un final din mână, sunt surprins de cât de ușoară s-a făcut. Mă îndoiesc că Bronwyn e obișnuită cu băuturile tari. Pare mai degrabă genul care bea bere cu fructe sau cidru. Dacă le bea și pe alea.

Pun sticla la loc în buzunarul gecii, iar Bronwyn mă trage ușor de mânecă.

— Știi, am vrut să-ți spun, chiar înainte să se întâmple toate astea – mi-a părut rău să aud despre mama ta, zice, cu pauze lungi între cuvinte. Și unchiul meu a murit într-un accident de mașină, tot cam pe atunci. Am vrut să-ți spun ceva, dar… știi, noi doi nu prea am…

Vocea i se întrerupe și își ține în continuare mâna pe brațul meu.

— Nu prea am vorbit, completez eu. E ok. Îmi pare rău pentru unchiul tău.

— Probabil că îi simți lipsa rău.

Nu vreau să vorbesc despre maică-mea.

— Salvarea a venit destul de repede azi, nu?

Obrajii lui Bronwyn se înroșesc puțin și își retrage mâna, dar îmi ține isonul cu schimbarea rapidă a subiectului de discuție.

— Cum de ai știut ce trebuit făcut? Pentru Simon?

Ridic din umeri.

— Toată lumea știe că are alergie la alune. Asta e ceea ce faci în situațiile de genu'.

— N-am știut cum e cu creionul medical. Cooper chiar ți-a dat un creion pe bune, râde ea. Ca și cum te pregăteai să scrii un bilet sau ceva. Of, Doamne!

Se dă cu capul de perete, în glumă, dar se lovește destul de tare.

— Ar trebui să merg acasă. Nu mai avem ce să facem aici, spune ea.

— Oferta mea de călătorie rămâne valabilă.

Nu mă aștept să accepte, dar cu toate astea spune:

— Sigur, de ce nu?, și îmi întinde o mână.

Se împleticește puțin pe picioare când încerc să o ridic. Nu mă gândeam că e posibil ca alcoolul să-și facă efectul într-un sfert de oră, însă probabil că am trecut cu vederea greutatea pe care o are Bronwyn. Probabil că ar fi trebuit să-i iau sticla din mână mai devreme.

— Unde stai?, o întreb, în timp ce bag cheia și pornesc motorul.

— Pe strada Thorndike. La câțiva kilometri depărtare. Treci de centru, apoi faci la stânga, după Starbucks, pe Stone Valley Terrace.

În partea orașului unde stau bogații. Bineînțeles.

De obicei, nu mai iau pe altcineva pe motorul meu, așa că nu am o a doua cască. I-o dau pe a mea. O ia, și trebuie să mă stăpânesc ca să nu mă uit la bucata dezgolită din coapsa ei atunci când se așază în spatele meu și își îngrămădește fusta între picioare. Își pune brațele în jurul taliei mele, poate un pic prea strâns, însă nu zic nimic.

— Mergi încet, ok?

Mi-ar plăcea să o mai tachinez un pic, dar totuși ies din parcarea școlii cu viteza la jumătate față de cum merg eu de obicei. Și, deși nu credeam că e posibil, mă strânge și mai tare în brațe. Mergem așa o vreme – capul ei pe care stă casca mă apasă în spate și aș paria o mie de dolari, dacă i-aș avea, că și-a ținut ochii închiși tot drumul până în fața casei ei.

Casa arată cam așa cum te-ai aștepta – stil victorian, uriașă, cu o peluză mare pe care cresc flori complicate și copaci rar întâlniți. Pe aleea din față este parcat un Volvo, iar motorul meu – pe care, dacă te simți generos, l-ai putea numi un clasic – arată caraghios lângă el, probabil la fel de ridicol cum arată Bronwyn în spatele meu. Cam asta e treaba cu lucrurile și oamenii care nu merg alăturate.

Bronwyn se dă jos și bâjbâie ca să-și scoată casca. I-o desfac și o ajut să o scoată, trăgând de o șuviță de păr care s-a prins în banda adezivă. Ia o gură mare de aer și își netezește fusta.

— A fost terifiant, spune, apoi sare speriată când aude un mobil sunând. Unde mi-e rucsacul?

— Îl ai în spate.

Și-l dă jos și scoate telefonul din buzunarul din față.

— Bună? Da, pot… Da, eu sunt Bronwyn. Ați… O, Doamne. Sunteți sigur?

Rucsacul îi cade din mână, pe jos, la picioare.

— Mulțumesc că m-ați sunat.

Își coboară mâna cu telefonul și se holbează la mine, cu ochii larg deschiși și apoși.

— Nate, el… s-a dus. Simon a murit.

Capitolul trei

Bronwyn

Marți, 25 septembrie, 8.50 am

Nu mă pot opri să fac calculele astea în minte. E 8.50 dimineața, marți, și cu douăzeci și patru de ore în urmă Simon intra în clasă pentru ultima dată. Șase ore și cinci minute mai târziu, ne îndreptam spre detenție. O oră după asta, murea.

Șaptesprezece ani. Duși pe apa sâmbetei, într-o clipită.

Mă așez la locul meu din spatele clasei și simt cum douăzeci și cinci de capete se întorc să mă privească. Chiar și fără *Despre Asta,* care să împrăștie o știre, vestea morții lui Simon s-a răspândit peste tot până ieri, la ora cinei. Am primit mesaje de la absolut toți cei care au numărul meu de telefon.

— Ești bine?

Prietena mea Yumiko se întinde și îmi strânge mâna. Dau din cap că da, dar strânsoarea mâinii ei îmi face bubuitul din cap să se intețească. S-a dovedit că jumătate de sticlă de whisky pe stomacul gol este o idee groaznică. Din fericire, amândoi părinții mei erau încă la muncă atunci când Nate m-a adus acasă, iar soră-mea, Maeve, mi-a turnat suficientă cafea tare pe gât, încât am reușit să fiu pe jumătate coerentă când ei au ajuns acasă. Simptomele mahmurelii le-au pus apoi pe seama traumei prin care am trecut.

Primul clopoțel pe ziua de azi sună, dar nu e urmat de sunetul care anunță de obicei știrile dimineții. În loc de asta, profa, domnișoara Park, își drege vocea și se ridică de la catedră. Despăturește o foaie de hârtie care îi tremură în mână și începe să citească de pe ea.

— Acesta este un anunț oficial din partea directorilor Liceului Bayview. Îmi pare atât de rău că trebuie să vă dau această veste. Ieri după-amiază, unul dintre colegii voștri, Simon Kelleher, a suferit o reacție alergică severă. Ajutorul medical a fost chemat imediat și a venit cu promptitudine, dar din nefericire a fost prea târziu pentru a mai face ceva pentru Simon. A murit la spital, la scurt timp după ce a ajuns acolo.

Un murmur străbate clasa, iar cineva își înăbușă un suspin. Jumătate din colegi deja și-au scos telefoanele. La naiba cu regulile astăzi, presupun. Înainte să mă pot opri, îmi scot și eu mobilul din rucsac și intru pe *Despre Asta.* Aproape că mă aștept la un nou status cu vestea cea picantă despre care Simon vorbea ieri, înainte de detenție, însă bineînțeles că nu e nimic nou, cu excepția veștilor de săptămâna trecută.

> Toboșarul nostru preferat și un pic drogat își încearcă talentul și în film. RC a pus o cameră video în propriul dormitor și oferă premiere tuturor amicilor săi. Considerați-vă avertizate, fetelor. (E prea târziu pentru KL, totuși.)
>
> Cu toții am remarcat flirtul dintre excentrica TC și noul băiat bogat GR, dar cine s-ar fi gândit că e mai mult de atât? Cu siguranță nu iubitul ei, care se uita liniștit la meciul de sâmbătă seara, în timp ce T & G își făceau de cap nu departe de el. Îmi pare rău, JD. Întotdeauna cei ca tine sunt ultimii care află.

Chestia cu *Despre Asta* era că… oricând puteai fi convins că fiecare cuvânt de acolo e adevărat. Simon a pornit pagina respectivă în clasa a zecea, după ce a petrecut vacanța de primăvară într-o tabără scumpă de informatică în Silicon Valley, și nimeni în afara lui nu posta în aplicația respectivă. Avea surse peste tot prin școală, însă era foarte atent cu ceea ce publica. Oamenii de obicei negau informațiile sau le ignorau, dar Simon niciodată nu greșea și nu mințea.

Despre mine nu a scris niciodată nimic; sunt prea cuminte și reținută ca să fiu acolo. Există un singur lucru pe care Simon ar fi putut să-l scrie despre mine, dar ar fi fost aproape imposibil pentru el să-l afle.

Acum bănuiesc că n-o să-l mai afle oricum niciodată.

Domnișoara Park încă mai vorbește.

— Veți putea avea parte de consiliere psihologică pentru a face față durerii, pe durata întregii zile, în amfiteatru. Puteți ieși de la ore oricând simțiți nevoia să discutați cu cineva despre această tragedie. Școala pregătește un memorial pentru Simon după meciul de fotbal de sâmbătă, și vă vom da detalii mai multe de îndată ce vor fi stabilite. De asemenea, vă vom ține la curent cu aranjamentele făcute de familia lui, imediat ce le vom afla.

Se sună de ieșire și ne ridicăm cu toții, dar domnișoara Park îmi strigă numele înainte să apuc să-mi iau și rucsacul.

— Bronwyn, mai poți rămâne un moment?

Yumiko îmi aruncă o privire de compătimire atunci când se ridică, dându-și o șuviță de păr negru ondulat după ureche.

— Eu și Kate o să te așteptăm pe hol, ok?

Încuviințez din cap și îmi iau rucsacul. Domnișoara Park încă își mai face de lucru cu foaia pe care și-a notat anunțul, o plimbă dintr-o mână în alta.

— Bronwyn, directoarea Gupta vrea ca voi toți care ați fost în aceeași încăpere cu Simon să primiți consiliere în particular astăzi. M-a rugat să te anunț că ești programată pentru ora 11 în biroul domnului O'Farrell.

Domnul O'Farrell este îndrumătorul meu privind deciziile și comportamentul, și sunt foarte familiarizată cu biroul lui. Am petrecut o grămadă de timp acolo în ultimele șase luni, făcând strategii pentru admiterea la facultate.

— Domnul O'Farrell face consilierea?, o întreb.

Mă gândesc că asta n-ar fi ceva atât de rău.

Fruntea domnișoarei Park se umple de riduri.

— O, nu. Școala aduce pe cineva care e specialist.

Minunat. Mi-am petrecut jumătate de noapte încercând să-mi conving părinții că nu am nevoie să merg la un psiholog. Vor fi încântați că am fost obligată să o fac, până la urmă.

— E în regulă, îi spun și aștept să văd dacă mai are ceva de adăugat, dar îmi atinge doar brațul, într-un gest de încurajare pe care îl găsesc destul de ciudat.

Așa cum mi-au promis, Kate și Yumiko mă așteaptă în fața ușii. Se așază de o parte și de alta a mea, în timp ce ne îndreptăm spre ora de mate, ca și cum m-ar apăra de niște paparazzi insistenți. Yumiko se retrage într-un colț, cu toate astea, atunci când îl vede pe Evan Neiman așteptând în fața clasei unde avem ora.

— Bronwyn, salut.

Evan poartă unul dintre tricourile lui polo obișnuite, cu o monogramă cusută pe piept, deasupra inimii. EWN. Mereu m-am întrebat de la ce vine W. De la Walter? Wendell? William. Sper, de dragul lui, să fie de la William.

— Ai primit mesajul meu aseară?, mă întreabă.

L-am primit. *Ai nevoie de ceva? Vrei să fii alături de un prieten acum?* Din moment ce fusese prima dată când Evan Neiman îmi scrisese, partea mea cinică ajunsese la concluzia că voia doar un loc în față de unde să urmărească cel mai șocant lucru care s-a întâmplat până acum la Bayview.

— L-am primit, mersi. Dar eram foarte obosită.

— Ei bine, dacă simți nevoia să vorbești, dă-mi un semn.

Evan se uită de-a lungul coridorului pustiu. În general, e obsedat de punctualitate.

— Ar trebui să intrăm, zic, nu?

Yumiko rânjește la mine în timp ce ne așezăm și îmi șoptește:

— Evan a tot întrebat ieri unde ești, când eram la matesport.

Mi-ar plăcea să-i pot împărtăși entuziasmul, dar undeva, la un punct, între detenție și ora de azi de mate mi-am pierdut tot interesul pe care l-am avut vreodată pentru Evan Neiman. Poate că este stresul post-traumatic de la toată întâmplarea cu Simon, dar în clipa asta nu-mi pot aminti ce m-a atras de la început la el. Nu că aș fi fost vreodată complet moartă după el. Mai mult mă gândeam că eu și Evan aveam potențialul de a deveni un cuplu solid până la absolvire, moment în care ne-am fi despărțit în termeni civilizați și ne-am fi dus fiecare la facultățile noastre. Ceea ce bănuiesc că nu e foarte romantic, dar nici relațiile din liceu nu prea sunt, oricum. Cel puțin nu pentru mine.

Stau calmă la algebră, cu mintea dusă departe, cât mai departe posibil de matematică, și apoi dintr-odată ora se termină și eu mă mut la cea de engleză, cu Kate și Yumiko. Capul îmi este în continuare atât de plin cu ce s-a întâmplat cu o zi în urmă, încât atunci când trecem pe lângă Nate pe culoar pare perfect logic să îl salut. Mă opresc, surprinzându-mă atât pe mine, cât și pe el.

— Bună, îmi răspunde Nate.

Părul lui șaten închis e mai ciufulit ca oricând, și sunt aproape sigură că poartă același tricou pe care l-a avut și ieri. Însă, cumva, lui îi vine bine așa. Poate prea bine. Totul, de la constituția lui înaltă și cu oarece mușchi, până la pomeții perfect tăiați și la ochii cu gene întunecate, totul mă face să-mi pierd șirul gândurilor.

Kate și Yumiko se holbează și ele la Nate, dar într-un fel diferit. Mai mult ca și cum ar fi un animal imprevizibil, sălbatic, închis într-o cușcă destul de șubredă. Conversațiile pe hol cu Nate Macauley nu sunt exact parte din programul nostru obișnuit.

— Ai fost deja la consiliere psihologică?, îl întreb.

Fața lui e complet aiurită.

— La ce?

— Consiliere. Din cauza lui Simon. Nu te-a anunțat niciun prof?

— Nu, de abia am ajuns, spune el, și ochii mi se lărgesc de uimire.

Nu m-aș fi așteptat ca Nate să câștige vreun premiu pentru prezența constantă la ore, dar e deja zece.

— Aha. Ei bine, toți cei care am fost acolo va trebui să avem parte de ședințe cu un psiholog. A mea e la 11.

— Iisuse, murmură Nate, trecându-și o mână prin păr.

Gestul îmi face privirea să se oprească pe brațul lui, unde rămâne până când Kate își drege ușor vocea. Fața mi se încălzește brusc și mă scutur ca să redevin atentă, dar e prea târziu ca să mai aud ce spusese prietena mea.

— Oricum, ne mai vedem pe aici, mormăi eu.

După ce ne îndepărtăm puțin, Yumiko se apleacă spre mine și îmi zice:

— Arăta ca și cum de-abia s-ar fi dat jos din pat. Și ca și cum nu fusese *singur* în pat.

— Sper că te-ai dezinfectat după ce ai mers pe motocicleta lui, adaugă și Kate. E un fel de curvă masculină, ceva de speriat.

Mă holbez la ea.

— Îți dai seama că e sexist să spui curvă *masculină*, nu? Dacă trebuie neapărat să folosești termenul, ar trebui cel puțin să nu precizezi genul.

— Mă rog, spune Kate, bătând în retragere. Chestia e că sunt convinsă că are vreo boală cu transmitere sexuală.

Nu-i răspund. Sigur, asta e reputația lui Nate, dar în realitate nu știm prea multe despre el. Aproape că mă pregătesc să-i spun cu câtă grijă m-a condus ieri acasă, numai că nu-mi dau seama ce aș încerca să demonstrez.

După engleză, mă îndrept spre biroul domnului O'Farrell, și îmi face semn cu mâna să intru, după ce bat la ușa deschisă.

— Ia un loc, Bronwyn. Doamna doctor Resnick întârzie puțin, dar va ajunge aici în curând.

Mă așez vizavi de el și trag cu ochiul la un plic pe care este scris numele meu, plic așezat în mijlocul biroului său. Mă întind să-l ridic, apoi ezit, neștiind dacă e ceva confidențial. Consilierul însă îl împinge spre mine.

— Sunt recomandările tale. Chiar la timp ca să prinzi data limită pentru Yale.

Răsuflu ușurată, cu putere, și chiar scot și un sunet de bucurie.

— O, mulțumesc!

Ridic plicul. Este cel din urmă pe care îl mai aveam de așteptat, ultimul de care mai aveam nevoie. Yale este o tradiție de familie – bunicul meu a fost un profesor străin invitat acolo, apoi și-a relocat toată familia, din Columbia la New Haven, când a primit catedra la facultate. Copiii lui, inclusiv tatăl meu, au mers acolo, și este și locul unde s-au cunoscut părinții mei. Obișnuiesc mereu să spună că familia noastră nu ar exista fără Yale.

— Cu multă plăcere, spune domnul O'Farrell și se lasă pe spate, potrivindu-și mai bine ochelarii. Nu ai sughițat cumva mai devreme? Domnul Camino a trecut pe aici să mă întrebe dacă ai fi interesată să dai meditații la chimie semestrul ăsta. Câțiva dintr-a noua se luptă să ia note mari, așa cum ai făcut-o și tu. Ar aprecia să ia lecții de la cineva care a sfârșit prin a fi un as la materia asta.

Trebuie să înghit de câteva ori înainte să pot răspunde.

— Mi-ar plăcea, dar mă tem că nu mai am deloc timp liber.

Zâmbetul mi se lărgește și-mi dezvelește dinții.

— Nu-ți face griji. Da, așa e, ai oricum prea multe griji.

Chimia fusese singura materie care mi-a dat bătăi de cap, atât de mult, încât m-am pricopsit și cu un calificativ D la examenul de la mijlocul semestrului. Cu fiecare test pe care îl picam, vedeam Ivy League îndepărtându-se din viitorul meu. Până și domnul O'Farrell sugerase timid că poate ar trebui să iau în considerare și alte facultăți.

Așa că am făcut ce am făcut și mi-am îndreptat notele, până acolo încât am avut A la chimie, la finalul anului. Dar sunt convinsă că niciun profesor nu ar vrea cu adevărat ca eu să-mi împărtășesc strategiile și altor elevi.

Cooper

Joi, 27 septembrie, 12.45 pm

— Ne vedem diseară?

Keely mă ia de mână când ne îndreptăm spre dulapurile noastre, după prânz. Mă privește cu ochii ei uriași, căprui. Maică-sa este suedeză și taică-su e filipinez, iar combinația asta o face pe Keely cea mai frumoasă fată de la noi din liceu, de departe. Nu prea am văzut-o săptămâna asta, între antrenamentele de baseball și chestiile de familie, și pot să-mi dau seama că este puțin neliniștită. Nu e genul care să te sufoce, neapărat, dar are nevoie de timp constant cu jumătatea ei.

— Nu sunt sigur, îi răspund. Sunt cam în urmă cu temele.

Buzele ei perfecte se lasă în jos și îmi dau seama că e pe cale să protesteze, când o voce se aude în difuzoare.

„Cooper Clay, Nate Macauley, Adelaide Prentiss și Bronwyn Rojas să se prezinte în biroul directoarei. Cooper Clay, Nate Macauley, Adelaide Prentiss și Bronwyn Rojas să se prezinte în biroul directoarei”.

Keely se uită în jur, ca și cum așteaptă o explicație.

— Ce-a fost asta? Ceva ce are legătură cu Simon?

— Bănuiesc că da.

Ridic din umeri. Deja i-am răspuns directoarei Gupta la întrebări, cu două zile în urmă. Am spus ce s-a întâmplat la detenție, dar poate că acum urmează runda a doua. Taică-miu spune că părinții lui Simon au multe legături cu persoane importante din oraș, iar școala e în pericol să fie dată în judecată, dacă se vor descoperi urme de neglijență din partea personalului.

— Hai că fug. Vorbim mai târziu, ok?

O pup repede pe Keely pe obraz, îmi arunc rucsacul pe un umăr și o iau în sus de-a lungul coridorului.

Când ajung la biroul directoarei, secretara îmi arată spre o sală de conferințe care e deja plină de oameni: directoarea Gupta, Addy, Bronwyn, Nate și un

polițist. Îmi simt gâtul foarte uscat în timp ce mă așez pe singurul scaun rămas gol.

— Cooper, ce bine. Acum putem începe.

Directoarea Gupta își încrucișează mâinile în față și se uită la toți cei așezați la masă.

— Aș vrea să vi-l prezint pe Hank Budapest, de la Departamentul de Poliție din Bayview. Are câteva întrebări despre evenimentele la care ați fost martori luni.

Polițistul dă mâna cu fiecare dintre noi. Este tânăr, dar are deja păr alb. Și pistrui. Nu pare genul intimidant, plin de autoritate.

— Mă bucur să vă cunosc. Nu ar trebui să dureze prea mult. Atâta că, după o discuție cu familia Kelleher, am vrea să aruncăm o privire mai atentă asupra circumstanțelor morții lui Simon. Am primit în dimineața asta rezultatele autopsiei și…

— Deja?, îl întrerupe Bronwyn pe polițist, iar directoarea îi aruncă o privire severă, pe care ea însă nu o remarcă. Nu durează mai mult, de obicei?

— Rezultatele preliminare pot fi disponibile în numai câteva zile, spune polițistul. Au fost destul de elocvente, arătând că Simon a murit din cauza unei cantități mari de unt de arahide pe care a înghițit-o cu foarte puțin timp înainte de momentul decesului. Lucru care părinților să-i li s-a părut ciudat, având în vedere că Simon era mereu atent cu mâncarea și băuturile. Cu toții i-ați spus doamnei directoare că Simon a băut un pahar cu apă chiar înainte să își piardă cunoștința, așa este?

Dăm cu toții din cap, iar polițistul continuă:

— Paharul avea urme de unt de arahide, așa că pare evident că acea băutură i-a cauzat moartea. Încercăm acum să ne dăm seama în ce fel a ajuns untul de arahide în acel pahar.

Nimeni nu spune nimic. Privirea lui Addy se intersectează cu a mea, apoi își întoarce capul în altă direcție, nu înainte să observ cât de încruntată este.

— Își amintește cineva de unde a luat Simon paharul?, ne întreabă polițistul și deschide un caiet în fața lui, pregătindu-se să noteze informațiile.

— Eu nu eram atentă, spune Bronwyn. Îmi scriam tema pe care o primisem.

— Și eu la fel, zice Addy, deși pot jura că nici măcar nu se apucase de ea.

Nate stă relaxat și fixează cu privirea tavanul.

— Îmi amintesc eu, spun. Și-a luat paharul dintr-o grămadă de căni și ustensile de laborator aflate pe chiuvetă.

— Paharul era cu gura în sus?, întreabă polițistul.

— Era cu gura în jos. Simon l-a luat pe primul care era într-o stivă.

— Îți amintești să fi văzut vreun lichid în el, când l-a ridicat? L-a clătit?

Încerc să-mi amintesc.

— Nu l-a clătit. L-a umplut direct cu apă.

— Apoi a băut-o?

— Da, spun.

Dar Bronwyn mă contrazice:

— Nu, nu chiar imediat. Ne-a vorbit o vreme. Nu mai țineți minte?

Se întoarce spre Nate:

— Te-a întrebat dacă tu ai pus telefoanele în rucsacurile noastre. Telefoanele alea care ne-au băgat în belea cu domnul Avery.

— Telefoanele, așa, așa.

Polițistul Budapest își notează ceva în caiet. Ultima lui remarcă nu fusese o întrebare, totuși Bronwyn începe să-i povestească:

— Cineva ne făcuse o farsă. De aia eram la detenție. Domnul Avery găsise în rucsacurile noastre telefoane mobile care nu ne aparțineau.

Se întoarce apoi spre directoare și îi aruncă o privire jignită:

— Chiar nu a fost corect. Voiam să vă întreb, dacă tot a venit vorba: întâmplarea asta va rămâne trecută în dosarele noastre?

Nate își dă ochii peste cap.

— N-am fost eu. Cineva mi-a pus și mie un telefon în rucsac.

Fruntea directoarei Gupta se încrețește.

— E prima dată când aud despre asta.

Ridic din umeri când îi întâlnesc privirea. Telefoanele alea erau ultimul lucru la care m-am gândit zilele care au trecut.

Polițistul nu pare surprins.

— Domnul Avery a spus ceva despre asta, când m-am întâlnit cu el, mai devreme. A zis că niciunul dintre elevi nu și-a cerut telefonul înapoi, așa că a ajuns și el la concluzia că trebuie să fi fost o farsă, până la urmă.

Bate ritmic cu pixul în caiet.

— E cumva genul de glumă pe care ar fi putut-o face Simon?

— Nu prea văd de ce, spune Addy. Era un telefon strecurat și în rucsacul lui. În afară de asta, eu de abia îl cunoșteam.

— Ai fost printre nominalizații la bal de către el, îi spune Bronwyn.

Addy clipește, ca și cum abia atunci și-ar aminti.

— A avut vreunul dintre voi necazuri cu Simon?, ne întreabă polițistul. Am auzit despre aplicația făcută de el – *Despre Asta* se cheamă, așa-i? A apărut vreunul dintre voi pe acolo?

Cu toții negăm, în afară de Nate.

— De multe ori, spune el.

— Cea scris despre tine?, întreabă Budapest.

Nate se strâmbă, ironic:

— Tot felul de căcaturi stupide, începe el, dar directoarea îl avertizează să aibă grijă la limbaj. Tot felul de chestii stupide, se corectează el. În special, despre tipele cu care m-am cuplat.

— Te-a deranjat asta? Faptul că erai bârfit?

— Nu prea.

Nate arată ca și cum ar vorbi serios. Bănuiesc că a fi bârfit nu e chiar așa de mare chestie ca a fi arestat. Dacă o fi adevărat că a fost arestat. Simon nu a postat despre asta, așa că nimeni nu pare să știe exact care e treaba cu Nate.

Într-un fel, e penibil cum Simon era sursa noastră de informații cea mai de încredere.

Polițistul Budapest își întoarce privirile spre noi trei.

— Așadar, despre voi n-a scris nimic?

Dăm încă o dată din cap. Nu, nu scrisese.

— V-ați temut vreodată că o va face? Simțeați că plutea o amenințare deasupra capetelor voastre, ceva de genul ăsta?

— Eu nu, îi răspund, dar vocea mea nu este atât de sigură pe cât mi-aș fi dorit.

Îmi mut privirea de la polițist și le văd pe Addy și Bronwyn arătând ca și cum ar fi pe cât de diferite se poate: Addy a devenit palidă ca o fantomă, Bronwyn are obrajii de un roșu aprins. Nate le privește și el pentru o clipă, apoi își lasă scaunul pe spate și îi spune polițistului:

— Oricine are secrete. Nu-i așa?

•

Antrenamentul meu durează mult în seara aia, dar taică-miu îi obligă pe toți să aștepte până când termin, ca să putem lua cina împreună. Fratele meu, Lucas, se ține cu mâinile de stomac și bate cu cuțitul în masă, cu o privire de suferință, când ne așezăm în sfârșit să mâncăm, la ora șapte.

Subiectul de conversație e același care a fost toată săptămâna: Simon.

— Era de așteptat să se implice și poliția la un moment dat, spune Bătrânu' meu, luându-și un munte de piure din castron și punându-și-l în farfurie. Ceva e în neregulă cu moartea băiatului ăstuia. Unt de arahide în sistemul de alimentare cu apă, poate? Avocații vor fi foarte fericiți să învârtă chestia asta pe toate părțile.

— Îi ieșeau ochii din cap cam *așa*? face Lucas, și se holbează la mine, scoțând și limba.

Are doișpe ani, și moartea lui Simon pentru el e încă la nivel de joc video.

Bunică-mea se întinde și-l plesnește ușor pe Lucas peste mână. Buni e cât o mână de om și are capul înconjurat de bucle albe de păr, dar întotdeauna e impunătoare.

— Taci din gură, dacă nu poți vorbi respectuos despre bietul băiat.

Buni locuiește cu noi de când ne-am mutat din Mississippi, cu cinci ani în urmă. La început, am fost surprins că a venit cu noi: bunicul murise de ani buni, dar ea avea destul prieteni și cluburi care s-o țină ocupată acolo. Acum, după ce am trăit o vreme aici, înțeleg. Costurile noastre sunt acum de trei ori mai ridicate față de cum erau în Mississippi, și sub nicio formă nu ne-am fi permis să stăm în orașul ăsta fără banii lui Buni. Dar poți juca baseball tot anul în Bayview, și are unul dintre cele mai bune licee din țară. Cândva, în viitor, Bătrânu' se așteaptă ca eu să arăt că a meritat să facă împrumutul ăsta uriaș, plus jobul pe care și-l urăște.

Poate chiar o voi face. După ce viteza cu care arunc a ajuns la nouăzeci de kilometri pe oră vara trecută, am urcat pe locul patru într-un clasament ESPN pentru anul viitor, la MLB. Sunt luat în considerare de multe facultăți, primesc oferte și mi-ar plăcea să merg la o facultate bună. Numai că baseball-ul nu e la fel ca fotbalul sau baschetul. Dacă poți trece la profesioniști imediat după liceu și să te concentrezi pe asta, de obicei o faci.

Bătrânu' arată spre mine cu cuțitul.

— Ai meci sâmbătă. Să nu uiți.

Ca și cum aș putea să uit. Programul e pus peste tot prin casă.

— Kevin, poate ar fi mai bine să sară peste meci weekend-ul ăsta?, întreabă mama în șoaptă, fără aplomb.

Știe că e o luptă pierdută.

— Cel mai bun lucru pe care-l poate face Cooperstown e să-și vadă de treabă, ca de obicei, zice Bătrânu'. Dacă se lasă pe tânjeală, n-o să-l aducă înapoi pe băiatul ăla. Dumnezeu să-l odihnească.

Ochii mici și strălucitori ai lui Buni se opresc asupra mea.

— Cooper, sper că îți dai seama că niciunul dintre voi, copii, nu l-ar fi putut ajuta cu ceva pe Simon. Poliția trebuie să-și facă treaba și să ancheteze serios, atâta tot.

Nu știu ce să zic, de fapt. Polițistul Budapest mă tot întreba despre epinefrina care lipsea și despre timpul pe care l-am petrecut în cabinetul medical, căutând-o. Aproape ca și cum s-ar fi gândit că aș fi putut să fac eu ceva cu ea înainte să ajungă domnișoara Grayson acolo. Doar că nu a spus-o așa direct. Dacă e convins că cineva i-a făcut rău în mod conștient lui Simon, nu știu de ce

nu se concentrează asupra lui Nate. Dacă mă întrebi pe mine – și nimeni n-a făcut-o –, eu sunt curios cum de a știut un tip ca Nate despre creioanele medicale, în primul rând.

Tocmai am terminat de strâns masa când auzim soneria, iar Lucas fuge la ușă, țipând:

— Deschid eu! Deschid eu!

Câteva secunde mai târziu, zbiară încă o dată:

— E Keely!

Buni se ridică greu în picioare, sprijinindu-se în bastonul cu craniu în vârf pe care Lucas i l-a ales anul trecut, atunci când a fost pusă în fața faptului că nu mai poate merge fără ajutor.

— Credeam că ai zis că voi doi nu aveți planuri pentru seara asta, Cooper.

— Păi, nu aveam, murmur eu, în timp ce Keely intră în bucătărie toată numai un zâmbet, punându-și brațele în jurul gâtului meu.

— Cum ești?, îmi șoptește la ureche, buzele ei moi atingându-mi obrazul. M-am gândit la tine toată ziua.

— Sunt bine, îi spun.

Se dezlipește de mine și bagă mâna în buzunar, de unde scoate un pachet învelit în celofan și zâmbește. Bomboane Red Vines, care nu fac parte din regimul meu sportiv, dar care sunt preferatele mele. Fata asta mă știe. La fel și părinții mei, care își mai amână plecarea cu minute întregi de conversație politicoasă, înainte să o șteargă la bowling.

Telefonul îmi vibrează și îl scot din buzunar.

Salut, frumosule.

Îmi maschez fața, ca să ascund rânjetul ivit dintr-odată, și scriu:

Salut.

Ne vedem diseară?

E un moment nepotrivit. Te sun eu mai încolo?

Bine, mi-e dor de tine.

Keely vorbește cu maică-mea, iar ochii îi sunt plini de entuziasm. Nu se preface. Keely nu e doar frumoasă. E ceea ce Buni numește „o bomboană de fată”. O tipă dulce, care nu face eforturi să fie așa. Orice tip de la Bayview și-ar dori să fie în locul meu.

Și mie mi-e dor.

Capitolul patru

Addy
Joi, 27 septembrie, 7.30 pm

Ar trebui să-mi fac temele înainte să apară Jake, dar în loc de asta stau în fața oglinzii mele mari din dormitor și îmi apăs pielea de pe frunte. Durerea sâcâitoare de pe tâmpla stângă amenință să se transforme într-un coș din ăla îngrozitor, uriaș, care îmi apare o dată la câteva luni. De fiecare dată când am unul, știu că este tot ceea ce poate oricine vedea atunci când se uită la mine.

Va trebui să port o vreme părul lăsat, până trece. Oricum, lui Jake îi place mai mult cu el neprins. Părul e singura chestie la mine care nu-mi creează complexe de inferioritate. Eram la restaurantul Glenn săptămâna trecută, cu prietenele, stând lângă Keely în fața oglinzii, și ea s-a întins și mi-a trecut o mână prin păr, după care m-a întrebat: „Putem să facem schimb? Doar pentru o săptămână?”.

I-am zâmbit, dar mi-aș fi dorit să stea de partea cealaltă a mesei, mai departe de mine. Nu-mi place să o văd atât de aproape, pe noi una lângă alta, de fapt. E atât de frumoasă, cu pielea ei bronzată și genele lungi, plus buzele ca ale Angelinei Jolie. Ea e ca personajul principal al unui film, iar eu sunt prietena cea mai bună, clișeică, al cărei nume îl și uiți până să apară genericul filmului.

Aud soneria, dar știu bine că Jake n-o să urce imediat la mine în cameră. Mama o să-l acapareze cel puțin zece minute. Nu se mai satură să audă povestea cu Simon, și ar vorbi despre întâlnirea cu polițistul Budapest toată noaptea, dacă aș lăsa-o.

Îmi despart părul în două secțiuni și îmi trec peria pe toată lungimea lui. Mintea mi se tot întoarce la Simon. A fost o prezență constantă pe lângă grupul nostru încă dintr-a noua, dar n-a fost niciodată unul dintre noi. Avea o singură prietenă adevărată, o tipă goth pe nume Janae. O vreme am crezut că sunt împreună, până când Simon a început să-mi invite toate prietenele la întâlnire, una câte una. Evident, niciuna nu a acceptat. Deși, anul trecut, înainte să înceapă să iasă cu Cooper, Keely s-a îmbătat rău la o petrecere și a intrat într-un dulap cu Simon, unde l-a lăsat să o sărute timp de cinci minute. I-a luat secole să scape apoi de amintirea aia și de insistențele lui.

Sinceră să fiu, nu știu ce fusese în capul lui Simon. Keely are un singur gen de tip cu care să se cupleze – sportivii. El ar fi trebuit să se dea la cineva ca Bronwyn. E destul de drăguță, într-un mod mai degrabă timid, cu ochi interesanți care bat în gri și cu un păr care probabil ar arăta bine dacă l-ar purta desfăcut. În afară de asta, cred că ea și Simon au tot dat unul peste altul la orele pentru elevi deștepți și premianți.

Atâta doar că azi am avut impresia că lui Bronwyn nu-i prea plăcea Simon. Sau mai degrabă că nu-i plăcea deloc. Când polițistul a vorbit despre felul în care a murit Simon, Bronwyn a părut… nu știu. În niciun caz tristă.

Aud o bătaie în ușă și o observ în oglindă deschizându-se. Continui să-mi pieptăn părul și atunci când Jake intră în cameră. Își desface adidașii și se aruncă în pat, scoțând un sunet exagerat de epuizare. Își întinde mâinile în lături, larg.

— Maică-ta m-a secat de energie, Ads. N-am mai întâlnit pe nimeni care să poată pune aceeași întrebare într-o mie de feluri diferite.

— Mie-mi spui, zic, ridicându-mă să mă alătur lui.

Îmi cuprinde mijlocul cu o mână și mă ghemuiesc lângă el, cu capul pe umărul lui și cu o mână pe piept. Știm exact cum să ne așezăm familiar unul lângă altul, și mă relaxez pentru prima dată de când am fost chemată în biroul directoarei.

Îmi trec degetele de-a lungul mușchilor lui. Jake nu are un corp chiar atât de lucrat cum are Cooper, care practic arată ca un supererou cu tot antrenamentul pe care-l face, dar pentru mine Jake este echilibrul perfect între mușchiulos și slab. Și este rapid, cel mai bun fundaș pe care l-a avut liceul Bayview de ani buni. Nu se face în jurul lui la fel de multă vâlvă ca în cazul lui Cooper, dar câteva facultăți sunt interesate și are șanse să obțină o bursă.

— Doamna Kelleher m-a sunat, zice Jake.

Mâna mea se oprește pe brațul lui și mă uit cu privirea pierdută la bumbacul rigid și albastru din care îi e făcut tricoul.

— Mama lui Simon? De ce?

— M-a întrebat dacă aș putea fi unul dintre cei care poartă sicriul, la înmormântare. Are loc duminică, spune Jake, iar umerii i se ridică într-un gest care mimează nepăsarea. I-am zis că desigur. Nu prea aș fi putut s-o refuz, așa-i?

Uneori uit că Simon și Jake erau prieteni în școala primară și în generală, înainte ca Jake să devină un sportiv apreciat, iar Simon să devină… ce era el. În clasa a noua, Jake a intrat în echipa de fotbal și a început să-și petreacă timpul alături de Cooper, care era deja o legendă la Bayview. Până într-a zecea, amândoi erau un fel de regi ai clasei noastre, iar Simon rămăsese doar un tip ciudat pe care Jake îl cunoscuse cândva.

Într-un fel, mă gândesc că Simon a pornit *Despre Asta* ca să-l impresioneze pe Jake. Simon aflase că un fotbalist rival al lui Jake era în spatele hărțuirii unor puștoaice din școala generală, și a postat totul pe o aplicație numită *After School.* Timp de câteva săptămâni, a primit o grămadă de atenție, și la fel s-a

întâmplat și cu Simon. Poate că a fost pentru prima dată când liceul l-a băgat cu adevărat în seamă.

Probabil că Jake l-a felicitat și l-a bătut pe spate, după care a uitat toată povestea, dar Simon a mers mai departe și și-a făcut propria lui aplicație prin care să posteze bârfe și dezvăluiri. Bârfa inocentă și binevoitoare, în folosul comunității, nu te duce prea departe, așa că Simon a început să posteze chestii mai perverse și mai personale decât demascarea fotbalistului. Nimeni nu mai credea că e un erou, dar începuseră deja să se teamă de el, ceea ce pentru Simon era destul de mulțumitor.

Jake, în general, îl apăra pe Simon, atunci când prietenii noștri încercau să-l facă praf pentru ce posta. *Nu e ca și cum minte. Nu mai faceți tâmpenii, iar Simon n-o să mai fie o problemă,* spunea el.

Jake are de cele mai multe ori gândirea numai în alb și negru. E ușor să fie așa, atâta timp cât el nu greșește niciodată.

— Încă mai mergem pe plajă mâine seară, dacă e ok pentru tine, îmi spune Jake, răsucindu-mi o șuviță de păr pe deget.

O spune ca și cum eu aș decide, cu toate că amândoi știm că Jake stabilește programul vieții noastre sociale de cuplu.

— Sigur, șoptesc eu. Cine mai vine?

Nu spune TJ.

— Ar trebui să vină Cooper și Keely, deși ea nu e sigură că va fi în stare. Luis și Olivia. Vanessa, Tyler, Noah, Sarah…

Nu spune TJ.

— …Și TJ.

Argh!

Nu știu dacă e doar imaginația mea sau dacă într-adevăr TJ, care era privit ca un outsider, din moment ce de abia apăruse în peisaj, a început să intre tot mai mult în prim plan, când eu mi-aș dori cel mai tare să dispară definitiv.

— Grozav, spun pe un ton plat, întinzându-mă ca să-i sărut gâtul.

La ora asta, are deja obrazul puțin aspru, o noutate pe care a adus-o anul în curs.

— Adelaide!, se aude maică-mea, urcând pe scări. Noi ieșim.

Ea și Justin ies undeva aproape în fiecare seară, de obicei la un restaurant, dar uneori și în cluburi. Justin de abia a făcut treizeci de ani și încă e prins în toate chestiile astea. Îi plac și maică-mii, ce-i drept, în special când oamenii îi dau și ei vârsta lui Justin.

— Bine!, strig eu, și aud ușa trântindu-se în urma lor.

După un minut, Jake se apleacă să mă sărute, și mâna i se strecoară sub tricoul meu.

Mulți oameni cred că eu și Jake facem sex încă dintr-a noua, dar nu e așa. A vrut să aștepte până la vacanța dintre a noua și a zecea. A fost o chestie memorabilă – Jake a rezervat o cameră de hotel și a umplut-o cu flori și lumânări și mi-a cumpărat o lenjerie superbă de la Victoria's Secret. Nu m-ar fi deranjat să fie ceva mai spontan de atât, bănuiesc, dar știu că sunt peste măsură de norocoasă să am așa un iubit care să se ocupe de toate detaliile, căruia îi pasă.

— E ok chestia asta?, mă întreabă, privindu-mi atent fața. Sau ai vrea doar să stăm să povestim?

Sprâncenele i se ridică ca și cum m-ar întreba pe bune, dar mâna lui coboară tot mai jos pe abdomenul meu.

Nu-l refuz niciodată pe Jake. E așa cum mi-a spus maică-mea când m-a dus prima dată la ginecolog, ca să-mi iau măsuri de contracepție – dacă spui *nu* de prea multe ori, în scurt timp altcineva va spune *da.* Oricum, îmi doresc și eu să fac sex la fel de mult cum își dorește el. Trăiesc pentru clipele astea de apropiere de Jake; m-aș strecura înăuntrul lui, dacă aș putea.

— Mai mult decât ok, îi răspund, apoi îl trag deasupra mea.

Nate

Joi, 27 septembrie, 8.00 pm

Eu locuiesc în casa *aceea.*

Casa pe lângă care oamenii trec cu mașina și spun *Nu pot să cred că cineva chiar trăiește acolo.* Uite că noi o facem, deși a spune că „trăim" poate fi hazardat. Eu lipsesc de acasă cât pot de mult, iar taică-miu e pe jumătate mort.

Casa noastră e la marginea orașului Bayview, genul ăla de șandrama jegoasă pe care bogații o cumpără ca s-o dărâme. Mică și urâtă, cu o singură fereastră în față. Șemineul s-a prăbușit pe când aveam eu zece ani. Șapte ani mai târziu, totul a luat-o pe urmele lui: vopseaua de pe pereți se cojește, obloanele atârnă, treptele de ciment din față sunt crăpate. Curtea e și mai praf. Iarba îți vine până la genunchi și e galbenă, răpusă de seceta verii. Uneori o mai coseam, până ce mi-am dat seama că munca în curte e o pierdere de vreme și că nu se termină niciodată.

Taică-miu e beat mort pe canapea când ajung acasă, cu o sticlă goală de Seagram în față. Pentru el, e un noroc chior că a căzut de pe o scară în timp ce repara acoperișul cuiva, cu câțiva ani în urmă, pe când era cât de cât un alcoolic funcțional. A primit un diagnostic și apoi un ajutor social, ceea ce, pentru un tip

ca el, echivalează cu a câștiga la loterie. Acum, poate bea fără să se oprească, în timp ce banii îi vin lună de lună.

Totuși, ajutorul social nu e suficient. Îmi place să am cablu, să-mi pot păstra motocicleta și să mănânc din când în când și altceva în afară de macaroane cu brânză. Cam de asta am fost nevoit să-mi iau jobul part-time, care constă în a distribui analgezice, în fiecare zi după școală, prin San Diego. Evident, nu e cel mai bun job, mai ales de când am fost arestat pentru trafic de iarbă și acum sunt eliberat condiționat. Dar nimic altceva nu îmi aduce la fel de mulți bani și îmi răpește la fel de puțin timp ca activitatea asta.

Mă duc în bucătărie, deschid frigiderul și scot niște resturi de mâncare chinezească. O poză e prinsă sub un magnet, dar a devenit atât de uzată, brăzdată de finii fine ca un geam spart. Tata, mama și cu mine, pe când aveam unșpe ani, înainte ca ea s-o șteargă.

Era bipolară și nu își lua pastilele cu strictețe, așa că nu pot spune că am avut o copilărie minunată când timp ea a fost pe aici. Prima amintire cu mama este una în care ea scapă o farfurie pe jos, apoi se așază pe podea în mijlocul cioburilor și plânge până i se face rău. Odată, pe când mă dădeam jos din autobuz, am văzut-o cum ne arunca hainele și toate chestiile pe geam. De multe ori, se ghemuia într-un colț al patului și nu se mișca de acolo cu zilele.

Perioadele ei de manie erau însă bestiale, totuși. La a opta mea aniversare, m-a dus la un supermarket, mi-a întins un cărucior și mi-a zis să-l umplu cu tot ce îmi doresc. Când am făcut nouă ani și am început să fiu fascinat de reptile, mi-a făcut o surpriză punând un terariu în sufragerie, cu o șopârlă din aia ca un dragon bărbos. Am numit-o Stan, după Stan Lee, și încă o mai am. Chestiile astea trăiesc la infinit.

Taică-miu nu bea așa mult pe atunci, așa că se organizau cât de cât să mă ducă la școală și la sport. Apoi, maică-mea s-a lăsat complet de tratament și a început să ia tot soiul de droguri. Mda, eu sunt nenorocitul ăla fără inimă care face trafic cu droguri, deși ele au distrus-o pe maică-sa. Dar, totuși, să fim serioși – nu vând altceva în afară de iarbă și analgezice. Maică-mea ar fi fost ok dacă s-ar fi ținut departe de cocaină.

O vreme, se întorcea la noi cam la câteva luni. Apoi, o dată pe an. Ultima dată am văzut-o când aveam paișpe ani și taică-miu începuse să se facă praf. Îmi tot vorbea despre o comunitate de fermieri cu care trăia în Oregon și cât de minunați erau, despre cum voia să mă ia cu ea și să merg acolo la școală cu toți copiii hipioților. Cum își creșteau zmeură eco și ce mama dracu’ mai făceau pe acolo.

Îmi cumpărase o înghețată uriașă la Glenn’s Diner, de parcă aș mai fi avut opt ani, și mi-a umplut capul cu hipioții ei. *O să-ți placă la nebunie acolo, Nathaniel. Cu toții sunt atât deplini de iubire. Nimeni nu-ți pune etichete, ca aici*

Chiar și atunci părea un rahat, dar tot suna mai bine decât Bayview. Așa că am împachetat un rucsac, l-am pus pe Stan în cutia lui și am așteptat-o pe treptele din față. Cred că am stat acolo jumate de noapte, ca un ratat nenorocit, până ce mi-am dat seama că nu avea să vină.

S-a dovedit că excursia aia la Glenn’s Diner a fost ultima dată când am mai văzut-o.

În timp ce mâncarea chinezească se încălzește, mă duc să mă uit la Stan. Văd că mai are ceva legume stafidite și niște greieri vii să mănânce în dimineața asta. Ridic capacul terariului și îmi zâmbește de pe stânca lui preferată. Stan e liniștit și ușor de întreținut, motivul principal pentru care a și reușit să supraviețuiască în casa asta timp de opt ani.

— Ce faci, Stan?

Îl pun pe umărul meu și îmi iau mâncarea, după care mă arunc într-un fotoliu vizavi de taică-miu, care pare intrat în comă. S-a uitat la baseball, la TV, și încă mai continuă meciul, dar îl închid, pentru că 1) nu-mi place baseball-ul și 2) îmi amintește de Cooper Clay, care la rândul lui îmi amintește de Simon Kelleher și de scena aia fututǎ de la detenție. Nu-mi plăcuse niciodată tipul, dar chestia aia a fost brutală. Iar Cooper se dovedise la fel de inutil ca gagica aia blondă, dacă stai să te gândești. Bronwyn a fost singura care a făcut și altceva decât să bălmăjească precum un idiot.

Maică-mii îi plăcea Bronwyn, pe vremuri. Întotdeauna o aprecia când venea vorba de activități cu școala. Ca la piesa de Crăciun din clasa a patra, când eu am fost păstorul, iar Bronwyn a fost Fecioara Maria. Cineva îl furase pe pruncul Iisus înainte să înceapă piesa, probabil ca să facă mișto de Bronwyn, pentru că lua mereu lucrurile prea în serios, chiar și pe atunci. Bronwyn s-a dus în public, a împrumutat o sacoșă, a înfășurat o pătură în jurul ei și și-a văzut de treabă, ca și cum nimic nu se întâmplase. *Fata aia nu se lasă intimidată de nimeni și de nimic,* spusese maică-mea cu admirație.

Okay. Dacă e să fim sinceri până la capăt, eu îl furasem pe pruncul Iisus, și chiar fusese pentru a-i face o farsă lui Bronwyn. Ar fi fost amuzant dacă ea ar fi luat-o razna.

Geaca scoate un țârâit și bâjbâi prin buzunare după telefonul care sună. Aproape că am râs când eram la detenție, luni, și Bronwyn a spus că nimeni nu folosește două telefoane. Eu am trei: unul pentru cunoscuți, unul pentru

furnizori și unul pentru clienți. Plus cartele, ca să pot jongla cu ele. Dar nu aș fi fost nebun să iau vreunul din ele la ora lui Avery.

Telefoanele pe care le folosesc pentru muncă sunt puse să vibreze, așa știu că acum e vorba despre un mesaj personal. Scot bătrânul meu iPhone și văd un mesaj de la Amber, o tipă pe care o cunoscusem la o petrecere, luna trecută. *Ești pe acolo?*

Ezit. Amber e sexy și niciodată nu-ți stă prea mult pe cap, dar tocmai a fost aici cu câteva nopți în urmă. Lucrurile se împut când las genul ăsta de întâlniri să devină mai dese de o dată pe lună. Dar sunt cam neliniștit și mi-ar prinde bine puțină distracție.

Hai încoace, îi scriu.

Sunt pe cale să pun telefonul la loc, când primesc un alt mesaj. E de la Chad Posner, un tip de la Bayview cu care mai pierd eu vremea. *Ai văzut?* Dau click pe linkul din mesaj și mi se deschide o pagină Tumblr cu titlul *Despre asta.*

> Mi-a venit ideea să-l omor pe Simon în timp ce mă uitam la *Dateline.*
>
> Mă gândisem de ceva vreme la asta, evident. Nu e genul de chestie care te lovește dintr-odată. Dar gândul că nu voi scăpa basma curată după ce o voi face mă oprea de fiecare dată. Nu mă păcălesc cu iluzia că aș fi vreun geniu al crimei. Și arăt mult prea bine pentru a merge la închisoare.
>
> În *Dateline,* un tip își omoară nevasta. Chestii clasice pentru show-ul ăsta, nu? Mereu e soțul. Dar se pare că mulți oameni au fost bucuroși s-o vadă moartă. Făcuse în așa fel încât un coleg să fie dat afară, își bătuse joc de niște oameni la consiliul orășenesc, avusese o aventură cu soțul unei prietene. Era un coșmar, practic.
>
> Tipul din *Dateline* nu fusese prea deștept. Angajase pe cineva să-i omoare nevasta și apelurile telefonice îl dăduseră de gol. Dar, înainte să fie dat în vileag, se pierduse în marea de alți suspecți. Ăsta e genul de om pe care îl poți omorî și apoi să scapi – cel pe care toată lumea îl vrea mort.
>
> Să nu ne mai ascundem: tot Liceul Bayview îl ura pe Simon. Eu doar am avut ceva mai mult curaj și am ales să fac ceva în privința asta.
>
> Cu plăcere.

Telefonul aproape că-mi alunecă din mână. Încă un mesaj de la Chad Posner vine în timp ce citesc.

Oamenii sunt dați dracu', frate.

Îi răspund.

De unde ai chestia asta?

Posner îmi scrie că *Un oarecare mi-a trimis pe mail linkul,* apoi îmi dă emoticoane care se tăvălesc pe jos de râs. Crede că e o glumă proastă a cuiva. Cam asta ar crede toată lumea, dacă nu ar fi petrecut o oră cu un polițist care

i-a întrebat în zece moduri diferite cum a ajuns untul de arahide în paharul din care a băut Simon apă. O oră împreună cu alte trei persoane care păreau al naibii de vinovate.

Niciunul dintre ei nu avea la fel de multă experiență ca mine în a păstra o față lipsită de expresie atunci când totul se năruie în jur. Sau, cel puțin, niciunul nu era la fel de bun ca mine.

Capitolul cinci

Bronwyn
Vineri, 28 septembrie, 6.45 pm

Seara de vineri e pentru relaxare, mai mereu. Maeve și cu mine stăm în camera ei și ne uităm pe Netflix la un maraton de *Buffy, spaima vampirilor.* E cea mai nouă obsesie a noastră, și de abia am așteptat toată săptămâna să vină momentul ăsta, numai că acum suntem cu gândurile în altă parte. Maeve e ghemuită pe pervaz și tastează ceva pe laptop, în timp ce eu sunt trântită pe pat cu Kindle-ul deschis la *Ulise* de James Joyce. E cartea de pe primul loc din topul celor mai bune romane moderne, și sunt hotărâtă să o termin până la finalul semestrului, numai că înaintez cam încet. Și nici nu mă pot concentra.

La școală astăzi nu s-a vorbit despre nimic altceva în afară de acel post de pe Tumblr. Câțiva colegi au primit linkul ăla cu o noapte în urmă, de pe o adresă care conținea numele *Despre Asta,* iar până la prânz toată lumea îl citise. Vinerea, Yumiko e voluntară la biroul directoarei, și îi auzise pe profi discutând despre cum pot depista IP-ul celui care făcuse asta.

Mă îndoiesc că vor avea noroc. Niciun om cu jumate de creier nu ar fi trimis așa ceva de pe propriul telefon sau computer.

De când cu detenția de luni, cu toții au fost amabili și grijulii cu mine, dar azi chiar fusese altceva. Conversațiile erau întrerupte atunci când mă apropiam eu. Yumiko o spusese, într-un final:

— Nu e ca și cum ar crede că *tu* l-ai trimis. Cred doar că e ciudat, după modul în care ați fost voi luați la întrebări de poliție ieri, și acum apare nebunia asta.

De parcă precizarea ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine.

— Imaginează-ți.

Vocea lui Maeve mă sperie și mă aduce înapoi cu picioarele pe pământ. Își lasă laptopul din brațe și își plimbă degetele de-a lungul pervazului.

— Anul viitor pe vremea asta, o să fii la Yale. Ce crezi că vei face acolo vineri seara? O petrecere a frățiilor?

Îmi dau ochii peste cap.

— Normal, că doar primești și un transplant de personalitate împreună cu scrisoarea de acceptare. În orice caz, mai întâi va trebui să intru.

— Vei intra. Cum să nu intri?

Mă rostogolesc ușor neliniștită în pat.

Într-o mulțime de feluri.

— Nu poți să știi niciodată, îi zic.

— Dacă o faci acum pe modesta din cauza mea, poți s-o lași baltă. Mă simt foarte bine în rolul de leneșa familiei.

— Nu ești leneșă, protestez eu.

Rânjește la mine și flutură dintr-o mână. Maeve e unul dintre cei mai deștepți oameni pe care-i cunosc, dar până într-a noua fusese prea bolnavă ca să meargă la școală după un program normal. Fusese diagnosticată cu leucemie când avea șapte ani, și nu scăpase cu adevărat de boală până în urmă cu doi ani, pe când avea paisprezece.

De vreo două ori, aproape că o pierdusem. Când eu eram într-a patra, auzisem un preot la spital întrebându-mi părinții dacă s-au apucat să facă „pregătirile”. Știam ce vrea să spună. Îmi lăsasem capul în jos și începusem să mă rog: *Te rog, nu o lua. O să fiu perfectă, voi face totul bine, dacă o salvezi. Promit.*

După atâția ani petrecuți mai mult în spitale, Maeve nu a prea avut timp să învețe să trăiască. Fac eu totul, pentru amândouă: mă înscriu în cluburi, câștig premii, iau note mari ca să pot merge la Yale, la fel ca părinții noștri. Pe ei îi face fericiți, iar pe Maeve o menajează cât de cât. Nu mai pune nimeni presiune inutilă pe ea.

Maeve se întoarce la privitul pe fereastră, cu expresia ei obișnuită, ușor pierdută. E genul tipic al visătorului – palidă, subțire, cu părul brunet ca al meu, dar cu ochii mari, ca de chihlimbar. Mă pregătesc s-o întreb la ce se gândește, când ea țâșnește în picioare și-și pune palmele în dreptul tâmplelor, pentru a vedea mai bine pe geam.

— Ăla e Nate Macauley?

Pufnesc pe nas, iar ea mai zice:

— Vorbesc serios. Vino să vezi.

Mă duc și eu la geam, lângă ea. Aud zgomotul făcut de o motocicletă pe aleea din fața casei noastre.

— Ce naiba?

Schimb o privire cu Maeve, iar ea îmi rânjește cu subînțeles.

— Ce?, o întreb.

— Ce?, mă imită ea. Crezi că nu-mi amintesc că erai leșinată după el prin clasa a patra? Eram bolnavă, nu moartă.

— Nu mai glumi cu așa ceva. *Doamne!* Și *asta* a fost cu ani lumină în urmă.

Văd motocicleta lui Nate oprită acolo, nemișcată.

— Ce crezi că face aici?, zic.

— E un singur mod în care poți să afli, îmi spune ea cu o voce cântată, și ignoră privirea furioasă pe care i-o arunc.

Inima îmi bate cu putere în timp ce cobor scările. Eu și Nate am vorbit săptămâna asta la școală mai mult decât am făcut-o din clasa a cincea și până acum. Ceea ce, totuși, nu e foarte mult. De fiecare dată când îl văd, îmi lasă impresia că de abia așteaptă să fie în altă parte. Dar continui să tot dau de el.

Când deschid ușa din față, se aprinde becul de la garaj și îl face pe Nate să pară ca și cum ar fi sub lumina reflectoarelor. În timp ce merg spre el, simt fluturi în stomac și îmi dau brusc seama că sunt îmbrăcată cu chestiile pe care le port când stau pe acasă cu Maeve: papuci, un hanorac și pantaloni scurți, sport. Bine, nu e ca și cum *el* și-ar da silința să fie la patru ace. Am văzut tricoul ăla cu Guinness de cel puțin două ori săptămâna asta.

— Bună, Nate. Ce s-a întâmplat?

Nate își scoate casca, iar ochii lui albastru închis trec de mine, privind ușa din spatele meu.

— Bună.

Nu spune nimic altceva o vreme și începe să devină stresant totul. Îmi încrucișez brațele pe piept după ce închid ușa în spatele meu. Într-un final, îmi zâmbește, ceea ce-mi face fluturii din stomac să devină și mai agitați.

— Nu am neapărat un motiv pentru care sunt aici.

— Vrei să intri?, îl întreb.

Ezită.

— Pariez că părinților tăi tare le-ar plăcea s-o fac.

Nici n-are idee. Clișeul pe care taică-miu îl detestă este cel al traficantului Columbian de droguri, și nu ar aprecia nici măcar să-mi asociez numele cu cel al lui Nate, cu atât mai puțin persoana. Dar mă trezesc că zic:

— Nu sunt acasă.

Apoi adaug grăbită:

— Sunt doar cu soră-mea.

Nu cumva să creadă că îl invit ca să mă dau la el.

— Bine, atunci.

Nate intră după mine ca și cum n-ar fi mare chestie, așa că încerc și eu să mă port cât mai nonșalant cu putință. Maeve stă aplecată deasupra mesei din bucătărie când intrăm, deși cred că s-a uitat la noi până în urmă cu câteva secunde de la fereastra din dormitor.

— O știi pe sora mea Maeve?

Nate scutură din cap.

— Nu. Salut.

— Salut, spune Maeve, și se uită la el cu real interes.

Nu am nicio idee ce să fac mai departe, când el își scoate jacheta de piele și o aruncă pe spătarul unui scaun. Cum ar trebui să-l… *distrez* pe Nate Macauley? Nici măcar nu e datoria mea, nu? El este cel care a apărut aici din senin. Eu ar trebui să fac ceea ce fac de obicei. Atâta că asta presupune să stau în camera soră-mii și să mă uit la seriale retro cu vampiri, în timp ce cu jumătate de creier citesc *Ulise.*

Sunt picată de pe Lună, aici.

Nate nu-mi observă zbaterea interioară, plimbându-se spre ușile care dau în sufrageria noastră. Maeve îmi dă un ghiont în timp ce o luăm și noi după el, și-mi spune în spaniolă: *Ce buze frumoase are.*

— Taci din gură, îi șuier printre dinți.

Tata ne încurajează să vorbim spaniola când suntem acasă, dar sunt convinsă că nu la asta s-a referit. În plus, din ce știu eu, și Nate o vorbește destul de bine.

Se oprește în dreptul pianului și se uită la noi.

— Care dintre voi cântă?

— Bronwyn, zice Maeve, înainte ca eu să apuc să deschid gura.

Stau în dreptul holului, cu brațele încrucișate, în timp ce ea se așază în fotoliul preferat al tatei.

— E chiar talentată.

— Pe bune?, întreabă Nate.

— Nu, nu sunt, răspund aproape în același timp cu întrebarea lui.

— Ba ești, insistă Maeve.

Îmi îngustez ochii, iar ea joacă masca inocenței, făcând ochii mari și zâmbind.

Nate traversează camera până în dreptul bibliotecii și ia de pe raft o poză cu mine și sora mea, în care amândouă avem zâmbete știrbe și stăm în fața castelului Cenușăresei de la Disneyland. Fusese făcută cu șase luni înainte ca Maeve să fie diagnosticată, și o vreme îndelungată asta fusese singura fotografie de vacanță în care apăream amândouă. O studiază atent, apoi mă privește cu un zâmbet pe față. Maeve avea dreptate – chiar are buze sexy.

— Ar trebui să cânți ceva.

Ei bine, e mai simplu decât să vorbesc cu el. Mă așez la pian și răsfoiesc partiturile din fața mea. Este *Canon*-ul lui Pachelbel, și îl tot exersez de câteva luni. Iau lecții de pian de la opt ani și sunt destul de competentă, tehnic vorbind. Dar nu am reușit până acum să-i fac pe oameni să *simtă* ceva. Piesa asta este prima care m-a făcut să-mi doresc să le stârnesc un sentiment. E ceva cu modul în care este compusă, începe blând și dulce, apoi câștigă mai mult volum și intensitate, până ce este aproape furioasă. Aici e partea cea mai dificilă, pentru că notele devin aspre, aproape discordante, și eu nu pot găsi în mine forța să țin pasul cu ele.

N-am mai cântat de mai bine de o săptămână. Ultima dată când am încercat, am lovit atâtea clape greșite, că până și Maeve s-a strâmbat, deranjată. Pare să-și aducă aminte de asta, căci îl privește pe Nate și-i spune:

— E o compoziție foarte grea.

Ca și cum, dintr-odată, regretă că m-a împins să mă fac de râs. Dar, la naiba! Toată povestea asta e mult prea absurdă ca să fie luată în serios. Dacă m-aș trezi mâine și Maeve mi-ar spune că am visat totul, mi s-ar părea destul de logic.

Așa că încep, și imediat îmi dau seama că e ceva diferit. Sunt mai relaxată, iar părțile mai grele nu mă mai înspăimântă. Pentru câteva minute, uit că mai sunt și alții în cameră și mă bucur de felul în care notele curg firesc. Chiar și crescendo-ul – nu atac pe cât de fioros ar trebui, dar sunt mai rapidă și mai sigură pe mine decât în mod normal și nu greșesc nicio notă. Când termin, îi zâmbesc triumfătoare lui Maeve, și doar atunci când ochii ei alunecă spre Nate îmi amintesc că am avut doi ascultători în public.

Se sprijină de biblioteca noastră, cu brațele încrucișate la piept, și pentru prima dată nu pare plictisit sau gata să facă mișto de mine.

— E cea mai grozavă chestie pe care am ascultat-o vreodată, spune el.

Addy

Vineri, 28 septembrie, 7 pm

Doamne, cum e maică-mea! Practic *flirtează* cu polițistul Budapest, tipul ăla cu față roz cu pistrui și cu o chelie incipientă.

— Sigur că Adelaide va face orice ca să vă ajute, spune ea cu vocea răgușită și emoționată, plimbând un deget de jur-împrejurul marginii paharului.

Justin e la cină cu părinții lui, care o urăsc pe mama și nu o invită niciodată la ei. Acum ea îl pedepsește, chit că el va afla sau nu.

Polițistul a trecut pe aici tocmai când terminam de mâncat platoul thailandez vegetarian pe care îl comandă maică-mea de fiecare dată când Ashton, sora mea, vine în vizită. Acum, bietul om nu știe încotro să se uite, așa că își fixează

privirea pe un aranjament floral uscat din hol. Odată la șase luni, maică-mea redecorează, și cea mai nouă temă abordată este decorul aparent neîngrijit, cu o ușoară tentă de vară la mare. Trandafiri pe jumătate ofiliți și scoici cât vezi cu ochii.

— Vreau doar să-ți mai pun două-trei întrebări suplimentare, dacă nu te deranjează, Addy, zice el.

— Desigur, îi zic.

Sunt surprinsă că e aici, fiindcă eram convinsă că i-am răspuns la toate întrebările. Însă bănuiesc că investigația e în plină desfășurare. Azi, laboratorul domnului Avery a fost sigilat cu bandă galbenă, iar polițiștii s-au tot perindat toată ziua prin școală. Cooper a zis că liceul nostru sigur a dat de belea, fiindcă s-o fi descoperit unt de arahide în sistemul de alimentare cu apă sau ceva asemănător.

Mă uit la maică-mea. Are privirea fixată asupra polițistului, dar cu expresia aia îndepărtată pe care i-o știu atât de bine. Deja și-a dat *sign out* mental, probabil se gândește la ce o să poarte în weekend. Ashton vine și ea în sufragerie și se trântește într-un fotoliu.

— Discutați cu toții elevii care au fost în ziua aia la detenție?, întreabă ea.

Polițistul Budapest își drege vocea.

— Investigația continuă, dar eu sunt aici pentru că am o întrebare anume pentru Addy. Ai fost în cabinetul medical în ziua în care Simon a murit, așa este?

Ezit și arunc o privire spre Ashton, apoi mă uit din nou la polițist.

— Nu.

— Ba da, ai fost. Numele tău este notat în caietul asistentei, spune Budapest.

Mă uit cu atenție la șemineul din cameră, dar pot simți privirea lui Ashton ațintită pe mine. Îmi învârt o șuviță de păr pe deget și izbucnesc nervoasă:

— Eu nu-mi amintesc asta.

— Nu-ți amintești să fi fost la cabinet luni?

— Ei bine, mă duc acolo destul de des. Pentru dureri de cap, chestii de genul.

Îmi masez fruntea ca și cum m-aș concentra, apoi mă uit direct în ochii polițistului.

— A, da. Mi-am amintit. Îmi venise ciclul și mă durea tare de tot burta, deci da. Am fost să cer un Tylenol.

Polițistul roșește. Îi zâmbesc politicos și mă opresc din a mă juca cu părul.

— Și ai primit medicamentul pentru care te-ai dus? Doar Tylenol?

— De ce vreți să știți?, îl întreabă Ashton.

Își pune o pernă sub fund, pentru că maică-mea a pus scoici până și pe fotoliu, și nu vrea să se înțepe în ele.

— Păi, unul dintre lucrurile pe care trebuie să le clarificăm este absența epinefrinei din cabinetul medical în perioada în care Simon a avut reacția alergică. Asistenta e sigură că avea câteva creioane cu epinefrină, le văzuse chiar în dimineața aia. Însă după-amiază dispăruseră.

Ashton devine rigidă și spune:

— Doar nu credeți că le-a luat Addy!

Maică-mea se întoarce să se uite la mine cu o privire surprinsă, dar nu zice nimic. În cazul în care polițistul își dă seama că soră-mea se poartă ca un părinte aici, în locul maică-mii, nu o spune.

— Nimeni nu susține așa ceva. Însă, din întâmplare, ai observat cumva dacă epinefrina era în cabinet când ai fost tu, Addy? În caietul asistentei scrie că ai trecut pe la ora unu.

Inima îmi bate mult prea repede, dar reușesc să păstrez un ton relaxat:

— Nici măcar nu am idee cum arată.

Mă pune să-i povestesc tot ce-mi mai amintesc de la detenție, *din nou,* apoi mă întreabă despre postările pe Tumblr. Ashton e în alertă, stă aplecată în față, gata să sară la atac, și pune întrebări tot timpul, iar maică-mea se duce de câteva ori în bucătărie să-și umple paharul cu vin. Eu mă tot uit la ceas, pentru că Jake și cu mine ar trebui să mergem pe plajă în curând, iar eu nici măcar nu am început să mă machiez. Coșul ăsta n-o să se acopere singur.

Când polițistul se pregătește într-un final să plece, îmi întinde protocolar o carte de vizită.

— Sună-mă dacă îți amintești orice altceva, Addy. Niciodată nu poți ști ce ajunge să fie important în cursul anchetei.

— Bine, îi zic, strecurând cartea de vizită în buzunarul de la spate al blugilor.

Polițistul își ia la revedere de la mama și de la Ashton, iar eu îi deschid ușa. Ashton se sprijină de tocul ușii și ne uităm cum polițistul se urcă în mașină și dă încet cu spatele, ieșind de pe aleea noastră de acces.

Văd mașina lui Justin așteptând să parcheze după ce pleacă polițistul de acolo, și asta mă pune în mișcare. Nu vreau să fiu nevoită să vorbesc cu el și tot nu m-am machiat încă, așa că mă refugiez sus, cu Ashton pe urmele mele. Dormitorul meu este cel mai mare din casă, cu excepția celui matrimonial, și fusese al lui Ashton. I l-am luat eu când ea s-a măritat. Atâta că încă se mai simte ca la ea acasă acolo, ca și cum n-ar fi plecat niciodată.

— Nu mi-ai zis despre chestia aia de pe Tumblr, spune ea și se întinde peste așternutul meu alb, cu găuri mari din plasă.

Deschide cel mai noi număr din *Us Weekly.* Ashton e și mai blondă decât mine, dar părul ei este tuns în scări care îi încadrează fain bărbia. Maică-mea

urăște tunsoarea asta, dar mie mi se pare drăguță. Așa m-aș tunde și eu, dacă lui Jake nu i-ar plăcea așa tare părul meu lung.

Mă așez la oglindă și îmi îngrop coșul sub o tonă de fond de ten.

— Cineva se poartă ca un psihopat, atâta tot.

— Și chiar nu-ți aminteai că ai fost la cabinet? Sau pur și simplu nu aveai chef să-i spui?

Îmi fac de lucru cu tubul de fond de ten, dar sunt salvată de la a răspunde întrebării soră-mii de melodia *Only Girl* de la Rihanna, care mă anunță că am primit un mesaj. Ashton ridică mobilul, citește mesajul și-mi dă raportul:

— Jake aproape a ajuns.

— La naiba, Ash! îi zic, privind-o în oglindă. N-ar trebui să te uiți toată ziua în telefonul meu. Dacă era ceva personal?

— Scuze, zice ea, pe un ton care arată clar că nu-i pare rău. E totul în regulă cu Jake?

Mă învârt cu scaunul, ca să mă uit la ea, și o întreb, încruntându-mă:

— De ce n-ar fi?

Ashton își ridică palmele, ca și cum ar pleda nevinovată.

— E doar o întrebare, Addy. Nu insinuez nimic. De fapt, nu am motive să cred că tu vei ajunge ca mine. Eu și Charlie, până la urmă, nu am fost iubiți din liceu.

Clipesc des, surprinsă. Adică, știam de ceva timp că lucrurile nu merg așa bine între Ashton și Charlie – în primul rând, fiindcă ea ne vizitează prea des; în al doilea rând, pentru că el se dădea la greu la o domnișoară de onorare de la nunta verișoarei noastre, luna trecută –, dar soră-mea nu a recunoscut că are probleme, până acum.

— Chiar e nasoală… situația?

Ridică din umeri, abandonând revista și făcându-și de lucru cu unghiile.

— E complicat. Căsniciile sunt cu mult mai grele decât îți spune oricine înainte să te avânți în așa ceva. Fii recunoscătoare că încă nu trebuie să iei genul ăsta de decizii.

Colțurile gurii îi coboară.

— N-o lăsa pe mama să te influențeze. Doar bucură-te că ai șaptesprezece ani.

Nu pot. Sunt prea speriată că totul se va duce dracului. Că s-a dus dracului deja.

Mi-aș dori să-i pot spune lui Ashton asta. Ar fi așa o ușurare să mi-o iau de pe inimă. De obicei, Jake este cel căruia îi zic orice, numai că nu-i pot spune asta. Și, în afară de el, nu există nicio altă persoană pe lume în care să am încredere. Clar niciunul dintre prietenii mei, nici mama, și nici sora mea. Pentru că, deși mai

mult ca sigur are intenții bune, poate fi al naibii de conformistă când vine vorba de Jake.

Aud soneria, și buzele lui Ashton se lățesc într-un zâmbet.

— A venit Domn Perfecțiune, zice, cumva sarcastică.

O ignor și țopăi pe scări, deschizând ușa cu un zâmbet larg pe față, pe care îl am mereu când știu că voi da ochii cu Jake. Și iată-l acolo, în hanoracul lui de fotbal, cu părul șaten ciufulit de vânt, dându-mi înapoi exact același fel de zâmbet.

— Bună, iubire.

Sunt cât pe ce să-l sărut, când observ o altă figură în spatele lui și îngheț.

— Nu te superi dacă-l ducem și pe TJ cu mașina, nu?

Un râs nervos îmi bolborosește în gât, dar îl opresc acolo și nu îi dau voie să iasă.

— Sigur că nu.

Mă întind și-l sărut până la urmă, însă momentul nostru este distrus. TJ mă privește o secundă, apoi lasă capul în pământ.

— Îmi pare rău că vă încurc… Am făcut pană și aveam de gând să rămân acasă, dar Jake a insistat…

Jake ridică din umeri.

— Erai oricum în drumul meu. E păcat să pierzi o ieșire doar pentru o problemă cu mașina.

Ochii lui coboară de la fața mea la tenișii din picioare, și zice:

— O să porți chestiile alea, Ads?

Nu e chiar o critică, dar sunt îmbrăcată într-un pulover al lui Ashton, iar Jake nu m-a plăcut niciodată prea tare în haine fără formă.

— O să fie răcoare pe plajă, spun eu timid, însă el rânjește.

— Îți țin eu de cald. Pune-ți ceva mai drăguț, bine?

Îi ofer un zâmbet ofilit și intru înapoi înăuntru, urcând scările fără tragere de inimă, pentru că sunt convinsă că soră-mea e tot în camera mea. Sigur încă mai răsfoiește revista, trântită în pat.

Se uită mirată când mă duc la șifonier.

— Te-ai întors așa de repede?

Scot o pereche de colanți și încep să-mi deschei blugii.

— Am venit să mă schimb.

Ashton închide revista și mă privește în tăcere cât timp mă schimb de puloverul ei și iau pe mine o bluză mulată.

— O să-ți fie frig în aia. E răcoare afară.

Pufnește și mai tare pe nas când mă vede scoțându-mi tenișii și punându-mi în loc o pereche de sandale cu toc cui.

— O să porți alea *pe plajă*? Asta cu schimbatul hainelor a fost ideea lui Jake?

Îmi arunc hainele scoase de pe mine în dulap și o ignor.

— Pa, Ash.

— Addy, așteaptă.

Ironia a dispărut din vocea lui Ashton, dar nu-mi mai pasă. Sunt coborâtă pe scări și ieșită pe ușă înainte ca ea să apuce să mă oprească. Briza îmi dă fiori din prima secundă. Însă Jake îmi zâmbește, aprobându-mi ținuta, și își pune un braț pe umerii mei în scurtul drum până la mașină.

Urăsc tot ce se întâmplă până ajungem acolo. Urăsc să stau în mașină și să mă comport normal, când de fapt îmi vine să vomit. Să-i ascult pe Jake și TJ vorbind despre meciul de a doua zi. Să înceapă cea mai nouă piesă de la Fall Out Boy și TJ să spună că o adoră, fiindcă acum nu-mi mai poate plăcea și mie. Dar cel mai mult urăsc că numai la o lună după prima mea noapte de sex cu Jake, care a fost memorabilă, m-am îmbătat muci și m-am culcat cu TJ Forrester.

Când ajungem pe plajă, Cooper și Luis se chinuie deja să aprindă un foc, iar Jake scoate un mârâit de frustrare.

— Mereu fac greșit treaba asta, zice și iese brusc din mașină, îndreptându-se spre ei. Mă băieți! E prea aproape de apă!

Eu și TJ coborâm mai încet din mașină, fără să ne uităm unul la altul. Deja simt că înghet, și-mi strâng brațele în jurul corpului ca să mă apăr de vânt.

— Vrei să-ți dau gea… începe TJ, dar nu-l las să termine.

— Nu.

O iau înainte și merg pe plajă, aproape împiedicându-mă în sandalele alea idioate când pășesc pe nisip. TJ e imediat lângă mine, cu mâna întinsă ca să mă ajute să nu cad.

— Addy, hai acum…

Are vocea joasă, iar pe obraz îi simt respirația cu miros de mentă.

— Nu e nevoie să fie totul așa ciudat, știi? N-o să spun nimic nimănui.

Nu ar trebui să fiu furioasă pe el. Nu e vina lui. Eu sunt cea care a devenit nesigură după ce am făcut sex cu Jake, și am început să mă gândesc că el își pierde interesul de fiecare dată când dura mai mult să-mi răspundă la mesaje. Eu sunt cea care a flirtat cu TJ când ne-am întâlnit pe exact aceeași plajă de acum, vara trecută, când Jake era plecat în vacanță. Eu sunt cea care l-a provocat pe TJ să ia o sticlă de rom, eu sunt cea care a băut jumătate din ea și a stins-o cu Cola Zero.

La un moment dat, în ziua aia, am râs atât de tare, încât sucul mi-a ieșit pe nas, chestie care l-ar fi dezgustat pe Jake. TJ doar a spus, în felul lui sec: „Wow, Addy, asta chiar a fost sexy. Sunt foarte atras de tine în clipa asta.”

Atunci l-am sărutat. Și am propus să mergem acasă la el.

Așa că, pe bune, nimic din toate astea nu e din vina lui.

Ajungem la marginea plajei și ne uitam la Jake cum stinge focul, ca să-l poată face în altă parte, acolo unde vrea el. Arunc pe furiș o privire la TJ și îi remarc gropițele, în timp ce le zâmbește băieților și le face cu mâna.

— Pur și simplu, uită că s-a întâmplat, îmi zice în șoaptă.

Pare sincer, iar speranța îmi încolțește în suflet. Poate chiar vom reuși să păstrăm chestia asta doar pentru noi. Bayview este un liceu unde se bârfește mult, dar cel puțin *Despre Asta* nu mai atârnă ca o sabie deasupra capetelor noastre.

Și, dacă e să fiu sută la sută sinceră, chiar e o mare ușurare.

Capitolul șase

Cooper

Sâmbătă, 29 septembrie, 4.15 pm

Trag cu ochiul la adversarul meu. Suntem cu toții încordați, iar el mi-a dejucat deja două lovituri. Mă face să stau cu emoții până în ultimul moment, ceea ce nu e semn bun. Într-un meci ca ăsta, față în față cu un dreptaci, aș fi măturat cu el pe jos până acum.

Problema e că sunt cu mintea în altă parte. A fost o săptămână dată naibii.

Bătrânu’ e în tribună, și pot să-mi imaginez exact ce face. Și-a dat șapca jos din cap și o plimbă dintr-o mână în alta, cu ochii fixați pe teren. De parcă să-mi facă o gaură în cap cu focul lui din priviri ar putea să-mi fie de folos.

Îmi fixez mingea în mănușă și mă uit la Luis, care e prinzătorul meu, de obicei. Este și în echipa de fotbal, dar a obținut permisiunea de a lipsi azi de acolo pentru a fi cu mine. Îmi face semn să arunc rapid, dar eu clatin din cap. Deja am dat cinci, iar tipul ăla a intuit-o pe fiecare din ele. Aștept până ce Luis îmi dă semnalul. Ușor, se lasă pe vine, și îmi dau seama că am jucat împreună de suficiente ori ca să mă prind ce gândește acum. Înmormântarea ta, frate.

Îmi pun degetele în jurul mingii, încordându-mă, gata să arunc. Dacă ratez mișcarea, va fi o minge înceată și servită pe tavă.

Mă las pe spate și arunc cu toată puterea de care sunt în stare. Mingea se îndreaptă fix spre mijlocul terenului, iar jucătorul se învârte pe călcâie ca s-o lovească, însă ea se oprește direct în mănușa lui Luis. Întreg stadionul izbucnește în urale, iar cel care trebuia s-o lovească scutură din cap, ca și cum n-are nicio idee ce naiba tocmai s-a petrecut.

Îmi dau casca pe spate și încerc să nu par satisfăcut. Am lucrat tot anul la aruncarea aia.

Următoarele aruncări sunt rapide. Ultima ajunge la nouăzeci și trei de kilometri pe minut, cea mai rapidă aruncare a mea. Statisticile pentru mine, la finalul meciului, sunt foarte bune.

Sunt la Petco, pentru un eveniment pe bază de invitații, la care Bătrânu' a insistat să merg, deși slujba religioasă în memoria lui Simon este peste o oră. Organizatorii au fost de acord să fiu eu primul aruncător, ca să pot pleca mai devreme, așa că sar peste rutina mea de după un meci – îmi fac doar un duș, apoi ies din vestiar cu Luis ca să-l găsim pe taică-miu.

Îl observ chiar în clipa în care cineva îmi strigă numele.

— Cooper Clay?

Bărbatul care se apropie de mine pare o persoană de succes. E singura expresie care îmi vine în minte atunci când mă uit la el. Haine elegante, o tunsoare perfectă, doza potrivită de bronz și un zâmbet plin de încredere când îmi întinde mâna.

— Josh Langley de la Padres. Am vorbit cu antrenorul tău de câteva ori.

— Da, domnule. Mă bucur să vă întâlnesc.

Taică-miu rânjește de bucurie, de parcă cineva tocmai i-ar fi dat cheile unui Lamborghini nou-nouț. Reușește să se prezinte lui Josh fără să saliveze, dar de abia se abține.

— Genială aruncare acolo, pe teren, îmi spune Josh. A picat la fix.

— Mulțumesc, domnule.

— Ai o viteză extraordinară. Ți-ai îmbunătățit asta mult din primăvară până acum, așa e?

— M-am antrenat intens. Am încercat să capăt cât mai multă forță în brațe.

— Un progres formidabil, în așa scurt timp, observă Josh, și timp de o secundă afirmația plutește în aer, între noi, ca o întrebare.

Apoi, își pune o mână pe umărul meu:

— Ei bine, ține-o tot așa, fiule. E grozav să avem în atenție pe cineva de pe plan local. Îmi ușurează munca. E mai puțin de călătorit.

Ne oferă un zâmbet, își ia *la revedere* de la mine, de la Luis și de la taică-miu și își vede de drum.

Un progres formidabil, în așa scurt timp.

E adevărat. De la optzeci și opt de kilometri pe oră la nouăzeci și trei, în câteva luni, e ceva destul de neobișnuit.

Lui Bătrânu' nu-i mai tace gura pe drumul spre casă, trecând de la greșelile pe care le-am făcut eu în timpul jocului la exaltarea în ce-l privește pe Josh Langley. Totuși, dispoziția lui predominantă e cea optimistă, mai bucuros pentru că Padres mă vor, decât deranjat că puteam juca mai bine.

— Familia lui Simon o să fie acolo?, mă întreabă, în timp ce parchează în fața liceului. Transmite-le condoleanțe și din partea noastră, dacă sunt.

— Nu știu. Poate fi doar o chestie cu școala.

— Oricum, să vă scoateți șepcile, băieți, zice Bătrânu'.

Luis o strecoară pe a lui în buzunarul hanoracului, iar Bătrânu' bate nervos cu degetele în volan cât timp eu încă mai ezit.

— Hai, Cooper, o fi afară, dar e tot o slujbă religioasă. Las-o în mașină.

Fac așa cum îmi zice, pe urmă ies, dar, în timp cerni trec o mană prin păr și închid portiera, îmi doresc să mi-o fi lăsat pe cap. Mă simt expus așa, și oamenii oricum s-au tot holbat la mine întreaga săptămână. Dacă ar fi după mine, m-aș duce acum direct acasă și aș petrece o după-amiază liniștită uitându-mă la baseball cu frate-miu și Buni, însă nu am cum să lipsesc de la slujba în memoria lui Simon, când eu am fost unul dintre ultimii oameni care l-au văzut în viață.

Ne îndreptăm spre mulțimea din mijlocul terenului de fotbal și îi dau un mesaj lui Keely, ca să aflu unde sunt prietenii noștri. Îmi spune că sunt cu toții în față, așa că o luăm prin lateral și încercăm să-i zărim în marea aia de elevi. Sunt cu ochii prin mulțime, și nu o observ pe fata din fața mea până ce aproape dau peste ea. Stă sprijinită de un stâlp, privind și ea oamenii, cu ambele mâini băgate în buzunarele jachetei supradimensionate.

— Scuze, îi zic, apoi îmi dau seama cine este. Bună, Leah. Mergi și tu la slujbă?

Apoi îmi doresc să-mi fi înghițit cuvintele, pentru că sub nicio afurisită de formă Leah Jackson nu s-ar duce să-l plângă pe Simon. De fapt, a încercat să se sinucidă anul trecut din cauza lui. După ce Simon a scris despre Leah că și-a tras-o cu mai mulți dintr-a noua, a fost hărțuită de toată lumea pe rețelele de socializare, luni întregi. Și-a tăiat venele în cadă și a lipsit apoi de la școală tot restul anului.

Leah pufnește pe nas.

— Mda, cum să nu. Distracție plăcută.

Se uită cu o privire fixă la scena din fața noastră, în timp ce râcâie cu vârful ghetei în nisip.

— Nici dracu’ nu putea să-l sufere, dar uite-i cum țin toți lumânări în mână de parcă ar fi fost un martir, nu un jeg care se ținea numai de bârfe.

Nu greșește, dar acum nu pare momentul potrivit pentru atâta sinceritate brutală. Totuși, n-o să mă apuc să-l apăr pe Simon în fața lui Leah.

— Bănuiesc că oamenii vor doar să-și ia rămas bun, îi zic, cu o voce nehotărâtă.

— Ipocriți, mormăie ea și își îndeasă mâinile și mai adânc în buzunare.

Apoi, expresia feței i se schimbă în timp ce scoate telefonul și-mi aruncă o privire vicleană.

— Ai văzut ultima fază?

— Ultima ce?, întreb eu, cu un sentiment de apăsare. Uneori, cea mai mișto chestie la baseball e că nu-ți poți verifica telefonul în timp ce ești pe teren.

— A venit un alt mail cu o știre de pe Tumblr.

Leah butonează puțin, apoi îmi întinde mobilul ei. Îl iau fără niciun chef și mă uit pe ecran, în timp ce Luis citește peste umărul meu.

> E timpul să clarificăm niște lucruri.
>
> Simon avea o alergie severă la alune – așa că de ce să nu-i bagi o boabă în sandviș și să termini balamucul?
>
> L-am urmărit pe Simon Kelleher timp de câteva luni. Orice mânca era împachetat într-o folie groasă de celofan. Lua nenorocita aia de sticlă cu apă peste tot cu el, și era singura chestie pe care o bea.
>
> Nu treceau nici zece minute fără ca să pună botul pe sticla aia. Așa că m-am gândit că, dacă sticla va dispărea, va trebui să bea apă de la robinet. Așa că, da, am luat-o.
>
> Am petrecut mult timp gândindu-mă cum aș putea strecura unt de arahide într-o băutură de-a lui. Un loc unde să existe doar o chiuvetă, nicio altă sursă de apă. Laboratorul domnului Avery mi s-a părut în cele din urmă locul ideal.
>
> Mi-a părut rău să mă uit la Simon în timp ce murea. Nu sunt un sociopat. În acea clipă, când fața lui căpătase o culoare oribilă și când plămânii lui se luptau pentru aer, aș fi oprit totul, dacă aș fi putut.
>
> Numai că n-am putut. Pentru că, vedeți voi, îi luasem creionul cu epinefrină. Și pe toate cele din cabinetul medical.

Inima îmi bate cu putere și stomacul mi se strânge. Și prima postare fusese suficient de groaznică, dar asta… pare scrisă de cineva care a fost în cameră cu Simon când el a avut atacul. Ca și cum ar fi unul dintre noi.

Luis se strâmbă:

— Ce dement sau dementă.

Leah mă privește atentă, apoi face și ea o strâmbătură când îi întind telefonul.

— Sper să fie prins cel care tot face postările astea. E sărit de pe fix.

Ridică din umeri, mai mult dintr-unul, să fiu exact.

— Bănuiesc că da. Să aveți o înmormântare *minunată,* băieți. Eu m-am cărat de aici.

— Pa, Leah.

Îmi înăbuș impulsul de-a o urma și mergem tot mai în față. Împing cu umărul mulțimea, croindu-mi drum prin ea și într-un final o găsesc pe Keely, alături de prietenii noștri. Când ajung lângă, îmi întinde o lumânare, pe care o aprinde de la a ei, apoi își trece un braț pe sub al meu.

Directoarea Gupta se duce la microfon și bate ușor cu degetul în el.

— Ce săptămână îngrozitoare pentru școala noastră, spune. Dar cât de emoționant să vă văd pe toți adunați acum aici.

Ar trebui să mă gândesc la Simon, însă am mintea plină de multe alte treburi. Keely, care îmi strânge brațul un pic prea tare. Leah, genul care spune cu voce tare chestiile pe care alții nici nu îndrăznesc să le gândească. Noua postare Tumblr, apărută chiar înainte de slujba pentru Simon. Și Josh Langley, cu zâmbetul lui strălucitor: *Un progres formidabil, în așa scurt timp.*

Asta-i chestia când ești mult mai bun ca rivalii tăi. Uneori, pari că ești prea perfect ca să fii adevărat.

Nate

Duminică, 30 septembrie, 12.30 pm

Polițista care se ocupă de eliberarea mea condiționată nu e cea mai rea variantă. Are cam treizeci de ani, nu e urâtă și deține oarecum simțul umorului. Dar e genul care insistă la infinit cu școala.

— Cum a fost lucrarea de la istorie?

Suntem în bucătărie, este întâlnirea noastră obișnuită de duminică. Stan e scos afară din terariu și stă pe masă, dar polițista nu are nimic împotrivă, ba chiar îi place de el. Taică-miu e sus, așa cum am grijă să fie de fiecare dată când vine polițista Lopez pe aici. O parte din meseria ei e să se asigure că sunt supravegheat cum trebuie. S-a cam prins ce gen de poamă e el, însă știe la fel de bine că nu am unde să merg în altă parte, iar custodia statului poate fi mult mai rea decât neglijența unui părinte alcoolic. În plus, e mai ușor să ne prefacem amândoi că e un părinte ok atunci când nu e beat mort în sufragerie.

— A mers, îi răspund.

Așteaptă cu răbdare să-i zic mai multe. Când n-o fac, mă întreabă ea:

— Ai învățat pentru examinare?

— Mai degrabă am avut alte chestii pe cap, îi amintesc.

A auzit întâmplarea cu Simon de la colegii ei polițiști, și am petrecut prima jumătate de oră de când a venit aici vorbind despre el.

— Înțeleg. Dar să-ți vezi mai departe de școală e important, Nate. Este o parte din înțelegere.

În fiecare săptămână, aduce vorba despre înțelegere. Departamentul din San Diego a devenit tot mai aspru când vine vorba despre acuzațiile de trafic de droguri, mai ales în rândul adolescenților. Polițista crede că am fost norocos să fiu eliberat condiționat. Dacă ea mi-ar scrie un raport negativ, aș ajunge din nou în fața unui judecător sictirit. Dacă aș mai fi prins încă odată cu droguri, aș merge direct la școala de corecție. Așa că în fiecare duminică, înainte ca ea să apară, adun toate drogurile pe care n-am apucat să le vând și toate telefoanele cu cartelă și le depozitez în șopronul vecinului nostru senil. Ca să fiu sigur.

Polițista Lopez întinde palma spre Stan, care se târăște jumătate de drum până la ea, după care își pierde interesul. Îl ridică și-l pune pe umăr.

— Altfel, cum a fost săptămâna ta? Spune-mi un lucru bun care s-a întâmplat.

Mereu o dă cu chestia asta, ca și cum viața ar fi plină de rahaturi roz pe care le pot pune unele peste altele, iar apoi să-i dau cu ele raportul duminica.

— Am ajuns la trei mii în *Grand Theft Auto.*

Își dă ochii peste cap. Face asta des, când vine în vizită la mine.

— Altceva. Ce progrese ai mai făcut pentru a-ți atinge obiectivele?

Iisuse. *Obiectivele* mele. M-a pus să scriu o listă cu astea, la prima noastră întâlnire. Nu e mai nimic de care să-mi pese acolo, pe lista aia, doar chestii pe care știam că vrea să le citească în legătură cu școala și cu slujbele mele. Și despre prieteni. Cred că și-a dat seama până acum că n-am niciunii. Am oameni cu care merg la petreceri, cărora le vând, cu care mi-o trag, dar nu i-aș numi pe niciunii dintre ei prieteni.

— A fost o săptămână de stagnare în ce privește obiectivele.

— Te-ai uitat prin broșura aia pe care ți-am lăsat-o?

Nu, nu m-am uitat. Nu am nevoie de o broșură să-mi spună ce naspa e când singurul tău părinte e un bețiv, și categoric nu simt nevoia să vorbesc despre asta cu un grup de plângăcioși, în subsolul unei biserici, pe undeva.

— Da, o mint. Chiar mă gândesc serios la asta.

Sunt sigur că-mi poate citi și minciunile, din moment ce nu e proastă. Dar nu forțează nota.

— Mă bucur să aud. Te-ar ajuta să împarți experiențele cu alți adolescenți cu aceleași probleme.

Lopez nu se dă niciodată bătută, asta e sigur. Am putea fi înconjurați de zombii, în ziua apocalipsei, și ea tot s-ar uita în jur să vadă partea bună a lucrurilor. *Creierul tău e încă în cap, nu? Ce poate fi mai bine de atât?* I-ar plăcea la nebunie să audă măcar o dată ceva pozitiv din partea mea. Cum ar fi că am petrecut seara de vineri cu strălucita și serioasa Bronwyn Rojas și nu m-am făcut de râs. Dar ăsta e un subiect despre care n-am de gând să vorbesc cu polițista.

N-am idee de ce am apărut acolo. Eram neliniștit, mă holbam întruna la pastilele de Vicodin pe care încă nu le dădusem și mă întrebam dacă ar trebui să iau câteva, să văd care e treaba cu ele. N-am mers niciodată în direcția aia, pentru că sunt convins că aș sfârși în comă, alături de taică-miu, în sufragerie, și am sta amândoi așa până când cineva ar veni să ne dea afară că nu am plătit chiria.

Deci, în loc să fac asta, m-am dus la Bronwyn. Nu mă așteptam să iasă. Sau să mă invite înăuntru. Să o ascult cântând la pian a avut un efect straniu asupra mea. M-a făcut să mă simt… împăcat.

— Cum fac față colegii tăi la ce s-a întâmplat cu Simon? A fost deja înmormântarea?

— Astăzi este. Ne-au dat un email de la școală.

Mă uit la ceasul de deasupra cuptorului cu microunde.

— Cam în jumătate de oră.

Sprâncenele lui Lopez se ridică.

— Nate. Ar trebui să mergi. Uite, asta ar fi ceva pozitiv. Să-ți iei la revedere, să ai parte de încheiere după un eveniment traumatic.

— Nu, mersi.

Își drege vocea și îmi aruncă o privire severă.

— Lasă-mă să-ți spun altfel, atunci. Du-te la înmormântarea aia nenorocită, Nate Macauley, altfel n-o să-ți mai trec cu vederea absențele de la școală data viitoare când fac un raport săptămânal. O să vin cu tine la biserică.

Și, uite așa, am aterizat la înmormântarea lui Simon cu o polițistă după mine.

•

Suntem întârziați, iar Biserica St. Anthony e plină ochi, așa că de-abia găsim loc în ultimul rând. Slujba încă nu a început, dar nimeni nu scoate un cuvânt, și atunci când bătrânul din fața noastră tușește zgomotul se aude cu ecou în încăpere. Mirosul lumânărilor îmi aduce aminte de școala generală, când maică-mea mă ducea la liturghie, în fiecare duminică. Nu am mai fost de atunci

într-o biserică, dar totul pare neschimbat: covorul roșu, lemnăria închisă la culoare, lucioasă, vitralii înalte până în tavan.

Singura chestie diferită e că de data asta locul e împânzit de polițiști.

Nu sunt în uniforme. Dar, chiar și așa, îi pot recunoaște, la fel cum o face și Lopez. După o vreme, câțiva dintre ei se uită în direcția mea și devin paranoic, îmi imaginez că polițista mi-a întins o capcană. Însă nu am nimic la mine. Așa că de ce continuă să mă fixeze insistent?

Nu mă fixează doar pe mine, totuși. Le urmăresc privirile și ajung la Bronwyn, care e chiar în față, alături de părinții ei, apoi ajung la Cooper și la tipa aia blondă, care stau în mijloc, cu prietenii. Ceafa mă furnică, și nu într-un fel plăcut. Corpul îmi devine tensionat și par gata să sar și să o iau la fugă, până ce Lopez își pune o mână pe brațul meu. Nu spune nimic, dar mă liniștesc oarecum și rămân la locul meu.

Câțiva oameni vin în față și încep să vorbească. Nu cunosc pe nimeni, cu excepția fetei goth care îl urma pe Simon peste tot. Citește un poem ciudat și incoerent și vocea îi tremură de când începe și până când termină.

Trecutul și prezentul se contopesc – le-am prea umplut și le-am golit
Și-acum preaumplu felia mea de viitor.

Ascultă aici! Ce secret ai să-mi încredințezi?
Privește-mi fața în timp ce cuprind în mine o felie de-nserat
(Să fim sinceri, nimeni altcineva nu te ascultă, iar eu nu mai pot sta decât pentru un minut.)

Mă contrazic?
Foarte bine, atunci mă contrazic.
(Sunt uriaș, conțin mulțimi.)

Vei vorbi-nainte ca eu să plec? Va fi oare prea târziu?...
Mă îndepărtez ca aerul și-nchid un lacăt l-asfințit,
Îmi revărs carnea în valuri întunecate și o las să se odihnească în lucioasele țepușe.

Mă las ca amintire în prafuri și noroi, să cresc din iarba pe care atâta am iubit-o.
Dacă mă vei mai vrea cândva, caută-mă sub tălpile bocancilor tăi.

Cu greu îți vei da seama cine sunt și ce însemn.
Dar îți voi aduce bunăstare, oricum,
Îți voi transforma sângele.

Dacă nu mă vei recunoaște deprima dată, mai caută-mă.
Dacă mă vei rata într-un loc, mă vei găsi într-altul.
Mă voi opri pe undeva, așteptându-te pe tine.

— Whitman, *Cântecul meu,* murmură Lopez când fata termină. O alegere interesantă.

Se cântă, alții mai citesc gânduri scrise în memoria lui Simon, apoi totul se termină. Preotul ne spune că înmormântarea va fi în cerc restrâns, doar pentru familie. Din partea mea, e minunat așa. Nu mi-am dorit niciodată mai tare să plec dintr-un loc ca acum, și sunt cât pe ce să ies din biserică înainte ca procesiunea să înainteze pe culoar, dar polițista îmi pune din nou o mână pe braț.

Un grup de elevi dintr-a doișpea duc sicriul lui Simon pe umeri și ies din biserică. Vreo douăzeci de persoane îmbrăcate în negru merg pe urmele lor. Ultimii sunt un bărbat și o femeie care se țin de mână. Femeia are o față lungă și ascuțită, exact ca a lui Simon. Privește la început în podea, dar apoi, când trece prin dreptul meu, își ridică ochii și își înăbușă un suspin.

Mulți oameni se îngrămădesc pe culoar, iar cineva ajunge chiar în rând cu mine și cu Lopez. E unul dintre polițiștii sub acoperire, un tip mai în vârstă. Pot să-mi dau imediat seama că e mai înalt în rang decât polițistul Budapest. Îmi zâmbește, ca și cum ne-am cunoaște deja.

— Nate Macauley? Ai câteva minute, fiule?

Capitolul șapte

Addy

Duminică, 30 septembrie, 2.05 pm

În fața bisericii, îmi pun o mână streașină la ochi ca să mă apăr de soare și privesc mulțimea, căutându-l pe Jake. El și ceilalți care au dus pe umeri coșciugul îl lasă acum pe un fel de targă de metal și se dau la o parte, în timp ce oamenii care se ocupă cu funeraliile îl duc spre dric. Mă uit în altă parte, fiindcă nu vreau să văd trupul lui Simon încărcat în mașină de parcă ar fi o valiză prea mare. Cineva mă bate pe umăr.

— Addy Prentiss?

O femeie în vârstă, îmbrăcată într-un costum albastru, îmi zâmbește politicos și cumva distant.

— Sunt detectivul Laura Wheeler de la Poliția din Bayview. Aș vrea să discut puțin cu ține de unde a rămas polițistul Budapest, în ce privește moartea lui Simon Kelleher. Ai putea veni cu mine la secție pentru câteva minute?

Mă holbez la ea și îmi trec limba peste buze, neliniștită. Aș vrea să întreb de ce trebuie să merg până acolo, dar femeia este atât de calmă, de parcă ar fi cel mai firesc lucru din lume să mă tragă deoparte la o înmormântare. Pare nepoliticos să-i cer explicații. Jake se apropie de mine, arătând superb în costum, și îi oferă doamnei detectiv un surâs plin de curiozitate. Ochii mei se plimbă de la unul la celălalt, și mă bâlbâi:

— Dar n-am putea… vreau să zic… de ce n-am vorbi aici?

Wheeler tresare.

— E așa aglomerat aici, nu crezi? Și, în plus, secția e chiar după colț.

Îi zâmbește și lui Jake, mai reținut.

— Detectiv Laura Wheeler de la Poliția din Bayview. Vreau s-o răpesc pe Addy câteva minute și să clarific niște lucruri legate de moartea lui Simon Kelleher.

— Sigur, spune el, ca și cum s-a stabilit deja. Dă-mi un mesaj dacă ai nevoie să te duc undeva după asta, Ads. Luis și cu mine o să fim prin oraș. Murim de foame și trebuie să punem la punct și strategia pentru meciul de sâmbătă. Mergem la Glenn’s, cel mai probabil.

Asta e, mă gândesc. O urmez pe detectivă pe poteca pietruită din spatele bisericii, care duce în șosea, deși n-am niciun chef. Poate la asta se referă Ashton când spune că nu gândesc mereu cu capul meu. Sunt doar trei blocuri până la secția de poliție, și trecem în liniște pe lângă un magazin de electronice, apoi de poștă și de o tonetă de înghețată în fața căreia o fetiță se plânge că vrea fulgi de ciocolată, nu bomboane deasupra. Mă tot gândesc că ar trebui să-i spun doamnei detectiv Wheeler că maică-mea va fi îngrijorată dacă nu mă duc direct acasă, dar nu sunt sigură că pot spune asta fără să mă pufnească râsul.

Trecem pe sub detectoarele de metal din fața secției și doamna detectiv mă conduce într-o cameră din spate, mică și foarte încălzită. N-am mai fost niciodată în interiorul unei secții de poliție și mi-am imaginat că va fi mai… nu știu exact. Să aibă un aspect mai oficial. Îmi amintește de sala de conferințe în care ne adunase directoarea Gupta, doar că aici lumina e mai proastă. Neonul care pâlpâie deasupra capului detectivei Wheeler îi accentuează fiecare rid și îi dă pielii ei o culoare gălbuie, bolnăvicioasă. Mă întreb dacă oare face același lucru și cu a mea.

Mă întreabă dacă vreau ceva de băut, o refuz, dar cu toate astea iese din cameră timp de câteva minute, întorcându-se cu o geantă de tip poștaș

aruncată pe un umăr și cu o femeie scundă și brunetă pe urmele ei. Amândouă se așază vizavi de mine, la masa metalică, iar Wheeler își lasă geanta pe podea.

— Addy, dânsa este Lorna Shaloub, care reprezintă Liceul Bayview și care e aici ca să-ți apere interesele. Acum, ce facem noi acum nu e o punere sub acuzare. Nu ești obligată să răspunzi întrebărilor mele și ești liberă să pleci oricând. Înțelegi asta?

Nu chiar. M-a pierdut când a zis că femeia aia e acolo ca să-mi apere interesele. Cu toate astea, spun:

— Desigur.

Îmi doresc mai mult ca oricând să mă fi dus direct acasă. Sau ca Jake să fi venit cu mine.

— Perfect. Îmi doresc totuși să stai până la final. Presupunerea mea este că, dintre toți copiii implicați, tu ai fost prinsă în treaba asta fără vreo rea intenție.

Clipesc spre ea.

— Fără o rea ce?

— Fără rea intenție. Vreau să-ți arăt ceva.

Se apleacă spre geanta lăsată pe jos și scoate un laptop. Domnișoara Shaloub și cu mine așteptăm până ce se deschide și polițista apasă câteva taste. Îmi mușc interiorul obrajilor, întrebându-mă dacă o să-mi arate postările de pe Tumblr. Poate că polițiștii cred că unul dintre noi le-a scris, ca pe un soi de glumă oribilă. Dacă m-ar întreba pe care dintre noi suspectez, va trebui să spun Bronwyn. Pentru că toată chestia asta sună ca și cum ar fi fost scrisă de cineva care se crede de zece ori mai deștept decât oricine altcineva.

Doamna detectiv întoarce laptopul cu fața spre mine. Nu sunt prea sigură la ce mă uit, dar pare un fel de blog, cu logo-ul de la *Despre Asta* deasupra. Îi arunc o privire nedumerită, iar ea îmi explică:

— Așa arată admin panel-ul site-ului de unde posta Simon conținutul aplicației *Despre Asta.* Textul de mai jos este ultimul scris de el.

Mă aplec în față, spre laptop, și încep să citesc.

> E prima dată când o avem aici pe fata cea bună BR, posesoarea cele mai mari medii din liceu, cu un dosar pentru facultate imaculat. Numai că nu a luat A la chimie prin muncă asiduă, doar dacă așa se cheamă acum când furi testele din Google Drive-ul domnului C. Cineva să-i anunțe pe ăia de la Yale…
>
> La capătul opus al spectrului, delincventul nostru preferat NM a revenit la a face ce știe el mai bine: se asigură că toată școala e în al nouălea cer, după consumul anumitor substanțe. Sunt convins că treaba asta încalcă regulile eliberării condiționate, N.

CC și baseball-ul sunt aproape sinonime în ultima vreme. Pare inevitabil ca jucătorul de la Bayview să facă un salt spre liga întâi… doar dacă nu cumva au reguli stricte împotriva dopajului. Pentru că jocul lui CC în mod clar a fost îmbunătățit de diferite substanțe la meciurile importante, recent.

AP și JR sunt cuplul perfect. Prințesa balului și fotbalistul vedetă se iubesc de nu mai puțin de trei ani. Cu excepția unei scurtături pe care a luat-o spre casa de pe plajă a lui TF. Acum e totul și mai ciudat, de când băieții sunt prieteni la cataramă. Credeți că-și compară notițele?

Nu mai pot respira.

E totul acolo, la vedere, pentru toată lumea care vrea să citească. Cum?! Simon e mort; nu avea cum să fi publicat el asta. A preluat cineva aplicația de la el? Acela care face postările Tumblr? Dar nici nu mai contează – cum, de ce, când. Ce contează e că-i acolo. Jake va vedea, dacă nu a văzut deja. Tot ce am citit până să ajung la inițialele mele, chestii care m-au șocat când mi-am dat seama la cine se referă, mi-au și ieșit din minte. Nimic nu mai există în afara greșelii mele îngrozitoare, care acum e afișată negru pe alb, pentru ca toată lumea s-o vadă.

Jake va ști. Și nu mă va ierta niciodată.

Mi-am lăsat capul pe masă și la început nu reușesc să descifrez cuvintele polițistei:

— … pot înțelege de ce te-ai simțit încolțită… de ce ai vrut să împiedici asta să fie publicată… Dacă ne spui ce s-a întâmplat, te putem ajuta, Addy.

O singură propoziție îmi reține atenția.

— Nu este deja publicat?

— Fusese scris în ziua în care a murit Simon, dar n-a mai apucat să-l publice, îmi spune defectiva, calmă.

Sunt salvată. Jake nu a văzut încă. Nimeni n-a văzut. Cu excepția acestei polițiste și poate a mai multor alți polițiști. Eu îmi fac griji pentru o treabă, ea pentru cu totul altceva.

Doamna detectiv Wheeler se apleacă spre mine, cu buzele strânse într-un zâmbet care nu i se regăsește și în ochi.

— Poate că ai recunoscut deja inițialele. Celelalte povești au fost despre Bronwyn Rojas, Nate Macauley și Cooper Clay. Voi patru care ați fost în cameră cu Simon când a murit.

— Asta… este o coincidență ciudată, reușesc să spun.

— Nu-i așa?, mă aprobă Wheeler. Addy, tu știi deja cum a murit Simon. Am cercetat laboratorul domnului Avery și nu există nicio modalitate prin care untul de arahide să fi ajuns în paharul lui Simon decât dacă cineva l-a pus acolo, după

ce el l-a umplut de la chiuvetă. Au fost doar șase persoane în încăpere, dintre care una este moartă. Profesorul vostru a ieșit din laborator o perioadă bună de timp. Cei patru care ați rămas alături de Simon ați avut motive reale pentru a vă dori să-l faceți să tacă.

Vocea ei nu crește în tonalitate, totuși mă simt asurzită, ca și cum un întreg stup de albine îmi bâzâie în ureche.

— Înțelegi unde vreau să ajung? Poate că ați pus asta la cale ca un grup, dar nu înseamnă că aveți responsabilități egale. E o deosebire mare între a avea o idee și a o duce la capăt, a o pune în practică.

Mă uit la domnișoara Shaloub. Pare interesată de subiect, recunosc, dar nu arată ca și cum ar fi de partea mea.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— Ai mințit când ai spus că nu ai fost în cabinetul medical, Addy. Te-a pus cineva să faci asta? Să iei epinefrina, pentru că Simon să nu poată primi ajutor mai târziu?

Inima îmi pompează cu disperare în timp ce iau o șuviță de păr de pe umăr și o învârt pe deget.

— Nu am mințit. Am uitat, pur și simplu.

Doamne, dacă mă va pune la detectorul de minciuni? Nu voi trece testul în veci.

— Adolescenții ca tine sunt supuși unei presiuni enorme în ziua de azi, spune polițista, cu un ton prietenos. Numai și chestia asta cu rețelele de socializare – e ca și cum nu mai poți face nicio greșeală, așa e? Ești urmărit peste tot. Tribunalul are o mare înțelegere pentru tinerii care acționează din impuls, atunci când au multe de pierdut, mai ales dacă ne ajută ulterior să descoperim adevărul. Familia lui Simon merită să afle adevărul, nu crezi?

Îmi aplec umerii în față și îmi fac de lucru în continuare cu părul. Nu am idee cum să reacționez. Jake ar ști cum să abordez situația – însă Jake nu e aici. Mă uit la domnișoara Shaloub, care își dă părul scurt după urechi, și dintr-odată aud vocea lui Ashton în cap: *Nu ești obligată să răspunzi la nicio întrebare.*

Adevărat. Polițista a spus asta chiar la început, și cuvintele respective sunt singurele care-mi mai rămân acum în minte, în timp ce încep să mă simt ușurată.

— O să plec acum.

O spun cu multă încredere, deși nu sunt sută la sută convinsă că am libertatea de a face asta. Mă ridic și mă aștept ca ea să mă oprească, dar n-o face. Doar își îngustează ochii și spune:

— Bineînțeles. Cum am spus, asta nu e o punere sub acuzare. Dar te rog să înțelegi că ajutorul pe care ți-l pot da acum nu va mai fi la fel odată ce ieși din camera asta.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, îi spun, apoi ies din cameră, pe urmă din secția de poliție.

Nimeni nu mă oprește. Odată ce sunt afară, însă, nu știu încotro să merg sau ce să fac.

Mă așez pe o bancă și îmi scot telefonul. Îmi tremură mâinile. Nu-l pot suna pe Jake, nu pentru asta. Cine îmi mai rămâne? Mintea îmi este atât de goală, de parcă polițista a luat o gumă de șters și a curățat tot ce era acolo înainte. Mi-am construit întreaga lume în jurul lui Jake, și acum, când ea se sparge în bucăți, îmi dau seama mult prea târziu că ar fi trebuit să păstrez aproape și alți oameni cărora să le pese că o polițistă cu coafură de mamă casnică și cu un costum impecabil tocmai m-a acuzat de crimă. Și când spun să le pese nu mă refer la *O-Doamne-ai-auzit-ce-i-s-a-întâmplat-lui-Addy,* nu genul ăsta de interes și afectare.

Maică-mii e posibil să-i pese, dar nu sunt pregătită să fiu judecată de ea chiar acum.

Caut litera A în lista contactelor mele și apăs pe un nume. E singura mea opțiune, și îmi spun în gând o rugăciune de mulțumire atunci când ea răspunde.

— Ash?

Cumva, reușesc să nu plâng când aud vocea surorii mele.

— Am nevoie de ajutor.

Cooper

Duminică, 30 septembrie, 2.30 pm

Când detectivul Chang îmi arată pagina din *Despre Asta* încă nepublicată de Simon, citesc mai întâi ce a scris despre toți ceilalți. Bârfa cu Bronwyn mă șochează, cea despre Nate mai puțin, nu am nicio idee cine e acel tip despre care se presupune că s-a cuplat cu Addy – și sunt aproape sigur că știu ce are pregătit despre mine. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul când îmi caut inițialele. *Pentru că jocul lui CC în mod clar a fost îmbunătățit de diferite substanțe la meciurile importante, recent.*

Ah. Pulsul îmi încetinește și mă las pe spate în scaun.

Nu e lucrul la care mă așteptam.

Deși n-ar trebui să fiu prea surprins. Am evoluat prea mult, într-un timp prea scurt – până și antrenorul de la Padres a zis ceva în sensul ăsta.

Detectivul se învârte o vreme în jurul cozii, bătând apropouri până ce îmi dau seama că el bănuiește că noi patru, care am fost în cameră, am pus asta la cale ca să-l împiedicăm pe Simon să posteze știrea. Încerc să-mi imaginez – eu, Nate și cele două fete, planificând o crimă cu unt de arahide în ora de detenție. E așa de stupid, că nici nu ar ieși un film bun din asta.

Știu că sunt tăcut o vreme prea lungă.

— Eu și Nate nu cred că am schimbat vreodată două cuvinte până săptămâna trecută. Iar cu fetele nici în vis n-am vorbit despre așa ceva, spun într-un final.

Detectivul se apleacă pană ajunge cu pieptul aproape la jumătatea mesei.

— Ești un băiat bun, Cooper. Dosarul tău e curat ca lacrima până acum, și ai un viitor strălucit în față. Ai făcut o singură greșeală și ai fost prins. E înspăimântător. Pricep asta. Dar nu e prea târziu să faci ceea ce trebuie.

Nu sunt sigur la ce greșeală se referă – la presupusul meu dopaj, la presupusa crimă sau la altceva, despre care încă nu am discutat. Dar, din ce știu eu, nu am fost *prins* făcând nimic. Doar acuzat. Bronwyn și Addy cu siguranță au parte de același discurs acum, pe undeva. Bănuiesc că doar Nate o să aibă parte de unul diferit.

— N-am trișat. Și nu l-am omor’t pe Simon.

Nu l-am omor’t pe Simon. Îmi aud accentul ăla stupid și enervant revenind.

Chang încearcă o abordare diferită:

— A cui idee a fost aia cu telefoanele, ca să vă aducă pe toți la detenție?

Mă aplec și eu, cu palmele apăsate de pantalonii mei din lână, pantalonii ăia buni. Nu prea îi port, și acum mă fac să-mi fie cald și să mă mănânce pielea. Inima îmi bate din nou cu putere.

— Ascultați, nu știu cine a făcut asta, dar… nu e ceva ce ar trebui să aflați dumneavoastră? Cum ar fi – erau amprente pe telefoanele alea? Pentru că mie îmi lasă senzația că ni s-a înscenat totul.

Celălalt tip din cameră, un reprezentant de la Liceul Bayview, care nu a scos până acum vreun cuvânt, dă din cap ca și cum tocmai am spus ceva important. Dar expresia de pe fața detectivului nu se schimbă.

— Cooper, am examinat acele telefoane de îndată ce am început să suspectăm că am putea avea de-a face cu o crimă. Nu există dovezi care să arate că a mai fost și altcineva implicat. Interesul nostru se limitează la voi patru, și așa mă aștept să rămână.

Asta mă face într-un final să mă hotărăsc:

— Vreau să-mi sun părinții.

Partea cu „vreau” nu e chiar reală, dar sunt băgat în rahat până peste cap. Detectivul suspină, ca și cum l-am dezamăgit, însă zice:

— Sigur că da. Ai telefonul la tine?

Dau din cap că da, iar el zice:

— Poți suna de aici.

Rămâne în încăpere cât timp eu îl sun pe Bătrânu', care se prinde repede cum stă treaba, chiar mai repede decât am făcut-o eu.

— Dă-mi la telefon polițaiul care e acolo cu tine, urlă Bătrânu'. Chiar acum! Și – Cooperstown, așteaptă, Cooper! Nu mai spune niciun nenorocit de cuvânt *nimănui*!

Îi înmânez detectivului telefonul și îl pune la ureche. Nu pot auzi tot ce zbiară tata, dar îmi fac cât de cât o idee, pentru că urlă destul de răspicat. Detectivul încearcă și el să strecoare câteva cuvinte în conversație – că este perfect legal să anchetezi minori în California, fără ca părinții lor să fie de față –, dar în cea mai mare parte îl lasă pe tata să-și strige nemulțumirile. Într-un anumit punct al discuției spune că „sunt liber să plec", iar urechile îmi sunt ciulite. Nu mă gândisem că aș putea pur și simplu *să mă car.*

Detectivul Chang îmi dă înapoi telefonul și vocea lui taică-miu îmi sparge timpanul.

— Cooper, ești acolo? Mișcă-ți fundul chiar acum acasă! N-or să te acuze de nimic, și tu n-o să răspunzi la alte întrebări fără ca eu și un avocat să fim acolo.

Un avocat. Chiar am nevoie de unul? Închid telefonul și mă uit la detectiv.

— Tata mi-a spus să plec.

— Ai tot dreptul, spune detectivul, și îmi doresc să fi știut chestia asta de la bun început.

Poate că îmi spusese. Sincer, nu mai știu.

— Dar, Cooper, conversații identice se desfășoară acum la secție și cu prietenii tăi. Unul dintre ei va fi de acord să ne ajute, iar acea persoană va fi tratată diferit de cum veți fi tratați voi, restul. Eu mi-aș dori ca tu să fii acela. Mi-ar plăcea să ai șansa asta.

Vreau să-i zic că a înțeles totul greșit, dar taică-miu îmi spusese să nu mai scot un cuvânt. Totuși, nu-mi vine să plec fără să mai spun nimic. Așa că mă trezesc dând mâna cu detectivul și spunând:

— Mulțumesc pentru timpul acordat, domnule.

Poate că par pupincuristul secolului. Până la urmă, toți anii în care așa am învățat să fiu își spun cuvântul.

Capitolul opt

Bronwyn
Duminică. 30 septembrie, 3.07 pm

Sunt mai mult decât recunoscătoare că părinții mei erau acolo cu mine la biserică când detectivul Mendoza m-a tras deoparte și m-a rugat să vin la secția de poliție. Mă pregăteam să mi se mai pună câteva întrebări inofensive de către Budapest. Nu eram pregătită pentru ce a urmat și nu aș fi știut ce să fac. Părinții mei au preluat comanda și au refuzat să mă lase să răspund la ce mă întreba detectivul. Au obținut o grămadă de informații de la detectiv și nu au oferit nimic în schimb. S-au descurcat cu măiestrie, aș zice.

Numai că… Acum știu și ei ce am făcut.

Sau, mă rog, nu încă. Știu doar bârfele. Acum, chiar în clipa asta, în timp ce mergem spre casă de la secția de poliție, sunt revoltați de nedreptatea care mi se face. Maică-mea, cel puțin, asta crede. Tata își ține privirea atentă la drum, dar conduce destul de brutal, nervos.

— Adică, începe maică-mea, cu vocea aia care indică faptul că de abia își face încălzirea. Este oribil ce s-a întâmplat cu Simon. Evident că părinții lui au nevoie de răspunsuri. Dar să iei o bârfă de pe holurile liceului și s-o transformi într-o acuzație serioasă, asta e ceva pur și simplu caraghios. Eu nici nu pot concepe cum i-a trecut cuiva prin cap că Bronwyn ar fi *ucis* un băiat, doar pentru că el voia să publice o minciună.

— Nu e o minciună, spun, dar prea încet, astfel că ea nu mă aude.

— Poliția nu are nicio dovadă.

Tata folosește tonul ăla cu care vorbește despre câte o companie pe care vrea să o cumpere, dar pe care nu o găsește satisfăcătoare.

— Dovezi circumstanțiale, slabe și ele. Categoric, nimic primit de la criminaliști, altfel nu ar bâjbâi prostește. Doar plimbă ursu’ de colo până colo.

Mașina din fața noastră oprește brusc când semaforul se face portocaliu, iar taică-miu înjură în spaniolă în timp ce calcă frâna.

— Bronwyn, nu vreau să-ți bați capul cu asta. O să ne luăm un avocat strălucit, dar e doar o formalitate. Poate chiar o să-i târăsc la tribunal pe polițiștii ăștia incompetenți când se va termina totul. Mai ales dacă acuzațiile vor ajunge publice și îți vor afecta reputația.

Îmi simt gâtul aspru și încordat, de parcă vorbele pe care vreau să le împing să iasă ar fi un nămol dens.

— Am făcut-o.

De abia mă aud și eu. Îmi pun palmele pe obrajii înfierbântați și mă forțez să vorbesc mai tare.

— Chiar am copiat. Am trișat. Îmi pare rău.

Maică-mea se sucește în scaunul din față ca să mă privească.

— Nu te-am auzit, scumpo. Ce ai spus?

— Am copiat.

Cuvintele se rostogolesc apoi afară, fără să le mai pot opri. Cum am folosit computerul din laborator chiar după domnul Camino, și am observat că el nu se delogase de la Google Drive. Un document cu toate întrebările de la testul de chimie, pentru tot restul anului, era chiar acolo. L-am downloadat pe un stick fără ca măcar să mă gândesc ce fac. Și am folosit ce am găsit ca să iau note maxime pe toată durata anului școlar.

Nu am idee cum a aflat Simon. Dar, ca întotdeauna, avusese dreptate.

Următoarele câteva minute în mașină sunt oribile. Mama se întoarce să mă vadă și mai bine și mă privește cu aerul că am trădat-o cumva. Tata nu poate face la fel, fiindcă el conduce, dar mă privește în oglinda retrovizoare, parcă așteptând să se schimbe ceva pe fața mea. Pot vedea că amândoi au o expresie rănită, care spune: *Nu ești cine credeam noi că ești.*

Părinții mei țin mult la realizările obținute pe merit. Tata a fost unul dintre cei mai tineri manageri de finanțe din California, înainte ca noi să ne naștem, iar medicina dermatologică pe care o practică mama e atât de apreciată, încât nu a mai avut loc pentru pacienți noi de ani buni. Mi-au transmis amândoi același mesaj, încă de când eram la grădiniță – *Muncește pe brânci, dă tot ce ai mai bun, iar restul va urma ca o consecință.* Și așa am făcut, de fapt. Până a venit vorba de chimie.

Bănuiesc că n-am știut să mă descurc sau să mă abțin când a venit vorba de asta.

— Bronwyn.

Mama încă mă privește fix, iar vocea îi este joasă și încordată.

— Dumnezeule. Nu mi-am imaginat niciodată că ai putea face așa ceva. Asta e urât și greșit pe atâtea planuri, dar, mai mult decât orice, îți dă un motiv pentru crimă.

— Nu i-am făcut nimic lui Simon!, izbucnesc.

Ridurile din jurul gurii i se îmblânzesc, în timp ce clatină din cap.

— Sunt dezamăgită de tine, Bronwyn, dar n-am mers până *acolo.* Doar mă gândesc cum arată faptele. Dacă nu poți susține cu tărie că Simon mințea, totul va deveni foarte confuz și complicat.

Își freacă ochii cu mâna și tace un moment.

— De unde știa că ai copiat întrebările? Avea vreo dovadă?

— Nu știu. Simon nu…

Fac o pauză, gândindu-mă la toate bârfele postate pe *Despre Asta* de-a lungul anilor.

Simon niciodată nu demonstra ceva anume. Pur și simplu… cu toții îl credeau pentru că nu se înșela niciodată. Lucrurile se dovedeau într-un final că au fost așa cum a spus el.

Și eu, care eram sigură cumva că n-o să fiu prinsă, tot timpul care a trecut de când am furat fișierul domnului Camino, în martie trecut. Ceea ce nu înțeleg, totuși, e de ce Simon a așteptat atâta ca să mă dea în vileag, dacă tot știa?

Sigur, eram conștientă că am făcut ceva greșit. Mi-a trecut prin minte că am făcut ceva chiar ilegal, deși tehnic nu i-am spart contul profului, ci pur și simplu el își lăsase parola acolo, fiind logat. Maeve se folosește de abilitățile ei de informatică ca să intre în diferite computere și conturi doar pentru a se distra, și dacă mi-ar fi trecut asta prin cap aș fi putut s-o rog să ia fișierul domnului Camino pentru mine. Sau poate chiar să-mi schimbe nota. Numai că lucrul pe care l-am făcut eu nu fusese premeditat. Fișierul era în îndemână, în acea clipă, și am profitat de ocazie.

Apoi, am ales să mă folosesc de el luni întregi, spunându-mi că e în regulă, pentru că o materie dificilă nu ar trebui să-mi distrugă întreg viitorul. Ceea ce, într-un mod oribil, chiar e ironic acum, ținând cont de ce s-a întâmplat la secția de poliție.

Mă întreb dacă și ce a zis Simon despre Cooper și Addy e la fel de adevărat. Detectivul Mendoza ne-a arătat toate postările, sugerând că oricare dintre ceilalți făcea o confesiune și alegea să lucreze cu poliția, chiar în acel moment. Crezusem mereu că talentul lui Cooper e ceva dat de Dumnezeu, și că Addy e mult prea obsedată de Jake ca să se mai uite la un alt tip, dar mă gândesc că nici ei nu s-au gândit la mine ca la o fată care copiază la teste.

În ce-l privește pe Nate, nu mă mir. El nu a pretins niciodată că este altcineva decât cine este de fapt.

Tata parchează în fața casei, oprește motorul și scoate cheile, după care se întoarce spre mine.

— Mai e și altceva ce nu ne-ai spus?

Mă gândesc din nou la camera aia micuță, claustrofobică, de la secția de poliție, cu amândoi părinții de-o parte și de alta a mea, în timp ce detectivul arunca în noi cu întrebări ce păreau mai degrabă grenade. *Erai în competiție cu Simon? Ai fost vreodată la el acasă? Știai că te are cu ceva la mână? Aveai vreun motiv să-l urăști pe Simon?*

Părinții îmi ziseseră că nu trebuie să răspund la nicio întrebare, dar răspunsesem la cea din urmă.

Nu.

— Nu, spun și acum, întâlnind privirea tatălui meu.

Dacă s-a prins că mint, nu o arată.

Nate

Duminică, 30 septembrie, 5.15 pm

Să spun că drumul spre casă alături de Lopez după înmormântarea lui Simon a fost „tensionat” ar fi mult prea puțin.

În primul și-n primul rând, au trecut ore bune până să fiu lăsat să merg acasă. Mai întâi, polițistul ăla chelios m-a dus la secție și m-a întrebat în douăzeci de feluri diferite dacă l-am omorât pe Simon. Polițista mea, Lopez, l-a întrebat dacă poate fi și ea prezentă la interogatoriu, și cheliosul a fost de acord, iar asta mi-a picat destul de bine. Deși lucrurile au început să devină nasoale odată ce a scos la înaintare acuzația lui Simon, cum că aș face în continuare trafic de droguri.

Acuzație care, cu toate că e adevărată, nu poate fi demonstrată. Până și eu știu asta. Am rămas calm când cheliosul mi-a zis că circumstanțele morții lui Simon îi dau poliției un motiv să îmi percheziționeze casă, în căutare de droguri, și că au deja un mandat. Golisem totul în dimineața aia, așa că știam că nu vor găsi nimic.

Slavă Domnului că eu și Lopez ne vedem duminica! Altfel, acum aș fi la închisoare. Îi datorez enorm, deși ea habar n-are de asta. În plus, mi-a și luat partea în timpul interogatoriului, chestie la care nu mă așteptam. Am mințit-o cu seninătate de fiecare dată când ne-am întâlnit, și sunt destul de sigur că știe asta. Însă, pe când cheliosul își lua avânt, ea îl mai domolea. Am rămas cu senzația, în cele din urmă, că nu au decât niște dovezi subțiri, circumstanțiale, și o teorie pe care sperau să o confirme unul din noi, dacă făceau suficiente presiuni asupra noastră.

Le-am răspuns la câteva întrebări. La alea la care știam că nu mă vor băga în bucluc. La toate celelalte, răspunsurile mele au variat între *Nu știu* și *Nu-mi amintesc.* Uneori, chiar era adevărul.

Polițista Lopez nu a scos niciun cuvânt de când am ieșit din secție și până am ajuns în fața casei mele. Acum îmi aruncă o privire care vrea să-mi spună că nici măcar ea nu mai poate fi optimistă legat de ce s-a întâmplat.

— Nate. N-o să te întreb dacă ce am văzut acolo pe site este adevărat. Aia este o discuție pe care o vei purta cu avocatul tău, dacă se va ajunge acolo. Dar trebuie să înțelegi ceva. Dacă, începând de azi, mai ai de-a face cu drogurile, indiferent ce fel de droguri – *eu nu te voi mai putea ajuta.* Nimeni nu va mai putea. Nu e de glumit. Ești pasibil să fii trimis în instanță, și apoi la închisoare.

Sunt patru adolescenți implicați în asta și toți, *cu excepția ta,* au sprijinul părinților, care îi susțin material și sunt prezenți în viețile lor. Ba chiar sunt destul de bogați și au influență. Tu ești, evident, țapul ispășitor. Tu vei fi ales dacă vor vrea să dea un exemplu de exces de zel. M-am făcut înțeleasă?

Iisuse. Nu se gândește deloc să mă cruțe.

— Mda.

La naiba, am priceput. M-am gândit și eu la asta tot drumul spre casă.

— În regulă. Ne vedem duminica viitoare. Sună-mă dacă ai nevoie de mine mai devreme.

Cobor din mașină, fără să-i mulțumesc. Știu că e de rahat, dar nu am dezvoltat instinctul de a fi recunoscător cuiva. Intru în bucătăria noastră cu tavanul jos și mirosul mă lovește imediat: vomă acră, nu tocmai proaspătă. Mă uit înjur, să descopăr sursa, și bănuiesc că e ziua mea norocoasă, fiindcă taică-miu a ajuns totuși până la chiuvetă. Doar că nu s-a mai obosit s-o și spele după. Îmi pun o mână la nas și dau drumul la apă, să curețe mizeria, dar nu mă ajută. Chestia aia s-a întărit deja și va trebui s-o frec cu un burete.

Știu că avem un burete pe undeva. Probabil în dulapul de sub chiuvetă. În loc să-l deschid ușor, îl lovesc cu piciorul. Chestia asta mă mai eliberează, așa că mai lovesc de câteva ori, din ce în ce mai tare, până când lemnul ieftin se crapă. Gâfâi, trag pe nas aerul ăla cu miros de vomă și mi-e atât de silă de tot, încât chiar aș putea ucide pe cineva.

Unii oameni sunt prea toxici ca să trăiască. Pur și simplu, așa sunt.

Un zgomot familiar, ca un zgâriat, vine din sufragerie – Stan, urcând pe peretele terariului, căutând mâncare. Împrăștii cam o jumătate de pungă de detergent în chiuvetă, pe urmă dau drumul apei, din nou. O să văd mai târziu ce e de făcut.

Scot o cutie cu greieri vii din frigider și îi răstorn în cușca lui Stan, uitându-mă la ei cum țopăie încoace și încolo, fără să știe ce-i așteaptă. Într-un final, respirația mi se mai încetinește și mintea mi se limpezește, dar asta nu e neapărat o veste bună. Dacă nu mă gândesc la un rahat, sunt obligat să mă gândesc la altul.

Crimă în grup. E o teorie interesantă. Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscător că polițiștii nu au încercat să arunce chiar totul în capul meu. Să-i roage pe ăilalți trei să confirme din cap că eu sunt vinovatul și apoi ei să fie lăsați să se ducă în treaba lor. Sunt convins că fata blondă și Cooper ar fi fost mai mult decât încântați să mă arunce pe mine în gura lupilor.

Poate totuși Bronwyn n-ar fi făcut-o, zic.

Închid ochii și îmi pun mâinile pe tavanul terariului lui Stan, gândindu-mă la casa lui Bronwyn. Cât de curată și de strălucitoare era, cum ea și sor-sa vorbeau în felul ăla în care știi că părțile cele mai importante ale conversației sunt alea pe care le înțelegi fără să fie nevoie de cuvinte. Trebuie să fie drăguț, după ce ai fost acuzat de crimă, să ai o astfel de casă unde să te duci.

Când plec de acasă, pe motocicletă, îmi spun că nu știu unde merg, și conduc fără vreo direcție timp de aproape o oră. Când ajung într-un final pe aleea de acces a casei lui Bronwyn, e ora cinei pentru oamenii normali, și nu mă aștept să iasă cineva pe afară.

Dar greșesc, cu toate astea. Cineva iese. Este un bărbat înalt, cu o vestă pufoasă și o cămașă în picățele, cu păr brunet și scurt. Poartă ochelari. Arată ca un tip care e obișnuit să dea ordine, și se apropie de mine cu pași bine măsurați, calmi.

— Nate, așa e?

Își lasă mâinile pe coapse, iar la o încheietură îi lucește un ceas.

— Sunt Javier Rojas, tatăl lui Bronwyn. Mă tem că nu poți fi aici.

Nu pare nervos, doar afirmă ceva de care e sigur. Dar mai pare și că nu și-a dorit ceva mai mult în viața lui decât ca eu să plec.

Îmi dau jos casca, ca să mă poată privi în ochi.

— Bronwyn e acasă?

Este o întrebare fără sens. Evident că este acasă, și evident că n-o să mă lase s-o văd. Nici nu știu exact de ce îmi doresc s-o văd. Cred că îmi doresc doar s-o întreb: *Ce e adevărat din toate astea? Ce ai făcut? Ce n-ai făcut?*

— Nu poți fi aici, spune din nou Javier Rojas. Sunt convins că nu vrei să se implice poliția și mai tare decât a făcut-o deja.

Face o treabă destul de bună în a se preface că nu aș fi cel mai întunecat coșmar al lui, chiar și dacă nu aș fi acum cercetat pentru crimă, împreună cu fiică-sa.

Asta e, presupun. S-au tras liniile de demarcație. Eu sunt inadaptatul, rebelul, țapul ispășitor. Nu mai sunt prea multe de zis, așa că îi eliberez aleea de acces și mă îndrept din nou spre casă.

Capitolul nouă

Addy

Duminică, 30 septembrie, 5.30 pm

Ashton descuie ușa apartamentului ei din centrul San Diego-ului. Este un apartament cu un singur dormitor, pentru că ea și Charlie nu își permit unul mai mare. Mai ales acum, cu taxele în plus de la facultatea de drept, în timp ce afacerea de design grafic a lui Ashton de abia se târâie, iar Charlie a decis să mai facă niște documentare în loc să profeseze ca avocat.

Dar nu despre asta am venit să vorbim.

Ashton fierbe cafeaua în bucătărie, care e micuță, dar simpatică – dulapuri albe, blaturi de granit negru, lucioase, aplice de oțel și ceva detalii retro.

— Unde e Charlie?, o întreb, în timp ce ea o prepară pe a mea cu frișcă și zahăr, transformând-o în ceva dulce și albicios, așa cum îmi place mie.

— Se antrenează la cățărat pe stânci, spune Ashton, strângându-și buzele într-o linie subțire când îmi întinde cana.

Charlie are o grămadă de hobby-uri pe care Ashton nu i le împărtășește, și toate sunt costisitoare.

— O să-l sun să-i spun să-ți găsească un avocat. Poate că unul din foștii lui profesori știe pe cineva.

Ashton a insistat să mergem să mâncăm ceva după ce am plecat de la secția de poliție, și i-am spus toată povestea la restaurant. Mă rog, aproape totul. Adevărul despre bârfa pe care se pregătea s-o lanseze Simon. A încercat s-o sune pe mama pe drumul nostru spre apartament, dar a intrat mesageria, iar ea i-a lăsat un misterios *sună-mă-de-îndată-ce-auzi-asta.*

Dar mama l-a ignorat. Sau nu l-a văzut. Poate că ar trebui să-i acord prezumția de nevinovăție.

Ne luăm cafelele cu noi pe balconul lui Ashton și ne așezăm pe fotoliile roșii, de o parte și de alta a unei mese micuțe. Închid ochii și înghit o gură mare de lichid fierbinte și dulce, dorindu-mi să mă relaxez. Nu funcționează, dar continui să o beau cu înghițituri mici, până ce cana e goală. Ashton își scoate telefonul și îi lasă un mesaj lui Charlie, apoi încearcă din nou s-o sune pe mama.

— Tot mesageria, suspină ea și bea ultima înghițitură de cafea.

— Nu-i nimeni acasă, în afară de noi, spun, și nu știu exact din ce motiv asta mă face să râd.

Un râs isteric, evident. Poate că îmi pierd mințile. Ashton își pune coatele pe masă, apoi își duce mâinile strânse pumn sub bărbie.

— Addy, trebuie să-i zici lui Jake ce s-a întâmplat.

— Știrea lui Simon nu a fost încă publicată, spun, pe o voce firavă, dar Ashton clatină din cap.

— Se va afla. Poate printr-o bârfa, poate poliția va avea o discuție cu el, ca să pună și mai multă presiune pe tine. Dar e ceva ce trebuie să depășiți împreună ca relația voastră să meargă.

Ezită, dându-și părul după urechi.

— Addy, e vreo parte din tine care își dorește ca Jake să afle?

Resentimentul aproape că mă sufocă. Ashton nu poate lăsa deoparte cruciada ei împotriva lui Jake nici măcar în mijlocul unei crize.

— De ce naiba să-mi doresc așa ceva?

— El ia toate deciziile, în privința a orice, nu-i așa? Poate că te-ai săturat de asta. Eu aș fi făcut-o.

— Da, *clar,* că doar tu ești expertă în relații, izbucnesc eu, fără să mă pot opri. Nu v-am mai văzut de o lună pe tine și pe Charlie împreună.

Ashton își încrețește din nou buzele.

— Aici nu e vorba despre mine. Trebuie să-i spui lui Jake, și asta curând. Nu vrei s-o audă de la altcineva.

Nu mai pot lupta, pentru că știu că are dreptate. Să aștept nu va face decât să agraveze lucrurile. Și, cum maică-mea oricum nu ne sună înapoi, mai bine rup acum bandajul de pe rană.

— Mă poți duce acasă la el?

Am o grămadă de mesaje de la Jake, în care mă întreabă cum au mers lucrurile la secție. Cred că ar trebui să mă concentrez mai mult asupra chestiilor legale, dar, ca de obicei, mintea mea e preocupată doar de Jake. Îmi scot telefonul și îi scriu:

Pot să-ți povestesc față în față?

Jake răspunde imediat. Piesa *Only Girl* se aude tare din telefon, ceea ce pare cumva nepotrivit ținând cont de conversația pe care mă pregătesc să o am cu el.

Logic.

Clătesc ceștile din care am băut cafea, în timp ce Ashton își ia cheile și poșeta. Ieșim pe hol, și Ashton încuie ușa, apoi încearcă clanța, să se asigure că e închisă cum trebuie. O urmez spre lift, cu nervii întinși la maxim. Poate că n-ar fi trebuit să beau cafeaua aia. Chiar dacă a fost mai mult lapte în ea.

Suntem aproape de Bayview când Charlie o sună. Încerc să mă detașez de conversația tensionată, întreruptă, a lui Ashton, dar e imposibil într-un spațiu așa mic.

— Nu cer favoarea asta *pentru mine,* spune ea la un moment dat. Poți fi și tu altruist măcar o dată în viață?

Mă fâțâi pe scaun și îmi scot telefonul, să-mi citesc mesajele. Keely mi-a trimis vreo zece despre costumele de Halloween, iar Olivia se dă de ceasul morții neștiind dacă să se împace cu Luis. Din nou. Ashton închide mobilul, în sfârșit, și-mi spune cu un entuziasm forțat:

— Charlie va da câteva telefoane și va găsi un avocat.

— Grozav. Spune-i că-i mulțumesc.

Simt că ar trebui să zic mai mult, dar nu știu exact ce, așa că ne scufundăm amândouă în tăcere. Cu toate astea, mai degrabă aș petrece ore în mașina tăcută a soră-mii, decât cinci minute acasă la Jake, casă care ne iese acum în față parcă mult prea repede.

— N-am nicio idee cât o să dureze, îi spun lui Ashton, când ea oprește pe alee. Poate că voi avea nevoie să mă duci acasă după asta.

Greața îmi cuprinde stomacul. Dacă n-aș fi făcut ce am făcut cu TJ, Jake ar fi insistat să mă susțină în toată nebunia asta cu poliția și avocații. Totul ar fi un coșmar, chiar și așa, dar măcar aș avea pe cineva alături.

— O să fiu la Starbucks-ul de pe Clarendon, spune Ashton când cobor din mașină. Dă-mi un mesaj după ce termini.

Deja mă simt prost că m-am răstit la ea și că i-am ironizat relația cu Charlie. Dacă nu m-ar fi luat ea de la secție, nu știu ce aș fi făcut. Dar acum dă cu spatele și iese de pe alee, înainte să apuc eu să mai spun ceva, așa că încep să merg cu pași târșâiți spre ușa casei lui Jake.

Mama lui deschide când sun la sonerie și îmi zâmbește ca de fiecare dată, în așa fel că aproape mă gândesc că totul va fi bine. Dintotdeauna mi-a plăcut doamna Riordan. Fusese directoarea unei agenții de publicitate până ce Jake intrase la liceu, moment în care hotărâse să renunțe la carieră și să se dedice familiei. Cred că maică-mea își dorește în secret să facă schimb de vieți cu doamna Riordan, care are o carieră strălucită în spate, dar nu mai trebuie să muncească acum, și mai are și un soț chipeș și bogat.

Totuși, domnul Riordan e o persoană care te intimidează. E genul de om care nu suportă să-l contrazici sau să-l critici. De fiecare dată când menționez asta, Ashton începe să bombăne că așchia nu sare niciodată departe de trunchi.

— Bună, Addy. Eu tocmai plecam, dar Jake te așteaptă jos.

— Mulțumesc, îi spun, și îmi fac loc în hol.

O aud încuind ușa în urma mea, apoi trântind portiera mașinii. Cobor scările spre subsol, unde e Jake. Familia Riordan i-a amenajat minunat subsolul lui Jake, care e practic domeniul lui, locul unde își petrece timpul. E uriaș, are o masă de biliard, un televizor enorm și o grămadă de fotolii și canapele pentru ca prietenii

noștri să se simtă confortabil aici. Ca de obicei, Jake e trântit pe cea mai mare dintre canapele, cu o telecomandă Xbox în mână.

— Bună, iubito.

Oprește jocul video și se ridică, când mă vede.

— Care e treaba?

— Nu prea bine, spun eu și încep să tremur din toate încheieturile.

Fața lui Jake e plină de îngrijorare, pe care nu o merit, încearcă să mă îmbrățișeze, mă trage spre el, dar eu rămân nemișcată. Mă așez țeapănă pe fotoliul de lângă canapeaua pe care a fost el.

— Cred că ar trebui să stăm puțin la distanță cât timp îți spun ce am venit să-ți spun.

O cută brăzdează fruntea lui Jake. Se așază pe marginea canapelei, cu coatele sprijinite pe genunchi, și mă privește atent.

— Mă sperii, Ads.

— Chiar a fost zi înfricoșătoare, spun, răsucindu-mi o șuviță de păr pe deget. Detectiva aia a vrut să vorbească cu mine fiindcă ea crede că eu… Crede că noi toți care am fost la detenție în ziua aia l-am omorât pe Simon. Polițiștii cred că noi am pus intenționat unt de arahide în apă, ca să-l omorâm.

Îmi simt gâtul de parcă ar fi plin de praf. În timp ce vorbesc, îmi trece prin minte că poate nu ar fi trebui să dezvălui partea asta. Dar m-am obișnuit să-i spun lui Jake totul.

Se uită la mine, clipește des, apoi scoate un râs scurt și nervos.

— La naiba, asta nu-i amuzant, Addy.

Aproape niciodată nu-mi spune pe numele real.

— Nu glumesc. Crede că noi am făcut-o pentru că el era pe cale să publice o chestie pe *Despre Asta,* o chestie despre noi patru. Să facă publice niște lucruri oribile pe care noi le-am dori uitate.

Mă bate gândul să încep cu bârfele care îi privesc pe ceilalți. *Uite, vezi, nu doar eu sunt o persoană îngrozitoare!* Dar n-o fac.

— Era și ceva despre mine acolo, ceva adevărat, ceva ce trebuie să-ți spun și ție. Ar fi trebuit să-ți spun încă de când s-a întâmplat, dar mi-a fost frică.

Privesc în pământ, urmărind țesătura mochetei albastre. Are un fir dus. Dacă aș trage de el, poate că tot covorul s-ar destrăma.

— Zi mai departe.

Nu pot desluși de data asta tonul lui Jake, nu știu la ce se gândește.

Doamne! Poate inima să-mi bată atât de tare și totuși să mai fiu în viață? Credeam că o să-mi iasă din piept până acum.

— Anul trecut, la sfârșitul școlii, când tu erai cu părinții la Cozumel, am dat peste TJ pe plajă. Am luat o sticlă de rom și ne-am îmbătat criță. Pe urmă am mers acasă la TJ și, ăăă, ne-am cuplat.

Lacrimile îmi curg pe obraji și se adună în adâncitura claviculei.

— V-ați cuplat cum?, întreabă Jake, plat.

Ezit, întrebându-mă dacă există vreun fel în care s-o pot spune mai delicat, s-o fac să pară mai puțin oribilă. Dar Jake repetă încă o dată întrebarea, așa că nu pot decât să arunc cuvintele afară din mine, într-un final.

— M-am culcat cu el.

Încep să plâng atât de tare, încât de abia mai pot vorbi.

— Îmi pare atât de rău, Jake. Am făcut o greșeală îngrozitoare și îmi pare atât, atât de rău.

Jake nu spune nimic timp de un minut, iar atunci când vorbește, în sfârșit, vocea îi este ca de gheață.

— Îți pare rău, da? Asta e grozav. E totul în regulă, atunci. Atâta timp cât îți pare rău.

— Chiar îmi pare, încep eu, dar, înainte să pot continua, sare în picioare și se repede cu pumnul în peretele din spatele lui.

Nu îmi pot opri un strigăt de spaimă, pe lângă lacrimi. Peretele se sparge, tencuială albă se împrăștie pe mocheta albastră. Jake strânge pumnul și lovește din nou în perete, mai tare.

— La dracu', Addy! Ți-ai tras-o cu prietenul meu cu luni în urmă și m-ai tot mințit de atunci, iar acum îți pare rău?! Ce căcat e în neregulă cu tine? Te-am tratat ca pe o *regină.*

— Știu, suspin eu, uitându-mă la dârele de sânge pe care pumnul lui le-a lăsat în peretele spart.

— M-ai lăsat să-mi petrec vremea cu un tip care probabil face mișto de mine, pe la spatele meu, în timp ce tu săreai din patul lui în al meu ca și cum n-ar fi mare brânză. Te prefăceai că-ți pasă de mine și că nu-ți bagi pula…

Jake niciodată nu înjură în prezența mea, sau, dacă o face, își cere imediat scuze.

— Chiar îmi pasă! Jake, te iubesc. Te-am iubit mereu, de când te-am văzut prima dată.

— Atunci, de ce ai făcut-o? *De ce?*

Mi-am pus și eu întrebarea asta luni întregi și nu am putut găsi decât scuze penibile. Eram beată, eram proastă, eram nesigură. Bănuiesc că ultima e cea mai apropiată de adevăr – toți anii în care nu am fost de ajuns și-au spus într-un final cuvântul.

— Am făcut o greșeală. Aș da orice s-o repar. Aș da timpul înapoi, dacă aș putea.

— Dar nu poți, așa-i?

Tace un minut, respirând agitat. Nu îndrăznesc să mai spun nimic.

— Uită-te la mine. Uită-te la mine, Addy. Îmi datorezi măcar căcatul ăsta.

Și mă uit, dar mi-aș dori să n-o fi făcut. Fața lui – fața aia frumoasă, pe care am iubit-o încă dinainte să arate așa de bine ca acum – e desfigurată de furie.

— Ai distrus totul. Știi asta, nu?

— Știu.

O spun și e mai mult un suspin, geamătul unui animal prins într-o capcană. Dacă mi-aș putea roade piciorul ca să scap de acolo, aș face-o.

— Ieși afară. Ieși dracului afară din casa mea! Nici nu mă pot uita la tine.

Nu-mi dau seama cum am reușit să urc scările, cu atât mai puțin cum am nimerit ușa. Odată ce sunt în fața casei, cotrobăii prin geantă ca o bezmetică, încercând să-mi găsesc telefonul. Sub nicio formă n-o să rămân aici și să plâng până îmi vine rău, în timp ce o aștept pe Ashton. Trebuie să merg pe Strada Clarendon, să dau de ea. Apoi, o mașină de vizavi claxonează scurt, și printr-o perdea de lacrimi o văd pe soră-mea cum coboară geamul mașinii.

Colțurile buzelor i se lasă când mă vede de aproape.

— M-am gândit eu că așa se va termina. Hai, urcă. Mama ne așteaptă.

PARTEA A DOUA

DE-A V-AȚI ASCUNSELEA

Capitolul zece

Bronwyn

Luni, 1 octombrie, 7.30 am

Luni, mă pregătesc de școală așa cum o fac întotdeauna. Mă trezesc la șase, ca să pot alerga o jumătate de oră. Cereale și fructe de pădure, plus suc de

portocale, la șase jumate, un duș zece minute mai târziu. Îmi usuc părul, îmi aleg hainele, mă dau cu cremă de protecție solară. Frunzăresc site-ul New York Times timp de zece minute, îmi verific mailul, îmi împachetez hainele, mă asigur că telefonul îmi este complet încărcat.

Singurul lucru diferit este întâlnirea de la șapte jumate cu avocata mea.

O cheamă Robin Stafford, și potrivit lui taică-miu este o avocată a apărării absolut genială, care a salvat de-a lungul timpului și infractori. Nu este în schimb foarte mediatizată. Nu e genul de avocată asociată automat cu bogătanii care încearcă să se scoată basma curată, aruncând cu bani în stânga și în dreapta. E punctuală și îmi zâmbește larg, cu căldură, atunci când Maeve o conduce în bucătărie.

N-aș fi putut să-i ghicesc vârsta doar privind-o, dar CV-ul ei, pe care tata mi l-a arătat aseară, spune că are patruzeci și unu de ani. Poartă un costum de culoarea untului, care îi reliefează pielea închisă la culoare, bijuterii finuțe din aur și niște pantofi care arată scumpi, dar nu exagerat, gen Jimmy Choo.

Se așază la masa noastră înaltă de bucătărie, vizavi de mine și de părinții mei.

— Bronwyn, mă bucur să te cunosc. Hai să vorbim despre ce s-ar putea întâmpla azi și despre cum ar trebui să faci față evenimentelor la școală.

Bineînțeles. Pentru că asta e viața mea acum. Școala e ceva căreia trebuie *să-i faci față.*

Își împreunează mâinile.

— Nu sunt convinsă că poliția chiar crede că voi patru ați plănuit asta, dar bănuiesc că au vrut să pună presiune și să șocheze pe vreunul dintre voi, ca să le dezvăluie informații pe care le să folosească mai departe. Asta arată că nu prea au dovezi. Dacă niciunul dintre voi patru nu arată cu degetul spre celălalt și poveștile voastre se susțin reciproc, nu au de unde să apuce mai departe investigația, iar convingerea mea e că în cele din urmă cercetările vor fi închise, iar concluzia va fi o moarte cauzată de un accident.

Gheara care mi-a strâns pieptul toată dimineața slăbește puțin și mă lasă să respir.

— Chiar dacă Simon se pregătea să posteze chestiile alea oribile despre noi? Chiar și cu tâmpenia aia de Tumblr care acum pune paie pe foc?

Robin ridică din umeri cu eleganță.

— La urma urmei, nu sunt decât bârfe și troli. Știu că voi, copiii, luați în serios treburile astea, dar din punct de vedere legal nu valorează doi bani, decât dacă este susținut de dovezi. Cel mai bun lucru pe care îl poți face e să nu discuți despre cazul ăsta. Cu poliția în niciun caz, dar de preferat ar fi nici cu administrația școlii.

— Dar dacă îmi vor pune întrebări?

— Spune-le că te-a sfătuit avocatul să nu discuți cu nimeni atunci când el nu este prezent.

Încerc să-mi imaginez cum ar decurge genul ăsta de conversație cu directoarea Gupta. Nu știu exact ce a auzit sau ce crede școala despre ce s-a întâmplat, dar dacă aș invoca al cincilea amendament, refuzând să comentez, cu siguranță ar stârni multe semne de întrebare.

— Ești prietenă cu ceilalți elevi care au fost la detenție în ziua aia?, mă întreabă Robin.

— Nu chiar. Eu și Cooper avem câteva ore împreună, dar…

— Bronwyn.

Maică-mea mă întrerupe, cu o răceală apărută brusc în tonul ei.

— Ești destul de prietenă cu Nate Macauley dacă a apărut aici aseară. Pentru *a treia* oară.

Robin își îndreaptă poziția pe scaun, iar eu roșesc. Fusese un subiect aprins de discuție seara trecută, după ce tata l-a gonit pur și simplu pe Nate. Taică-miu credea că a venit pe acolo ca să tragă cu ochiul la casa noastră cu cine știe ce intenții criminale, așa că am avut niște explicații de dat.

— De ce a venit Nate aici de trei ori, Bronwyn?, mă întreabă Robin cu un aer politicos, dar plin de interes.

— Nu e mare chestie. M-a condus până acasă cu motocicleta după ce Simon a murit. Apoi a trecut vinerea trecută pe aici, să pierdem timpul împreună. Nu știu ce făcea noaptea trecută pe aici, din moment ce nimeni nu m-a lăsat să vorbesc cu el.

— Partea cu „să piardă timpul împreună”, când părinții ei nu-s acasă, aia mă deranjează, zice maică-mea, dar Robin o întrerupe.

— Bronwyn, care e natura relației tale cu Nate?

N-am nici cea mai vagă idee. Poate m-ai putea ajuta tu să o analizez? Sau asta nu face parte din serviciile pe care le oferă un avocat?

— Îl cunosc destul de puțin. Nu am mai vorbit cu el de ani buni, înainte de săptămâna trecută. Am fost amândoi prinși în evenimentele astea aiurea și… e de ajutor să ai în preajmă oameni care au trecut prin aceeași chestie.

— Îți recomand să păstrezi o oarecare distanță față de ceilalți copii implicați, spune avocata, ignorând privirile scandalizate pe care mi le aruncă maică-mea. Nu e nevoie să oferim poliției subiecte noi pentru teoriile lor. Dacă mobilul și emailul tău vor fi verificate, se vor găsi acolo discuții cu elevii implicați în acest caz?

— Nu, spun eu, cu sinceritate.

— Asta-i o veste foarte bună.

Aruncă o privire la ceasul pe care-l poartă la mână, un Rolex subțire și auriu.

— Cam asta a fost ce aveam de vorbit, plus că ar trebui să nu întârzii la școală, e recomandat. Să menținem lucrurile în ordinea lor firească.

Îmi oferă același zâmbet larg ca la venire.

— Vom intra mai adânc în subiect ceva mai încolo.

Îmi iau la revedere de la părinți, fără să îndrăznesc să-i privesc în ochi, și o strig pe Maeve în timp ce iau cheile Volvo-ului. Pe drum, îmi petrec tot timpul imaginându-mi că se va întâmpla ceva îngrozitor când vom ajunge la școală, însă totul este normal, ciudat de normal. Poliția nu e aliniată la intrare și nu mă așteaptă. Nimeni nu se uită la mine altfel decât m-au privit de când au început postările Tumblr.

Totuși, ascult doar parțial ce discută Kate și Yumiko înainte să intrăm la ore, iar ochii mei cercetează holul. Este o singură persoană cu care chiar îmi doresc să vorbesc, deși e exact omul de care se presupune că ar trebui să mă feresc.

— Ne vedem mai târziu, ok?, murmur spre fete, și îi ies în întâmpinare lui Nate când îl văd urcând pe scări.

Dacă e surprins să mă vadă, nu o arată.

— Bronwyn. Ce mai fac ai tăi?

Mă sprijin de perete, lângă el, și îi răspund cu o voce aproape șoptită:

— Voiam să-mi cer scuze fiindcă taică-miu te-a alungat aseară. E cam panicat de tot ce se întâmplă.

— Mă întreb de ce.

Nate coboară și el tonul puțin:

— Te-au percheziționat deja?

Ochii mi se măresc de spaimă, iar el râde sarcastic.

— Mi-am imaginat. Eu am fost percheziționat. Probabil că n-ar trebui să stai acum de vorbă cu mine, așa e?

Nu mă pot abține să nu cuprind dintr-o privire scările pustii. Sunt deja un pic paranoică, iar Nate nu mă ajută deloc. Trebuie să-mi amintesc constant că, de fapt, noi chiar nu am plănuit o crimă împreună. Suntem nevinovați.

— De ce ai trecut pe la mine ieri seară?

Ochii lui îi cercetează pe ai mei de parcă s-ar pregăti să spună ceva profund despre viață, moarte și prezumția de nevinovăție.

— Voiam să-ți cer iertare că ți l-am furat pe Iisus.

Mă trag puțin înapoi. N-am nicio idee despre ce vorbește. Face vreo alegorie cu tentă religioasă?

— Ce?!

— În clasa a patra, la piesa de teatru pentru Crăciun. La St. Pius. L-am furat pe Iisus, și tu a trebuit să joci ținând o sacoșă înfășurată în pătură. Îmi pare rău.

Mă uit la el nedumerită preț de o secundă, apoi toată tensiunea îmi părăsește corpul. Simt chiar că amețesc un pic. Îl pocnesc în glumă cu pumnul în umăr, dar îl zgâlțâi fără să vreau chiar bine. Începe să râdă.

— Știam eu că *tu* ai fost! De ce ai făcut asta?

— Ca să te oftic.

Rânjește la mine, iar pentru moment uit de toate tâmpeniile și nu-mi mai amintesc decât că are un zâmbet adorabil.

— În plus, voiam să vorbesc cu tine despre… toate astea. Dar cred că e deja prea târziu. Ți-au luat ai tăi un avocat până acum, nu?

Zâmbetul îi dispare.

— Da, însă… voiam și eu să vorbesc cu tine.

Sună clopoțelul și eu îmi scot telefonul din buzunar. Apoi îmi amintesc ce spusese Robin despre evidența comunicării dintre noi patru și bag telefonul la loc. Nate îmi vede gestul, se prinde și are iarăși o pufnire sarcastică.

— Mda, să facem schimb de numere e o idee de căcat. Doar dacă vrei să folosești asta.

Caută prin rucsac și îmi întinde un mobil.

Îl iau cu grijă.

— Ce-i ăsta?

— Un telefon de rezervă. Mai am câteva.

Îmi trec degetele peste carcasa lui, făcându-mi o idee în legătură cu scopul pentru care îl avea cu el, în timp ce Nate adaugă grăbit:

— E nou. N-o să sune nimeni pe el sau ceva. Dar am eu numărul. O să te sun. Poți răspunde sau nu. Cum ai chef.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Doar nu-l lăsa nesupravegheat prin preajmă. Vor obține un mandat de percheziție pentru telefonul și computerul tău, doar de astea se pot atinge. Nu au voie să-ți scotocească prin casă.

Sunt aproape convinsă că avocata mea care costă o mulțime de bani m-ar sfătui să nu accept sfaturi de la Nate Macauley. Și probabil ar avea ceva de zis legat de faptul că Nate pare să aibă un număr mare de telefoane de rezervă. Aceleași telefoane ieftine care ne-au fost băgate în rucsac când am sfârșit la detenție. Îl urmăresc cum urcă scările, știind că ar trebui să arunc mobilul în primul coș de gunoi care-mi iese în cale. Dar, în loc să fac asta, îl strecor cu grijă în rucsac.

Cooper
Luni, 1 octombrie, 11.00 am

Aproape că e o ușurare să fiu la școală. Mai bine decât acasă, unde tata petrece ore în șir declamând că Simon e un mincinos, iar polițiștii niște incompetenți. Despre cum școala e singura răspunzătoare pentru ce s-a întâmplat și cum avocații ne vor costa o avere pe care nu o avem.

Nu a întrebat nicio secundă dacă ceva din toate astea e adevărat.

Suntem într-un fel de purgatoriu ciudat, acum. Totul e diferit, dar în același timp arată la fel. Cu excepția lui Jake și Addy, care umblă pe aici ca și cum ar vrea să ucidă pe cineva (el), respectiv să fie ucis cu milă (ea). Bronwyn îmi zâmbește în cel mai puțin convingător mod cu putință, cu buzele atât de strânse, încât parcă au dispărut. Nate nu se vede pe nicăieri.

Cu toții așteptăm să se întâmple ceva, cred.

După ora de sport ceva chiar se întâmplă, doar că nu are nimic de-a face cu mine. Eu și prietenii mei ne îndreptăm spre vestiare după antrenamentul de fotbal, rămași în urma celorlalți, și Luis nu se mai oprește din vorbit despre o boboacă pe care a pus ochii. Proful de sport deschide ușa, ca să-i lase pe unii elevi să intre, și chiar atunci Jake se rotește pe loc, îl apucă pe TJ de un umăr și îi dă un pumn în față.

Evident.

Acel TF din *Despre Asta* este TJ Forrester. Absența J-ului îmi crease confuzie.

Îl apuc pe Jake de un braț, trăgându-l în spate înainte să mai poată lovi încă o dată, dar e atât de furios și hotărât, încât aproape îmi scapă din strânsoare. Intervine și Luis, să mă ajute să-l țin. Chiar și așa, noi doi de abia reușim să-l imobilizăm.

— Căcănarule! îi strigă Jake lui TJ, care se împleticește de la lovitură, dar nu se prăbușește.

Își duce o mână la nasul plin de sânge, cel mai probabil spart. Nu face niciun efort să se repeadă și el la Jake.

— Jake, termină, frate! îi spun, în timp ce proful de sport aleargă spre noi. O să fii suspendat.

— A meritat, zice el cu amar.

Așa că, în loc ca știrea zilei să fie despre Simon, este despre cum Jake Riordan a fost trimis acasă după ce l-a pocnit pe TJ Forrester, după ora de sport. Și, din moment ce Jake a refuzat să vorbească cu Addy înainte să fie trimis acasă, iar acum ea plânge fără să se poată opri, cu toții și-au cam dat seama despre ce e vorba.

— Cum a putut să facă asta?, mormăie Keely, așteptând la coadă să mâncăm de prânz, în timp ce Addy bântuie printre noi ca o somnambulă.

— Nu știm toată povestea, îi reamintesc.

Bănuiesc că e un lucru bun că Jake nu-i aici, fiindcă Addy stă cu noi la prânz, ca de obicei. Nu cred că ar fi avut tupeu să se așeze aici, dacă ar fi fost și el. Numai că nu vorbește cu nimeni, și nimeni n-o bagă în seamă. Cu toții se poartă teatral și o ignoră ostentativ. Vanessa, care a fost dintotdeauna cea mai a naibii din gașca noastră, se întoarce cu spatele și face un gest de scârbă atunci când Addy se așază la masă. Nici măcar Keely nu face vreun efort s-o includă în conversația noastră.

Ce adunătură de ipocriți. Luis a fost de câteva ori în aplicația lui Simon pentru fix același lucru, iar Vanessa a încercat să mă pipăie prin slip la piscină luna trecută, așa că nu sunt cei mai în măsură să judece pe nimeni.

— Ce mai faci, Addy?, întreb eu, ignorând privirile mustrătoare ale celorlalți.

— Nu fi amabil, Cooper, zice ea, cu capul plecat și cu o voce atât de stinsă, că abia o aud. E mai rău dacă ești amabil.

— Addy.

Toată teama și frustrarea pe care le-am simțit își fac loc în vocea mea, și, când Addy ridică privirea, un fulger de înțelegere reciprocă ne electrocutează parcă pe amândoi. Sunt un milion de lucruri despre care am putea vorbi, dar nu îl putem spune pe niciunul dintre ele.

— O să fie în regulă, îi zic.

Keely își pune o mână pe brațul meu și mă întreabă:

— Tu ce crezi?

Abia atunci îmi dau seama că am ratat toată conversația pe care o avuseseră.

— Despre ce?

— Despre Halloween, cum despre ce? În ce să ne costumăm la petrecerea Vanessei?

Sunt dezorientat, ca și cum tocmai am nimerit în mijlocul unui joc video care vrea să imite lumea reală, dar în care totul e prea strălucitor, iar eu nu înțeleg regulile după care ar trebui să joc.

— La naiba, Keely, n-am idee. În ce o fi... Oricum, mai e aproape o lună până atunci.

Olivia scoate un sunet de dezaprobare:

— Masculul tipic. Habar n-ai tu cât de greu e să găsești un costum care să fie suficient de sexy, dar în care să nu arăți ca o târfă.

Luis își ridică sprâncenele.

— Păi, care-i baiul în a arăta ca o târfă?

Olivia îl pocnește peste braț. În sala de mese e mult prea cald, și îmi șterg cu mâna fruntea transpirată, în timp ce schimb alte priviri cu Addy.

Keely mă înghiontește:

— Dă-mi mobilul tău.

— Ce?

— Vreau să mă uit la poza aia pe care am făcut-o săptămâna trecută, la Seaport. Cu femeia aia în rochie retro, cu franjuri. Arăta super mișto. Poate m-aș putea costuma așa.

Pudic din umeri și îmi scot telefonul, îl deblochez și i-l întind. Mă strânge de mână în timp ce se uită la poze.

— Ți-ar sta genial într-un costum din ăla de mafiot.

Îi întinde telefonul mai departe Vanessei, care scoate un „Ahhh” de satisfacție, exagerat. Addy împinge mâncarea din farfurie într-o parte și-n alta, fără a duce furculița la gură, și sunt cât pe ce s-o întreb dacă ar vrea să-i cumpăr altceva și să-i aduc, când îmi sună telefonul.

E încă în mâinile Vanessei, care se arată revoltată:

— Cine naiba sună în timpul *prânzului?* Toți cei pe care-i cunoaștem sunt deja aici!

Se uită pe ecran, apoi la mine.

— Aah, Cooper. Cine este *Kris*? Are motive Keely să fie geloasă?

Câteva secunde nu răspund, un timp care pare prea lung, apoi spun grăbit:

— E, ăăă, doar un tip pe care-l știu. De la baseball. Îmi simt fața fierbinte și a început să mă mănânce. Iau telefonul de la Vanessa și apăs pe robot, respingând apelul. Mi-aș dori enorm să răspund, dar acum nu e momentul. Vanessa ridică o sprânceană:

— Un băiat care își zice Chris cu K?!

— Mda. E… neamț.

La dracu'. Nu mai spune niciun cuvânt. Bag mobilul în buzunar și mă întorc spre Keely, ale cărei buze sunt întredeschise, ca și cum s-ar pregăti să spună ceva.

— Îl sun eu mai târziu. Deci. O rochie retro cu franjuri zici?

•

Mă pregătesc să plec acasă după ultimul clopoțel, când antrenorul Ruffalo mă oprește pe culoar.

— N-ai uitat de întâlnirea noastră, nu?

Respir adânc, încercând să ies din încurcătură, pentru că da, am uitat. Bătrânu' pleacă mai devreme de la muncă pentru ca să ne vedem cu un avocat, dar antrenorul Ruffalo vrea să vorbim despre opțiunile mele pentru facultate.

Sunt cam prins la mijloc, și sunt convins că taică-miu ar vrea să fac și una, și alta. Dar, din moment ce nu e posibil, îl urmez pe antrenor și mă gândesc că poate am norocul să terminăm repede. Biroul lui e chiar lângă sala de sport și miroase ca și cum douăzeci de generații de elevi transpirați după antrenament au trecut pe acolo. Cu alte cuvinte, nu prea bine.

— M-au înnebunit toți la telefon că te vor, Cooper, îmi spune el, când mă așez de partea cealaltă a biroului său, într-un scaun subțire de metal care se clatină sub greutatea mea. UCLA, Louiseville, Illinois au făcut pentru tine oferte de bursă completă. Cu toții insistă să le dai un răspuns până în noiembrie, deși eu le-am zis că mai mult ca sigur nu vei lua o decizie până în primăvară. E bine să ai mai multe opțiuni, mereu e bine. În plus, cu cât e mai mare interesul unora, cu atât vei primi mai multe oferte și din partea altora.

— Da, domnule.

Nu-mi fac griji în legătură cu ce aș putea alege dintre ele. Sunt îngrijorat doar cum vor reacționa facultățile astea dacă ce a scris Simon în aplicația lui va ieși la iveală. Sau dacă toată chestia asta se rostogolește ca un bulgăre și voi fi pentru mult timp cercetat de poliție. Voi fi considerat nevinovat până la proba contrarie, sau vor fi retrase toate ofertele astea, bursele și restul? N-am idee dacă ar trebui să-i dezvălui antrenorului Ruffalo ceva din frământările mele.

— E doar… complicat să țin evidența ofertelor.

Ridică de pe birou un teanc de foi, prinse cu o clemă.

— Am făcut eu asta pentru tine. Ai aici o listă cu toate facultățile care m-au contactat și oferta lor. Le-am subliniat pe cele pe care le consider eu cele mai bune. Mai sunt și cele locale, ca Santa Barbara, care îți oferă deja un tur al facultății, să vezi dacă îți place. Dacă vrei să programezi așa ceva într-un weekend, dă-mi de știre.

— Bine. Am ceva… am niște probleme în familie în perioada următoare, așa că e posibil să fiu destul de prins.

— Sigur, sigur. Nu e nicio grabă, nicio presiune. Totul depinde de tine, Cooper.

Oamenii mereu zic așa, dar sună de fiecare dată ca o minciună. Indiferent despre ce e vorba.

Îi mulțumesc antrenorului Ruffalo și pășesc pe coridorul acum gol. Am mobilul într-o mână și lista pe care mi-a dat-o antrenorul în cealaltă, și sunt atât de pierdut în gânduri, încât aproape mă ciocnesc de cineva.

Scuze, spun, apoi observ mai atent persoana firavă din fața mea, care ține în brațe o cutie mare. Ăăă, domnule Avery, aveți nevoie să vă ajut cu aia?

— Nu, mulțumesc, Cooper.

Sunt mult mai înalt ca el, și când privesc în jos nu văd decât hârtii și dosare în cutia profului. M-aș descurca cu alea fără probleme. Ochii apoși ai lui Avery se îngustează când îmi observă mobilul în mână.

— Nu vreau să te întrerup din a da mesaje, spune.

— Nu, eu doar…

Mă întrerup în mijlocul propoziției, fiindcă îmi dau seama că n-are niciun sens să-i povestesc cum și de ce am întârziat eu la întâlnirea cu avocatul.

Domnul Avery pufnește pe nas și apucă mai bine cutia pe care o ține în brațe.

— Jur că nu vă înțeleg, copii. Sunteți atât de obsedați de ecranele alea ale voastre și de *bârfele* despre alții.

Se strâmbă ca și cum cuvântul *bârfe* ar avea un gust neplăcut, iar eu nu știu ce să-i răspund. Oare se referă la Simon? Mă întreb dacă poliția s-o fi deranjat să-l audieze și pe domnul Avery weekend-ul ăsta, sau dacă a fost scutit în virtutea faptului că nu avea un motiv pentru crimă. Unul de care să știe ei, cel puțin.

Își scutură umerii, ca și cum nici măcar el n-ar ști despre ce vorbește.

— Oricum. Dacă ești amabil să mă scuzi, Cooper…

Tot ce ar fi avut nevoie să facă pentru a continua să meargă ar fi fost să pună un picior înaintea celuilalt, dar presupun că se așteaptă ca eu să mă trag mai într-un colț și să-i las cale liberă. Ceea ce și fac. Mă uit la el cum se îndepărtează cu pași nesiguri și mă hotărăsc să nu mai merg până la dulap, să-mi las lucrurile acolo și să mă grăbesc spre mașină. Am întârziat oricum prea mult.

Mă opresc la lumina roșie a semaforului, puțin înainte de casă, și chiar atunci telefonul meu scoate un bip. Mă uit în jos, așteptându-mă să fie un mesaj de la Keely, fiindcă reușise într-un final să smulgă de la mine promisiunea că ne vedem diseară ca să vorbim despre costumele de Halloween.

Dar e de la maică-mea.

Vino la spital. Bunica a făcut infarct.

Capitolul unsprezece

Nate

Luni, 1 octombrie, 11.50 pm

Dau un șir de telefoane în dimineața asta celor cu care fac afaceri, să-i anunț că o să mă dau la fund o vreme. Apoi, arunc telefonul de pe care vorbesc cu ei.

Mai am încă vreo două sau trei. De obicei, îmi cumpăr mai multe deodată la Walmart și le rotesc preț de câteva luni, după care le înlocuiesc.

Pe urmă, după ce am văzut câte filme horror japoneze am putut suporta și e deja miezul nopții, scot un mobil nou și sun pe numărul celui pe care i l-am dat lui Bronwyn. Sună de șase ori înainte ca ea să răspundă. Pare agitată ca naiba.

— Alo?

Sunt tentat să-mi modific vocea și s-o întreb dacă pot cumpăra o pungă de heroină, ca s-o tachinez, dar mai mult ca sigur ar arunca telefonul și nu mi-ar mai vorbi niciodată.

— Bună.

— E târziu, spune ea pe un ton acuzator.

— Dormeai?

— Nu, recunoaște ea. Nu reușesc.

— Nici eu.

Niciunul din noi nu mai spune nimic timp de un minut. Stau întins pe pat, cu câteva perne subțiri sub spinare, uitându-mă la distribuția în japoneză a filmului, acum cu sonorul oprit. Închid filmul ăla și mă uit dacă mai există și altele interesante pe site.

— Nate, mai ții minte petrecerea dată de ziua Oliviei Kendrick, în clasa a cincea?

Culmea, chiar da, o țin minte. A fost ultima petrecere de ziua cuiva la care am fost pe când eram la St. Pius, înainte ca taică-miu să mă retragă de acolo, pentru că nu mai putea plăti taxele de școlarizare. Olivia își invitase toți colegii de clasă și organizase o vânătoare de comori în curte și în pădurea din spatele casei. Bronwyn și cu mine fusesem în aceeași echipă, iar ea își bătuse capul cu toate indiciile alea de parcă erau munca ei și ar fi obținut o promovare dacă le ducea la bun sfârșit. Echipa noastră câștigase, și toți cei cinci membri ai ei primisem carduri de douăzeci de dolari pentru iTunes.

— Mda.

— Cred că atunci a fost ultima dată când am vorbit noi doi… înainte de asta.

— E posibil.

Îmi amintesc mai bine decât își imaginează ea. Într-a cincea, toți prietenii mei au început să dea atenție fetelor și, la un moment dat, fiecare a avut câte o prietenă timp de o săptămână. Chestii stupide de puștani, în care invitai fata la o întâlnire, ea accepta, apoi, după întâlnire, se ignorau unul pe altul. În timp ce ne plimbam prin pădurea din spatele casei Oliviei, mă uitam la coada lui Bronwyn, cum se legăna într-o parte și-n alta, și mă întrebam oare ce ar spune dacă i-aș cere să fie prietena mea. Dar n-am făcut-o.

— Unde te-ai dus după St. Pi?, mă întreabă ea.

— La Granger.

St. Pius avea clase până la a opta, așa că nu am mai fost în aceeași școală cu Bronwyn până a început liceul. Pe vremea aia, devenise un fel de tocilară obsedată de note și succes la ore.

Se oprește, ca și cum mă așteaptă pe mine să continui discuția, și râde puțin.

— Nate, de ce m-ai sunat, dacă nu ești pregătit decât să-mi dai răspunsuri dintr-un singur cuvânt?

— Poate nu pui întrebările potrivite.

— Ok.

Face o pauză, apoi întreabă:

— Ai făcut-o?

Nu trebuie să întreb la ce se referă.

— Da și nu.

— Trebuie să fii mai explicit de atât.

— Da, am vândut droguri, în timp ce eram eliberat condiționat tocmai pentru trafic de droguri. Nu, nu am pus unt de arahide în paharul lui Simon. Tu?

— La fel, spune ea, calmă. Da și nu.

— Deci, ai trișat la teste?

— Da.

Îi tremură vocea. Dacă o să înceapă să plângă, n-am idee ce o să spun sau să fac. O să mă prefac că s-a întrerupt convorbirea, probabil. Dar, din fericire, își revine.

— Mă simt foarte rușinată. Și mă tem că oamenii vor afla ce am făcut.

Pare chiar îngrijorată, așa că nu ar trebui sub nicio formă să râd. Dar nu mă pot abține.

— Deci, nu ești perfectă. Și ce dacă? Bine ai venit în lumea reală.

— Știu câte ceva despre lumea reală.

Acum are vocea mai rece și oarecum liniștită.

— Nu trăiesc într-o bulă perfectă. Doar îmi pare rău pentru ce am făcut, asta e tot.

Cred că îi pare rău, însă ăsta nu e tot adevărul. Realitatea e mai perversă de atât. A avut luni întregi în care să mărturisească, dacă într-adevăr regreta, și nu a făcut-o. Nu știu de ce e atât de greu pentru oameni să recunoască faptul că uneori sunt niște nenorociți, care fac tot felul de măgării, convinși că nu vor fi prinși niciodată.

— Pari mai degrabă îngrijorată de ceea ce va crede lumea, îi zic.

— Nu e nimic greșit în a-ți face griji pentru ce crede lumea. Te ține departe de închisoare, de pildă.

Telefonul meu oficial, ăla pe care-l folosesc cel mai mult, scoate un bip. E lângă pat, pe masa care se clatină de fiecare dată când o ating, fiindcă îi lipsește o tălpică de plastic sub picior și mi-e prea lene să o fixez. Mă rostogolesc până la telefon și citesc mesajul primit de la Amber: *Ești treaz?* Sunt cât pe ce să-i spun lui Bronwyn că trebuie să închid, când o aud suspinând:

— Scuze. Asta a fost sub centură. Atâta doar că… e mai complicat, pentru mine. Mi-am dezamăgit ambii părinții, dar cu tata e cel mai aiurea. A trebuit mereu să se lupte cu stereotipurile, fiindcă nu e de pe aici. Și-a construit o reputație solidă, și eu aș putea să o murdăresc doar făcând o singură mișcare prostească.

Mă pregătesc să-i spun că nimeni nu gândește așa. Că familia ei pare de neatins de unde o văd eu. Dar apoi mă gândesc că oricine are de-a face cu rahaturi care nu se văd din afară, iar eu nu-i știu cu adevărat povestea de familie.

— De unde e tatăl tău?, o întreb în schimb.

— S-a născut în Columbia, dar s-a mutat aici pe când avea zece ani.

— Și maică-ta?

— Ah, familia ei a fost aici dintotdeauna. A patra generație de irlandezi emigrați sau ceva de genu'.

— Ai mei la fel, îi spun. Atâta doar că la mine căderea în păcat nu a surprins pe nimeni.

Suspină din nou.

— E atât de absurd, nu? Că cineva ar putea crede că oricare dintre noi am fi putut să-l omorâm pe Simon.

— Mă crezi pe mine pe cuvânt? Sunt eliberat condiționat, ții minte?

— Mda, dar am fost acolo când ai încercat să-l ajuți pe Simon, îmi spune. Ar trebui să fii un actor al naibii de bun ca să joci tot teatrul ăla.

— Dacă sunt destul de psihopat încât să-l omor pe Simon, aș putea să mă prefac cu orice, nu?

— Nu ești psihopat.

— Cum poți să știi?

O spun ca pe o glumă, dar chiar aș vrea să-i aud răspunsul. Eu sunt tipul care a fost percheziționat. Un paria și un țap ispășitor, cum spusese Lopez. Cineva care minte mereu ca să se scoată și care ar face-o fără să clipească, dacă fundul lui ar fi în pericol. Nu-mi dau seama cum, având informațiile astea, ea mai poate avea încredere în mine. O fată cu care n-am mai vorbit în ultimii șase ani.

Bronwyn nu-mi răspunde imediat, și mă opresc din a schimba canalele cu telecomanda pentru a mă uita la Cartoon Network, unde un copil se împrietenește cu un șarpe. Nu pare deloc promițător.

— Îmi amintesc cum aveai grijă de mama ta, spune ea într-un final. Când venea la școală și se purta ca… știi tu. Ca și cum ar fi fost bolnavă.

Ca și cum ar fi fost bolnavă. Bănuiesc că Bronwyn s-ar putea referi la ziua în care maică-mea urlase ca o nebună la o ședință cu părinții și totul culminase cu ea rupând toate desenele noastre de pe pereți. Sau cum a stat pe bordură și a plâns, în timp ce mă aștepta să-mi termin antrenamentul de fotbal. Sunt multe din care poți să alegi.

— Chiar o plăceam pe mama ta, spune Bronwyn amabilă, când vede că nu răspund. Îmi vorbea ca și cum aș fi fost adultă.

— Adică înjura de față cu tine, spun, iar Bronwyn râde.

— Mda, îmi plăcea că nu mă înjura pe mine, ci înjura *cu* mine.

Ceva din felul în care o spune chiar mă atinge. Ca și cum Bronwyn ar fi putut vedea persoana de sub tot rahatul ăla care o acoperea pe maică-mea.

— Și ea te plăcea, îi zic.

Mă gândesc la Bronwyn azi, cum stătea în capul scărilor, cu părul prins în veșnica ei coadă de cal și cu fața luminoasă. *Dacă ar mai fi pe aici, te-ar plăcea și acum.*

— Îmi zicea că…

Bronwyn se oprește.

— Îmi zicea că mă tachinezi atât de mult fiindcă te îndrăgostiseși de mine.

Mă uit la mesajul primit de la Amber, la care nu am răspuns încă.

— E posibil să fi fost îndrăgostit. Nu-mi mai amintesc.

Cum ziceam. Mint întotdeauna ca să mă scot.

Bronwyn rămâne tăcută pentru un minut.

— Ar trebui să închid. Să încerc să adorm.

— Mda, și eu.

— O să vedem ce se întâmplă mâine, nu?

— Așa cred, îi zic.

— Bine, atunci pa. Și, ăăă, Nate?

Vorbește repede, de parcă dacă nu ar spune totul dintr-o suflare n-ar mai putea spune asta niciodată.

— Eu chiar eram îndrăgostită de tine pe atunci. Dacă mai contează. Deși probabil că nu. Dar așa, ca să știi. Deci, noapte bună.

După ce închide, pun telefonul pe masa șubredă și îl apuc pe celălalt. Citesc din nou mesajul lui Amber, apoi îi răspund. *Vino pe aici.*

Bronwyn e naivă dacă chiar crede că sunt în stare de mai mult decât atât.

Addy

Miercuri, 3 octombrie, 7.50 am

Ashton continuă să mă împingă de la spate să merg la școală. Maică-mii nici n-ar putea să-i pese mai puțin. Din perspectiva ei, am distrus viețile tuturor, așa că nici nu mai contează ce fac mai departe. Nu o spune chiar în cuvintele astea, dar le văd oricum gravate pe fața ei de fiecare dată când se uită la mine.

— Cinci mii de dolari doar ca să vorbești cu un avocat, Adelaide, șuieră ea spre mine, când ne așezăm să mâncăm micul dejun miercuri dimineață. Sper că ești conștientă că am luat banii ăștia din fondurile tale pentru facultate.

Mi-aș da ochii peste cap, dacă aș mai avea un pic de energie rămasă. Amândouă știm că nu am cu adevărat fonduri puse deoparte pentru facultate. Zile întregi a stat la telefon cu taică-miu, care e în Chicago, și l-a hărțuit să-i dea bani. Nu are nici el mulți bani puși deoparte, mulțumită noii lui familii, aia mai tânără, dar probabil că i-a trimis jumătate din tot ce are numai ca s-o facă să tacă și ca să se simtă bine că e și el un părinte responsabil.

Jake încă nu vorbește cu mine, și îmi e atât de dor de el, de parcă am fost spulberată de o explozie nucleară și din mine au rămas numai cenușă și fragmente de oase. I-am trimis zeci de mesaje, la care nu doar că nu mi-a răspuns, dar pe care nici măcar nu le-a citit. Mi-a dat unfriend pe Facebook și unfollow pe Instagram și Snapchat. Se preface că nu mai exist și încep să cred că are dreptate. Dacă nu mai sunt iubita lui Jake, cine sunt eu?

Ar fi trebuit să fie suspendat toată săptămâna pentru că l-a lovit pe TJ, dar părinții lui au făcut scandal, explicând cum moartea lui Simon i-a împins pe toți elevii la limită, așa că Jake a revenit. Gândul că îl voi revedea mă face să-mi fie rău, așa că am hotărât să rămân acasă. Ashton a trebuit însă să mă târască jos din pat; a rămas să stea cu noi o perioadă nedefinită de timp.

— N-o să te usuci, să te scuturi și să mori din asta, Addy, spune Ashton în timp ce mă împinge sub duș. N-o să reușească să te șteargă cu buretele din lumea asta, n-o să-i iasă. La naiba, ai făcut o greșeală prostească și atât. Nu e ca și cum ai fi omorât pe cineva.

Râde sarcastic, după care zice:

— Mă rog, se pare că asta rămâne s-o stabilească poliția, până la urmă.

Ah, da, umorul care mustește de o vreme în casa noastră. Cine s-ar fi gândit că fetele Prentiss sunt atât de amuzante?

Ashton mă duce cu mașina până la liceu și mă lasă în față.

— Capul sus, mă sfătuiește. Nu-i permite misoginului ăla obsedat de control să te deprime.

— *Doamne,* Ash. Chiar l-am înșelat, știi? Nu se comportă așa fiindcă i s-a năzărit lui.

Își strânge buzele, fața devenindu-i rigidă.

— Chiar și așa.

Mă dau jos din mașină și încerc să-mi pun o armură de metal în minte, ca să pot face față zilei care urmează. Școala era ceva atât de ușor și plăcut înainte. Eram primită cu brațele deschise peste tot, fără să mă strofoc. Acum, de abia mai sunt o caricatură din fata care am fost, și când îmi surprind imaginea într-o oglindă aproape că nu o pot recunoaște pe cea care mă privește de acolo. Îmi poartă hainele – topurile mulate și blugii strâmți care îi plac lui Jake –, dar obrajii ei supți și privirea pierdută nu se asortează cu ele.

Părul îmi arată grozav, totuși. Măcar atât.

Există o singură persoană care arată mai rău ca mine la școală, și aia e Janae. Cred că a slăbit vreo cinci kile de când a murit Simon, iar pielea ei arată oribil. Rimelul îi este mereu întins pe obraji, ceea ce mă face să cred că plânge în baie, în pauze, cam la fel de mult ca mine. Mă și mir că nu ne-am ciocnit pe acolo încă.

Îl văd pe Jake, lângă dulapul lui, imediat cum pășesc pe coridor. Tot sângele îmi coboară din cap și devin complet amețită – aproape că mă clatin în timp ce mă îndrept spre el. Pare calm și preocupat, tastându-și codul ca să deschidă dulapul. Pentru o secundă, îmi fac speranțe că totul va fi bine, că tot timpul ăsta în care a lipsit de la școală l-a ajutat să se detașeze puțin și să mă ierte.

— Bună, Jake, îi zic.

Fața lui se schimbă instant, de la o expresie neutră la una de furie. Dă de perete dulapul, scoate un teanc de cărți pe care le azvârle în rucsac, apoi trântește cu putere ușa. Își aruncă rucsacul pe un umăr și îmi întoarce spatele.

— O să mai vorbești vreodată cu mine?, îl întreb.

Vocea îmi sună penibil, ca a unui șoricel speriat, lipsit de suflu.

Se întoarce și îmi aruncă o privire atât de încărcată de ură, încât fac un pas înapoi.

— Nu, dacă am de ales.

Nu plânge. Nu plânge. Cu toții se uită la mine, în timp ce Jake se îndepărtează. O prind pe Vanessa zâmbind răutăcios, câteva dulapuri mai încolo. *Adoră* pur și simplu ceea ce se întâmplă. Cum naiba m-am gândit vreodată că ar fi prietena mea? Se va da în curând la Jake, cu siguranță, dacă n-a făcut-o deja. Mă împiedic în fața propriului meu dulap, întinzându-mă să-l

deschid. Îmi ia câteva secunde să înțeleg cuvântul scris acolo, cu litere mari, ascuțite și negre.

TÂRFO.

Râsete înăbușite se aud în jurul meu, în timp ce ochii mei descoperă ceva familiar în felul în care sunt trasate literele. Se suprapun ușor și au colțuri ascuțite, așa cum știu că e mereu scrisul Vanessei, de care am râs adeseori, când semnam amândouă posterele pentru Bayview Wildcats. Nici măcar n-a încercat să o ascundă acum, când a scris cuvântul ăla pe dulapul meu. Cred că și-a dorit ca eu să mă prind de la cine vine.

Mă forțez să merg, nu să alerg, până la cea mai apropiată baie. Două fete stau în dreptul oglinzii, aranjându-și machiajul, și trec pe lângă ele până la cea mai îndepărtată cabină. Mă las să cad pe capacul veceului și plâng în tăcere, cu capul îngropat în mâini.

Sună de intrare la prima oră, dar eu rămân tot acolo, cu lacrimi rostogolindu-mi-se pe obraji până când simt că nu mai pot plânge. Îmi pun brațele în jurul genunchilor și îmi plec capul, și rămân nemișcată până ce se sună de pauză, iar fetele încep să bântuie din nou prin toaletă. Frânturi de conversație plutesc prin încăpere și, mda, unele sunt despre mine. Îmi astup urechile și încerc să nu ascult ce se spune.

E deja mijlocul celei de-a treia pauze a zilei când mă ridic de pe capacului budei. Descui ușa și ies în fața oglinzii, unde îmi dau părul pe spate și îmi descopăr fața umflată de plâns. Rimelul mi s-a dus de tot, dar măcar am stat destul de mult închisă aici și ochii nu îmi mai sunt atât de roșii. Mă uit la reflexia mea și încerc să-mi adun gândurile împrăștiate. Nu mă pot duce la ore azi, n-aș face față. Mă voi duce la cabinetul medical și voi spune că am o durere cruntă de cap. De fapt, nu. Nu mă mai simt în largul meu acolo, de când sunt suspectată că am furat nenorocita aia de epinefrină. Îmi rămâne o singură opțiune: să ies de aici și să merg acasă.

Cobor pe scara din spate și aproape ajung la ușă, când aud pași grăbiți în spatele meu. Mă întorc și îl văd pe TJ Forrester alergând. Nasul îi este încă umflat și un ochi îi e vânăt. Se oprește când mă vede, cu o mână pe balustradă.

— Bună, Addy.

— N-ar trebui să fii la ore?

— Am programată o consultație la doctor.

Își duce mâna la nas și se strâmbă.

— E posibil să mă fi ales cu o deviație de sept.

— Ai meritat-o.

Cuvintele amare îmi ies din gură înainte să le pot opri.

Gura lui TJ mai întâi se deschide, apoi se închide, iar mărul lui Adam i se mișcă în sus și-n jos.

— Nu i-am spus nimic lui Jake, Addy. Jur pe ce vrei tu. Nici eu nu am vrut să se afle chestia asta. Mi-a dăunat și mie, să știi.

Își atinge din nou nasul.

De fapt, nu mă gândeam la Jake, mă gândeam la Simon și la cum a aflat el. Dar, sigur, TJ nu are de unde să știe despre postarea care încă nu a fost publicată. Totuși, cum aflase Simon?

— Am fost doar noi doi acolo, îl încolțesc eu. Cu siguranță i-ai spus *cuiva.*

TJ clatină din cap și se strâmbă, de parcă mișcarea asta l-ar fi durut.

— Ne-am tot giugiulit pe plajă înainte să mergem la mine acasă, mai ții minte? Oricine ne-ar fi putut vedea.

— Da, dar n-ar fi avut cum să știe că...

Mă opresc, dându-mi seama brusc că site-ul lui Simon nu spusese niciodată negru pe alb că eu m-am culcat cu TJ. Făcuse aluzie la asta, destul de evident, dar atâta tot. Poate că m-am confesat prea mult. Gândul ăsta îmi provoacă brusc o greață puternică, deși nu sunt sigură că aș fi reușit să-i spun lui Jake doar jumătate de adevăr. Ar fi scos totul de la mine, în cele din urmă.

TJ mă privește cu o urmă de regret în ochi.

— Îmi pare rău că a ieșit așa pentru tine. Dacă mă întrebi pe mine, Jake se poartă ca un nenorocit. Numai că eu nu am spus nimănui.

Își pune o mână deasupra inimii.

— Jur pe mormântul bunicului meu. Îmi dau seama că asta nu înseamnă mare lucru pentru tine, dar înseamnă pentru mine.

Dau într-un final din cap a încuviințare, și el respiră ușurat.

— Încotro mergi?, mă întreabă.

— Acasă. Nu mai pot suporta să fiu aici. Toți prietenii mei mă urăsc.

Nu sunt sigură de ce îi spun asta. Poate pentru că nu am cui altcuiva să i-o spun.

— Cred că nici nu mă vor mai lăsa să mă apropii de ei, acum că Jake s-a întors.

Chiar e adevărat. Cooper lipsește azi, o vizitează pe bunica lui bolnavă și probabil are și o întâlnire cu avocatul lui. Cu el absent, nimeni nu va îndrăzni să-l înfurie pe Jake. Nimeni nu-și va dori, măcar.

— Dă-i dracu'. Dacă mai fac pe nebunii și mâine, vino să stai cu mine. Dacă tot vor să bârfească, măcar să le dăm un subiect serios.

N-ar trebui să mă facă să zâmbesc, dar aproape că reușește.

Capitolul doisprezece

Bronwyn
Joi, 4 octombrie, 12.20 pm

Mă las cuprinsă de un fals sentiment de lene și nepăsare.

Se întâmplă, îmi dau seama, chiar în timpul celei mai oribile săptămâni din viața mea. Mizerii înfiorătoare, care îți zguduie pământul de sub picioare, se așază una peste alta deasupra capului tău, ești pe cale să fii sufocat și apoi – totul se oprește. Nimic nu se mai întâmplă, așa că începi să te relaxezi și să capeți un aparent sentiment că ești în siguranță.

Dar e o greșeală de începător, una care mă lovește brutal peste față joi, în timpul prânzului, când zgomotul obișnuit din sala de mese devine din ce în ce mai aprins, până ce pare că va exploda. La început mă uit în jur, cu un aer interesat, cum ar fi și firesc, și mă întreb de ce și-au scos cu toții în același timp telefoanele. Înainte să apuc și eu să mi-l scot pe al meu, observ toate capetele întorcându-se spre mine.

— Of…

Maeve e mai rapidă decât mine. Oftatul ei blând în timp ce verifică telefonul e plin cu atât de mult regret, încât simt cum mi se îngreunează inima. Își prinde buzele între dinți și își încrețește fruntea.

— Bronwyn, e un… ăăă… un alt Tumblr. Despre… Ei bine, uite.

Îi iau telefonul, cu inima bătându-mi nebunește, și citesc exact aceleași fraze pe care detectivul Mendoza mi le-a arătat duminică, după înmormântarea lui Simon.

> E prima dată când…

Totul este acolo.

Postarea nepublicată de Simon despre fiecare din noi, cu o notă adițională la final:

> Credeați că am glumit când am spus că l-am omorât pe Simon? Citiți și plângeți, copii. Toți cei care au fost la detenție săptămâna trecută cu Simon aveau câte un motiv special pentru care își doreau ca el să dispară. Dovada numărul unu: postarea de mai sus, pe care Simon se pregătea s-o publice.
>
> Acum, iată tema voastră – completați spațiile libere. Au făcut ei o conspirație, sau cineva a tras singur sforile? Cine e păpușarul și cine e păpușa?

O să vă dau un indiciu, pentru început: cu toții mint.
Pe locuri, fiți gata… Start!

Îmi ridic ochii și mă uit la Maeve. Ea știe adevărul, tot adevărul, dar nu le-am spus lui Yumiko și lui Kate. Pentru că m-am gândit că treaba asta ar putea rămâne un secret nedezvăluit, în timp ce poliția își vedea de investigație mai departe și într-un final închidea cazul din pricina lipsei de dovezi.

Sunt penibil de naivă. Evident.

— Bronwyn?

De abia aud vocea lui Yumiko, încercând să străbată prin huruitul din capul meu.

— Este pe bune?

— Să *mă fut* în căcatul ăsta de Tumblr!

Aș fi oripilată de limbajul lui Maeve, dacă nu aș fi trecut peste limita șocurilor pe care le pot suporta cu două minute în urmă.

— Pun pariu că aș putea intra în admin-ul mizeriei ăsteia și să aflu cine e responsabil pentru căcatul ăsta.

— Maeve, nu!

Vocea îmi este răstită. O cobor cât pot și îi spun în spaniolă:

— Nu o face… Nu vrem să…

Mă forțez să tac, fiindcă le văd pe Kate și Yumiko holbându-se la mine. *N-o face. Nu vrem.* Cuvintele astea ar trebui să fie suficiente, deocamdată.

Dar Maeve nu se resemnează.

— Nu-mi pasă, spune furioasă. Poate că ție îți pasă, însă mie…

Salvate de vocea din difuzoare. Într-un fel. În timp ce o voce fără corp și figură plutește prin încăpere, mă încearcă o senzație puternică de deja vu:

„Atenție, vă rugăm. Elevii Cooper Clay, Nate Macauley, Adelaide Prentiss și Bronwyn Rojas să se prezinte acum în biroul doamnei directoare. Elevii Cooper Clay, Nate Macauley, Adelaide Prentiss și Bronwyn Rojas să se prezinte acum în biroul doamnei directoare”.

Nu-mi dau seama cum mă ridic în picioare, dar cumva o fac, pentru că iată-mă aici, mergând repede. Trec ca un zombie pe lângă privirile ațintite asupra mea, printre șoaptele care nu se opresc. Găsesc, nu știu exact cum, ușa sălii de mese. De-a lungul holului, pe sub afișele cu balul, care deja s-au învechit.

Când ajung în fața biroului directoarei, secretara îmi arată spre sala de conferințe, cu gestul obosit al cuiva care crede că ar fi trebuit să învăț procedura până acum. Sunt ultima care ajunge – cel puțin așa bănuiesc, dacă nu cumva urmează să ni se alăture și cineva de la poliție sau din consiliul părinților.

— Închide ușa, Bronwyn, spune directoarea Gupta.

Mă supun și trec pe lângă ea, să mă așez între Nate și Addy, vizavi de Cooper.

Directoarea își încrucișează degetele sub bărbie.

— Sunt convinsă că nu trebuie să vă mai spun de ce sunteți aici. Am ținut sub observație acel site Tumblr respingător și am primit știrea de azi la fel de repede pe cât ați primit-o și voi. În același timp, am primit o rugăminte de la poliția locală să vă anunțăm că veți fi interogați din nou începând de mâine. Din ce am înțeles, din discuțiile avute cu ei, acel Tumblr este ceva ce a scris Simon înainte să moară. De asemenea, înțeleg că acum cam toți aveți un reprezentant legal, ceea ce bineînțeles că școala respectă. Dar trebuie să știți că aici este un loc în care sunteți în siguranță. Dacă e ceva ce ați putea să ne spuneți, pentru a ajuta școala să înțeleagă mai bine ce se întâmplă, dacă ați fost supuși la presiuni suplimentare, acum e momentul.

Mă uit la ea, în timp ce genunchii încep să-mi tremure. Chiar vorbește serios? Acum cu siguranță chiar *nu* e momentul potrivit. Totuși, simt parcă această dorință irezistibilă de a-i răspunde, de a oferi explicații, până în momentul în care, pe sub masă, o mână o apucă strâns pe a mea. Nate nu mă privește, dar degetele lui se împletesc cu ale mele, calde și puternice, iar mâinile noastre înlănțuite se odihnesc acum pe piciorul meu care încă mai tremură. Poartă același tricou cu Guinness, iar materialul subțire se întinde cu blândețe parcă pe umerii lui. Probabil că a fost spălat de o sută de ori. Mă uit la el, iar Nate înclină ușor din cap, aproape imperceptibil.

— Io n-am ma’ multe să vă spun decât ce v-am spus săptămâ’ trecută, se grăbește Cooper, cu accentul lui puternic care s-a întors.

— Nici eu, zice repede și Addy.

Ochii îi sunt roșii și pare epuizată, trăsăturile ei frumoase îi sunt mai ascuțite acum. E atât de palidă, încât, pentru prima dată de când o știu, pot vedea că are pistrui pe nas. Sau poate din cauză că nu e machiată. Cu o ușoară senzație de milă, mă gândesc că ea a avut cel mai mult de suferit până acum.

— Eu cred că… începe directoarea Gupta, dar ușa se deschide chiar atunci și secretara bagă capul înăuntru.

— E poliția la telefon, spune.

Directoarea se ridică imediat în picioare.

— Vă rog să mă scuzați un minut.

Închide ușa în urma ei și toți patru rămânem într-o tăcere completă, ascultând doar zumzetul pe care îl face aparatul de aer condiționat. E prima dată când suntem din nou cu toții împreună într-o încăpere, de când am fost interogați săptămâna trecută de către polițistul Budapest. Aproape că-mi vine

să râd cât de inocenți eram pe atunci, plângându-ne că am fost chemați la detenție pe nedrept.

De fapt, să fiu sinceră, poate că numai eu eram cea inocentă. De o naivitate prostească.

Nate îmi dă drumul mâinii și se înclină cu scaunul pe spate, inspectând încăperea.

— Ei bine… Asta devine ciudat.

— Sunteți în regulă, fraților?

Cuvintele îmi ies din gură grăbite, surprinzându-mă. Nu sunt sigură ce am vrut exact să întreb, dar nu cred că mi-a ieșit ce voiam, oricum.

— Asta e absurd. Că ne… suspectează, adaug.

— A fost un accident, spune Addy imediat.

N-o spune totuși cu prea multă siguranță de sine. Mai degrabă, parcă ar avansa doar o teorie.

Cooper își întoarce privirea spre Nate.

— Un accident cam ciudat. Cum ajunge untul de arahide într-un pahar așa de capul lui?

— Poate că a intrat cineva în laborator într-un anumit moment și noi n-am observat, spun eu.

Nate își dă ochii peste cap.

— Știu că sună ridicol, dar trebuie să luăm toate posibilitățile în calcul, nu? Nu ar fi chiar imposibil.

— Mulți îl urau pe Simon, zice Addy.

Din felul în care își încleștează maxilarul, și ea pare a fi unul dintre aceștia.

— Distrusese o grămadă de vieți. Îl mai țineți minte pe Aiden Wu? La noi în clasă, care s-a transferat într-a zecea?

Dau din cap că da, așa că Addy se întoarce spre mine să zică mai departe.

— Soră-mea o știe pe sora lui, de la facultate. Aiden nu a plecat că așa i s-a năzărit. A intrat în depresie după ce Simon a postat despre hobby-ul lui de a se travesti.

— Pe bune?, întreabă Nate.

Cooper își tot trece nervos o mână prin păr.

— Vă mai amintiți că, la început, când Simon de abia lansase aplicația, făcea postări mai lungi, ca un blog, și îi luă atent la puricat pe cei vizați?

Îmi simt gâtul strângându-mi-se, lăsând tot mai puțin aer să treacă.

— Țin minte, îi spun.

— Ei bine, asta a făcut cu Aiden, spune Addy. A fost pur și simplu malefic.

Ceva din vocea ei mă face să mă simt tensionată. Niciodată nu m-aș fi gândit să o aud pe frivola Addy Prentiss vorbind cu atât venin în glas. Sau să aibă o opinie proprie.

Cooper intervine repede, ca și cum s-ar teme că ea va spune lucruri pe care mai târziu le va regreta.

— E exact ce mi-a spus și mie Leah Jackson, la slujba de înmormântare. A zis că suntem cu toții ipocriți fiindcă ne purtăm de parcă Simon ar fi fost un martir.

— Păi, vezi, zice Nate. Aveai dreptate, Bronwyn. Probabil că toată școala umbla cu borcane de unt de arahide în rucsac, așteptând momentul potrivit.

— Nu orice fel de unt de arahide, spune Addy, și ne întoarcem cu toții să o privim. Trebuia să fie presat la rece, pentru ca o persoană cu alergie să aibă o reacție la el.

Nate ridică o sprânceană și o întreabă:

— De unde naiba știi asta?

Addy ridică din umeri.

— Am văzut odată pe Food Network.

— Poate asta e o chestie pe care ai vrea să o păstrezi doar pentru tine, când se va întoarce Gupta încoace, îi sugerează Nate, iar o umbră de rânjet trece o secundă pe fața lui Addy.

Cooper se uită urât la Nate:

— Nu e o glumă, să știi.

Nate cască, imperturbabil.

— Așa pare, uneori.

Înghit cu greu, iar mintea mea încă mai rumegă conversația de dinainte. Eu și Leah am fost cândva prietene – într-a noua, am participat împreună la olimpiadă și am ajuns la faza pe țară. Simon a vrut să meargă și el, dar l-am derutat în legătură cu data limită pentru înscriere și a ratat-o. Nu o făcusem cu rea voință, intenționat, dar Simon nu ne-a crezut și s-a supărat rău atât pe mine, cât și pe ea. Câteva săptămâni mai târziu, a început să comenteze viața sexuală a lui Leah pe *Despre Asta.* De obicei, Simon posta despre cineva, apoi trecea la următoarea lui victimă, dar în cazul lui Leah a insistat. Era ceva personal. Sunt convinsă că ar fi făcut la fel și cu mine, dacă aș fi avut secrete care să fie dezvăluite pe atunci.

Când Leah începuse s-o ia razna, m-a întrebat dacă l-am indus în eroare pe Simon intenționat. N-o făcusem, dar tot mă simțeam cumva vinovată, mai ales după ce ea și-a tăiat venele. Nimic nu a mai fost la fel pentru ea după ce Simon a început să o hărțuiască.

Nu știu încă ce efect poate avea genul ăsta de chestie asupra cuiva.

Directoarea se întoarce în încăpere și închide ușa. Se așază la loc, pe scaunul ei, și zice:

— Îmi cer scuze, dar era ceva ce nu putea să aștepte. Unde rămăsesem?

Se lasă liniștea pentru câteva secunde, după care Cooper își drege vocea.

— Cu tot respectu', doamnă, tocmai cădeam de acord că nu putem purta această discuție.

E o duritate nouă în vocea lui, și simt dintr-odată cum energia din cameră se schimbă. Nu avem încredere unul în celălalt, asta e evident – dar avem și mai puțină în directoarea Gupta și în Departamentul de Poliție din Bayview. Vede și ea asta, așa că își împinge scaunul în spate, semn că întâlnirea e pe sfârșite.

— E important să știți că ușa asta vă este mereu deschisă, spune, dar noi ne-am ridicat deja în picioare și am ieșit din încăpere fără să mai fim conduși.

•

Rămân agitată tot restul zilei, mișcându-mă ca un robot printre sarcinile pe care le am de îndeplinit la școală și acasă. Dar nu mă pot relaxa, nu cu adevărat, până ce nu trece de miezul nopții și telefonul pe care mi l-a dat Nate sună, ca de fiecare dată.

M-a sunat în fiecare noapte începând de luni, cam pe la aceeași oră. Mi-a povestit lucruri pe care n-aș fi putut să mi le imaginez despre boala maică-sii și despre bețiile lui taică-su. I-am povestit și eu despre cancerul lui Maeve și despre presiunea pe care am simțit-o mereu, de a fi de două ori mai bună la orice. Uneori, nu vorbim deloc. Noaptea trecută a propus să vedem un film, și ne-am logat împreună pe Netflix, unde am văzut până pe la două dimineața un horror execrabil, ales de el. Am adormit cu căștile în urechi, și poate chiar m-a auzit sforăind la un moment dat.

— E rândul tău să alegi un film, îmi zice, în loc de salut.

Am observat asta la el – nu prea dă doi bani pe politețe. Trece direct la ce are în minte.

Mintea mea însă e în cu totul altă parte.

— Caut acum, îi zic, și tăcem amândoi în timp ce mă uit printre titlurile de pe Netflix.

Dar nici măcar nu le văd cu adevărat. Nu mă ajută la nimic – nu pot intra direct în dispoziția de văzut filme.

— Nate, ești în vreun bucluc, legat de ce s-a întâmplat azi în biroul directoarei?

După ce am plecat de acolo, restul după-amiezii a fost pentru mine o ceață plină de șoapte, bârfe, priviri acuzatoare, plus conversații stresante cu Yumiko și Kate, în care le explicasem prin ce trecusem în ultimele câteva zile.

Nate râde.

— Am fost într-un bucluc mereu. Nu s-a schimbat nimic.

— Prietenele mele sunt furioase că nu le-am spus.

— Că ai trișat? Sau că ești interogată de poliție?

— Ambele. Nu le-am zis mai nimic. Am crezut că totul va dispărea și ele nu vor trebui să afle niciodată.

Robin îmi spusese să nu discut cu nimeni despre acuzațiile care mi-au fost aduse, dar nu văd cum s-ar putea aplica asta și la prietenele mele cele mai bune. Când toată școala se întoarce împotriva ta, ai nevoie măcar de o persoană care să-ți țină partea.

— Aș vrea să-mi amintesc cumva mai bine detaliile zilei ăleia. La ce oră erai când domnul Avery a găsit mobilul în rucsacul tău?

— La biologie, zice Nate. Știința pe înțelesul proștilor, cum i se mai spune. Tu?

— La studiu independent, spun, mușcându-mi obrajii pe interior.

În mod ironic, notele mari pe care le-am luat la chimie mi-au permis să-mi organizez orele de științe așa cum aveam chef.

— Bănuiesc că Simon era la fizică. Nu știu ce ore au Addy și Cooper cu domnul Avery, dar la detenție au părut surprinși să se întâlnească unul cu celălalt.

— Păi, și?, întreabă Nate.

— Ei bine, sunt prieteni, nu? Te-ai fi așteptat să fi discutat despre asta. Sau chiar să fie la aceeași oră când s-a întâmplat.

— Cine știe? Poate că unul era la bibliotecă, sau avea oră liberă. Avery e oricum peste tot. Nu se știe unde i-a prins.

Când vede că nu răspund, adaugă:

— De ce, crezi că ăia doi au pus la cale totul?

— Nu, doar îmi urmam o idee. Mi se pare că poliția nu acordă niciun pic de importanță situației ciudate cu telefoanele, pentru că sunt convinși că am complotat împreună. Adică, dacă te gândești mai bine, domnul Avery știe exact ce ore are fiecare dintre noi cu el. Poate el e cel care a făcut-o. A pus telefoane în rucsacul fiecăruia și unt de arahide în toate paharele, înainte să ajungem noi acolo. E profesor de chimie și fizică, știa clar cum să o facă.

Chiar în timp ce o spun, îmi dau seama că imaginea profului firav, cu față de șoarece, ungând ca un maniac unt de arahide pe pahare pare atât de nefirească, de greșită. La fel pare și imaginea lui Cooper fugind cu epinefrina din cabinet, sau a lui Addy plănuind o crimă după ce s-a uitat la Food Network.

Dar adevărul e că nu-i cunosc prea bine pe niciunul din ei. Nici măcar pe Nate. Deși simt altfel.

— Orice e posibil, spune Nate. Ai ales un film?

Sunt tentată să aleg ceva cool și foarte artistic ca să-l impresionez, doar că mai mult ca sigur și-ar da seama de intențiile mele. În plus, el a ales un horror de rahat, așa că așteptările nu sunt chiar mari de la mine.

— Ai văzut *Divergent*?

— Nu. Și nici nu vreau.

— Mda. Nici eu n-am vrut să mă uit zeci de minute la niște oameni omorâți de o ceață creată de lacrima unui extraterestru în spațiu, dar am făcut-o, îi zic.

— La naiba.

Nate pare resemnat. Face o pauză, apoi întreabă:

— L-ai deschis?

— Da. Dă-i Play.

O facem în același timp.

Capitolul treisprezece

Cooper

Vineri, 5 octombrie, 3.30 pm

După ce ies de la școală, îl iau pe Lucas și mergem la spital s-o vedem pe Buni înainte ca părinții noștri să ajungă acolo. A fost adormită cam tot timpul când am venit în vizită săptămâna trecută, dar azi stă în pat, ridicată pe perne, cu o telecomandă de televizor în mână.

— Asta prinde doar trei posturi!, ni se plânge mie și lui Lucas, când ne oprim în ușa rezervei, pe hol. Am putea fi în 1985, ar fi același lucru. Și mâncarea e oribilă. Lucas, ai ceva dulce la tine?

— Nu, bunico, zice Lucas, dându-și la o parte bretonul prea lung din ochi.

Buni se întoarce plină de speranță spre mine, și sunt șocat de cât de *bătrână* arată dintr-odată. Adică, sigur, e trecută bine de optzeci de ani, dar a avut mereu atâta energie, încât nu i-am observat vârsta. Mă lovește acum gândul că, deși doctorul spune că se recuperează bine, vom fi norocoși dacă vom mai prinde câțiva ani înainte ca asta să se întâmple din nou.

Apoi, într-o zi, ea nu va mai fi deloc prin preajmă.

— N-am nimic la mine. Îmi pare rău, îi zic și îmi las capul în jos, să-mi ascund ochii care mă înțeapă.

Buni lasă să-i scape un oftat dramatic.

— Ei, la naiba. Voi, băieți, sunteți tare frumușei, dar nu aveți nicio utilitate practică.

Bâjbâie pe masa de lângă pat și găsește o bancnotă mototolită de douăzeci de dolari.

— Lucas, du-te până la magazinul de suveniruri și ia trei batoane Snickers. Câte unul pentru fiecare. Păstrează restul și nu te grăbi.

— Da, bunico.

Ochii lui Lucas încep să lucească și își calculează în minte profitul. Iese pe ușă ca o săgeată, iar Buni își potrivește mai bine grămada de perne sub spate.

— Ia uite cum fuge să-și umple buzunarele, Domnul să aibă în pază inima lui de mic afacerist, spune Buni, mândră de el.

— Dar ai voie să mănânci dulciuri acum?

— Nu. Însă vreau să știu ce mai faci tu, scumpule. Nimeni nu-mi spune nimic, dar aud o groază de bârfe.

Mă las pe scaunul de lângă patul ei, cu ochii în podea. Nu îndrăznesc s-o privesc, nu încă.

— Ar trebui să te odihnești, Buni.

— Cooper, ăsta a fost cel mai puțin periculos infarct din istoria cardiologiei. Un mic țâști pe monitor. Prea multă șuncă, asta e tot. Pune-mă la curent cu tot cazul Simon Kelleher. Promit că n-o să mai fac un infarct ascultând.

Clipesc de câteva ori și mă imaginez pregătit să arunc mingea – îmi fixez bine încheietura, îmi pun degetele pe partea exterioară a mingii, o las să alunece puțin între degetul mare și arătător. Funcționează acum. Lacrimile îmi dispar din ochi și respirația îmi devine mai calmă, iar într-un final pot ridica privirea spre Buni.

— E un nenorocit de haos.

Ea suspină și mă bate încurajator pe mână.

— Of, dragule. Cred și eu că este.

Îi spun totul. Cum toate zvonurile lui Simon despre noi sunt împrăștiate acum peste tot prin școală, cum poliția a venit din nou și i-a luat la întrebări pe toți cei pe care-i știu eu. În plus, și pe ăia pe care nu-i știu. Cum antrenorul Ruffalo încă nu m-a tras deoparte să mă întrebe dacă zvonurile despre substanțele pe care le iau sunt adevărate, dar sunt convins că o va face curând. Cum la ora de astronomie am avut un suplinitor, pentru că domnul Avery era reținut într-o sală de clasă, la întrebări, de doi polițiști. Dacă era interogat așa cum am fost noi sau dacă i se arătau niște dovezi împotriva noastră, n-aș putea spune.

Buni clatină din cap atunci când termin. Nu-și poate aranja părul aici, la spital, așa cum o face acasă, și acum îi încadrează chipul ca o grămadă de vată.

— Îmi pare atât, atât de rău că te-au băgat și pe tine în asta, Cooper. Tocmai pe tine. Nu e corect.

O aștept să mă întrebe, dar n-o face. Așa că într-un final zic – timid, pentru că după câteva zile petrecute printre avocați pare greșit să afirmi orice cu convingere:

— N-am făcut ceea ce zic ei, Buni. N-am luat steroizi și nu l-am rănit pe Simon.

— Of, Doamne ferește, Cooper. Nu e nevoie să-mi spui *mie* asta, zice ea, netezind ușor nervoasă cearșaful de pe patul de spital.

Înghit cu greu. Cumva, faptul că Buni mă crede pe cuvânt, fără dubii, mă face să mă simt vinovat.

— Avocata aia costă o avere și nu e de niciun ajutor. Nimic nu merge bine.

— Lucrurile mai întâi se înrăutățesc, apoi se îndreaptă, spune Buni, calmă. Așa merge treaba de când lumea. Și nu-ți face griji cu costurile. Eu plătesc.

Un nou val de vinovăție mă lovește.

— Dar îți permiți?

— Sigur că da. Bunicul tău și cu mine am strâns ceva bani. Doar pentru că nu i-am dat tatălui tău să-i investească pe toți în orașul ăsta exagerat de scump nu înseamnă că ei nu există. Acum. Spune-mi ceva ce *nu* știu.

Nu sunt sigur ce vrea să zică. Aș putea să-i povestesc cum Jake o respinge pe Addy și toți prietenii noștri sunt de partea lui, dar e prea deprimant.

— Nu prea mai e nimic de zis, Buni.

— Cum suportă Keely toate astea?

— Ca o plantă agățătoare, îi răspund, înainte să mă pot opri.

Imediat, mă simt groaznic. Keely a fost de mare ajutor, și nu e vina ei că mă simt sufocat.

— Cooper.

Buni îmi ia mâna într-ale ei. Sunt mici și ușoare, brăzdate de vene albastre, groase.

— Keely e o fată frumoasă și dulce. Dar dacă ea nu e persoana pe care o iubești, pur și simplu așa stau lucrurile. Și e în regulă.

Gâtul mi se usucă brusc și mă uit fără rost la ecranul televizorului. Cineva e pe cale să câștige o mașină de spălat și e în al nouălea cer de bucurie. Buni nu mai spune nimic, doar îmi ține mâna în a ei.

— Nu șt'u ce vrei să spui.

Dacă îmi observă accentul revenit, nu menționează.

— Ce vreau să spun, Cooper Clay, e că am fost și eu în cameră când fata aia te-a sunat sau ți-a dat mesaj, și mereu arăți de parcă ești pe cale s-o rupi la fugă. Apoi, altcineva sună, și fața ți se luminează ca un brad de Crăciun. Nu știu ce te ține în loc, scumpule, dar mi-aș dori să n-o mai facă. Nu e corect nici față de tine, nici față de Keely.

Îmi strânge mâna, apoi îi dă drumul.

— Nu e musai să vorbim acum despre asta. De fapt, ai putea să te duci să-l vânezi pe ăla micu'? Poate că n-a fost cea mai bună idee să las un puști de doișpe ani să se plimbe prin spital cu bani în buzunar.

— Mda, sigur.

Face asta ca să mă simt mai relaxat, și o știm amândoi. Mă ridic și ies din cameră, iar pe culoar văd o mulțime de asistente, în halate colorate. Fiecare se oprește din ce face și îmi zâmbește.

— Ai nevoie de ajutor, dragule?, mă întreabă cea care este cel mai aproape de mine.

Așa a fost toată viața mea. Oamenii mă văd și imediat își fac o părere bună despre mine. Odată ce ajung să mă cunoască, mă plac și mai mult.

Dacă vreodată se va afla că i-am făcut ceva lui Simon, mulți oameni mă vor urî. Dar vor exista și oameni care îmi vor găsi scuze, vor spune că poate e o poveste mai adâncă în legătură cu mine, nu doar că am fost acuzat că am luat steroizi.

Și chestia e că ar avea dreptate.

Nate

Vineri, 5 octombrie, 11.30 pm

Culmea, taică-miu e treaz când ajung acasă vineri seara, de la o petrecere la Amber. De abia se încinsese atmosfera când am plecat, dar mă plictisisem. Am luat niște tăiței chinezești din cuptor și am aruncat ceva legume în cușca lui Stan. Ca de obicei, doar a clipit la ele, ca un nerecunoscător ce este.

— Ai venit devreme, zice taică-miu.

Arată la fel ca întotdeauna – ca dracu'. Umflat, ridat, cu o nuanță de gălbui întinsă pe piele. Mâna îi tremură când ridică paharul. Cu câteva luni în urmă, am venit într-o seară acasă și el de abia respira, așa că am chemat Salvarea. A stat câteva zile în spital, unde medicii i-au spus că ficatul îi este atât de distrus, încât ar putea să moară în orice clipă. A dat din cap și s-a purtat de parcă ar fi crezut asta, apoi a venit acasă și primul lucru pe care l-a făcut a fost să deschidă o sticlă.

Am ignorat chitanța primită de la ambulanță timp de câteva săptămâni. Aproape o mie de dolari, mulțumită asigurării noastre minunate de sănătate, care aproape nu există. Acum, când nu mai am niciun venit, sunt și mai mici șansele s-o putem plăti.

— Am chestii de făcut, îi răspund.

Răstorn tăițeii într-un castron și mă îndrept spre camera mea.

— Mi-ai văzut telefonu'?, strigă taică-miu după mine. A tot sunat azi, da nu l-am găsit pe nicăieri.

— Asta fiindcă nu-i pe canapea, mormăi în barbă, pe urmă închid ușa camerei mele.

Probabil că avea halucinații. Telefonul nu i-a mai sunat de câteva luni.

Mănânc rapid tăițeii, apoi mă trântesc pe perne și îmi pun căștile, ca s-o sun pe Bronwyn. E rândul meu să aleg un film, slavă Domnului, dar de abia trece jumătate de oră din *Ringu* când Bronwyn decide că i-a ajuns.

— Nu mă pot uita singură la ăsta. Îmi dă fiori, zice.

— Nu ești singură. Mă uit și eu cu tine.

— Nu *cu* mine. Am nevoie să mai fie o altă persoană în cameră, dacă e să mă uit la așa ceva. Hai să ne uităm mai bine la altceva. E rândul meu să aleg.

— Nu mă mai uit la vreun alt *Divergent* blestemat, Bronwyn.

Aștept o clipă, apoi adaug:

— Ar trebui să vii încoace și să ne uităm la *Ringu.* Ieși pe geam și vino cu mașina până aici.

O spun ca pe o glumă, și chiar este. Mai puțin dacă într-adevăr chiar vrea să vină.

Bronwyn tace, și pot să-mi dau seama că se gândește că am vorbit serios.

— Fereastra mea e prea sus, zice.

Glumă.

— Atunci folosește ușa. Ai vreo zece din astea în casă.

Glumă.

— Ai mei m-ar ucide dacă ar afla.

Asta nu e glumă.

Ceea ce înseamnă că se gândește cu adevărat s-o facă. Mi-o imaginez stând lângă mine în acei pantaloni scurți pe care îi purta când am aterizat neanunțat la ea acasă, cu picioarele sprijinite de ale mele, și respirația mi se accelerează.

— De ce? ziceai că dorm buștean, în general.

Asta iar nu e glumă.

— Haide, doar pentru o oră, până terminăm filmul, insist eu. Îmi poți cunoaște șopârla.

Tăcerea de câteva secunde îmi spune că replica asta putea fi interpretată greșit.

— Nu e o replică de agățat, chiar am o șopârlă. Un dragon bărbos pe nume Stan.

Bronwyn râde atât de tare, că aproape se îneacă.

— O, Doamne! Pentru o secundă chiar am crezut că ai vrut să spui altceva.

Nu mă pot opri să nu râd și eu.

— Hei, gagico, recunoaște că ți-ar fi plăcut să vorbesc murdar.

— Mda, bine că nu e o anaconda, glumește ea.

Râd și eu, amuzat, dar sunt și puțin excitat. O combinație ciudată.

— Vino încoace, îi zic.

Nu e o glumă.

O ascult respirând o vreme, apoi zice:

— Nu pot.

— Bine.

Nu sunt dezamăgit. N-am crezut cu adevărat că ar veni.

— Dar trebuie să alegi alt film, zice.

Cădem de acord asupra ultimului film din seria *Bourne* și îl urmăresc cu ochii pe jumătate închiși, citind din când în când numeroasele mesaje pe care mi le trimite Amber. Cred că începe să-și imagineze că suntem ceva ce nu suntem de fapt. Mă întind după telefon să-l închid, când Bronwyn zice:

— Nate. Mobilul tău.

— Ce-i?

— Cineva îți tot trimite mesaje.

— Și?

— Păi, e destul de târziu.

— Și?, întreb din nou, enervat.

Nu mi-o imaginam pe Bronwyn ca pe o tipă posesivă, mai ales când tot ce facem e să vorbim la telefon și când mi-a și refuzat invitația în-glumă-care-nu-era-chiar-glumă.

— Nu sunt… clienții tăi, nu?

Respir ușurat și închid celălalt telefon.

— Nu. Ți-am spus, nu mai fac asta. Nu sunt idiot.

— În regulă.

Pare ușurată, dar și obosită. Vocea îi devine din ce în ce mai tărăgănată.

— Cred că o să adorm.

— Bine. Vrei să închid?

— Nu.

Râde, pe jumătate adormită.

— Dar rămân fără minute, să știi. Tocmai am primit o înștiințare. Mai am doar jumătate de oră rămasă.

Telefoanele astea cu cartelă au câteva sute de minute pe ele, și ea îl are de mai puțin de o săptămână. Nu mi-am dat seama că am vorbit atât de mult.

— O să-ți dau un alt telefon mâine, îi spun, după care îmi amintesc că mâine e duminică și nu avem școală. Bronwyn, așteaptă. Trebuie să închizi.

Cred că deja a adormit, fiindcă mormăie:

— Ce…?

— Închide acum, ok? Ca să-ți mai rămână minute și să te pot suna mâine. Să-ți spun cum facem ca să-ți dau alt telefon.

— A, bine. Așa. Noapte bună, Nate.

— Noapte bună.

Închid, apoi așez cele două telefoane unul lângă altul, iau telecomanda și opresc televizorul. Mă culc și eu în curând.

Capitolul paisprezece

Addy

Sâmbătă, 6 octombrie, 9.30 am

Sunt acasă cu Ashton și încercăm să găsim ceva de făcut. Dar ne tot ciocnim de faptul că pe mine nu pare să mă intereseze nimic.

— Hai, măi Addy…

Stau trântită pe fotoliu, și Ashton mă împinge ușor cu piciorul de pe canapea.

— Ce ai face în mod normal în weekend? Și nu spune că ai pierde vremea cu Jake, adaugă ea repede.

— Dar fix asta e ceea ce făceam, mă plâng eu.

Știu, e demn de milă, dar așa sunt eu. Toată săptămâna am avut senzația asta oribilă în stomac, de parcă aș merge pe un pod instabil care se surpă sub picioarele mele când pășesc pe el.

— Pe bune, chiar nu poți găsi măcar o singură chestie care îți place, dar care să nu aibă legătură cu Jake?

Mă fâțâi în fotoliu și mă gândesc la întrebare. Oare ce făceam înainte de Jake? Aveam paișpe ani când am început să ieșim împreună, eram aproape un copil. Prietena mea cea mai bună era Rowan Flaherty, o fată cu care crescusem, dar care s-a mutat în Texas un an mai târziu. Ne îndepărtasem oarecum în clasa

a noua, când ea nu era deloc interesată de băieți și eu eram, însă în vara de dinaintea liceului încă ne mai plimbam împreună cu bicicletele peste tot prin oraș.

— Îmi place să mă dau cu bicicleta, spun, oarecum nesigură, pentru că știu că n-am mai mers pe una de ani buni.

Ashton bate fericită din palme, de parcă aș fi un țânc apatic pe care ea încearcă să-l convingă să se joace.

— Hai să facem asta! Să mergem cu bicicleta undeva.

Of, nu! Chiar nu vreau să mă mișc de aici. Nu am energie pentru asta.

— Am dat-o pe a mea cu mult timp în urmă. Stătea pe verandă, pe jumătate ruginită. Și tu oricum nu ai una.

— O să luăm unele de închiriat – cum se cheamă alea? Hub Bikes sau așa ceva? Sunt peste tot prin oraș. Hai să mergem!

Scot un suspin.

— Ash, nu poți să fii babysitter-ul meu la infinit. Apreciez că ai avut grijă de mine să n-o iau razna săptămâna care a trecut, dar ai și tu viața ta. Ar trebui să te întorci la Charlie.

Ashton nu răspunde imediat. Se duce în bucătărie, unde aud ușa frigiderului deschizându-se, apoi un clinchet al unor sticle care se ciocnesc. Când revine, ține în mână o Corona și o San Pellegrino, pe care mi-o întinde mie. Ignoră sprâncenele mele ridicate a mirare – nu e nici zece dimineața – și ia o înghițitură serioasă de bere. Se așază înapoi pe canapea, cu picioarele strânse sub fund.

— Charlie e în culmea fericirii. Sunt convinsă că și-a și instalat iubita în casa noastră până acum.

— Ce?!

Uit cât sunt de obosită și mă ridic în capul oaselor.

— I-am prins când m-am dus acasă săptămâna trecută, să iau niște haine de schimb. Totul a fost un clișeu îngrozitor. I-am aruncat și o vază de flori în cap, imaginează-ți.

— L-ai nimerit?, întreb, plină de speranță.

Deși, bănuiesc, sunt o ipocrită. Eu sunt echivalentul lui Charlie în relația mea cu Jake. Ea dă din cap că nu și mai bea din bere.

— Ash…

Mă ridic de pe fotoliu și mă așez lângă ea pe canapea. Încă nu plânge, dar ochii îi lucesc ciudat, și când îi pun mâna pe braț înghite cu greu, de parcă ar avea un nod în gât.

— Îmi pare așa rău. De ce nu ai zis nimic?

— Aveai și așa destule pe cap.

— Dar e vorba despre căsnicia ta!

Nu mă pot opri să nu mă uit la poza de la nunta lui Ashton și Charlie, din urmă cu doi ani, care stă pe etajera noastră, chiar lângă fotografia mea înrămată de la Balul Bobocilor. Păreau cuplul perfect. Oamenii chiar glumeau că le stă așa de bine împreună, de parcă fotografia ar fi venit direct din fabrică, împreună cu rama. Ashton fusese atât de fericită în ziua nunții, superbă, strălucitoare și amețită.

Și ușurată. Pe atunci, am alungat ideea, știind că e răutăcioasă, dar nu mă puteam abține să nu mă gândesc că Ashton s-a temut că îl va pierde pe Charlie chiar până în ziua în care l-a luat de soț. Arăta sublim în teorie – chipeș, dintr-o familie bună, cu un viitor strălucit ca avocat –, iar maică-mea era în extaz. Abia când erau căsătoriți de un an am observat că Ashton nu mai râdea niciodată atunci când Charlie era prin preajmă.

— S-a terminat de ceva timp, Addy. Ar fi trebuit să-l părăsesc în urmă cu vreo șase luni, dar am fost prea lașă. Nu voiam să rămân singură, cred. Sau să recunosc că am greșit. O să-mi iau un loc al meu la un moment dat, dar o vreme o să mai stau pe aici.

Se uită la mine și se strâmbă.

— În regulă. Eu m-am confesat. Acum spune-mi tu ceva. De ce ai mințit când Budapest te-a întrebat dacă ai fost în cabinetul medical în ziua în care a murit Simon?

Îmi iau mâna de pe brațul ei.

— Nu am…

— Addy. Zău așa! Ai început să te joci cu părul imediat ce a adus vorba despre asta. Faci mereu gestul ăla când ești nervoasă.

Tonul ei e unul de constatare, nu mă acuză de nimic.

— Nu cred sub nicio formă că tu ai luat epinefrina, așa că… până la urmă ce ascunzi?

Lacrimile îmi înțeapă ochii. Sunt atât de obosită, dintr-odată, din cauza tuturor jumătăților de adevăr pe care le-am pus una peste alta în ultimele zile și săptămâni. La naiba, luni. *Ani.*

— Sunt așa de proastă, Ash.

— Spune-mi.

— Nu m-am dus acolo pentru mine. Am fost să iau Tylenol pentru Jake, care avea o migrenă. Și n-am vrut să zic asta de față cu tine, pentru că știam că o să te uiți la mine în felul ăla.

— În ce fel?

— Știi tu. Ăla care spune: Addy, nu ai personalitate, ești preșul lui Jake.

— N-am crezut asta niciodată despre tine, spune Ashton încet.

O lacrimă mare mi se prelinge pe obraz, iar ea se întinde să o șteargă.

— Ar trebui să crezi. Chiar asta sunt.

— Nu mai ești, spune Ashton, și asta mă face cu adevărat să dau frâu liber lacrimilor.

Mă așez în poziție de fetus pe canapea, iar sora mea mă înlănțuie cu brațele. Nici nu știu exact pentru ce sau pentru cine plâng – pentru Jake, pentru Simon, pentru prietenii mei, maică-mea, soră-mea, pentru mine. Pentru toate astea, bănuiesc.

Când lacrimile se opresc într-un sfârșit, mă simt extenuată, pleoapele îmi sunt fierbinți și mă ustură, iar umerii mă dor de la atâtea suspine. Dar mă simt mai ușoară și mai curată, ca și cum aș fi scos din mine ceva ce mă făcea să-mi fie rău. Ashton îmi dă o grămadă de șervețele și mă lasă un minut, să-mi șterg ochii și să-mi suflu nasul. Când reușesc să ud toate șervețelele și să le arunc în coșul de gunoi, mai ia o înghițitură din berea ei și își încrețește nasul.

— Berea asta nu-i așa de bună pe cât îmi aminteam. Hai, să mergem cu bicicletele.

N-o mai pot refuza acum. Așa că mă țin după ea până la parc, cam la un kilometru distanță de casa noastră, unde e cârd imens de biciclete de închiriat. Ashton își folosește cârdul și ia două din ele. Nu avem cască, dar o să ne plimbăm doar puțin prin parc, așa că nu prea contează.

Nu am mai mers pe bicicletă de ani buni, însă cred că e adevărat ce se spune – niciodată nu uiți cum s-o faci. După o pornire cam nesigură, o luăm la vale pe aleea principală a parcului și, trebuie să recunosc, chiar e un pic distractiv. Vântul îmi ridică părul de pe ceafa, picioarele pedalează și inima începe să-mi bată mai repede. E prima dată pe săptămâna asta când nu mă simt pe jumătate moartă. Sunt foarte surprinsă când Ashton se oprește și spune că ni s-a terminat ora.

Îmi observă expresia nedumerită și mă întreabă:

— Mai luăm o oră?

Rânjesc aproape fericită.

— Daaa!

Obosim însă cam după o jumătate de oră, așa că înapoiem bicicletele și mergem la o cafenea să ne potolim setea. Ashton merge să ia băuturile, iar eu ocup o masă. Îmi verific mesajele cât timp o aștept. Îmi ia mai puțin decât de obicei – am doar câteva de la Cooper, care mă întreabă dacă vin la petrecerea Oliviei, în seara asta.

Eu și Olivia suntem prietene dintr-a noua, dar ea nu mi-a mai vorbit toată săptămâna.

Sunt aproape sigură că nu sunt invitată, îi răspund lui Cooper.

Melodia *Only Girl* se aude, aducând mesajul lui. Îmi spun că, după ce totul se va fi terminat și voi avea un minut pentru mine, să schimb soneria pentru mesaje cu o piesă mai puțin enervantă.

Ce porcărie. Sunt și prietenii tăi.

Oricum, o sar pe asta. Distracție plăcută.

În momentul ăsta, nu mai sunt nici măcar tristă că am fost exclusă. E doar o chestie în plus care mi se întâmplă.

Cooper nu înțelege. Bănuiesc că ar trebui să-i mulțumesc – dacă m-ar fi respins și el, la fel ca ceilalți, Vanessa m-ar fi călcat în picioare până acum. Dar așa, nu îndrăznește să se pună cu regele balului, nici măcar când el e acuzat că ar lua steroizi. Opiniile elevilor sunt împărțite în două tabere în ce privește vinovăția lui, iar el nu pare să vrea să ofere explicații.

Mă întreb dacă aș fi putut face și eu la fel: să adopt o atitudine misterioasă și teribilistă în mijlocul coșmarului și să nu-i spun lui Jake adevărul. Apoi mă uit la soră-mea, care chicotește cu tipul de la bar, într-un fel în care nu a făcut-o niciodată cu Charlie, și-mi amintesc cât de reținută trebuia să fiu mereu în preajma lui Jake. Dacă, de pildă, m-aș fi dus la petrecerea din seara asta, ar fi trebuit să port ceva ales de Jake, să stau cât ar fi vrut el și să nu vorbesc cu persoane care l-ar fi enervat.

Încă mi-e dor de el, chiar îmi e. Dar nu mi-e dor de toate astea.

Bronwyn

Sâmbătă, 6 octombrie, 10.30 am

Picioarele îmi zboară de-a lungul drumului atât de familiar, iar brațele urmează ritmul muzicii care îmi zbiară în urechi. Inima îmi bate tot mai repede, și temerile care mi-au înghesuit creierul toată săptămâna dispar, înlocuite de efortul fizic. Când îmi termin alergarea, sunt leșinată; dar plină de endorfine, și mă simt aproape entuziasmată când mă îndrept spre bibliotecă, să o iau pe Maeve. E rutina noastră din fiecare sâmbătă dimineața, numai că nu o găsesc la locul ei obișnuit și trebuie să-i dau un mesaj.

La etajul patru, îmi scrie ea, așa că mă îndrept spre camera cu cărți pentru copii.

Stă pe un scaun micuț chiar lângă fereastră și tastează la computer.

— Îți rememorezi copilăria?, o întreb, lăsându-mă jos, pe podea, la picioarele ei.

— Nu, spune Maeve, cu ochii încă în ecran.

Își coboară vocea și îmi șoptește:

— Sunt în admin-ul site-ului *Despre Asta.*

Durează o secundă pentru ca mintea mea să proceseze ce mi-a spus și, când o face, inima îmi sare din piept.

— Maeve, ce dracului? Ce faci acolo?

— Doar arunc o privire. Nu te panica. Nu modific nimic. Și, chiar dacă aș face-o, nimeni nu ar ști că am fost eu. E un computer al școlii.

— Îți folosești cardul tău de bibliotecă! șuier la ea.

Nu poți accesa computerele fără să-ți folosești cardul și numărul trecut acolo.

— Nu. Îl folosesc pe al lui, spune Maeve și îmi arată un puști care stă la câteva mese mai încolo, cu o carte cu poze în față.

Mă uit la ea neîncrezătoare, și ridică din umeri.

— Nu i-am furat-o, doar că o lăsase pe masă.

Mama copilului i se alătură imediat și îi zâmbește lui Maeve, când o surprinde privindu-l pe puști. Nu i-ar trece nici într-o mie de ani prin cap că sora mea, cu fața ei de înger, tocmai i-a furat identitatea fiului ei de șase ani.

Nu mă pot gândi la altceva s-o întreb:

— De ce?

— Vreau să văd și eu ce vede poliția. Dacă mai erau și alte postări sub formă de ciorne, poate alți oameni care ar fi vrut să-l facă pe Simon să tacă.

— Și sunt?

— Nu, dar totuși e ceva ciudat. În legătură cu ce a scris despre Cooper. Are o dată mai recentă decât ale celorlalți. Chiar în noaptea de dinaintea morții lui Simon. Mai e și o altă postare cu numele lui, dar e încifrată și nu o pot deschide.

— Păi, și?

— Nu știu. Dar e o chestie diferită, ceea ce o face interesantă. Trebuie să mă întorc cu un stick și să o downloadez.

Clipesc nedumerită, încercând să stabilesc care a fost momentul în care soră-mea s-a transformat într-un hacker și un detectiv de calculatoare.

— Mai e ceva. Simon folosea pseudonimul AnarchiSK. I-am dat un search pe Google și am descoperit că îl mai folosea și pe niște forumuri cu discuții sarcastice despre orice, unde posta constant. N-am avut timp să citesc ce punea pe acolo, dar ar trebui.

— De ce?, întreb, în timp ce ea își pune rucsacul pe un umăr și se ridică în picioare.

— Pentru că am un sentiment ciudat în legătură cu asta. Nu ți se pare și ție la fel?

O luăm în jos pe scări.

— Mda, puțin spus.

Mă opresc pe scările pustii, și ea face la fel, întorcându-se spre mine să vadă ce vreau.

— Maeve, cum ai intrat în admin-ul site-ului lui Simon? Cum ai știut unde să cauți?

Un zâmbet îi înflorește în colțul gurii.

— Nu ești singura care adună informații utile de pe calculatoarele pe care le folosesc alții, îmi zice.

— Deci, tu... Simon își scria postările la școală? Și și-a lăsat parola pe vreun computer?

— Sigur că nu. Simon era deștept. Da, o făcea aici. Nu știu dacă o singură dată sau constant, dar l-am văzut luna trecută, într-un weekend, în timp ce tu erai la alergat. El nu m-a observat. M-am logat și eu la computerul lui, după ce a plecat, și i-am luat parola din istoria browser-ului. N-am folosit-o la nimic, doar am memorat-o. Am încercat prima dată să intru pe site după ce ai fost chestionată tu de poliție. Nu-ți face griji. Nu am încercat de acasă. Nimeni nu îmi poate lua urma.

— Bine, dar... de ce erai așa de interesată de aplicație? Încă dinainte de moartea lui Simon? Ce puneai la cale?

Maeve pare că se gândește adânc la asta.

— Încă nu-mi dădusem seama. Mă bătea gândul să șterg totul imediat ce posta, sau să traduc textul în rusă. Sau să pun complet site-ul pe butuci.

Îmi trec greutatea de pe un picior pe altul, reușind să mă dezechilibrez, astfel că trebuie să mă prind de balustradă ca să nu cad.

— Maeve, are legătură cu ce s-a întâmplat într-a noua?

— Nu.

Privirea lui Maeve devine mai tăioasă.

— Bronwyn, tu ești singura care încă se mai gândește la asta. Nu eu. Mi-am dorit doar ca felul în care el intimida întreaga școală să înceteze. Și, ei bine...

Râsul ei este fals și se aude cu ecou de-a lungul scărilor.

— Bănuiesc că până la urmă chiar s-a întâmplat.

Începe să coboare cu pași grăbiți și, când ajunge la ușa liceului, o împinge cu putere. O urmez în tăcere, gândindu-mă că sora mea ținea față de mine un secret asemănător cu ăla pe care îl păstram și eu față de ea. Și că ambele aveau de-a face cu Simon.

Când suntem afară, zâmbetul lui Maeve este mai luminos, ca și cum conversația pe care o avusesem nu ar fi existat.

— Bayview Estate e pe drumul spre casă. Vrei să ne oprim și să luăm tehnologia ta interzisă?

— Am putea încerca, îi răspund.

I-am spus lui Maeve totul despre Nate, care m-a sunat în dimineața asta să mă anunțe că o să-mi lase un telefon nou în cutia poștală cu numărul 5 de pe șoseaua Bayview Estate. E un loc pustiu în weekend, cu case doar pe jumătate construite.

— Deși nu sunt sigură la ce oră se trezește Nate într-o dimineață de sâmbătă.

Ajungem acolo în mai puțin de un sfert de oră. Strada e plină de case care se află în construcție. Ajungem la numărul 5, și Maeve îmi atinge brațul.

— Lasă-mă pe mine să mă duc.

Are un aer dramatic, privește cu grijă în jur, ca și cum poliția din Bayview ar putea să apară în orice secundă de nicăieri, cu sirenele urlând.

— Pentru orice eventualitate.

— Cum vrei, mormăi eu.

Oricum, cred că am ajuns prea devreme. Nu e nici măcar ora unsprezece.

Dar Maeve se întoarce fluturând un aparat mic și negru, cu o expresie triumfătoare pe față, și râde când mă întind să i-l smulg din mână.

— Mori de nerăbdare, tocilaro, glumește ea.

Când îl deschid, am deja un mesaj. E o poză cu o șopârlă maro cu galben, care stă calmă pe un piatră, în mijlocul unei cuști mari.

O șopârlă pe bune, scrie în mesaj, și încep să râd fără să mă pot opri.

— OMG, zice Maeve, trăgând cu ochiul peste umărul meu. Aveți deja glume pe care le înțelegeți doar voi. Ești moartă după el, nu-i așa?

Nu trebuie să-i răspund. E o întrebare retorică.

Cooper

Sâmbătă, 6 octombrie, 9.20 pm

Când ajung eu la petrecerea Oliviei, cam toată lumea s-a cărat deja. Cineva vomită în curte. Deschid ușa și o văd imediat pe Keely ghemuită pe scări cu Olivia, având una dintre acele discuții intense pe care le au fetele când sunt bete. Câțiva puști fumează un cui pe canapea. Vanessa se chinuie să se dea la Nate, care nici n-ar putea să fie mai puțin interesat – se uită prin cameră, peste capul ei. Dacă Vanessa ar fi fost tip, până acum ar fi fost clar acuzată de hărțuire sexuală, la cât de mult obișnuiește să te atingă în moduri pe care nu ți le dorești. Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui Nate, dar apoi privim fiecare în altă parte.

Într-un final, îl găsesc pe balcon pe Jake, împreună cu Luis, care tocmai se duce să mai ia de băut.

— Ceea să-ți aduc?, întreabă Luis, apucându-mă de un umăr.

— Ce bei și tu.

Mă așez lângă Jake, care stă crăcănat pe scaun.

— Ce faci, totul e crimă?, zice el grăbit, după care începe să râdă. Crimă, ca în *distracție, belea,* pricepi? Te-ai plictisit deja de glumele astea? Că eu încă nu.

Mă mir că Jake e atât de beat. De obicei, în timpul sezonului de fotbal, se mai abține. Însă probabil că și săptămâna lui a fost la fel de oribilă ca a mea. De fapt, cam asta e și ce voiam să vorbesc cu el, deși acum, în starea în care e, poate că nici n-ar mai trebui să mă obosesc.

Dar, fie ce-o fi, tot o să încerc.

— Cum o mai duci? Au fost niște zile futute, nu?

Jake râde din nou, însă de data asta nu ca și cum ar găsi ceva amuzant în întrebarea mea.

— Ești atât de *Cooper* la faza asta, frate. Nu vorbești despre săptămâna ta de căcat, mă întrebi de a mea. Ești un nenorocit de sfânt, Coop. Chiar ești.

Vocea lui, care pare încărcată de sentimente contradictorii, mă avertizează să nu mușc momeala, dar o fac.

— Ești supărat pe mine de ceva, Jake?

— Păi, de ce aș fi? Nu-i ca și cum îi iei apărarea curvei ăleia de fostă gagică a mea în fața tuturor prietenilor noștri, nu? A, ba stai. Exact asta faci.

Privirea lui Jake devine răutăcioasă și îmi dau seama că nu pot purta discuția aia pe care am venit să o port. Nu e în starea în care să poată să asculte ceva obiectiv legat de Addy. Degeaba i-aș spune că ar trebui să nu-i mai facă zile fripte la școală.

— Jake, știu că Addy a greșit. Toată lumea știe. A făcut o greșeală idioată.

— Să înșeli pe cineva nu e o greșeală. E o alegere, spune plin de furie, și pentru o clipă pare al naibii de treaz.

Își aruncă pe jos sticla goală de bere și își dă capul pe spate:

— Unde dracu' e Luis? Hei, stai așa.

Îi ia berea din mână unui boboc și o desface fără să stea pe gânduri, apoi bea din ea.

— Ce spuneam? A, da. Cu înșelatul. Asta e o alegere, Coop. Mama l-a înșelat pe tata când eram în generală. A distrus toată familia. A aruncat o bombă în mijloc și… totul a explodat.

Face un gest cu mâna, imitând o grenadă care mătură totul și își varsă pe el jumătate din bere.

— Nu știam asta.

L-am întâlnit pe Jake când m-am mutat la Bayview în clasa a opta, dar nu am început să pierdem vremea împreună decât prin liceu.

— Îmi pare rău, frate. Asta face lucrurile și mai aiurea, nu?

Jake dă din cap, iar ochii îi sticlesc:

— Addy habar n-are ce a făcut. A distrus totu'.

— Dar tatăl tău… a iertat-o pe maică-ta, nu? Sunt încă împreună?

E o întrebare idioată. Am fost pe la el cu o lună în urmă, înainte ca toate astea să se întâmple. Taică-su frigea pe grătar hamburgeri, iar maică-sa vorbea cu Addy și Keely despre un salon nou de manichiură care se deschisese în centrul Bayview-ului. Ca și cum ar fi fost totul în regulă. Ca întotdeauna.

— Dap, sunt împreună. Dar nimic nu mai e la fel. N-a mai fost niciodată de atunci.

Jake capătă o expresie atât de dezgustată, că nici nu mai știu ce să spun. Mă simt ca un dobitoc fiindcă i-am spus și lui Addy să vină, și mă bucur că nu m-a ascultat.

Luis se întoarce și ne dă câte o bere.

— Vii la Simon mâine?, îl întreabă el pe Jake.

Mă gândesc că poate am auzit eu prost, dar Jake spune:

— Cred că da.

Luis îmi surprinde privirea confuză.

— Maică-sa ne-a rugat pe câțiva dintre noi să venim pe acolo și să cum ar veni, alegem un obiect de-al lui, prin care să-l ținem minte. Înainte să-i strângă și să-i arunce lucrurile. Îmi cam dă fiori treaba asta, dar ea părea să creadă că am fost prieteni, așa că de ce nu?

Bea din bere, apoi mă întreabă:

— Tu n-ai fost invitat?

— Nu, zic și simt că mi se face puțin rău.

Ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să răscolesc prin obiectele lui Simon, în fața părinților îndurerați. Dacă toți amicii mei au fost invitați și eu nu, lucrurile sunt simple. Eu sunt suspectul și nu sunt binevenit acolo.

Jake dă din cap, cu un aer dramatic.

— Simon, frate. Tipu' ăsta a fost genial.

Își ridică berea și pentru o clipă mă gândesc că vrea să i-o închine celui dispărut, sau s-o verse pe jos, cum se face la morți, dar într-un final se abține și doar o bea.

Olivia ni se alătură, înlănțuind cu un braț mijlocul lui Luis. Bănuiesc că acum sunt din nou împreună. Mă atinge cu mâna liberă și își ridică telefonul, cu fața

scăldată de emoția pe care o are de fiecare dată când vrea să ne spună cea mai nouă bârfa.

— Cooper, știai că ai apărut în ziarul de Bayview?

După felul în care o spune, pot paria că știrea nu are legătură cu baseball-ul. Noaptea devine tot mai tare.

— N-am avut idee.

Ediția de duminică, pe care au băgat-o Online în seara asta. E dedicată lui Simon. Nu te acuză propriu-zis, dar voi patru sunteți trecuți acolo ca suspecți. Au menționat și ceea ce avea de gând Simon să posteze despre voi. Aveți și pozele în articol. Și, ăăă… are deja câteva sute de share-uri.

Olivia îmi întinde telefonul ei.

— Povestea a ieșit de acum în lume, cum s-ar zice.

Capitolul cincisprezece

Nate

Luni, 8 octombrie, 2.50 pm

Aud gălăgia înainte să văd dubele televiziunilor, pline de reporteri. Trei mașini, parcate în fața școlii, cu echipamentele de filmare deja instalate, așteptând să sune de ieșire. Nu li s-a permis accesul pe proprietatea școlii, dar s-au apropiat de ușă cât de mult au putut.

Liceul Bayview *adoră* ce se întâmplă acum. Chad Posner vine la mine în ultima pauză și-mi spune că elevii practic stau la coadă ca să li se ia interviuri, în fața școlii.

— Întreabă și de tine, tipule, mă avertizează el. Poți să ieși prin spate. Nu au voie să intre în parcare, așa că o poți lua pe drumul spre pădure, cu motorul.

— Mulțam.

O iau din loc și mă uit pe coridor după Bronwyn. Nu prea vorbim la școală, ca să evităm ceea ce avocata ei numește *aparența unei conspirații.* Sunt convins că ce se întâmplă acum a dat-o peste cap. O văd chiar lângă dulapul ei, cu Maeve și o prietenă, și arată ca și cum e pe cale să vomite. Când mă observă, îmi face cu mâna, într-un fel foarte prietenos, și nici nu încearcă să mai păstreze aparențele că nu prea m-ar cunoaște.

— Ai auzit?, mă întreabă ea, și eu dau din cap că da. Nu știu ce să fac.

Pare speriată ca naiba.

— Presupun că va trebui să ne urcăm în mașini și s-o luăm la sănătoasa, fără să-i băgăm în seamă?

— Conduc eu, se oferă Maeve. Tu poți să stai pe bancheta din spate și să te lași în jos când trecem pe lângă ei.

— Sau putem să mai stăm pe aici până se vor hotărî să plece, sugerează prietena lui Bronwyn.

— Urăsc asta, spune Bronwyn.

Poate că e cel mai nepotrivit moment să observ, dar îmi place cum fața ei capătă mai multă culoare atunci când e nervoasă sau entuziasmată. O face să pară de două ori mai vie decât majoritatea oamenilor. Și e tulburător, mai ales că poartă și o rochie scurtă care îi vine bine, cu bocanci.

— Hai cu mine, îi spun. O să ies cu motorul din parcare pe Strada Boden. Te duc până la mall. Maeve te poate lua de acolo mai târziu.

Bronwyn pare ușurată, în timp ce Maeve spune:

— O să meargă așa. Vin eu în jumate de oră și te găsesc la mall, la restaurante.

— Sigur e o idee bună?, mormăie cealaltă fată, uitându-se urât la mine. Dacă vă vor prinde împreună, va fi de zece ori mai rău.

— Nu ne vor prinde, îi zic răstit.

Nu sunt așa sigur că Bronwyn e hotărâtă să facă asta, dar totuși dă din cap și îi spune lui Maeve că se vor vedea curând. Privirii furioase a prietenei ei îi răspunde cu un zâmbet calm. Simt fiorul ăsta idiot, ca și cum aș fi câștigat o dispută, ca și cum m-ar fi ales pe mine, deși practic ea a ales doar să nu apară la știrile de la ora cinci. Merge foarte aproape de mine când ne îndreptăm spre ieșirea din spate a școlii, apoi în parcare, și nu dă semne că i-ar păsa de ăia care se holbează la noi. Măcar sunt privirile celor cu care ne-am obișnuit deja. Nu au microfoane și camere de filmat.

Îi întind casca mea, apoi o aștept să se urce pe motocicletă și să-și pună brațele în jurul meu. Din nou mă apucă prea strâns, dar nu mă deranjează. Strânsoarea asta, plus felul în care îi vine rochia aia scurtă cu bocanci mi-au dat ideea de a o lua cu mine, de la bun început.

De abia ajungem la pădure, că poteca se lărgește într-un drum forestier, care trece pe lângă un rând de case din spatele școlii. După vreo doi kilometri suntem deja la mall, și îmi las motorul într-un loc de parcare cât mai îndepărtat de intrare. Bronwyn își scoate casca și mi-o întinde, apoi îmi strânge mâna. Are obrajii îmbujorați și părul ciufulit.

— Mersi, Nate. Ai fost super amabil.

N-am făcut-o din amabilitate. Întind o mână și îi apuc mijlocul, apoi o trag spre mine. Apoi însă mă opresc, nesigur. N-am idee ce să fac. Mi-am pierdut toată îndemânarea când vine vorba de a flirta. Dacă m-ai fi întrebat cu câteva minute în urmă, aș fi zis că nu fac niciodată ceva planificat, că nu am un fel anume de a mă purta cu tipele. Dar acum mă gândesc că poate am, și întreaga chestie e să mă prefac că nu îmi pasă.

Când eu stau pe motor, iar ea stă în picioare, suntem aproape de aceeași înălțime. E atât de aproape de mine, încât pot să-mi dau seama că părul îi miroase a mere verzi. Nu mă pot opri să nu mă uit la buzele ei, în timp ce aștept să se tragă deoparte. Însă nu o face, și când ridic ochii să mă uit fix în ochii ei simt că plămânii mi s-au golit de aer.

Două gânduri îmi trec fulgerător prin cap. Primul e că vreau să o sărut mai mult decât vreau să respir. Al doilea e că, dacă o voi face, voi strica totul, iar ea nu se va mai uita niciodată la mine cum se uită acum.

O camionetă parchează cu zgomot în locul de lângă noi și amândoi sărim speriați, așteptându-ne să fie reporterii de la Channel 7 News. Dar e doar o mamă casnică, cu o mulțime de copii înghesuiți în mașină. Când încep să se rostogolească afară, Bronwyn se trage într-o parte și întreabă:

— Ce facem acum?

Așteaptă să plece și pe urmă treci înapoi aici. Dar deja a luat-o spre intrarea în mall.

— Faci cinste cu un covrig uriaș pentru că ți-am salvat fundul, îi spun.

Ea râde, și mă întreb dacă nu cumva e recunoscătoare că am fost întrerupți.

Trecem de panourile cu reclame de la intrare, apoi țin ușa deschisă pentru o mamă care pare foarte stresată, cu doi copii mici într-un căruț. Bronwyn îi zâmbește, dar, imediat ce intrăm, se încruntă.

— Toată lumea se uită la mine. Ai fost deștept când nu ai venit la poze, atunci când le-am făcut la școală. Poza pe care ți-au găsit-o și ți-au pus-o în ziar nici nu semăna cu tine.

— Nu se uită nimeni, încerc s-o liniștesc, deși știu că nu-i adevărat.

Tipa care pune pulovere în vitrină la Abercrombie & Fitch face ochii mari când trecem pe acolo, apoi își scoate și telefonul.

— Și chiar dacă ar fi așa, tot ce ai de făcut e să-ți scoți ochelarii. Te-ai deghizat instant.

Glumesc, însă ea chiar și-i scoate, apoi îi bagă în tocul albastru pe care-l ține în rucsac.

— Ideea e bună, doar că sunt cam oarbă fără ei.

Am mai văzut-o pe Bronwyn fără ochelari o singură dată, în clasa a cincea, când un tip care juca volei i-a aruncat din greșeală mingea în față. A fost pentru prima dată când am observat că ochii ei nu erau albaștri, cum credeam, ci un gri luminos.

— Te ghidez eu. Aici e o fântână. Să nu intri în ea.

Bronwyn vrea să meargă la magazinul Apple, să se uite la iPod-uri pentru sora ei.

— A început și Maeve să alerge. Mereu îl împrumută pe al meu și uită să îl încarce.

— Știi că asta e o problemă de gagică bogată și că nimănui altcuiva nu-i pasă, nu?

Ea rânjește, fără să se simtă ofensată.

— Trebuie să-i fac un playlist, ca s-o țin în formă. Ai vreo recomandare?

— Mă îndoiesc că ne place același gen de muzică.

— Eu și Maeve avem oricum gusturi diferite. Ai fi surprins. Dă-mi să văd ce muzică ai tu.

Ridic din umeri și-mi deblochez telefonul, iar ea caută printre piesele mele cu o sprânceană ridicată.

— Ce naiba sunt astea? De ce nu recunosc chiar nimic?

Apoi mă privește cu atenție, dintr-odată.

— Ia uite, ai și muzică simfonică… Pentru pian.

Îi iau telefonul din mână și-l bag în buzunar. Uitasem că am downloadat aia.

— Îmi place mai mult varianta pe care ai cântat-o tu, îi spun, iar buzele ei schițează un zâmbet.

Ne îndreptăm spre restaurante, făcând conversație superficială despre mărunțișuri, ca și cum am fi doi adolescenți obișnuiți. Bronwyn insistă chiar să-mi cumpere un covrig uriaș, deși eu trebuie să o țin de mână și să o conduc, fiindcă nu vede nici la doi metri în față. Ne așezăm lângă fântână să o așteptăm pe Maeve, iar Bronwyn se apleacă peste masă să se uite în ochii mei.

— E ceva ce am tot vrut să discut cu tine.

Ridic sprâncenele și simt un real interes, care însă dispare când ea spune:

— Sunt îngrijorată că tu nu ai un avocat.

Înghit o bucată de covrig și o întreb:

— De ce?

— Pentru că totul o s-o ia și mai razna de atât. Avocata mea crede că știrile cu noi vor deveni virale. M-a pus să-mi setez toate conturile de pe rețelele sociale pe privat, asta ieri. Ar trebui să faci și tu la fel, apropo. Dacă ai unele. Eu nu le-am găsit. Nu că te-aș urmări… Eram doar curioasă.

Se scutură ușor, ca și cum ar vrea să-și determine gândurile să se ordoneze cumva.

— Oricum. Presiunea e imensă, și tu ești oricum eliberat condiționat, așa că… ai nevoie de cineva competent care să te susțină.

Ești un paria și un țap ispășitor. Cam asta vrea să zică și ea. Doar că e prea politicoasă s-o spună direct. Îmi împing scaunul mai departe de masă și mă balansez pe picioarele lui din spate.

— Asta e o veste bună pentru tine, nu? Dacă se vor fixa asupra mea.

— Ba nu!

O spune atât de tare, ca un strigăt. Oamenii de la masa de alături își ridică privirile. Bronwyn își dă seama și își coboară vocea.

— Nu, e groaznic. Dar mă gândeam… Ai auzit de *Până la proba contrară*?

— Să aud ce?

— *Până la proba contrară.* Este un grup de avocați care lucrează pro bono. Au apărut în California. Ei s-au ocupat de cazul tipului fără adăpost, care fusese condamnat pe nedrept, fiindcă probele de ADN s-au încurcat. Și tipul a fost salvat de condamnarea la moarte.

Nu sunt sigur că înțeleg ce-mi spune.

— Chiar mă compari cu un ins fără casă, care își așteaptă pedeapsa cu moartea?

— E doar un exemplu de caz cu care s-au descurcat foarte bine. Fac multe alte chestii. M-am gândit că poate are rost să-ți zic de ei.

Ea și cu polițista Lopez s-ar înțelege de minune. Amândouă sunt convinse că poți rezolva orice problemă dacă ai sprijinul persoanelor potrivite.

— Pare o pierdere de timp.

— Te-ar deranja dacă i-aș suna eu să le vorbesc despre tine?

Revin cu scaunul pe toate patru picioarele. Sunt nervos, iar scaunul scoate un bufnet.

— Nu te purta de parcă am fi în consiliul elevilor, Bronwyn.

— Iar tu nu sta ca și cum abia aștepți să fii călcat de tren!

Își fixează palmele pe masă și se apleacă spre mine, cu ochii scăpărând.

Iisuse. Fata asta chiar e o bătaie de cap. Nu mai țin minte de ce voiam așa tare s-o sărut cu numai câteva minute în urmă. Probabil ar fi transformat și sărutul într-un *proiect.*

— Vezi-ți de treaba ta.

Iese mai aspru decât aveam de gând, dar chiar vorbesc serios. Am supraviețuit până acum fără ca Bronwyn Rojas să se bage în viața mea, și nu vreau să se schimbe asta.

Își încrucișează brațele pe piept și mă privește în tăcere câteva secunde.

— Încerc doar să te ajut.

Abia atunci observ că Maeve a apărut chiar lângă noi și își mută privirea de la unul la altul de parcă s-ar uita la un meci de ping-pong.

— Ăăă… e un moment prost?

— E un moment *minunat,* zic eu.

Bronwyn se ridică brusc de la masă, punându-și ochelarii și aruncându-și rucsacul pe un umăr.

— Mulțumesc pentru drum.

Are vocea la fel de rece ca a mea.

La naiba. Mă ridic și pornesc spre ieșire fără să-mi iau la revedere, simțind o combinație periculoasă de enervare și entuziasm. Am nevoie să îmi găsesc o ocupație, dar niciodată nu știu ce să fac în timpul liber, mai ales acum, că am renunțat la afacerea cu droguri.

Aproape că am ieșit din mall, când cineva mă apucă ușor de jachetă. Când mă întorc, niște brațe mi se înlănțuie de gât și un miros proaspăt de mere verzi mă învăluie, în timp ce Bronwyn mă sărută pe obraz.

— Ai dreptate, îmi șoptește, iar răsuflarea ei caldă îmi atinge urechea. Îmi pare rău. Nu e treaba mea. Nu fi supărat, ok? Nu o să pot trece prin asta dacă nu vei mai vorbi cu mine.

— Nu sunt supărat.

Încerc să ies din amorțeală și surpriză ca să o pot îmbrățișa și eu, în loc să stau acolo nemișcat ca o bucată de lemn, dar ea a și luat-o la fugă, în urma soră-sii.

Addy

Marți, 9 octombrie, 8.45 am

Cumva, Bronwyn și Nate au reușit să fenteze camerele de filmat ale reporterilor. Eu și Cooper n-am fost la fel de norocoși. Am apărut amândoi la știri, pe toate posturile importante – Cooper la volan, în Jeep Wrangler-ul lui, eu urcând în mașina lui Ashton, după ce mi-am abandonat bicicleta nou-nouță la școală și i-am dat soră-mii un mesaj panicat să vină să mă ia. Channel 7 au încheiat reportajul cu o imagine foarte clară a mea, pusă lângă o fotografie de când aveam opt ani și participasem la un concurs de frumusețe în San Diego. Little Miss Southeast. Unde, evident, ieșisem pe locul doi.

Cel puțin nu mai sunt alte mașini cu reporteri când Ashton mă lasă în fața școlii, a doua zi.

— Sună-mă dacă ai nevoie să vin să te iau, îmi zice, iar eu îi dau o îmbrățișare grăbită.

Mă gândeam că îmi va veni mai ușor să-mi manifest afecțiunea față de ea după festivalului de lacrimi din weekend-ul trecut, când parcă ne-am luat la întrecere cine plânge mai tare, dar încă mai e un pic ciudat. Reușesc să-mi agăț brățara în puloverul ei.

— Scuze, mormăi eu, iar ea îmi zâmbește cumva îndurerat.

— Vom deveni mai bune la asta, la un moment dat.

M-am obișnuit deja ca oamenii să se uite la mine, iar faptul că holbările s-au intensificat de ieri nu mă mai dă peste cap. Când ies din clasă în mijlocul orei de istorie este pentru că mi-a venit ciclul, și nu pentru că simt nevoia să plâng.

Dar, când intru în baia fetelor, cineva chiar e acolo ca să plângă. Suspine înăbușite se aud din ultima cabină. Îmi văd de treburile mele – de fapt, e o alarmă falsă – și mă spăl pe mâini, îngrijorată puțin că am ochii atât de obosiți în oglindă. Măcar părul are volum. Nu contează cât de praf îmi e viața, părul meu reușește întotdeauna să arate bine.

Sunt cât pe ce să plec, dar ezit o clipă, apoi mă îndrept spre capătul celălalt al băii. Mă aplec și, pe sub ușa ultimei cabinei, văd o pereche de bocanci negri, militărești, foarte uzați.

— Janae?

Nu răspunde. Bat ușor în ușă.

— Sunt Addy. Ai nevoie de ceva?

— Drace, Addy, spune Janae, cu o voce gâtuită. Nu. Pleacă.

— Bine, spun, însă n-o fac. Știi… de obicei aia e cabina în care plâng eu. Așa că am multe șervețele la mine, dacă ai nevoie. Și picături Visine, pentru ochi iritați.

Janae nu zice nimic.

— Îmi pare rău pentru Simon. Bănuiesc că nu înseamnă mare lucru când spun eu asta, ținând cont de zvonurile pe care sigur le-ai auzit, dar să știi că și eu am fost șocată. Probabil că ți-e dor de el.

Janae e în continuare tăcută, și mă întreb dacă nu cumva am dat cu bâta-n baltă din nou. Mereu am crezut că Janae era îndrăgostită de Simon, dar că lui nu prea îi păsa. Poate că, înainte ca el să moară, Janae și-a deschis inima și a fost respinsă. Asta ar fi făcut ca lucrurile să devină și mai oribile.

Sunt din nou cât pe ce să plec, când Janae scoate un suspin profund. Ușa cabinei se deschide și lasă la iveală o față roșie și umflată și un corp acoperit de haine negre, asortate tot cu negru.

— Mi-ar prinde bine picăturile alea Visine, zice ea, ștergându-se la ochi și întinzându-și peste tot dermatograful negru.

— Îți dau și șervețelele, ți-ar fi de folos, o sfătuiesc, apoi i le întind pe ambele.

Scoate un sunet ciudat, care probabil se vrea a fi râs.

— Cum au picat toate, Addy. Tu n-ai vorbit niciodată până acum cu mine.

— Te-a deranjat asta?, întreb, cu o curiozitate sinceră.

Janae n-a părut niciodată a fi o persoană care să vrea să facă parte dintr-un grup. În niciun caz din al nostru, spre deosebire de Simon, care încerca mereu să sară gardul spre interior, prin orice mijloace.

Umezește un șervețel la chiuvetă, apoi își șterge ochii, privindu-mă în oglindă în timp ce o face.

— Să te fut, Addy. Pe bune. Ce fel de întrebare e asta?

Nu mă simt ofensată, cum poate că aș fi în mod normal.

— Nu știu. Una prostească, poate? Tocmai mi-am dat seama că nu mă pricep așa bine la socializat.

Janae își toarnă picături în ambii ochi, și dârele de dermatograf negru reapar. Îi întind un alt șervețel și o ia de la capăt.

— Cum vine asta?, mă întreabă.

— Se pare că Jake era cel popular, nu eu. Eu eram doar un accesoriu.

Janae se îndepărtează puțin de chiuvetă.

— Nu m-am gândit c-o să te aud vreodată spunând-o.

— *Sunt uriaș, conțin mulțimi,* îi spun, iar ochii i se lărgesc. *Cântec despre mine,* nu? Walt Whitman. L-am tot citit de la înmormântarea lui Simon. Nu pricep mare lucru din poem, dar e liniștitor, într-un fel ciudat.

Janae continuă să se șteargă la ochi, în timp ce-mi răspunde:

— Asta am crezut și eu. Era poemul preferat al lui Simon.

Mă gândesc la Ashton, care a reușit să mă facă să rămân cu mintea întreagă în ultimele două săptămâni. Și la Cooper, care mi-a luat apărarea la școală, deși nu suntem cu adevărat prieteni.

— Ai pe cineva cu care să vorbești?

— Nu, mormăie Janae, și ochii i se umplu din nou de lacrimi.

Știu din experiență că n-o să-mi fie niciodată recunoscătoare că am avut conversația asta. Oricum, la un moment dat tot va trebui s-o întrerupem și să mergem la ore.

— Ei bine, dacă vrei să vorbești cu mine, am destul timp. Și spațiu. Lângă mine, în sala de mese. Așa că invitația e deschisă. Și chiar îmi pare rău pentru Simon. Ne vedem pe aici.

Ținând cont de tot ce s-a întâmplat, discuția a mers destul de bine, cred. Chiar s-a oprit din a mă insulta, spre sfârșit.

Mă întorc la ora de istorie, dar e pe terminate, și după ce sună clopoțelul e pauza de masă. Cea mai groaznică parte a zilei. I-am spus lui Cooper să nu mai stea cu mine, pentru că nu pot suporta să primească înțepături și reproșuri din cauza mea, dar adevărul e că urăsc să mănânc singură. Sunt cât pe ce să renunț la prânz și să merg la bibliotecă, când cineva mă apucă de mâneca puloverului.

— Salut.

E Bronwyn, care arată surprinzător de la modă într-o bluză mulată și în balerini cu dungi. Are părul desfăcut, îmbrăcându-i umerii în valuri întunecate și dese. Simt chiar un fior de invidie când observ ce piele impecabilă are. Pariez că niciodată nu are de luptat cu coșuri supradimensionate. Nu-mi amintesc s-o mai fi văzut arătând atât de bine, și sunt atât de distrasă, încât aproape nu-i pricep cuvintele.

— Vrei să stai cu noi să mănânci?

— Ah.

Am petrecut mai mult timp cu ea în ultimele două săptămâni decât am făcut-o în toți cei trei ani de liceu, dar nu pot spune că am avut discuții personale sau ceva.

— Pe bune?

— Da. De ce nu? Avem niște chestii în comun acuma, așa că…

Bronwyn se întrerupe, iar ochii ei îi evită dintr-odată pe ai mei. Mă gândesc dacă o fi bănuit vreodată că eu aș putea fi în spatele chestiei ăsteia. Sigur a făcut-o, pentru că și eu mă gândesc la ea în felul ăsta. Chiar vizualizez totul, ca în benzile desenate. Deși acum, când stă în fața mea cu pantofii ăia drăgălași și zâmbetul ei dulce, pare evident imposibil.

— Super, zic, și o urmez pe Bronwyn la o masă unde se află sora ei, o fată înaltă pe care nu o știu și Yumiko Mori.

Tot e mai bine decât să sar peste prânz și să merg la bibliotecă.

•

Când ies în fața școlii după ultima oră, nu sunt reporteri, nu sunt dube, așa că îi trimit un mesaj lui Ashton spunându-i că nu trebuie să vină și să mă ia. Profit de ocazie ca să merg cu bicicleta acasă. Mă opresc la semafor pe Strada Hurley, odihnindu-mi picioarele pe asfalt, în timp ce inspectez vitrinele magazinelor de pe trotuar. Haine ieftine, bijuterii ieftine, telefoane ieftine. Și tunsori ieftine. Nu seamănă deloc cu salonul din centru pe care-l frecventez eu, care îți ia șaizeci de dolari numai pentru că-ți tunde vârfurile la câteva săptămâni.

Părul meu se simte îmbâcsit și greu sub cască, de parcă m-ar trage în jos. Înainte să se facă verde la semafor, schimb direcția și găsesc pe trotuar un loc unde să-mi las bicicleta. O fixez în fața intrării pe care scrie *Super-tunsori,* îmi scot casca și intru.

— Bună!

Fata din spatele ghișeului e doar cu câțiva ani mai mare ca mine. Poartă un top decoltat, care îi dezvăluie umerii și brațele pline de tatuaje cu flori.

— Ai venit pentru șuvițe?, mă întreabă.

— O tunsoare.

— Bun. Nu suntem așa aglomerați, deci te pot face acum.

Mă ghidează spre un scaun ieftin, căruia i-a ieșit deja umplutura. Îmi trece mâinile prin păr și ne uităm amândouă la reflexia mea din oglindă.

— E atât de fain părul tău!

Mă uit la șuvițele impecabile din mâinile ei, atât de moi și de strălucitoare.

— Vreau să-l dau jos.

— Câțiva centimetri?

Clatin din cap.

— Nu, tot.

Fata râde nervos.

— Vrei să zici o tunsoare până la umeri?

— Nu, tot părul, repet.

Ochii i se lărgesc, panicată.

— Nu, sigur nu vrei asta! Părul tău e superb.

Dispare pentru o secundă și se întoarce cu o colegă. Pare a fi șefa ei. Discută în șoaptă câteva minute. Jumătate de salon se uită la mine. Mă întreb oare câți dintre ei s-au uitat la știri seara trecută și câți dintre ei cred că sunt doar o adolescentă cu schimbări de temperament dictate de hormoni.

— Uneori, oamenii cred că vor o schimbare radicală, dar în realitate nu sunt pregătiți, spune șefa fetei, ca și cum m-ar preveni că aș putea să fac o greșeală.

N-o las să-și țină discursul. Sunt atât de săturată ca oamenii să-mi spună ceea ce vreau eu de fapt.

— Până la urmă, faceți tunsori aici? Sau trebuie să merg în altă parte?

Se joacă cu o șuviță din părul ei platinat, mult mai deteriorat ca al meu.

— Mi-ar părea tare rău să regreți asta. Dacă vrei un aspect diferit, de ce nu ai încerca mai degrabă…

Observ o foarfecă chiar în fața mea, și o apuc cu încredere. Înainte ca cineva să mă poată opri, apuc un smoc de păr de deasupra urechii și îl tai într-o clipită.

Sunete de dezaprobare se aud din salon, iar în oglindă dau de ochii plini de panică ai fetei tatuate.

— Repară-l, îi spun.

Și asta face.

Capitolul șaisprezece

Bronwyn

Vineri, 12 octombrie, 7.45 pm

Patru zile după ce apărem la știrile locale, povestea devine de interes național, după ce e discutată în show-ul *Mikhail Powers Investighează.*

Știam că se va întâmpla, din moment ce producătorii emisiunii au încercat toată săptămâna să ia legătura cu părinții mei. Nimeni din familia noastră n-a răspuns, pentru că așa ne-a spus intuiția, dar și pentru că așa ne-a sfătuit Robin, avocata. Nici Nate n-a răspuns, iar Addy mi-a zis că ea și Cooper au refuzat de asemenea să comenteze. Așa că show-ul va fi difuzat în cincisprezece minute, fără ca vreunul din personajele principale să facă vreun comentariu despre ce se întâmplă.

Asta dacă nu cumva unul dintre noi minte. Ceea ce e întotdeauna o posibilitate.

Știrile locale despre noi au fost destul de rele și ele. Poate e doar în imaginația mea, dar mi s-a părut că tata s-a strâmbat de fiecare dată când s-au referit la mine ca la „fiica cunoscutului afacerist sud-american Javier Rojas”. Și a ieșit din cameră la un moment dat, când o televiziune a spus că e de naționalitate chiliană, în loc de Columbiană. Toată chestia asta mă face să îmi doresc, pentru a o mia oară de când a murit Simon, să fi luat acea notă proastă la chimie pe care o meritam și cu asta basta.

Maeve și cu mine suntem trântite la mine pe pat și ne uităm la ceas, numărând minutele care au mai rămas până să devin o rușine pentru întreaga țară. Sau, mai bine spus, eu număr minutele, în timp ce ea cercetează forumurile unde a descoperit că mai posta Simon.

— Ia uite la asta, spune ea și întoarce laptopul spre mine.

Este un subiect lung, cu multe postări, despre un băiat care și-a împușcat colegii într-o școală din apropiere, primăvara trecută. Un băiat de a zecea a ascuns o armă în jachetă și a deschis focul pe coridor, după ce s-a sunat de intrare la prima oră. Șapte elevi și un profesor au murit, înainte ca băiatul să

îndrepte arma asupra lui. Citesc unele comentarii de mai multe ori înainte să-mi dau seama că oamenii de acolo nu îl condamnă, ci îl laudă. Sunt niște psihopați care aplaudă ce a făcut…

— Maeve.

Îmi îngrop capul în mâini și nu vreau să mai citesc.

— Ce mama naibii e asta?

— Un forum pe care Simon era mare și tare în urmă cu câteva luni.

Îmi ridic capul și o privesc.

— Simon chiar scria acolo? Cum știi asta?

— Folosea pseudonimul AnarchiSK, pe care îl avea și pe *Despre Asta,* îmi răspunde Maeve.

Mă uit încă o dată pe discuția de acolo, dar e mult prea lungă ca să identific nickname-ul lui Simon.

— Dar sigur e el? Poate și alți oameni folosesc același pseudonim.

— M-am uitat pe ce scrie și sigur e Simon. Face referire la locuri din Bayview, vorbește despre cercurile pe care le frecventa la școală, ba chiar și despre mașina lui, la un moment dat.

Simon conducea un Volkswagen din 1970, de care era foarte mândru. Maeve se sprijină de pilotă și își mușcă încontinuu buza de jos.

— E mult de cercetat, dar o să mă apuc să citesc tot când o să am timp.

Nu mă pot gândi la o ocupație mai oribilă cu care să-mi petrec timpul.

— De ce ai face asta?, zic.

— Forumul ăla e plin de oameni care se urăsc unii pe alții, spune Maeve. Simon sigur și-a făcut câțiva dușmani pe acolo. Merită cercetat, oricum.

Își ia laptopul înapoi în poală și adaugă:

— Am copiat la bibliotecă pasajul ăla codificat despre Cooper, dar nu-l pot deschide. Încă.

— Fetelor! se aude vocea maică-mii de jos, cu o ușoară nervozitate în ea. E timpul.

Așa e. Toată familia noastră se pregătește să se uite la *Mikhail Powers Investigates,* împreună. Un cerc al infernului la care Dante nu s-ar fi gândit niciodată.

Maeve închide laptopul, iar eu mă ridic în picioare. Se aude un bâzâit înfundat din sertarul meu de sub birou, și îmi dau seama că vine de la telefonul lui Nate. Îl scot și văd mesajul: *Bucură-te de show!*

Nu e amuzant, îi răspund.

— Lasă chestia aia, acum nu e momentul, zice Maeve, cu o seriozitate care poate fi ironică sau nu.

Coborâm în sufragerie, unde mama s-a instalat deja într-un fotoliu, cu un pahar mare plin cu vin. Tata e în faza de director-pe-loc-repaus, purtând vesta lui preferată, pufoasă și scumpă, și fiind înconjurat de multe aparate de comunicare. La televizor e deocamdată o reclamă la prosoape din hârtie – eu și Maeve ne trântim pe canapea și așteptăm să înceapă show-ul.

În general, emisiunea aduce în discuție cazuri de infracțiuni grave, dar în același timp cu un element de senzațional. Ceea ce o face mai credibilă decât alte emisiuni e pregătirea jurnalistică pe care o are Mikhail. A lucrat ani buni la unele din cele mai bune trusturi de presă, și asta dă o oarecare senzație de profesionalism întregului show.

Întotdeauna citește subiectul principal al ediției cu vocea lui autoritară și sonoră, în timp ce fotografiile victimelor și făptașilor se perindă pe ecran.

O *tânără mamă dispărută. O viață dublă descoperită. Un an mai târziu, o arestare neașteptată. S-a făcut în sfârșit dreptate?*

Un cuplu înstărit a fost găsit mort. Fiica este suspectă. E posibil ca pagina ei de Facebook să ne dezvăluie identitatea criminalului?

Sunt obișnuită cu formula asta, așa că n-ar trebui să mă ia prin surprindere când mi-o aplică mie.

Moartea învăluită în mister a unui elev de liceu. Patru colegi de clasă, cu secrete pe care nu le vor dezvăluite. Poliția ajunge numai în fundături, așadar ce se va întâmpla mai departe?

Teroarea începe să mi se împrăștie prin corp: stomacul mă doare, plămânii mi se strâng, iar în gură am un gust oribil. Timp de două săptămâni am fost chestionată și testată, bârfită pe la colțuri și judecată. A trebuit să mă prefac uneori că nu înțeleg întrebările pe care mi le-au pus poliția și profesorii despre moartea lui Simon, și le-am văzut expresiile încruntate când încercau să citească printre rânduri. Eram ca omul ăla care nu se poate liniști până când vecinul de deasupra lui nu aruncă cu zgomot și celălalt pantof din picior. Mă așteptam ca pe Tumblr să apară un clip cu mine intrând în fișierele domnului Camino, sau ca poliția să primească o plângere împotriva mea. Dar nimic nu ar fi fost la fel de real și brutal ca o fotografie cu mine și colegii mei, care a apărut brusc peste umărul lui Mikhail Powers la televiziunea națională.

E și o filmare cu Mikhail și echipa lui în Bayview, dar partea cea mai largă a reportajului e filmată la biroul lui din studioul aflat în Los Angeles. Are pielea închisă la culoare și fină, ochii aproape negri, foarte expresivi, iar hainele îi vin pe el ca turnate. Nu am dubii că dacă m-ar fi prins pe picior greșit și m-ar fi luat la întrebări, ar fi scos de la mine toate secretele posibile.

— Dar cine sunt *Cei Patru din Bayview*? se întreabă Mikhail, privind insistent în cameră.

— Aveți și nume voi patru, doar zic, șoptește Maeve, însă destul de tare încât mama o aude.

— Maeve, nu e nimic amuzant la asta, spune mama, încordată, în timp ce pe ecran apare o imagine cu birourile părinților mei.

Oh, la naiba. Încep cu mine.

Bronwyn Rojas, o elevă eminentă, provine dintr-o familie cu realizări impresionante, dar traumatizată de boala copilului lor mai mic. Oare asta a reprezentat presiunea care a făcut-o pe elevă să trișeze la școală și astfel să-și ia pentru totdeauna gândul de la Yale?

Imediat după asta, pe ecran apare un purtător de cuvânt de la Yale, care lămurește că nu m-am înscris încă acolo.

Ne vine rândul tuturor. Mikhail examinează atent trecutul plin de concursuri de frumusețe al lui Addy, discută cu analiști sportivi despre folosirea substanțelor interzise în rândul jucătorilor de baseball și ce impact ar putea avea asta asupra carierei lui Cooper, apoi face săpături în presupusul trafic de droguri al lui Nate și eliberarea lui condiționată.

— Nu e corect, îmi șoptește Maeve. Nu spun nimic despre taică-su, care e un bețiv, și despre maică-sa, care e moartă. Totul e scos din context.

— Lui nu i-ar fi plăcut să se vorbească nici despre astea, îi răspund, tot șoptind.

Urmăresc cu greu, încordată, tot restul show-ului, până apare și un interviu cu un avocat de la organizația pro bono despre care îi spusesem lui Nate. Din moment ce niciunul dintre avocații noștri nu fusese de acord să vorbească cu producătorii emisiunii, Mikhail a luat un avocat de la *Până la proba contrară,* Eli Kleinfelter, să-l întrebe detalii juridice despre cazul nostru. Eli pare doar cu vreo zece ani mai în vârstă decât mine. Are părul creț, barbă și ochi căprui închis.

— Dacă aș fi avocatul lor, iată cum aș vedea lucrurile. Toată atenția e asupra acestor patru copii. Sunt târâți în noroi, fără nicio dovadă reală care să-i lege de crima asta. După săptămâni de investigații, să ne înțelegem. Și mai e și al cincilea copil care a fost în cameră, nu? Și părea genul care avea mulți dușmani. Așa că spuneți-mi voi: cine altcineva a avut un motiv pentru crimă? A cui poveste nu a fost încă spusă? Acolo aș căuta eu mai atent.

— Exact, îl aprobă Maeve.

— Și nu putem presupune că Simon era singurul care avea acces la admin-ul site-ului *Despre Asta,* continuă Eli. Oricine ar fi putut intra acolo, înainte ca Simon să moară, și să fi văzut sau să fi modificat postările.

Mă uit la Maeve, dar de data asta nu zice nimic. Doar se uită la ecranul televizorului, cu o jumătate de zâmbet pe față.

Nu-mi pot scoate din minte vorbele avocatului tot restul nopții. Nici măcar atunci când vorbesc la telefon cu Nate, uitându-mă cu un ochi la *Battle Royale,* care e mai bun decât multe alte filme care îi plac lui. Dar, cu mintea pe de o parte la emisiunea pe care am urmărit-o, pe de alta la excursia noastră la mall de luni – la care m-am tot gândit nonstop, în acele momente în care nu mă stresez că voi merge la închisoare – nu mă pot concentra sub nicio formă. Prea multe gânduri se luptă între ele ca să ocupe puțin spațiu în creierul meu.

Nate era pe cale să mă sărute, nu? Și eu îmi doream să o facă. Deci, de ce nu am făcut-o?

Eli a spus-o, în sfârșit. De ce nu caută nimeni alți suspecți?

Mă întreb dacă eu și Nate suntem oficial prieteni acum.

Mikhail Powers investighează în mai multe episoade un subiect care i se pare promițător, deci va fi din ce în ce mai rău.

Eu și Nate am fi un cuplu imposibil, oricum. Probabil?

Revista People chiar mi-a dat un email? Pe bune?

— Ce se petrece în creierul ăla șmecher al tău, Bronwyn?, întreabă Nate într-un final.

Prea multe, și nu sunt chestii pe care ar trebui să le împărtășesc.

— Vreau să discut cu Eli Kleinfelter, spun. Nu despre tine, îl liniștesc pe Nate, când observ că tace. Doar așa, în general. Sunt intrigată de felul cum gândește.

— Dar ai deja o avocată. Crezi că va fi de acord să ceri și o altă părere?

Știu că nu ar fi. Robin e concentrată doar pe bătut în retragere și pe o apărare puternică. *Nu da nimănui nimic ce ar putea folosi împotriva ta.*

— Nu vreau ca el să mă reprezinte sau ceva. Doar vreau să avem o discuție. Poate că voi încerca să-l sun săptămâna viitoare.

— Nu te dai niciodată bătută, nu?

Nu pare un compliment.

— Nu, recunosc eu, întrebându-mă dacă am ucis deja orice fel de atracție stranie pe care o simțise Nate față de mine.

Rămâne tăcut în timp ce urmărim cum Shogo înscenează morțile lui Shuya și Noriko.

— Nu e prost filmul, zice într-un final. Dar mi-ai rămas datoare să vedem *Ringu* împreună.

Un fior electric îmi trece prin corp. *Atracția nu a murit, deci? Poate e doar în comă, ținută în viață de aparate.*

— Știu. Însă avem o problemă de logistică, după cum știi. Mai ales acum, când suntem atât de faimoși, în sens rău.

— La mine acasă nu sunt reporteri în clipa asta.

Mă gândisem la variantă. Cred că de vreo sută de ori, de când mi-a propus prima dată. Și, deși nu înțeleg mare lucru din ce se petrece între Nate și mine acum, știu asta: următoarea mișcare nu va fi să conduc până la el acasă în miezul nopții. Încep să-i aduc toate argumentele tehnice, cum motorul zgomotos al Volvo-ului meu îi va trezi pe ai mei, când el spune:

— Aș putea veni să te iau.

Las să-mi iasă un oftat și privesc insistent tavanul. Nu sunt bună la a mă descurca în genul ăsta de situații, poate fiindcă până acum s-au petrecut doar în capul meu.

— Ar fi ciudat să vin acasă la tine la ora unu noaptea, Nate. Adică… e altceva decât să vedem un film împreună. Și nu te cunosc suficient de bine încât să… știi, să vin și să… nu văd un film cu tine.

O, Doamne. Ăsta e motivul pentru care adolescenții nu ar trebui să aștepte până în ultimul an de liceu ca să meargă la o întâlnire. Fața parcă mi-a luat foc și, în timp ce aștept să-mi răspundă, mă bucur că nu mă poate vedea acum.

— Bronwyn.

Vocea lui Nate nu pare ironică, cum mă așteptam să fie.

— Nu încerc să *nu văd un film* cu tine. Adică, sigur, dacă tu ai vrea, nu aș zice nu. Crede-mă. Dar principalul motiv pentru care te-am invitat la mine după miezul nopții este că acasă e ca dracu' în timpul zilei. În primul rând, noaptea n-o poți vedea. Ceea ce recomand. Apoi, ziua e taică-miu peste tot. Aș prefera să știi tu, nu calci pe el.

Inima mea pare că sare niște bătăi.

— Nu-mi pasă de lucrurile astea.

— Îmi pasă mie.

— Bine, spun.

Nu prea înțeleg regulile din lumea lui Nate, dar măcar de data asta o să-mi văd de treaba mea și n-o să-mi spun părerea despre alegerile lui.

— O să ne gândim noi la altceva, îl asigur.

Cooper

Sâmbătă, 13 octombrie, 4.35 pm

Nu există un loc ideal în care să-i dai papucii cuiva, dar cel puțin sufrageria persoanei respective este un loc retras și nici nu trebuie să plece de acolo, când totul se sfârșește. Așa că acolo îi dau lui Keely vestea.

Nu e din cauza a ceea ce a spus Buni. E ceva ce se cocea de mult. Keely e minunată într-o mulțime de feluri diferite, dar nu pentru mine, și n-o pot târî prin tot ce mi se întâmplă știind pe deasupra că nici nu e sufletul meu pereche.

Keely vrea acum o explicație, și nu am una suficient de bună.

— Dacă e din cauza investigației, să știi că mie nu-mi pasă! spune ea, plângând. Te sprijin orice ar fi.

— Nu e asta.

Nu e *numai* asta.

— Nu cred niciun cuvânt din ce am citit pe Tumblr.

— Știu, Keely. Și apreciez, chiar o fac.

Fusese o altă postare în dimineața asta, cireașa de pe coliva pe care ne-o copsese presa.

> Site-ul *Mikhail Powers Investighează* are mii de comentarii despre Cei Patru din Bayview. (Un nume sec, între noi fie spus. Te-ai fi așteptat la mai mult de la un show cu așa faimă și apreciere.) Unii vor să fie pedepsiți cu închisoarea. Alții se lansează în speculații despre cât de răsfățați și aroganți sunt copiii de azi, și cum ce s-a întâmplat e doar un exemplu care vine în susținerea acestei idei.
>
> Povestea e bună, din punctul lor de vedere: patru elevi arătoși, sus-puși, sunt cercetați pentru crimă. Și niciunul dintre ei nu e ceea ce pare.
>
> Poliția are acum o presiune imensă asupra ei. Poate că ar trebui să se uite mai atentă ia postările mai vechi ale lui Simon. Poate ar găsi acolo niște indicii interesante despre Cei Patru din Bayview.
>
> Doar zic și eu.

Ultima parte mi-a înghețat sângele. Simon nu a mai scris despre mine până acum, dar nu mi-a plăcut deloc aluzia. Sau sentimentul ăla oribil, grețos, că mai urmează și altceva. În curând.

— Atunci de ce faci asta?

Keely își ține capul în mâini, iar lacrimile îi curg pe obraji. Plânge frumos. Nu se înroșește la față, nu îi curge nasul. Se uită dintr-odată atentă la mine, cu ochii ei căprui închis, umezi:

— Ți-a spus Vanessa ceva?

— Mi-a… ce? Vanessa? Ce să-mi spună Vanessa?

— A fost o nenorocită din cauza frustrării că eu încă mai vorbesc cu Addy, și ca să se răzbune voia să-ți zică o chestie de care nici n-ar trebui să-ți pese, fiindcă s-a întâmplat înainte ca noi doi să fim împreună.

Se uită la mine așteptând, iar expresia mea indiferentă pare s-o înfurie:

— Sau poate că ar trebui să-ți pese, pentru ca măcar o dată să fii mai implicat în ce mă privește. Ești atât de oripilat de cum se comportă Jake, Cooper, dar măcar el are sentimente pe care le exprimă. Nu e un robot. E normal să fii gelos când fata pe care o iubești e cu altcineva.

— Știu.

Keely așteaptă câteva secunde, apoi râde sarcastic.

— Asta e tot, nu? Nu ești nici măcar un pic curios. Nu ești îngrijorat pentru mine, nu ești posesiv, nu nimic. Nu dai doi bani.

Am ajuns în punctul în care orice aș zice nu ar fi răspunsul corect.

— Îmi pare rău, Keely.

— M-am cuplat cu Nate, spune ea brusc, cu ochii țintă la mine.

Și, trebuie să recunosc, chiar mă ia prin surprindere.

— La petrecerea dată de Luis, în ultima zi din clasa a noua. Simon se tot ținea după mine și începuse să mi se facă greață de el. Nate a apărut și m-am gândit: la naiba, de ce nu? Arăta bine. Chiar dacă e un delincvent.

Keely se strâmbă și îi observ expresia amară.

— Mai mult ne-am sărutat, în seara aia. Apoi, câteva săptămâni mai târziu, tu m-ai invitat la o întâlnire.

Îmi aruncă din nou privirea aia intensă, și nu pricep de fapt unde vrea să ajungă.

— Deci, ai fost și cu Nate și cu mine în același timp?

— Te-ar deranja asta?

Vrea să scoată ceva de la mine cu discuția asta. Mi-aș dori să aflu ce și apoi să-i dau câștig de cauză, pentru că sunt conștient că nu m-am purtat corect față de ea. Ochii ei mari și căprui stau la pândă, obrajii i s-au îmbujorat, buzele îi sunt ușor întredeschise. Chiar e atât de frumoasă, și dacă i-aș spune că am greșit, m-ar primi imediat înapoi și aș continua să fiu cel mai invidiat tip din liceu.

— Bănuiesc că nu mi-ar plăcea… încep eu, dar mă întrerupe cu o reacție care e jumătate râs, jumătate plâns.

— Oh, Doamne, Cooper… fața ta. Pur și simplu nici nu-ți pasă. Ei bine, ca să știi, m-am oprit din a face orice făceam cu Nate de îndată ce tu m-ai invitat la o întâlnire.

Acum plânge din nou, și mă simt ca ultimul nenorocit.

— Știi, Simon ar fi dat orice să-l aleg pe el. Nici n-ai știut vreodată că a fost și el o opțiune. Oamenii mereu te-au ales pe tine, nu-i așa? Mereu m-au ales și pe mine. Până ai apărut tu și m-ai făcut să devin invizibilă.

— Keely, eu nu mi-am dorit niciodată…

Nu mă mai ascultă.

— Nu ți-a păsat niciodată, așa e? Ai vrut doar un accesoriu care să te pună mai bine în valoare.

— Asta nu e drept.

— Totul e o minciună, nu-i așa, Cooper? Eu, lovitura ta rapidă…

— N-am luat niciodată steroizi, o întrerup, nervos dintr-odată.

Keely râde din nou, ironică.

— Ei bine, măcar de chestia *asta* îți pasă.

— O să plec acum.

Mă ridic brusc, și în timp ce merg spre ușă îmi simt tot corpul invadat de adrenalină. Nu vreau să spun acum ceva ce o să regret pe urmă. Am fost supus unor teste după ce acuzațiile lui Simon au ieșit la lumină, și am ieșit curat ca lacrima. Și am mai fost testat o dată în timpul verii, ca parte a unor investigații medicale, înainte să-mi fie prescris un anumit regim alimentar. Dar, cum anumite substanțe dispar mai repede din corp, nu pot scăpa cu adevărat de pata asta care mi-a murdărit reputația. I-am spus antrenorului că nu e nimic adevărat în acuzațiile alea, și pe moment mă sprijină în căutarea facultăților. Dar am intrat în colimatorul presei, iar zarva asta va mai continua o vreme.

Și Keely, în felul ei, are dreptate. Am fost mult mai preocupat de viitorul carierei mele, decât de relația noastră. Îi datorez o explicație mai lungă decât ceea ce tocmai i-am spus.

Dar nu știu cum s-o ofer.

Capitolul șaptesprezece

Addy

Luni, 15 octombrie, 12.15 pm

Sexismul e la el acasă când vine vorba despre mediatizarea unei crime, din moment ce eu și Bronwyn nu suntem nici pe departe la fel de populare ca Nate și Cooper. Mai ales Nate. Toate puștoaicele care scriu despre noi pe rețelele sociale îl adoră. Nici c-ar putea să le pese mai puțin că e un traficant de droguri deja găsit vinovat. Tot ce contează e că are ochi superbi, de vis.

Cam la fel e și la școală. Bronwyn și cu mine suntem marginalizate – nimeni în afară de prietenii ei, sora ei și Janae nu mai vorbește cu noi. Au rămas doar bârfe pe la spatele nostru. Dar Cooper e la fel de pe val ca oricând. Iar Nate – ei bine, Nate nu a fost niciodată cu adevărat popular. Nu a părut să-i pese niciodată ce cred ceilalți, și nici acum nu-i pasă.

— Pe bune, Addy, nu mai citi tâmpeniile alea. Nici nu vreau să le văd.

Bronwyn își dă ochii peste cap, dar nu pare nervoasă. Bănuiesc că suntem aproape prietene acum, sau suficient de prieten cât poți fi cu cineva despre care nu ești sigur că nu îți înscenează o crimă.

Nu e de acord cu nevoia mea obsesivă de a citi tot ce se scrie despre noi, asta clar. Și nici nu-i arăt tot ce găsesc, cu atât mai puțin comentariile rasiste și violente la adresa familiei ei. Nu are nevoie și de așa ceva, suntem oricum la pământ. În loc de asta, îi arăt lui Janae unul dintre cele mai optimiste articole pe care le găsesc.

— Uite. Cel mai distribuit articol pe *Buzz Feed* e unul care are o poză cu Cooper, plecând de la sală.

Janae arată groaznic. A slăbit și mai mult de la prima noastră întâlnire în baie, și e tot mai agitată. Nu sunt sigură de ce stă cu noi la masă, la prânz, din moment ce nu scoate niciun cuvânt. Se uită acum vag amuzată la telefonul meu.

— E o poză reușită a lui, cred.

Kate îmi aruncă o privire dezgustată.

— Poți să iei chestia aia de aici?

Așa fac, dar în mintea mea îi arăt tot timpul degetul mijlociu. Yumiko e ok, dar Kate aproape că mă face să-mi fie dor de Vanessa.

Nu. Asta chiar e o minciună. O urăsc pe Vanessa. Urăsc cum și-a făcut loc, prin amenințări și bârfe, până în miezul fostei mele găști și cum e mereu în preajma lui Jake, de parcă ar fi un cuplu. Chiar dacă nu văd ca el să-i acorde vreun interes. Să-mi tund părul a fost ca o declarație că renunț la Jake, din moment ce el nu m-ar fi remarcat în urmă cu trei ani, dacă l-aș fi avut scurt. Dar, numai pentru că am renunțat la orice speranță, nu înseamnă că nu pot observa ce se întâmplă.

După ce mâncăm, mă îndrept spre geografie, așezându-mă în bancă lângă un partener de laborator care nici măcar nu mă bagă în seamă.

— Nu vă așezați prea confortabil, ne avertizează domnișoara Mara. O să facem niște schimbări astăzi. Cu toții ați făcut o perioadă prea lungă echipă cu actualii parteneri, așa că vom face o rotație.

Ne dă niște indicații complicate – unii se mută la dreapta, alții la stânga, iar restul rămânem pe loc. Nu acord prea mare atenție procesului până ce nu mă trezesc la dreapta lui TJ.

Nasul lui arată ceva mai bine, dar mă îndoiesc că va mai fi vreodată ca înainte. Îmi aruncă un zâmbet cam laș, unul doar pe jumătate, apoi trage grămada de roci din fața noastră mai aproape.

— Îmi pare rău. Probabil ăsta e un coșmar pentru tine, să stăm împreună, nu?

Nu te flata singur, TJ, mă gândesc. El n-are loc în coșmarurile mele. Toate lunile alea în care simțeam vină și anxietate pentru că mă culcasem cu el în casa lui de pe plajă par acum să fi fost dintr-o altă viață.

— E în regulă.

Clasificăm rocile în tăcere, până ce TJ zice:

— Îmi place părul tău.

Pufnesc pe nas, neîncrezătoare.

— Mda, sigur.

Cu excepția lui Ashton, care e subiectivă, nimănui nu-i place părul meu. Maică-mea e distrusă. Foștii mei prieteni au râs pe față când m-au văzut a doua zi după ce m-am tuns. Până și Keely a zâmbit arogant. Acum stă mereu lângă Luis. Dacă nu-l poate avea pe Cooper, s-a gândit ea, se va mulțumi cu coechipierul lui. Luis a părăsit-o pe Olivia pentru ea, dar nimeni nu a clipit când a venit vorba de *asta.*

— Vorbesc serios. Ți se vede în sfârșit fața. Semeni cu Emma Watson, în varianta blondă.

Nu e adevărat. Dar e drăguț din partea lui să spună asta, totuși. Iau o rocă mică între degetul mare și arătător și o privesc cu atenție:

— Ce crezi? Vulcanică sau sedimentară?

TJ ridică din umeri.

— Eu nu le pot deosebi.

O iau pe ghicite și pun roca alături de cele vulcanice.

— TJ, dacă eu mă pot forța să fiu interesată de pietrele astea, sunt convinsă că și tu ai putea face un efort.

Clipește surprins, apoi rânjește.

— Iată, asta îți lipsea.

— Ce anume?

Cu toții par absorbiți de sortarea rocilor, dar el își coboară vocea oricum.

— Erai cu adevărat amuzantă când noi am… ăăă… prima dată când am stat împreună. Pe plajă. Dar de fiecare dată când te-am mai văzut după asta, erai atât de… pasivă. Mereu erai de acord cu orice spunea Jake.

Mă uit în altă parte, evitându-i privirea.

— Nu e prea politicos să spui așa ceva.

Vocea lui TJ e blândă:

— Scuze. Dar niciodată nu am putut să înțeleg de ce refuzai în felul ăsta să ieși în evidență. Erai foarte mișto.

Mă vede că mă uit ciudat și adaugă grăbit:

— Nu, nu la modul *ăla.* Adică, și așa, dar și… cum să zic? Știi ceva? Las-o baltă. O să mă opresc din vorbit acum.

— O idee genială, mormăi eu, luând o altă grămadă de roci și punând-o în fața lui. Triază-le pe astea, vrei?

Nu e ca și cum m-a durut comentariul lui TJ, cum că mă forțam să nu ies în evidență și eram pasivă. Știu că e adevărat. Dar nu-mi pot imagina de ce a spus restul lucrurilor. Nimeni nu mi-a mai zis că aș fi amuzantă. Că e distractiv să stai cu mine. Mereu m-am gândit că TJ încă mai vorbea cu mine fiindcă spera să mă mai prindă singură la un moment dat. Nu m-am gândit niciodată că îi plăcuse să petrecem vremea și în prima parte a zilei, aia fără multe atingeri.

Restul orei trece aproape în tăcere. Vorbim doar din când în când despre cum să clasificăm rocile. Când se sună, îmi iau rucsacul și ies repede în hol, fără să mai arunc o privire în urmă.

O voce în spatele meu mă oprește brusc, de parcă m-am lovit de un zid invizibil.

— Addy.

Umerii îmi sunt încordați când mă întorc. Nu am mai încercat să vorbesc cu Jake de când m-a repezit atunci, pe hol, în fața dulapului său, și mi-e teamă de ce o să-mi spună acum.

— Cum mai ești?, mă întreabă.

Aproape că izbucnesc în râs.

— Știi tu. Nu grozav.

Nu pot descifra expresia de pe fața lui Jake. Nu pare furios, dar nici nu zâmbește. Pare diferit, într-un fel. Mai matur? Nu neapărat, dar… mai puțin un băiat și mai mult un bărbat, într-un fel. S-a purtat timp de două săptămâni ca și cum nu aș exista, și nu pricep de ce dintr-odată am redevenit vizibilă pentru el.

— Lucrurile s-au înrăutățit, din ce am văzut. Cooper e de-a dreptul încolțit. Tu ai…

Ezită, mutându-și rucsacul de pe un umăr pe altul.

— Vrei să vorbim cândva?, zice.

Mă ustură gâtul, de parcă aș fi înghițit un obiect ascuțit. Vreau să vorbesc? Jake așteaptă un răspuns, și încerc să mă scutur de apatie. Sigur că vreau. E tot ce am vrut de când s-a întâmplat asta.

— Da.

— Bine. În după-amiaza asta? O să-ți dau un mesaj.

Mă privește atent, tot fără să zâmbească, apoi adaugă:

— La naiba, nu mă pot obișnui cu noua ta tunsoare. Nu arăți ca și cum ai fi tu cu adevărat.

Sunt pe cale să-i răspund *știu,* apoi îmi amintesc vorbele lui TJ. *Erai atât de... pasivă. Mereu erai de acord cu orice spunea Jake.*

— Ei bine, chiar sunt eu, spun în schimb, și o iau înainte de-a lungul holului, înainte ca el să apuce să-și desprindă privirea.

Nate

Luni, 15 octombrie, 3.15 pm

Bronwyn se așază pe o piatră lângă mine, netezindu-și fusta pe genunchi și privind peste vârfurile copacilor din fața noastră.

— Nu am mai fost până acum la Vârful Marshall, spune.

Nu sunt surprins. Vârful Marshall, care nu e chiar un vârf de munte, mai mult o stâncă nu chiar impresionantă, pe care o vedem când trecem prin pădure în drum spre școală, e un loc popular printre cei care beau toată ziua, iau droguri sau fac sex aici. Sigur, nu acum, la ora trei într-o după-amiază de luni. Sunt sigur că Bronwyn nici n-are idee ce se întâmplă pe aici în weekend-uri.

— Sper că nu te așteptai să fie mai mișto decât e în realitate.

Zâmbește.

— Tot e mai mișto decât să fii vânat de echipa lui Mikhail Powers.

Au apărut azi din nou în fața școlii, și a trebuit să ne fofilăm prin spate. Mă mir că nu le-a dat până acum prin cap să spioneze și pădurile. Să mergem iarăși la mall ni s-a părut o idee proastă, ținând cont de cât a crescut notorietatea noastră săptămâna trecută, așa că iată-ne aici.

Bronwyn se uită pe pământ, urmărind un șir de furnici care plimbă o frunză de jur-împrejurul pietrei pe care stăm. Își trece limba peste buze de câteva ori, ca și cum ar fi nervoasă, iar eu mă mut un pic mai aproape. Cea mai mare parte a timpului pe care îl petrec cu ea e la telefon, și nu prea știu la ce se gândește când stă lângă mine.

— L-am sunat pe Eli Kleinfelter, spune ea. De la *Până la proba contrară.*

Ah. Deci la asta se gândește. Mă trag un pic mai departe. Acum sunt exact acolo unde stăteam la început.

— Ok.

— A fost o discuție interesantă. A fost amabil cu mine, nu a părut foarte surprins. A promis că nu va spune nimănui că l-am sunat.

Deși e așa deșteaptă, Bronwyn se comportă ca un copil uneori.

— La ce a ajutat? Nu e avocatul tău. Ar putea să vorbească cu Mikhail Powers despre tine, dacă vrea mai multă reclamă în emisiune.

— N-o să o facă, spune Bronwyn calmă, ca și cum ar ști toate răspunsurile. Oricum, nu i-am spus mare lucru. N-am vorbit despre mine. L-am întrebat doar ce părere are despre cursul investigației până în acest moment.

— Și?

— Păi, a repetat unele din lucrurile pe care le-a zis și la TV. Că e surprins că nu se vorbește mai mult despre Simon. Eli e de părere că o persoană care a ținut aplicația pe care o ținea Simon, pentru atât de mult timp, ar avea o mulțime de dușmani care ar fi dispuși să ne folosească pe noi ca țapi ispășitori, să ne înscenează ceva. A zis că el ar arunca o privire la postările lui care au făcut cel mai mult rău și la elevii care au fost subiectul lor. Și că l-ar cerceta mai mult pe Simon. Trecutul lui. Așa cum face Maeve, cu forumul ăla oribil.

— Cea mai bună apărare e atacul?, întreb eu.

— Exact. A mai zis că avocații noștri nu fac suficiente eforturi ca să arate că există și alte persoane care l-ar fi putut otrăvi pe Simon. Domnul Avery, de exemplu.

O notă de mândrie își face loc în vocea ei.

— Eli a spus exact ce am zis și eu, că domnul Avery a avut cea mai bună ocazie de a pune telefoanele acolo și de a mânji paharele. Dar, în afară de a-l fi interogat de vreo două ori, poliția îl cam lasă în pace.

Ridic din umeri:

— Și de ce ar fi făcut-o Avery?

— Tehnofobia, spune Bronwyn serioasă, iar eu încep să râd. Chiar e o *boală.* Oricum, asta e doar una dintre idei. Eli de asemenea a menționat accidentul de mașină, ca pe un moment în care cu toții am fost neatenți. Altcineva ar fi putut intra în laborator în momentul ăla.

Mă încrunt.

— Hm, n-am stat la geam așa mult. Am fi auzit dacă s-ar fi deschis ușa.

— Ești sigur? Poate că n-am fi auzit. Ideea e că este posibil. Și a mai spus ceva interesant.

Bronwyn ia în mână o pietricică și o aruncă în sus, meditativă.

— A zis că ar privi mai atent treaba cu accidentul de mașină. Că s-a petrecut într-un moment dubios.

— Asta ce înseamnă?

— Păi, se leagă de teoria că altcineva ar fi putut deschide ușa în timp ce noi săriseam să vedem accidentul. Cineva care știa că mașinile se vor ciocni.

— Crede că accidentul a fost *planificat*?

Mă holbez la ea, și Bronwyn îmi evită privirea, aruncând pietricica în copacii de sub noi.

— Adică, tu sugerezi că un individ a pus la cale o bușitură a doua mașini în parcare doar ca să ne distragă, apoi s-a strecurat la detenție și a turnat unt de arahide în paharul lui Simon? Pe care ei n-ar fi avut de unde să știe că el îl are în mână, decât dacă ar fi fost în cameră cu noi? Și apoi să lase paharul lui Simon acolo, doar fiindcă sunt proști?

— Nu e o prostie, dacă aveau de gând să dea întreaga vină pe noi, zice Bronwyn. Dar ar fi fost prostesc ca unul dintre noi să îl lase acolo, dacă am fi fost vinovați, în loc să găsim o cale de a-l ascunde. Erau șanse mari ca nimeni să nu ne percheziționeze imediat după asta.

— Dar asta tot nu explică cum cineva din afara laboratorului ar fi știut că Simon a luat un pahar cu intenția de a bea din el.

— Păi, e așa cum a scris pe Tumblr. Simon mereu bea apă, nu? Persoana respectivă putea fi chiar în fața ușii, să se uite pe geam. Asta e ceea ce spune Eli, în orice caz.

— Ei, da, dacă spune *Eli*, atunci așa e.

Nu pricep de ce tipul ăla e un zeu al avocaților în ochii ei. Sigur nu are mai mult de douăzeci și cinci de ani.

— Pare că-i plin de teorii de căcat.

Mă pregătesc să o aud pe Bronwyn contrazicându-mă, dar ea nu mușcă momeala.

— Poate. Dar m-am gândit o grămadă la asta în ultima vreme și… nu cred că a fost unul din noi, Nate. Chiar nu cred. Am ajuns să o cunosc cât de cât pe Addy, săptămâna asta…

Ridică o mână ca pentru a-mi alunga scepticismul imprimat pe față:

— Și nu pretind că aș fi dintr-odată o expertă în Addy sau ceva, dar efectiv nu mi-o pot imagina făcându-i ceva lui Simon.

— Dar Cooper? Tipul ăla clar ascunde ceva.

— Cooper nu e un criminal.

Bronwyn pare convinsă, și treaba asta mă irită, nu știu de ce.

— Și o știi de unde? Pentru că sunteți atât de apropiați? Recunoaște, Bronwyn, niciunul dintre noi nu îl știe cu adevărat pe celălalt. La naiba, până și tu ai fi putut s-o faci. Ești destul de deșteaptă să plănuiești ceva atât de dement și să scapi pe urmă.

Glumesc, dar Bronwyn devine brusc rigidă.

— Cum poți spune asta?

Obrajii i se înroșesc și îi dau acel aspect viu care de fiecare dată mă neliniștește. *Te va surprinde cât de frumoasă va deveni într-o zi,* spunea maică-mea despre Bronwyn.

Greșea maică-mea, totuși. Nu a fost nimic surprinzător că a devenit frumoasă.

— Chiar și Eli a spus-o, nu?, zic. Orice e posibil. Poate că m-ai adus aici care să mă împingi în prăpastie și să-mi rup gâtul.

— *Tu* m-ai adus aici, mă corectează Bronwyn.

Pare brusc speriată, iar eu încep să râd.

— Hai, termină. De abia e o pantă ușoară. Să te împing în gol nu e chiar un plan diabolic, dacă rezultatul va fi doar că-ți vei suci o gleznă.

— Nu e deloc haios, zice Bronwyn, dar nu se poate opri să zâmbească.

Soarele după-amiezii o face să strălucească, îi aruncă fâșii aurii în părul întunecat, și pentru o clipă aproape că nu mai pot respira.

Iisuse. Fata asta.

Mă ridic în picioare și îi întind mâna. Mă privește cu scepticism, dar o ia și mă lasă să o ridic și pe ea în picioare. Cealaltă mână o pun la piept și spun:

— Bronwyn Rojas, jur solemn să nu te ucid astăzi sau în alt moment din viitor. Ne-am înțeles?

— Te porți ridicol, mormăie ea, obrajii devenindu-i și mai roșii.

— Văd că eviți să juri și tu că nu mă vei omorî.

Își dă ochii peste cap.

— Spui asta tuturor fetelor pe care le aduci aici?

Ca să vezi, poate că până la urmă cunoaște reputația Vârfului Marshall.

Mă apropii de ea, astfel încât nu mai sunt decât câțiva centimetri între noi.

— Tot nu ai jurat.

Bronwyn își lipește buzele de urechea mea:

— Promit să nu te ucid.

— Asta e sexy.

Vreau să fie o glumă, dar îmi iese mai mult un mârâit, și când buzele ei se despart ușor o sărut înainte să apuce să râdă. Un impuls electric mă străbate când îi apuc fața în mâini, degetele mele atingându-i maxilarul și gâtul. Trebuie să fie adrenalina cea care îmi face inima să bată atât de repede. Legătura asta dintre noi, pe care nimeni n-ar putea să o înțeleagă. Sau poate sunt doar buzele ei moi și aroma de măr verde a părului ei, sau felul în care își înlănțuie mâinile de gâtul meu, ca și cum nu ar vrea să-mi dea drumul. Continui să o sărut atât cât mă lasă, și, când face un pas înapoi, o trag iarăși spre mine, fiindcă nu a fost nici pe departe de ajuns.

— Nate, telefonul meu, spune, și abia acum aud un bâzâit insistent. E soră-mea.

— Poate să aștepte, îi spun, încurcându-mi degetele în părul ei și sărutându-i gâtul.

Tremură lângă mine și scoate un sunet înfundat, ca un suspin, care îmi place la nebunie.

— Doar că… Nu mi-ar tot da mesaje dacă nu ar fi ceva important.

Maeve e alibi-ul nostru – ea și Bronwyn ar trebui să fie acum acasă la Yumiko –, așa că mă trag înapoi, pentru ca Bronwyn să scotocească în rucsac și să își găsească telefonul. Îl privește și trage aer în piept.

— Of, Doamne. Mama încearcă să dea de mine. Robin spune că poliția vrea să vin la secție. Să *mai răspund la niște întrebări,* ca s-o citez.

— Probabil același rahat.

Reușesc să par calm, deși nu așa mă simt.

— Te-au sunat și pe tine?

Pare că își dorește să fi fost și eu chemat la secție, și în același timp pare că se urăște că speră asta.

Nu am auzit să-mi sune telefonul, dar îl scot ca să verific.

— Nu.

— Să-i spun lui Maeve să vină să mă ia de aici?

— Zi-i că ne vedem la mine acasă. E la jumătatea drumului spre secție.

Imediat ce o spun, îmi și pare rău – nu o vreau pe Bronwyn acasă la mine pe lumină, să vadă în ce hal trăiesc. Dar e cea mai potrivită opțiune. Și, în plus, nu trebuie să intrăm în casă.

Bronwyn își mușcă buzele:

— Dar dacă reporterii sunt acolo?

— Nu vor fi. Și-au dat seama că nu e niciodată nimeni prin preajmă. Uite, putem parca în fața casei vecinilor și să mergem pe jos. Dacă e cineva acolo, te las în altă parte. Dar, crede-mă, o să fie ok.

Bronwyn îi dă un mesaj lui Maeve cu adresa mea și pornim spre marginea pădurii, unde mi-am lăsat motocicleta. O ajut să-și pună casca, apoi se urcă în spatele meu, îmbrățișându-mă strâns când pornesc motorul.

Conduc încet pe străzile înguste, până ajungem pe a mea. Chevroletul ruginit al vecinilor stă în fața casei lor, acolo unde a fost mereu în ultimii cinci ani. Parchez lângă el și o aștept pe Bronwyn să coboare, apoi o iau de mână și mergem până în fața curții mele. Pe măsură ce ne apropiem, îmi văd casa prin ochii lui Bronwyn, și îmi doresc să fi cosit iarba măcar, cândva anul trecut.

Se oprește deodată și dă cu greu afară aerul din piept, doar că nu se uită la iarba înaltă până la genunchi.

— Nate, e cineva la tine la ușă.

Mă opresc și eu și mă uit în josul străzii, după camionetele reporterilor. Nu e niciuna, doar o Kia rablagită, parcată în fața casei mele. Poate că au reușit să se ascundă mai bine de data asta.

— Stai aici, îi spun lui Bronwyn, dar nu mă ascultă și vine cu mine, iar eu mă apropii de ușă ca să văd mai bine cine naiba e persoana aia.

Nu e un reporter.

Gâtul mi se usucă și capul începe să-mi zvâcnească. Femeia care apasă pe sonerie se întoarce cu fața, și buzele i se întredeschid când mă vede. Bronwyn e în continuare lângă mine, calmă, iar mâna îi cade dintr-a mea. O iau înainte, fără ea.

Sunt surprins de cât de firesc sună vocea mea când vorbesc:

— Ce faci, mama?

Capitolul optsprezece

Bronwyn

Luni, 15 octombrie, 4.10 pm

Maeve parchează pe aleea de acces la câteva secunde după ce doamna Macauley se întoarce cu fața. Stau împietrită, cu mâinile strânse pumn de o parte și de alta a corpului, cu inima bătând nebunește, holbându-mă la femeia despre care credeam că e moartă.

— Bronwyn?

Maeve coboară geamul și își scoate capul din mașină.

— Ești gata? Mama și Robin sunt deja acolo. Tata încearcă să fugă de la birou, dar era în mijlocul unei ședințe. A trebuit să inventez ceva când m-au întrebat de ce nu răspunzi la telefon. Vezi că te doare stomacul, bine?

— Chiar e adevărat, mormăi eu.

Nate e cu spatele la mine. Maică-sa vorbește, îl privește cu ochi vorace, dar nu aud nimic din ce își spun.

— Ce-i?, întreabă sor-mea și îmi urmărește privirea. Cine e aia?

— Îți spun în mașină, zic, luându-mi privirea de la Nate. Hai să mergem.

Mă urc pe locul de lângă Maeve, în Volvo-ul nostru, unde e cald ca naiba, pentru că lui Maeve îi este frig cam tot timpul. Dă cu spatele să iasă de pe alee, în felul ei grijuliu, de începătoare într-ale condusului, și nu-i tace gura tot timpul ăsta:

— Mama încearcă să se comporte ca o mamă, știi tu, să se prefacă oarecum că nu ar fi îngrozită, deși este. Din ce am înțeles, poliția nu le spune nimic. Nici măcar nu știm dacă au mai chemat și pe altcineva. Vine și Nate, știi cumva?

Mă chinui să fiu măcar pe jumătate atentă.

— Nu.

Pentru prima dată, mă bucur că Maeve a transformat mașina într-un cuptor, pentru că nu mai simt așa tare fiorii de pe spate.

— Nu vine, zic.

Maeve oprește la un semafor și se uită la mine.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi închid ochii și îmi sprijin capul de rezemătoarea scaunului.

— Aia era mama lui Nate.

— Era *ce* a lui Nate?

— Femeia pe care ai văzut-o la ușă. Acasă la Nate. Era maică-sa.

— Dar…

Maeve trebuie să facă la dreapta, și se concentrează pe moment la asta. Odată luată cotitura, zice:

— Dar e moartă.

— Se pare că nu e.

— Nu pricep, asta e ceva… Deci, cum vine treaba? El nu știa că mama lui e vie? Sau a mințit?

— Nu am avut propriu-zis timp să vorbim despre asta, zic.

Dar e întrebarea de un milion de dolari. Îmi amintesc cum am auzit cu trei ani în urmă, din gură în gură, zvonul că mama lui Nate a murit într-un accident de mașină. L-am pierdut pe fratele maică-mii în același mod, și am empatizat mult cu Nate, dar nu i-am pus întrebări pe atunci. I le-am pus totuși în ultimele săptămâni. Nu-i plăcea să vorbească despre asta. Tot ce spusese era că nu a mai auzit nimic despre maică-sa de când renunțase să-l ia cu ea în Oregon, până ce a primit vestea că a murit. N-a pomenit nimic de vreo înmormântare. N-a pomenit cam despre nimic, de fapt.

— Ei bine… Poate e un soi de miracol, încearcă Maeve să mă încurajeze. O fi fost o mare neînțelegere și toată lumea să fi crezut că a murit, dar în realitate ea doar să fi avut amnezie. Sau să fi fost în comă.

— Da, chiar așa! pufnesc eu. Și poate că Nate are un frate geamăn diabolic care a orchestrat totul. Pentru că trăim într-o telenovelă.

Mă gândesc la fața lui, înainte să se îndepărteze de mine. Nu părea șocat. Sau bucuros. Părea… resemnat. Stoic. Îmi amintea de cum arăta tatăl meu, de fiecare dată când lui Maeve îi reveneau simptomele bolii. La fel și Nate. Ca și

cum o boală de care se temuse mereu se întorsese, și el trebuia acum să-i facă față.

— Am ajuns, spune Maeve.

Îmi deschid ochii.

— Ai parcat pe locurile pentru handicapați, îi spun.

— Nu rămân, doar te las. Baftă.

Se întinde și mă apucă strâns de mână.

— Sunt sigură că o să fie bine. Totul.

Intru încet și nesigur înăuntru, și îi dau numele meu femeii care stă dincolo de geam pe hol, iar ea mă ghidează spre o sală de conferințe. Când intru, îi văd pe maică-mea, Robin și detectivul Mendoza așezați la o mică masă rotundă. Inima mi se face și mai grea când văd că Addy și Cooper nu sunt acolo, plus că mai observ și un laptop deschis în fața lui Mendoza.

Mama îmi aruncă o privire îngrijorată:

— Cum îți mai e stomacul, iubire?

— Nu grozav, îi spun, și nici măcar nu mint.

Mă așez pe un scaun lângă ea și îmi las rucsacul pe podea.

— Bronwyn nu se simte prea bine, spune Robin, aruncând o privire rece spre detectiv.

Avocata poartă un costum albastru închis și mai multe șiraguri de bijuterii la gât.

— Asta ar trebui să fie o discuție doar între mine și tine, Rick. Pe urmă era suficient să le informez eu pe Bronwyn și pe mama ei ce am discutat.

Detectivul Mendoza apasă o tastă pe laptop.

— N-o să vă reținem mult. După părerea mea, e mai bine întotdeauna să vorbim față în față. Bronwyn, știi că Simon avea și un alt site, complementar lui *Despre Asta,* unde scria articole mai lungi?

Robin îl întrerupe înainte ca eu să pot răspunde.

— Rick, n-o voi lăsa pe Bronwyn să răspundă la nicio întrebare până ce nu-mi vei spune de ce suntem aici. Dacă ai ceva să ne arăți, te rog să începi cu asta.

— Am, spune Mendoza, și întoarce laptopul cu fața spre mine. Unul dintre colegii tăi ne-a atras atenția asupra unei postări din urmă cu optsprezece luni, Bronwyn. Sună familiar?

Mama își trage scaunul mai aproape de mine, iar Robin se apleacă să citească peste umărul meu. Mă uit concentrată la ecran, dar deja știu ce o să citesc acolo. De săptămâni întregi mă așteptam să iasă din nou la suprafață.

Poate că ar fi trebuit să spun ceva. Dar e prea târziu acum.

Uite o noutate: petrecerea de sfârșit de an pe care o dă LV nu e un eveniment caritabil. Asta ca să știm despre ce vorbim.

Cititorii mei fideli (dacă nu ești unul dintre ei, ce naiba e în neregulă cu tine?) știu că încerc să-i las pe cei mici în pace, în general. Copiii sunt viitorul nostru și toată poliloghia asta. Dar uite că de data asta o să fac o excepție pentru nou intrata pe scena socială MR, care nu pare să priceapă că SC e muuult prea bun pentru ea.

Nu e în căutarea unui pui de cățel, puștoaico. Nu te mai ține atâta după el. E penibil.

Și, fraților, nu-mi veniți cu scuza aia că biata fată are cancer. M-am săturat de asta. M poate să-și îmbrace hainele de om mare de acum și să afle câteva reguli de bun simț:

1. Jucătorii de baschet care au iubite în rândul majoretelor NU SUNT LIBERI. Nici n-ar trebui să fie nevoie să explic asta, dar uite că este.

2. Două beri sunt prea multe când ești atât de subțirică, pentru că duc la:

3. Cel mai nereușit dans pe masa din bucătărie pe care l-am văzut vreodată. Pe bune, M. Să nu mai faci asta niciodată.

4. Dacă până și o singură bere te face să vomiți, măcar n-o face în mașina de spălat a gazdei. E nepoliticos.

Propun să-i verificăm pe invitați de acum înainte la intrare, ok, LV? Mă rog, la început e amuzant, dar pe urmă e de-a dreptul tristuț.

Rămân liniștită pe scaun și încerc să nu arăt nicio emoție. Îmi amintesc articolul ăla atât de bine, de parcă ar fi apărut ieri: cum Maeve, care fusese entuziasmată de primul ei crush și prima ei petrecere, deși niciuna nu ieșise cum plănuise ea, se închisese în sine după ce citise postarea lui Simon și refuzase să mai iasă vreodată în lume. Îmi amintesc furia neputincioasă pe care o simțisem, fiindcă Simon fusese crud, doar pentru că putea. Pentru că avea un public care înghițea pe nemestecate orice bârfa răutăcioasă.

Și îl urasem pentru asta.

Nu mă pot uita la maică-mea, care n-avea idee că așa ceva se întâmplase, așa că mă uit la Robin. Dacă e surprinsă sau îngrijorată, avocata nu o arată.

— În regulă. Am citit. Spune-mi care crezi că e semnificația, Rick.

— Mi-ar plăcea să o aud de la Bronwyn.

— Nu.

Vocea lui Robin e blândă, dar categorică. Ca un vapor plin de pirați, învelit în mătase.

— Explică-ne mai întâi de ce suntem aici.

— Postarea asta pare să fie despre sora lui Bronwyn, Maeve, spune detectivul.

— Ce te face să crezi asta?, întreabă Robin.

Mama începe să râdă nervos, neîncrezătoare, și reușesc într-un final să-i arunc și eu o privire. Fața îi e roșie, iar ochii îi ard de furie. Vocea îi tremură când vorbește:

— Chestia asta este pe bune? Ne aduceți aici să citim această mizerie scrisă de… trebuie s-o spun, un băiat care avea probleme psihice serioase, și pentru ce? Unde vreți să ajungeți cu asta?

Detectivul Mendoza se întoarce spre mama.

— Îmi dau seama că v-a fost dificil să citiți asta, doamnă Rojas. Dar, ținând cont de inițiale și despre diagnosticul de cancer, este evident că Simon scria despre fiica dumneavoastră mai mică. Nu există alt elev, fost sau actual, la Liceul Bayview care să se potrivească descrierii.

Se întoarce spre mine:

— Probabil a fost umilitor pentru sora ta, Bronwyn. Și, din ce ne-au spus alți elevi de curând, ea nu a mai luat parte la activități sociale de atunci. Te-a făcut asta să-l urăști pe Simon?

Mama își deschide gura să vorbească, însă Robin îi pune o mână pe braț și o oprește.

— Bronwyn nu are nimic de comentat, spune avocata.

Ochii detectivului Mendoza strălucesc, și arată ca și cum de abia se abține să nu rânjească.

— Oh, ba da, are. Sau a avut, mai bine zis. Simon a închis blogul cu mai mult de un an în urmă, dar toate postările și comentariile încă mai sunt înregistrate.

Trage laptopul spre el și apasă câteva taste, apoi îl întoarce spre noi, cu o altă fereastră deschisă.

— Trebuie să-ți treci emailul ca să poți comenta. Asta e al tău, așa e, Bronwyn?

— Oricine poate lăsa emailul altei persoane, spune Robin, repede.

Apoi se apleacă din nou peste umărul meu și citește ce am scris la finalul clasei a zecea:

Mori, du-te dracului, Simon.

Addy

Luni, 15 octombrie, 4.15 pm

Drumul de acasă de la mine până la Jake e plăcut, asta până intru pe Strada Clarendon. Este o intersecție mare, și trebuie s-o străbat fără ajutorul pistei pentru biciclete. Când am început din nou să merg pe bicicletă, stăteam mai

mult pe marginea trotuarului și așteptam întotdeauna la semafor, dar acum trec printre mașini fără să mai aștept să se facă verde. Ca o profesionistă.

Intru ca o furtună pe aleea de acces a lui Jake și fixez bicicleta, apoi îmi scot casca și o las să atârne de ghidon, îmi trec o mână prin păr când mă apropii de casă, dar e un gest lipsit de sens, acum. M-am obișnuit cu tunsoarea mea și chiar îmi place, uneori, dar nu aș putea să-i fac nimic care să arate mai bine în ochii lui Jake. Poate doar dacă bat din palme și îmi crește un metru de păr la loc peste noapte.

Sun la ușă și mă dau un pas în spate, cu nesiguranța străbătându-mi venele. Nu știu de ce sunt aici și la ce mai sper.

Ușa scoate un click și Jake o dă de perete. Arată la fel ca întotdeauna – părul ciufulit și ochii albaștri, cu un tricou mulat care arată că antrenamentul lui la fotbal i-a îmbunătățit forma fizică.

— Bună. Hai înăuntru.

Din instinct, pornesc spre subsol, dar se pare că nu într-acolo mergem. În loc de asta, Jake mă conduce spre sufrageria lor scorțoasă unde n-am petrecut nici măcar o oră, pusă cap la cap, cât timp am fost împreună, trei ani. Mă așez pe canapeaua de piele a părinților lui, iar picioarele mele transpirate de emoție se lipesc de ea instant. Cine s-o fi gândit că mobila de piele e o idee bună?

Când se așază față în față cu mine, buzele îi sunt strânse, iar expresia serioasă, așa că îmi dau seama că nu va fi o discuție de împăcare. Aștept să mă lovească un val de dezamăgire, dar nu o face.

— Și, mergi cu bicicleta acum?, mă întreabă.

Dintre toate temele de discuție pe care le-am fi putut avea, habar n-am de ce începe cu așa ceva.

— Păi, n-am mașină.

Și tu mă duceai cu a ta peste tot.

Se apleacă în față, cu coatele pe genunchi – un gest atât de familiar, încât aproape că mă aștept să-l aud povestindu-mi despre sezonul de fotbal, ca în urmă cu o lună.

— Care mai e treaba cu poliția? Cooper nu vorbește niciodată despre asta. Încă mai sunteți suspecți sau ce?

Nu vreau să vorbesc despre investigație. Poliția m-a tot chemat să mă interogheze de câteva ori săptămâna trecută, căutând mereu modalități noi de a mă întreba dacă știu ceva despre epinefrina dispărută din cabinetul medical. Avocatul meu spune că o interogare repetată dovedește că ancheta nu merge într-o direcție anume, nu avansează. Nu că aș fi suspectul lor principal. Însă, oricum, nu e treaba lui Jake, așa că îi inventez o poveste stupidă despre cum noi

patru l-am văzut pe detectivul Wheeler mâncând o farfurie întreagă de gogoși în sala de interogatoriu.

Jake își dă ochii peste cap când termin de vorbit.

— Deci, practic, n-au ajuns la nicio concluzie.

— Sora lui Bronwyn e de părere că ar trebui să-i acorde mai multă atenție lui Simon, spun.

— De ce lui Simon? E mort, pentru numele lui Dumnezeu.

— Pentru că așa ar putea să descopere suspecți noi, la care poliția nu s-a gândit până acum. Alți oameni care aveau motiv să-și dorească să iasă Simon din peisaj.

Jake scoate un sunet de exasperare și își pune o mână pe spătarul fotoliului.

— Să dea vina pe victimă, vrei să zici? Ce s-a întâmplat cu Simon n-a fost vina lui. Dacă oamenii nu ar avea un comportament de căcat, *Despre Asta* nici nu ar fi existat.

Își îngustează ochii și mă privește.

— Tu știi asta mai bine ca oricine.

— Chiar și așa, nu înseamnă că a fost un tip minunat, îi răspund, cu o încăpățânare care la început mă miră. *Despre Asta* a rănit mulți oameni. Nu pricep de ce a ținut-o atâta vreme. Îi plăcea ca oamenilor să le fie teamă de el? Tu ai fost prieten cu el, ați crescut practic împreună… A fost mereu așa? De asta v-ați răcit la un moment dat?

— Faci munca de investigație a lui Bronwyn, acuma?

Îmi vorbește cumva disprețuitor?

— Sunt și eu la fel de curioasă ca ea. Simon a devenit un personaj important în viața mea, acum.

Pufnește a dispreț.

— Nu te-am chemat aici să ne certăm în legătură cu Simon.

Îl privesc, căutând ceva familiar în expresia feței lui.

— Nu mă cert. Doar port o conversație, îi zic.

Încerc să-mi amintesc când a fost ultima dată când nu i-am dat lui Jake dreptate sută la sută. Nu cred că a existat un astfel de moment. Mă apuc să mă joc cu un cercel, până ce îl dau jos, apoi îl pun la loc. Este un tic nervos pe care l-am căpătat acum, când nu mai am părul destul de lung încât să-l înfășor pe degete.

— De fapt, de ce m-ai invitat aici?

Privește în altă parte când îmi vorbește:

— Bănuiesc că din obișnuința de a avea grijă de tine. În plus, merit să știu ce se întâmplă. Tot primesc telefoane de la jurnaliști și m-am săturat.

Pare că așteaptă scuze din partea mea. Dar deja i le-am dat. Suficiente.

— Și eu.

Nu spune nimic, și în tăcerea aia îmi dau seama cât de tare se aude ticăitul ceasului de deasupra șemineului. Număr șaizeci și trei de ticăituri, înainte să întreb:

— O să poți să mă ierți într-o zi?

Nu sunt sigură că știu ce fel de iertare îmi doresc. E greu să-mi imaginez că aș mai putea fi iubita lui. Dar ar fi drăguț să nu mă mai urască, măcar.

Nările i se umflă și gura i se strânge într-o strâmbătură.

— Cum aș putea s-o fac? M-ai înșelat și apoi ai mințit, Addy. Nu ești cine credeam eu că ai fi.

Încep să mă gândesc că ăsta e un lucru bun.

— N-o să inventez scuze, Jake. Am greșit, dar nu din cauză că nu mi-a păsat de tine. Bănuiesc că… n-am crezut niciodată cu adevărat că te merit. Apoi mi-am demonstrat asta.

Mă privește rece.

— Nu face pe victima, Addy. Știai exact ce faci.

— Bine.

Dintr-odată, mă simt ca atunci când detectivul m-a interogat pentru prima dată: nu sunt obligată să vorbesc cu tine. Jake poate găsește satisfacție cotrobăind prin cenușa fostei noastre relații, însă eu nu. Mă ridic, iar pielea mea face un zgomot ciudat când se desprinde de canapea. Sunt convinsă că am lăsat două urme umede, acolo unde au fost coapsele mele. E scârbos, dar cui îi pasă?

— Ne mai vedem pe aici, îi zic.

Ies singură din casă, nu mă conduce. Mă urc pe bicicletă și îmi pun casca. Imediat ce o strâng, încep să pedalez cât de tare pot și mă îndepărtez de casa lui Jake. Pe măsură ce inima mea își regăsește propriul ritm, îmi amintesc cât de tare îmi bătuse, mai să-mi spargă pieptul, atunci când îi mărturisisem că l-am înșelat. Niciodată nu mă mai simțisem atât de prinsă în capcană, niciodată în viața mea. Am crezut că mă voi simți la fel în sufrageria lui, astăzi, așteptând să-mi spună că nu sunt bună de nimic.

Dar nu a fost așa. Nu e așa nici acum. Pentru prima dată, după atâta timp, mă simt liberă.

Cooper

Luni, 15 octombrie, 4.20 pm

Viața mea nu-mi mai aparține. A fost acaparată de circul pe care-l face presa. Nu mai sunt jurnaliști în fața casei mele chiar în fiecare zi, dar a devenit o obișnuință ca stomacul să mă doară de fiecare dată când mă apropii de casă.

Încerc să nu intru pe net mai mult decât e nevoie. Cândva, visam ca numele meu să fie în topul căutărilor pe Google, dar pentru realizările mele din campionat. Nu pentru că aș fi suspect să-l fi ucis pe un tip cu unt de arahide.

Toată lumea zice: ține-ți capul la cutie și cu asta basta. Am încercat s-o fac, dar odată ce ești la microscop nicio mișcare de-a ta nu le scapă oamenilor. Vinerea trecută, la școală, am coborât din mașină în același timp cu Addy, care a coborât din a soră-sii, iar vântul îi răsfirase părul acum scurt. Amândoi purtam ochelari de soare, o încercare nereușită de a trece neobservați, și ne-am zâmbit ca de obicei. Zâmbetul ăla care vrea să spună că nu ne vine încă să credem că toate chestiile astea chiar se întâmplă. De abia am făcut câțiva pași, că l-am văzut pe Nate traversând parcarea spre mașina lui Bronwyn, deschizându-i portiera și fiind exagerat de politicos. I-a zâmbit când ea a ieșit din mașină, iar Bronwyn i-a aruncat o privire care ne-a făcut pe mine și pe Addy să ne punem niște semne de întrebare. Toți patru ne-am trezit brusc unii lângă alții, îndreptându-ne spre intrarea din spate a școlii.

Am fost împreună nu mai mult de un minut – dar suficient, se pare, pentru ca un coleg să ne filmeze, iar filmarea să ajungă la TMZ chiar în seara aia. Au difuzat-o în slow motion, cu piesa *Kids* de la MGTM pe fundal, ca și cum am fi fost o gașcă de criminali liceeni, fără nicio grijă pe lume. Clipul a devenit viral în mai puțin de o zi.

Poate că ăsta e cel mai ciudat lucru din toată povestea asta. O grămadă de oameni ne urăsc și vor să ajungem la închisoare, dar sunt la fel de mulți – dacă nu chiar mai mulți – care ne iubesc. Peste noapte am o pagină de Facebook făcută de fani, care a adunat peste 50.000 de like-uri. Sunt mai mult fete, dacă e să-i dau crezare lui frate-miu.

Atenția de care avem parte mai slăbește uneori, dar nu dispare cu adevărat nicio secundă. Am crezut că o voi fenta în seara asta, când am ieșit din casă ca să mă întâlnesc cu Luis la sală, dar imediat cum am ajuns o femeie brunetă și drăguță, machiată profesionist, a venit în fugă spre mine. Inima mi se face grea, pentru că știu genul acesta. Am fost din nou urmărit.

— Cooper, ai câteva minute? Liz Rosen de la Channel Seven News. Mi-ar plăcea la nebunie să ne spui părerea ta despre tot ce se întâmplă. O grămadă de oameni vor să te cunoască mai bine!

Nu-i răspund și trec în grabă pe lângă ea, spre sala de sport. Aleargă după mine, în pantofii ei cu toc cui, cu un cameraman care o urmează conștiincios,

dar tipul de la intrare îi oprește pe amândoi. Merg aici de câțiva ani și s-au purtat foarte ok de când a început treaba asta. Mă îndepărtez pe hol, în vreme ce tipul încearcă să-i explice că nu își poate face un card de acces pe loc, ca să vină după mine.

Luis și cu mine ne facem antrenamentul, dar sunt îngrijorat de ceea ce mă așteaptă afară când vom ieși. Nu vorbim despre asta, dar, la final, în vestiar, Luis spune:

— Dă-mi tricoul tău și cheile.

— Ce?

— O să mă dau drept tine, să ies de aici cu șapca ta pe cap și cu ochelarii tăi de soare la ochi. Nu-și vor da seama. Ia mașina mea și șterge-o naibii de aici. Mergi acasă, ieși în oraș, ce vrei tu, tipule. Schimbăm mașinile înapoi mâine la școală.

Sunt cât pe ce să-i spun că n-o să meargă. Are părul mult mai închis decât al meu și e mai bronzat. Însă, poate, cu un tricou cu mânecă lungă și cu șapca pe cap, ar putea să nu se vadă diferențele. Merită încercat, cel puțin.

Așa că eu mai pierd vremea pe hol, în timp ce Luis iese, îmbrăcat cu hainele mele, fix pe poarta din față, direct în blițurile camerelor de filmat. Are șapca mea lăsată pe frunte și își ține o mână peste față când se urcă în Jeep-ul meu. Iese din parcare, și câteva camionete se iau după el.

Îmi pun pălăria lui Luis și ochelarii lui de soare, apoi mă urc în Honda lui și îmi arunc sacul cu echipamentul de sport pe scaunul de lângă. Am nevoie de câteva încercări ca să pornesc motorul, apoi ies din parcare fără probleme și, după câteva străduțe, intru pe autostrada spre San Diego. În centrul orașului dau ture fără rost, paranoic că aș putea fi încă urmărit. În cele din urmă îmi croiesc drum spre North Park, parcând în fața unei vechi fabrici care a fost renovată anul trecut și transformată într-un bloc de locuințe.

Cartierul e modern, cu o grămadă de puști bine înțoliți, cu doar câțiva ani mai mari ca mine, plimbându-se fără griji pe trotuare. O fată drăguță într-o rochie înflorată se tăvălește de râs ascultând ce îi spune tipul de lângă ea. Îl strânge de braț și trec pe lângă mașina lui Luis, fără să-mi arunce vreo privire, și mă simt de parcă aș fi pierdut ceva. Un lucru prețios. Eram și eu la fel ca ei cu câteva săptămâni în urmă, iar acum… nu mai sunt așa.

N-ar trebui să fiu aici. Dacă mă recunoaște cineva?

Scot o cheie din rucsacul de sport și aștept să mai treacă mulțimea de pe trotuar. Ies atât de repede din mașina lui Luis și ajung atât de repede în fața ușii, încât nu cred să mă fi văzut cineva. Iau liftul și merg până la ultimul etaj, răsuflând ușurat când nu se oprește pe parcurs să mai ia pe cineva. Holul e

liniștit – toți hipsterii care locuiesc aici sunt ieșiți să petreacă după-amiaza în oraș.

În afară de unul, sper.

Când bat la ușă, mă aștept doar pe jumătate să primesc un răspuns. Nu am sunat și nici nu am dat mesaj că vin. Dar ușa se deschide și o pereche de ochi verzi, mirați, îi întâlnesc pe ai mei.

— Bună.

Kris pășește într-o parte ca să mă lase să intru.

— Ce faci aici?

— Trebuia să evadez un pic de acasă.

Închid ușa în urma mea și îmi scot pălăria și ochelarii de soare., aruncându-le pe o măsuță de pe hol. Mă simt stupid, ca un copil care a fost prins jucându-se de-a spionul. Atâta doar că eu *chiar sunt* urmărit. Doar că nu tocmai în secunda asta.

— În plus, cred că ar trebui să vorbim de toată chestia asta cu Simon, nu?, întreb eu.

— Mai târziu.

Kris ezită o fracțiune de secundă, apoi se apleacă și mă trage aproape de el, apăsându-și buzele de ale mele. Închid ochii și lumea în jurul meu dispare, așa cum se întâmplă întotdeauna când îmi înfig mâinile în părul lui și îl sărut și eu.

PARTEA A TREIA

ADEVĂR SAU PROVOCARE

Capitolul nouăsprezece

Nate
Luni, 15 octombrie, 4.30 pm

Maică-mea e sus, încercând să aibă o discuție cu taică-miu. Îi urez multă baftă, în gând. Eu sunt pe canapea, cu telefonul secund în mână, întrebându-mă ce aș putea să-i scriu lui Bronwyn ca s-o conving să nu mă mai urască. Nu sunt sigur că o mărturisire ca *Scuze că am mințit că mama e moartă* ar funcționa.

Nu-i ca și cum mi-am dorit să fie moartă. Dar mi-am imaginat că deja este, sau că va fi în curând. Și era mai ușor așa, decât să spun sau să gândesc adevărul. *E o dependentă de cocaină care s-a refugiat într-o comunitate hippie în Oregon și n-a mai vorbit cu mine de atunci.* Așa că, atunci când oamenii au început să întrebe de maică-mea, am mințit. Când mi-am dat seama că asta era o reacție cam nebunească față de realitate, deja era prea târziu.

Oricum, nimănui nu i-a păsat cu adevărat. Cei mai mulți oameni pe care-i cunosc nu sunt atenți la ce spun sau fac, cât timp le livrez drogurile la timp.

Cu excepția polițistei Lopez.

Și acum a lui Bronwyn.

Îmi trecuse prin cap să-i spun, de câteva ori, în timpul discuțiilor noastre din miez de noapte. Dar nu am reușit să-mi dau seama cum să încep. Încă nu-mi dau seama.

Pun telefonul deoparte.

Treptele scârțâie când maică-mea coboară, ștergându-și mâinile de partea din față a pantalonilor.

Taică-tu nu e în stare să poarte o conversație acum.

— Șocant, mormăi eu.

Arată în același timp mai tânără și mai bătrână. Părul ei are mai multe fire albe și e mai scurt, dar fața nu îi este plină de riduri și nici așa buhăită cum o știam. S-a mai îngrășat, ceea ce bănuiesc că e un lucru bun. Înseamnă că mănâncă. Traversează camera până la terariul lui Stan și îmi zâmbește, un zâmbet timid și nervos.

— Mă bucur să văd că Stan mai trăiește.

— Nu s-au schimbat multe de când ne-am văzut, îi spun, punându-mi picioarele pe măsuța de cafea. Aceeași șopârlă plictisită, același tată bețiv, aceeași casă care se dărâmă. Doar că acum mai sunt și cercetat pentru crimă. Poate că ai auzit despre asta.

— Nathaniel.

Maică-mea se așază pe fotoliu și își aduce mâinile în față, într-o poziție în care parcă se roagă. Unghiile îi sunt roase, așa cum le-a avut mereu.

— Eu… nici nu știu de unde să încep. Am fost complet trează în ultimele trei luni și am vrut să iau legătura cu tine în fiecare secundă. Dar mi-a fost teamă că încă nu eram destul de puternică și te-aș fi dezamăgit încă o dată. Apoi am văzut știrile. Am tot trecut pe aici în ultimele zile, dar nu ești niciodată acasă.

Fac un gest spre pereții crăpați și spre tavanul cojit.

— Tu ai fi?

Se încruntă.

— Îmi pare rău, Nathaniel. Am sperat… am sperat ca tatăl tău să fie un bun părinte.

Ai *sperat.* Ce plan solid!

— Măcar el e pe aici.

E o lovitură sub centură, dar mă simt îndreptățit să am reacția asta.

Dă din cap repede, în timp ce-și trosnește încheieturile degetelor. La naiba, am uitat că are ticul ăsta. E enervant ca dracu’.

— Știu. Nu am niciun drept să critic pe nimeni. Nu mă aștept să mă ierți. Sau să mă crezi pe cuvânt că îți pot oferi ceva. Dar, în sfârșit, urmez un tratament care funcționează și care nu-mi provoacă anxietate. E singurul motiv pentru care am putut duce la capăt dezintoxicarea. Am o echipă întreagă de medici în Oregon care mă ajută să stau departe de droguri.

— Trebuie să fie liniștitor. Să ai o echipă.

— E mai mult decât merit, știu asta.

Ochii ei plecați și tonul spășit mă scot din sărite. Dar sunt convins că orice ar face m-ar enerva în momentul ăsta.

Mă ridic în picioare.

— A fost minunat, dar trebuie să ajung undeva. Știi pe unde să ieși, ok? Doar dacă vrei să mai stai pe aici cu tata. Uneori se trezește pe la zece.

A, la dracu'. Acuma plânge.

— Îmi pare așa de rău, Nathaniel. Meriți cu totul altfel de părinți decât noi doi. Doamne, numai uită-te la tine – nu pot să cred cât de chipeș ai devenit. Și ești mai inteligent decât ambii tăi părinți la un loc. Mereu ai fost. Ar trebui să locuiești acuma într-una din casele alea mari din Bayview Hills, nu să întreții maghernița asta de unul singur.

— În fine, mamă. E totul în regulă. Mă bucur că te-am văzut. Trimite-mi o vedere din Oregon cândva.

— Nathaniel, te rog.

Se ridică și îmi atinge brațul. Mâinile ei par cu douăzeci de ani mai în vârstă decât restul corpului ei – moi și ridate, acoperite de pete maro și cicatrici.

— Vreau să fac ceva să te ajut, spune ea. Orice. Stau la motelul cu numărul șase din Bay Road. Pot să te scot la cină mâine seară? După ce ai avut timp să te gândești la toate astea?

Să mă gândesc la toate astea. Căcat. Îmi livrează acum un discurs de la terapia pentru dezintoxicare?

— Nu știu. Lasă-mi un număr de telefon. O să te sun. Poate.

— Bine.

Dă iarăși din cap ca un pui de cățel și o să-mi pierd în curând cumpătul dacă nu mă îndepărtez de ea.

— Nathaniel, fata pe care am văzut-o mai devreme era Bronwyn Rojas?

— Mda, îi spun, iar ea zâmbește. De ce?

— Nimic, doar că… Dacă ea e iubita ta, înseamnă că nu te-am împins chiar pe drumul greșit.

— Nu e iubita mea. Suntem amândoi suspecți de crimă, îți amintești?

Ies și trântesc ușa în urma mea. Ceea ce e o prostie, fiindcă îi sar iarăși balamalele, și eu sunt cel care va trebui s-o repare.

Odată ieșit afară, nu știu unde să merg. Mă urc pe motocicletă și mă îndrept spre centru, apoi mă răzgândesc și o iau pe autostrada I-15, spre nord. Conduc și atât. Mă opresc după o oră să fac plinul. Îmi scot telefonul de rezervă, în timp ce aștept să se umple rezervorul, și mă uit dacă am mesaje noi. Nimic. Ar trebui s-o sun pe Bronwyn, să văd ce s-a întâmplat la secția de poliție. Deși sunt convins că e bine. Are avocata aia fițoasă care costă o grămadă de bani, și îi are și pe părinții ei, care sunt ca niște câini de luptă, mereu între ea și cei care vor să-i facă rău. Și, oricum, ce aș putea eu să-i spun?

Pun telefonul la loc.

Conduc timp de aproape trei ore, până ajung la niște drumuri pustii, cu arbuști rari de o parte și de alta. Deși e seară, e foarte cald aici, lângă Deșertul Mojave, și mă opresc să-mi scot jacheta. Singura vacanță în care am fost cu ai mei a fost una cu cortul, prin locurile ăstea, pe când aveam nouă ani. Îmi petrecusem tot timpul așteptând să se întâmple ceva rău – ca mașina noastră antică să rămână în pană, ca mama să plângă din senin sau să înceapă să urle, ca tata să rămână complet amuțit, așa cum o făcea de fiecare dată când lucrurile îl depășeau.

Cu toate astea, a fost o vacanță aproape normală. Relația lor era la fel de tensionată ca întotdeauna, dar se certau ceva mai puțin. Mama era în toane bune, poate și fiindcă îi plăceau la nebunie arborii ăia scurți și răsuciți care creșteau pe aici.

În primii șapte ani, copacul lui Joshua e doar o tulpină goală. Nu are ramuri, îmi spusese, în timp ce urcam pe dealuri. *Durează ani buni până să înflorească pentru prima dată. Și fiecare ramură se oprește din crescut după ce pe ea apar flori, așa că există o încrengătură complicată de zone moarte și altele în creștere.* M-am gândit de multe ori la asta, din când în când, când m-am întrebat care părți din ea ar mai putea fi în viață.

•

E trecut de miezul nopții când mă întorc în Bayview. M-am gândit să intru din nou pe autostradă și să conduc toată noaptea, să ajung cât de departe pot înainte să leșin de epuizare. Să-i las pe ai mei să aibă singuri parte de reuniunea aia fututǎ. Să las poliția să vină și să mă găsească, dacă mai are de vorbit cu mine. Dar asta e ce ar face maică-mea. Așa că, până la urmă, mă întorc, îmi verific telefoanele și dau curs singurului mesaj primit – o petrecere acasă la Chad Posner.

Când ajung acolo, Posner nu e de găsit pe nicăieri. Sfârșesc în bucătăria lui, să trag de o bere și să ascult două tipe vorbind despre un știu ce emisiune TV de care aud pentru prima oară. E plictisitor și nu îmi ia gândul de la reîntoarcerea maică-mii sau de la faptul că Bronwyn a fost din nou chemată la poliție.

Una dintre tipe începe să chicotească.

— Te știu pe tine, zice și arată spre mine. Ai apărut la emisiunea lui Mikhail Powers, nu? Ești unul dintre băieții care probabil l-au ucis pe tipul ăla?

E pe jumătate beată și se leagănă când se apropie de mine. Arată ca multe alte fete pe care le întâlnești mereu la petrecerile lui Posner – drăguță, dar greu de ținut minte.

— OMG, Mallory! zice prietena ei. E nepoliticos.

— Nu sunt tipul ăla. Doar semăn cu el, îi răspund.

— Mincinosule!

Mallory încearcă să mă atingă, dar mă trag în spate.

— Uite, eu nu cred că ai făcut-o. Nici Brianna nu crede. Nu, Bri?

Prietena ei încuviințează din cap.

— Noi credem că a fost fata cu ochelari. Pare genul de cățea îngâmfată.

Pumnul mi se strânge în jurul sticlei de bere.

— Ți-am zis, nu-s eu ăla, așa că poți s-o lași baltă.

— Scuuuze, face Mallory. Nu fi așa țâfnos. Pariez că te-aș putea face să te simți mișto.

Bagă mâna în buzunar și scoate un pliculeț cu praf alb.

— Vrei să mergi sus cu noi și să ne facem varză?

Ezit. Aș face aproape orice să-mi pierd pentru o vreme grijile și mințile. E stilul familiei Macauley. Și, oricum, e ce așteaptă oricine de la mine în momentul ăsta.

Aproape oricine.

— Nu pot, îi zic, scoțându-mi telefonul și încercând să-mi croiesc drum prin mulțime.

Începe să vibreze înainte să apuc să ies. Când mă uit la ecran și văd că e numărul lui Bronwyn – deși e previzibil, din moment ce doar ea mă sună pe ăsta – simt un sentiment puternic de ușurare. Ca și cum aș fi murit până acum de frig, iar cineva tocmai mi-a adus o pătură călduroasă.

— Bună, zice Bronwyn, și vocea ei e calmă, îndepărtată. Putem să vorbim?

Bronwyn

Marți, 16 octombrie, 12.30 am

Sunt agitată fiindcă urmează să-l strecor pe Nate în casă.

Ai mei sunt deja supărați pe mine fiindcă nu le-am spus de articolul scris de Simon pe blog. Am ieșit totuși din secția de poliție fără mari probleme. Robin s-a ținut tare pe poziție și le-a tot spus că „ne pierdeți vremea cu speculațiile astea fără sens, nu aveți deloc dovezi, și chiar dacă ați avea nu v-ar folosi”.

Bănuiesc că a avut dreptate, fiindcă sunt încă aici. Deși sunt pedepsită, până ce, cum a zis maică-mea, voi alege să nu-mi mai pun în pericol viitorul ținând tot felul de secrete.

— Nu puteai să intri și pe blogul vechi al lui Simon și să ștergi postarea, dacă tot te jucai pe acolo?, îi reproșez eu lui Maeve, înainte să mergem să ne culcăm.

Pare puternic îndurerată.

— Îl închisese de atât de mult timp! Nici nu mai aveam idee că mai există undeva articolele. Și n-am știut niciodată că ai scris comentariul ăla. Nu fusese postat.

Dă din cap într-un fel anume, de parcă ar fi mândră de mine.

— Mereu te-a deranjat pe tine mai mult decât pe mine, Bronwyn.

Poate că are dreptate. Mi-a trecut prin cap, în timp ce stăteam în camera mea pe întuneric și aveam o dilemă dacă să-l sun pe Nate, că am crezut-o ani în șir pe Maeve mai vulnerabilă decât este de fapt.

Acum sunt la parter, în sufragerie, și când primesc un mesaj de la Nate că a ajuns deschid ușa pivniței și-mi scot capul afară.

— Hei, aici, îl strig blând, iar o siluetă fantomatică iese din întuneric.

Cobor înapoi în pivniță, dar las ușa deschisă, pentru ca Nate să mă urmeze și să coboare. Intră după mine și observ că poartă o jachetă de piele peste un tricou sfâșiat și mototolit, iar părul îi cade pe frunte, puțin umed de transpirație fiindcă a stat sub cască. Nu-i spun nimic până ce nu-l conduc în camera de la subsol și închid ușa în urma noastră. Părinții mei sunt deasupra noastră, dorm adânc, dar e oricum mai bine să discutăm în camera asta izolată fonic.

— Așa deci.

Mă așez pe un colț de canapea, cu genunchii strânși la piept și cu brațele încrucișate, de parcă aș ridica o barieră între noi. Nate își scoate jacheta și o aruncă pe jos, așezându-se în colțul opus al canapelei. Când îmi întâlnește privirea, ochii lui sunt întunecați de atâta tristețe, încât aproape uit că ar trebui să fiu supărată pe el.

— Cum a fost la secția de poliție?, mă întreabă.

— A fost în regulă. Dar nu despre asta vreau să vorbim.

Își lasă ochii în jos:

— Știu.

Tăcerea se întinde în spațiul dintre noi și aș vrea s-o umplu cu o mulțime de întrebări, dar nu o fac.

— Probabil crezi că sunt un nenorocit, spune el într-un final, privind mai departe în jos. Și un mincinos.

— De ce nu mi-ai spus?!

Nate lasă aerul să-i iasă din plămâni și își clatină capul.

— Am vrut. M-am gândit la asta. N-am știut cum să încep. Chestia e că… a fost minciuna asta pe care am spus-o, fiindcă era mai simplă decât adevărul. Și pentru că am crezut-o și eu pe jumătate. Nu mi-a trecut prin cap că se va întoarce. Apoi, după ce spui o chestie de genul ăsta, cum îl retragi? Arăți ca un psihopat, pe urmă.

Își ridică ochii spre mine și mă privește intens.

— Nu sunt un psihopat, totuși. Nu te-am mai mințit în legătură cu nimic altceva. Nu mai fac trafic de droguri, și nu i-am făcut nimic lui Simon. Nu te învinovățesc dacă nu mă crezi, dar jur pe Dumnezeu că ăsta e adevărul.

O altă perioadă lungă de tăcere coboară, cât eu încerc să-mi adun gândurile. Ar trebui să fiu mai furioasă, probabil. Ar trebui să-i cer dovezi ca să pot avea din nou încredere în el, deși n-am idee cum ar trebui ele să arate. Ar trebui să-i pun o sumedenie de întrebări care să demaște și alte minciuni pe care poate mi le-a servit.

Dar chestia e că eu chiar îl cred. Nu pot pretinde că-l cunosc pe Nate până în adâncul ființei după numai câteva săptămâni, dar știu cum e să-ți spui de atâtea ori o minciună încât să devină pentru tine un adevăr. Am făcut și eu asta, și nu am avut nevoie să mă zbat singură să-mi fac drum prin viață absolut pe cont propriu, ca el.

Și nu m-am gândit niciodată că el l-ar fi putut ucide pe Simon. Nu e genul ăla de om.

— Povestește-mi despre mama ta. Dar pe bune, ok?, îl rog.

Și el o face. Vorbim mai bine de o oră, dar după primele cincisprezece minute deja povestea e veche pentru mine, fiindcă mai cunosc unele detalii. Simt că am amorțit stând acolo pe canapea, așa că îmi ridic brațele deasupra capului ca să mi le dezmorțesc.

— Ești obosită?, mă întreabă Nate și se mută mai aproape de mine.

Mă întreb dacă și-a dat seama că în ultimele zece minute m-am uitat numai la buzele lui.

— Nu chiar, zic.

Se întinde și îmi pune picioarele în poala lui, trecându-și degetele peste unul dintre genunchii mei. Picioarele încep să-mi tremure și le strâng unul în altul, încercând să le fac să se oprească. Mă privește atent.

— Mama a crezut că ești iubita mea.

Poate dacă mi-aș face de lucru cu mâinile, aș reuși să nu mă mai fâțâi atât. Mă întind și îmi strecor degetele în părul lui de pe ceafă. Îi simt pielea moale și caldă.

— Păi, bine… ar fi ceva atât de greu de crezut?

Of, Doamne. Chiar am spus-o.

Mâna lui Nate se plimbă de-a lungul piciorului meu, cu un aer aproape absent, de parcă el nu ar ști că tot corpul mi se transformă în momentul ăla într-un fel de jeleu.

— Vrei să ai un iubit care e traficant de droguri și care a mințit că maică-sa e moartă?

— Fost traficant de droguri, îl corectez eu. Și nu sunt eu cea mai potrivită să judec pe cineva.

Mă privește cu o jumătate de zâmbet, dar ochii îi rămân triști.

— Nu știu cum să fiu cu cineva ca tine, Bronwyn. Nu spun că nu aș vrea. Spun doar că sunt convins că aș da-o în bară. Până acum am fost doar… superficial când a venit vorba de astfel de lucruri. De relații.

Nu știu ce să spun, îmi retrag mâinile și le împreunez în poală, simțind cum pulsul îmi bate nebunește sub încheieturi.

— Și ești superficial acum cu altcineva? În momentul ăsta?

— Nu, spune Nate. Am fost. Când eu și cu tine am început să vorbim. Dar de atunci nu.

— Bine, îi spun.

Tac apoi câteva secunde, cântărind în minte dacă sunt pe cale să fac o greșeală uriașă. Poate că fac, dar plonjez cu capul înainte oricum.

— Eu aș vrea să încerc. Dacă vrei și tu. Nu pentru că am fost aruncați împreună în situația asta imposibilă și nici pentru că sunt de părere că ești sexy, deși cred asta. Dar mai mult pentru că ești inteligent, pentru că ești amuzant și pentru că faci ceea ce e corect de mai multe ori decât crezi până și tu. Îmi plac până și gusturile tale groaznice în materie de filme și felul în care spui direct orice, fără să înfrumusețezi. Și că ai o șopârlă adevărată. Aș fi mândră să fiu prietena ta, chiar și în mod neoficial cât timp suntem, știi tu, cercetați ca suspecți de crimă. În afară de asta, nu pot sta mai mult de câteva minute fără să-mi doresc să te sărut, așa că… astea sunt motivele mele.

Nate nu răspunde din prima, și mă gândesc că m-am făcut de râs. Poate că i-am dat prea multe detalii. Dar încă își plimbă mâna pe piciorul meu, și în final spune:

— Tu ești norocoasă. Eu îmi doresc să te sărut tot timpul.

Îmi scoate ochelarii și îi pune pe masa de lângă canapea. Îmi atinge fața cu mâna ușoară ca o pană, și mă trage mai aproape de buzele lui. Îmi țin răsuflarea când buzele noastre se ating, și presiunea ușoară îmi trimite un fior prin tot corpul. E dulce și tandră, diferită de sărutul disperat de la Vârful Marshall. Dar, oricum, amețesc și de data asta. Tremur și îmi apăs o mână pe pieptul lui, încercând să-mi recapăt controlul, dar acolo dau de mușchii lui bine conturați prin tricoul subțire. Nu mă ajută prea mult.

Buzele mi se despart într-un suspin care apoi se transformă în geamăt când Nate își împinge limba printre ele să o întâlnească pe a mea. Săruturile noastre

sunt din ce în ce mai adânci și mai intense, iar trupurile noastre atât de înlănțuite, încât nu pot spune unde se termină al meu și începe al lui. Mă simt ca și cum mă prăbușesc, plutesc și zbor. Toate deodată. Ne sărutăm până când buzele încep să mă doară, iar pielea îmi este electrizată de parcă aș fi băgat degetele în priză.

Mâinile lui Nate sunt surprinzător de îndemânatice, îmi ating părul și fața tot timpul, iar în cele din urmă își strecoară o mână sub tricoul meu și îmi atinge spatele și, la naiba, cred că am scos un scheunat. Degetele lui coboară sub elasticul pantalonilor mei scurți și un fior îmi trece pe șira spinării, dar el se oprește acolo. Partea mai nesigură a mea se întreabă dacă oare și el se simte atras de mine la fel pe cât mă simt eu față de el, și dacă nu cumva îi mai plac și multe alte fete. Atâta că… Stau de jumătate de oră lipită de el și știu că nu e cazul să nu fie atras de mine.

Se retrage și mă privește printre genele lui dese și negre. OMG, ochii ăia. Sunt ridicol de sexy.

— Mi-l tot imaginez pe tatăl tău intrând în cameră. Mă cam sperie, murmură el.

Suspin fiindcă, să spun adevărul, imaginea asta a fost tot timpul și într-un colț al minții mele. Chiar dacă procentul de probabilitate e undeva pe la cinci la sută, tot e prea mult.

Nate își trece un deget peste buzele mele.

— Sunt atât de înroșite. Ar trebui să ne oprim, înainte de a produce daune permanente. În plus, trebuie să… mă calmez un pic.

Mă pupă pe obraz și se întinde să-și ia jacheta de jos. Inima îmi e pe cale să se frângă:

— Deja pleci?

— Nu.

Își scoate telefonul din buzunarul jachetei de piele și îmi întinde ochelarii de pe măsuță.

— Putem în sfârșit să terminăm de văzut *Ringu.*

— La naiba. Credeam că ai uitat.

E o falsă dezamăgire, însă.

— Hai, e un moment perfect.

Nate se întinde pe canapea, iar eu mă cuibăresc lângă el și îmi pun capul pe umărul lui.

— O să ne uităm la film pe telefonul meu, nu pe televizorul ăla imens de pe peretele tău. Nu poți să te sperii de nimic pe un ecran așa mic.

Să fiu sinceră, nu îmi pasă ce facem. Vreau doar să stau în brațele lui cât mai mult timp posibil, să mă lupt cu somnul și să uit de restul lumii.

Capitolul douăzeci

Cooper
Marți, 16 octombrie, 5.45 pm

— Dă-mi laptele, dacă ești amabil, Cooperstown?

Bătrânu' face un gest cu bărbia spre mine în timp ce luăm cina, iar ochii îi sunt lipiți de televizorul din sufragerie, dar cu sonorul încet, unde în josul ecranului sunt afișate scorurile meciurilor de fotbal.

— Și ce-ai făcut cu seara ta liberă?, mă întreabă.

Crede că e teribil de amuzant că Luis s-a deghizat în mine după ce am plecat ieri de la sală. Îi întind cutia cu lapte și mă imaginez răspunzându-i sincer la întrebare. *Am petrecut vremea cu Kris, tipul de care sunt îndrăgostit. Dap, tată, am zis tipul. Nu, chiar nu glumesc. Este boboc la Facultatea de Medicină și în timpul liber e model. O partidă pe cinste. Ți-ar plăcea de el.*

Apoi, capul Bătrânului explodează. Așa se sfârșește mereu în imaginația mea.

— Am condus fără o țintă anume, îi răspund în schimb.

Nu îmi e rușine că sunt cu Kris. Chiar deloc. Dar e complicat.

Chestia e că nu mi-am dat seama că aș putea să am sentimentele astea față de un bărbat până când l-am întâlnit. Adică, da, am avut bănuielile mele. De pe la unsprezece ani. Dar am îngropat gândurile alea cât de adânc am putut, pentru că sunt doar un sportiv de prin sud care vrea o carieră în Liga Majoră și nu așa ar trebui să mă comport și să simt.

Și am încercat să nu cred despre mine că aș fi altfel decât ceilalți. Am avut mereu o iubită. Nu mi-era greu să aștept până după căsătorie, așa cum fusesem învățat de mic. Abia de curând am aflat însă că era mai mult o scuză, decât un sentiment înalt de moralitate.

Am mințit-o pe Keely luni întregi, dar i-am spus adevărul despre Kris. L-am întâlnit datorită baseball-ului, deși el nu joacă. E prieten cu alt tip cu care am jucat în meciul demonstrativ, care ne-a invitat pe amândoi la petrecerea de ziua lui. Și chiar *e* german.

Am lăsat deoparte numai partea în care ar fi trebuit să-i spun că sunt îndrăgostit de el.

Nu pot recunoaște asta față de nimeni, deocamdată. Că nu e doar o fază, sau experimentare, sau distracție ca să uit de presiunea celorlalți. Buni a avut dreptate. Am fluturi în stomac de fiecare dată când Kris mă sună sau îmi dă un mesaj. Absolut de fiecare dată. Și când sunt cu el mă simt ca o persoană adevărată, nu ca un robot, așa cum mă descrisese Keely – programat să se comporte așa cum se așteaptă oamenii de la el.

Dar Cooper-și-Kris există ca un cuplu numai în apartamentul lui, rupt de restul lumii. Să ieșim de acolo mă sperie îngrozitor. Ca o primă chestie, e suficient de dificil să faci performanță în baseball și ca heterosexual. Numărul jucătorilor declarați gay care joacă în Liga Majoră se reduce la exact unul. Și e peste măsură de controversat.

A doua chestie – Bătrânu' meu. Creierul îmi îngheață de fiecare dată când încerc să-i intuiesc reacția. E genul de homofob demodat care îi numești pe homosexuali „Poponari" și care crede că ne petrecem tot timpul dându-ne la bărbați cărora le plac femeile. Odată, pe când ne uitam la un documentar despre jucătorul gay de baseball, a pufnit pe nas plin de dezgust și a spus că bărbații normali nu ar trebui să aibă de-a face cu el în vestiarele lor.

Dacă i-aș spune despre mine și Kris, șaptesprezece ani în care am fost fiul perfect vor fi șterși cu buretele într-o secundă. Nu m-ar mai privi niciodată la fel. Așa cum se uită la mine acum, deși sunt suspect de crimă și acuzat că iau steroizi. Cu *astea* se poate descurca.

— Ai testul ăla mâine, îmi amintește.

La naiba, acum trebuie să fac testul de depistare a steroizilor în fiecare săptămână. În tot timpul ăsta continui să mă antrenez la aruncări, și ritmul meu nu a scăzut deloc. Pentru că nu am mințit. Nu am trișat. Chiar mi-am îmbunătățit jocul prin antrenament.

A fost ideea Bătrânului. Îmi sugerase să nu arăt tot ce pot din clasa a noua, pentru ca să crească entuziasmul în jurul meu când va veni vremea partidelor demonstrative. Și chiar a fost. Oameni ca Josh Langley m-au remarcat. Dar acum, evident, arată dubios. Mersi, tata.

Măcar se simte și el puțin vinovat pentru asta.

Am fost convins, atunci când poliția era pregătită să-mi arate un articol nepublicat de pe *Despre Asta,* că voi citi ceva despre mine și Kris. Nu-l știam prea bine pe Simon, de abia schimbasem câteva cuvinte cu el de-a lungul timpului. Dar, de fiecare dată când ajungeam în apropierea lui, mă temeam că ar putea să-mi afle secretul. Primăvara trecută, la Balul Bobocilor, era beat muci și, când am dat peste el în baie, m-a apucat de mijloc și m-a tras înspre el. Pur și simplu am avut un atac de panică. Am fost convins că Simon – care n-a avut

niciodată o iubită, din ce știu eu – și-a dat seama că sunt pe invers și încerca să se dea la mine.

M-am panicat atât de rău, încât am pus-o pe Vanessa să-i anuleze invitația la petrecerea ei de după bal. Și Vanessa, care niciodată nu ratează șansa de a exclude pe cineva, a fost bucuroasă să o facă. Nu am renunțat la excluderea lui Simon nici după ce l-am văzut dându-se la Keely, cu genul ăla de intensitate pe care nu o poți mima.

Nu mi-am dat voie să mă gândesc la asta de când a murit Simon: cum ultima dată când am vorbit cu el m-am purtat ca un nenorocit fiindcă nu puteam accepta ceea ce sunt.

Și partea cea mai rea e că, după toate astea, încă n-o pot face.

Nate

Marți, 16 octombrie, 6 pm

Când ajung la Glenn's Diner cu o jumătate de oră mai târziu față de ora la care trebuia să mă văd cu maică-mea, Kia ei este parcată chiar în față. Un punct în plus pentru noua versiune – îmbunătățită – a maică-mii, bănuiesc. Nu aș fi fost deloc surprins dacă nu ar fi apărut.

M-am gândit să fac și eu așa. S-o ignor complet. M-am gândit pe bune. Dar am observat că nu duce la nimic bun să mă prefac că maică-mea nu există.

Îmi parchez motocicleta la câteva locuri mai departe de mașina ei și simt primii stropi de ploaie cum îmi ating umerii chiar înainte să intru în restaurant. Chelnerița se uită la mine cu o expresie întrebătoare, dar politicoasă.

— Mă întâlnesc cu cineva. Macauley, îi spun.

Ea dă din cap și îmi arată un separeu dintr-un colț.

— Chiar acolo, te rog.

Îmi dau seama că maică-mea e deja de ceva vreme aici. Sucul îi e aproape terminat și a sfâșiat în bucățele mici hârtia în care a fost învelit paiul. Când mă așez pe bancheta din fața ei, ridic meniul ca să-i evit privirea.

— Ai comandat de mâncare?, o întreb.

— Ah, nu. Te așteptam pe tine.

Din vocea ei pot simți rugămintea de a-mi ridica privirea și a mă uita la ea. Mi-aș dori să fiu în altă parte.

— Vrei un hamburger, Nathaniel? Îți plăceau la nebunie hamburgerii de la Glenn.

Îmi plăceau și încă îmi plac, dar acum aș vrea să comand altceva.

— E Nate, ok? Nimeni nu-mi mai spune Nathaniel de mult timp.

— Nate, repetă ea, dar numele sună ciudat în gura ei.

Unul dintre cuvintele alea pe care le tot repeți până își pierd sensul. O altă chelneriță se apropie și comand o cola și un sandviș pe care nu-l vreau, de fapt. Telefonul meu secret bâzâie în buzunar și, când îl scot, am un mesaj de la Bronwyn. *Sper că merge ok.* Simt un val de căldură în tot corpul, dar pun telefonul la loc fără să răspund. Nu am cuvinte ca să-i descriu lui Bronwyn cum este să iei masa cu o fantomă.

— Nate.

Maică-mea își drege vocea înainte să-mi spună numele, dar tot sună greșit.

— Cum e... Cum merge școala? Încă îți mai place fizica?

Dumnezeule. *Încă îți mai place fizica?* Tot rămân corijent dintr-a noua la diferite materii, dar de unde să știe ea? Înștiințările profesorilor vin acasă, falsific semnătura lui taică-miu și se întorc înapoi la școală semnate. Nimeni nu le pune vreodată la îndoială autenticitatea.

— Ai bani să plătești nota?, o întreb brusc, transformându-mă într-un idiot agresiv. Pentru că eu n-am. Așa că, dacă aștepți s-o plătesc eu, ar trebui să-mi spui acum, înainte să vină mâncarea.

Fața parcă i se prăbușește, și simt un imbold de triumf.

— Nath... Nate. Nu, niciodată nu m-aș fi gândit... Ei, bine. De ce să mă crezi, la urma urmei?

Deschide portofelul și scoate câteva bancnote de douăzeci de dolari, pe care le lasă pe masă. Mă simt ca naiba, dar asta numai până îmi amintesc de facturile pe care le tot primim și pe care eu le îndes în coșul de gunoi în loc să le plătesc. Acum, când nu mai fac bani din droguri, pensia de handicapat a lui taică-miu de abia ne acoperă ipoteca, utilitățile și sticlele lui de alcool.

— De unde ai bani dacă ai fost la dezintoxicare timp de câteva luni?

Chelnerița se întoarce cu sticla de cola pentru mine, și maică-mea așteaptă până ce ea pleacă, ca să-mi răspundă.

— Unul din medicii de la Pine Valley – asta e clinica unde am fost internată – m-a pus în legătură cu o companie medicală pentru care fac transcrieri ale rețetelor. Pot lucra de oriunde și e ceva stabil, de lungă durată.

Îmi atinge mâna, dar eu mi-o retrag.

— Vă pot ajuta pe tine și pe tatăl tău, Nate. O voi face. Am vrut să te întreb dacă ai un avocat, știi, pentru investigație. Ne-am putea ocupa de asta.

Cumva, reușesc să nu pufnesc în râs. Indiferent cât câștigă, nu e de ajuns să plătim un avocat.

— Sunt ok.

Își dă mai departe silința să se conecteze cu mine, întreabă de școală, despre Simon, despre eliberarea condiționată și despre taică-miu. Aproape că mă

atinge, pentru că e atât de diferită față de cum mi-o aminteam. Mult mai calmă. Dar apoi întreabă:

— Cum face Bronwyn față la toate astea?

A, pană aici. De fiecare dată când mă gândesc la Bronwyn, corpul meu reacționează de parcă am fi înapoi pe canapea, la ea acasă – inima îmi bate cu putere, sângele îmi pulsează, pielea mi se electrizează. Nu vreau să transform singurul lucru bun din viața mea acum într-o conversație stupidă și ciudată cu maică-mea. Ceea ce înseamnă că nu prea mai avem subiecte de discuție. Slavă Domnului că vine mâncarea și putem să încetăm să ne mai prefacem că ultimii trei ani nu s-au întâmplat. Chiar dacă sandvișul meu n-are niciun gust, de parcă aș mânca praf, tot e mai bine decât discuția aia scremută.

Dar maică-mea nu se prinde. Vorbește nonstop despre Oregon, despre doctorii ei, despre emisiunea aia de căcat a lui Mikhail Powers, până ce simt că sunt pe cale să mă sufoc. Trag de gulerul tricoului meu de parcă gestul ăsta m-ar putea ajuta să respir mai bine, dar nu se întâmplă așa. Nu mai pot sta aici să-i ascult promisiunile și să sper că totul va fi bine. Că va rămâne trează, angajată, sănătoasă mintal. Că va rămâne.

— Trebuie să plec, spun din senin, și îmi las jumătate de sandviș neatinsă pe farfurie.

Mă ridic, mă lovesc tare cu genunchiul de colțul mesei și ies din restaurant fără să mă uit la ea. Știu că nu o să vină după mine. Nu e genul ei.

Afară, sunt puțin confuz, pentru că nu-mi mai văd motocicleta. Când o reperez, e flancată de două Range Rover-uri care nu erau acolo când am venit. Îmi croiesc drum spre ea, când un tip bine îmbrăcat îmi taie calea și îmi zâmbește. Îl recunosc imediat, dar mă prefac că habar nu am cine e.

— Nate Macauley? Sunt Mikhail Powers. Ești un tip greu de găsit, știi asta? Sunt încântat să te întâlnesc, în sfârșit. Lucrăm la o continuare a emisiunii despre cazul lui Simon Kelleher și ne-ar plăcea grozav să auzim perspectiva ta. Ce-ar fi să-ți fac cinste cu o cafea și să discutăm câteva minute?

Mă urc pe motorul meu și îmi leg casca, ignorându-l complet, ca și cum nu l-aș fi auzit. Mă pregătesc să ies din parcare cu spatele, dar întreaga echipă de producători îmi blochează calea.

— Ce-ar fi să le spui băieților tăi să se dea la o parte?

Zâmbetul lui e mai larg ca oricând.

— Nu sunt dușmanul tău, Nate. Opinia publicului larg contează într-un caz ca acesta. Ce-ai spune dacă i-am atrage de partea ta?

Maică-mea apare și ea în parcare și îi pică fața când vede cine stă de vorbă cu mine. Întorc motocicleta și pornesc încet, să le dau timp oamenilor să se dea la o parte. Acum am, în sfârșit, drumul liber.

Dacă maică-mea într-adevăr vrea să mă ajute, poate vorbi ea cu jurnalistul.

Capitolul douăzeci și unu

Bronwyn

Miercuri, 17 octombrie, 12.25 pm

Miercuri, la prânz, eu și Addy vorbim despre oje. E tobă de informații pe tema asta.

— Pe unghiile tale scurte ar merge la fix ceva pal, aproape nude, zice ea, examinându-mi mâinile cu un aer de profesionistă. Dar să fie strălucitor și îngrijit.

— Nu prea mă dau cu ojă, îi spun.

— Ei bine, poate e momentul să devii mai elegantă. Indiferent pentru ce motiv.

Ridică o sprânceană, iar mie mi se înfierbântă obrajii. Maeve râde.

— De ce să nu încerci?, mă sfătuiește și Maeve.

E o conversație prozaică și inocentă în comparație cu discuția de ieri de la prânz, când le-am povestit despre vizita la poliție, despre mama lui Nate, iar Addy mi-a zis că a fost și ea chemată la poliție, separat, ca să fie din nou luată la întrebări în legătură cu epinefrina dispărută din cabinet. Ieri eram suspecte de crimă, cu vieți personale complicate, astăzi suntem doar niște fete.

Asta până ce o voce ascuțită de la câteva mese distanță ajunge până la noi:

— E așa cum am spus, declară sigură pe ea Vanessa Merriman. Care bârfa e cu siguranță adevărată? Despre care dintre ei? Și ce persoană s-a dezintegrat total de la moartea lui Simon? Poftim criminalul!

— Ce tot aberează acolo?, mormăie Addy, ronțăind ca o veveriță un cruton exagerat de mare.

Janae, care nu prea vorbește atunci când stă cu noi, aruncă o privire spre Addy și spune:

— N-ați auzit? Echipa lui Mikhail Powers e acum afară. O grămadă de colegi dau interviuri.

Stomacul mi se transformă într-un pietroi greu, iar Addy își împinge tava într-o parte, de parcă i-ar face greață.

— Ah, minunat. E tot ce lipsea – Vanessa la TV, perorând despre cât de vinovată sunt eu.

— Nimeni nu crede că ai fost tu, spune Janae, spoi arată spre mine. Sau tu. Sau…

Îl urmărește pe Cooper, care se îndreaptă cu tava în mână spre masa Vanessei, apoi ne zărește și se întoarce din drum. Se așază lângă noi. Mai face asta uneori – stă cu Addy câteva minute în pauza de prânz, ca să dea un semnal că nu a abandonat-o, ca restul foștilor prieteni, dar nu rămâne la masa noastră, pentru ca Jake să nu se enerveze. Nu mă pot decide dacă e ceva drăguț sau laș.

— Ce faceți?, întreabă el, începând să cojească o portocală.

E îmbrăcat într-un trening gri deschis, care îi scoate în evidență ochii, și e ușor bronzat, de la antrenamentul de pe teren. Bronzul e mai vizibil pe pomeți, acolo unde șapca nu reușește să-l protejeze de soare. Într-un fel ciudat, face parte din strălucirea specifică a lui Cooper Clay.

Credeam într-o vreme că e cel mai frumos tip din liceu. Poate că așa și este, doar că în ultimul timp are ceva de păpușă Ken, o frumusețe prea convențională, parcă din plastic. Sau poate doar gusturile mele s-au schimbat.

— Ai dat deja interviul pentru Mikhail Powers?, îl întreb în glumă.

Înainte să apuce să-mi răspundă, o voce vorbește peste umărul meu:

— Ar trebui să le dați cu toții. Să mergeți tot înainte cu fruntea sus și să fiți gașca de criminali care toată lumea crede că sunteți. Să fiți regii și reginele Liceului Bayview.

Leah Jackson se așază la masa noastră, lângă Cooper. Nici n-o observă pe Janae, care se înroșește ca o cărămidă și devine rigidă în scaunul ei.

— Bună, Leah, spune Cooper, răbdător.

Ca și cum e deja obișnuit cu astea. Ceea ce probabil chiar a făcut, la slujba pentru Simon. Leah ne privește repede pe fiecare, apoi ochii ei se opresc asupra mea.

— O să recunoști vreodată că ai copiat la test?

Tonul ei este relaxat, iar expresia feței aproape prietenoasă, dar tot înghețt.

— Ce ipocrizie, Leah, spune Maeve cu o voce puternică, surprinzându-mă. Nu te poți plânge de Simon într-o propoziție și apoi în a doua să repeți bârfa aruncată de el.

Leah îi adresează lui Maeve un mic salut, cu mâna la tâmplă:

— Corect, Rojas cea mică.

Dar Maeve de abia s-a încălzit.

— Mi-e greață că vorbim numai despre prostiile astea superficiale. De ce nu spune nimeni ce loc oribil a făcut *Despre Asta* să fie liceul nostru?

Se uită direct la Leah și pare că o provoacă.

— De ce n-o faci *tu*? Ăia sunt chiar acolo, afară, știi. Mor să aibă o perspectivă nouă. Ai putea să le-o dai tu.

Leah se scutură, parcă în silă.

— N-am de gând să vorbesc cu presa despre asta.

— De ce nu?, întreabă Maeve.

N-am mai văzut-o până acum așa; e aproape fioroasă când o atacă pe Leah.

— Tu n-ai făcut nimic greșit. Simon a făcut. A continuat s-o facă vreme de ani buni, iar oamenii acum vorbesc despre el de parcă ar fi fost un sfânt. N-ai o problemă cu asta?

Leah o privește pe Maeve, și nu pot descrie exact expresia de pe fața ei. Un fel de… triumf?

— Sigur că am.

— Atunci fă ceva, zice Maeve.

Leah se ridică brusc, dându-și părul peste umeri. Mișcarea îi face mâneca să i se ridice și îi expune o cicatrice lungă pe încheietură.

— Poate o să fac.

Iese pe ușă, cu pași grăbiți.

Cooper clipește de parcă abia s-a trezit din somn.

— La naiba, Maeve. Amintește-mi să nu ajung vreodată în tabăra inamicilor tăi.

Maeve își încrețește nasul și rememorez fișierul cu numele lui Cooper pe care ea încă nu a reușit să-l decripteze.

— Leah nu e printre inamicii mei, mormăie ea, tastând repede ceva pe telefon.

Mi-e și frică să întreb.

— Ce faci acolo?

— Trimit link-urile forumurilor pe care stătea Simon echipei lui Mikhail Powers. Sunt jurnaliști, nu? Ar trebui să arunce o privire.

— Ce?! izbucnește Janae. Despre ce vorbești?

— Simon era peste tot în niște discuții de psihopați în care oamenii încurajau atentatele din școli și alte chestii de genu'. Le citesc de zile bune. Au fost deschise de alte persoane, dar el era mereu acolo, implicat, scriind tot felul de mizerii. Nici nu i-a păsat când băiatul ăla a omorât atâția oameni în Orange County.

Încă mai tastează, când mâna lui Janae zvâcnește și o prinde de încheietură pe Maeve, făcând-o aproape să scape telefonul pe jos.

— De unde știi asta?, șuieră ea, și Maeve iese într-un final din transă și își dă seama că poate a spus prea mult.

— Dă-i drumul, îi spun lui Janae.

Când Janae nu mă ascultă, mă întind și îi desprind degetele de pe încheietura surorii mele. Sunt reci ca gheața. Janae își dă scaunul în spate cu un scârțâit zgomotos pe podea, și când se ridică în picioare pot vedea că îi tremură tot corpul.

— Niciunul dintre voi nu știe nimic despre el, spune cu o voce sugrumată, și pleacă cu aceiași pași grăbiți cu care o ștersese și Leah.

Doar că ea, probabil, nu-i va da lui Mikhail Powers ceva de rumegat. Maeve și cu mine schimbăm priviri nedumerite, iar eu bat toba cu degetele pe masă. Nu-mi pot da seama ce e cu Janae. În cele mai multe zile, n-am idee de ce stă cu noi, când e clar că noi îi amintim constant de Simon.

Doar dacă nu cumva stă ca să asculte conversații cum e cea care tocmai a avut loc.

— Tre’ să plec, zice Cooper brusc, ca și cum i s-a terminat timpul pe care-l poate petrece la masa noastră, cât să nu-l supere pe Jake.

Își ridică tava, pe care mâncarea i-a rămas neatinsă, și se duce la masa lui obișnuită.

Așa că rămânem din nou doar noi, fetele, până la sfârșitul pauzei de prânz. Singurul alt tip care ar putea sta cu noi de obicei nu se obosește să treacă pe la sala de mese. Însă, după, trec pe lângă el, pe lângă Nate, pe culoarul școlii, și toate întrebările care îmi înfierbântă mintea despre Simon, Leah și Janae dispar când el îmi zâmbește.

Pentru că, Doamne Dumnezeule, băiatul ăsta zâmbește atât de frumos.

Addy

Vineri, 19 octombrie, 11.12 am

E destul de cald, și nu ar trebui să-mi dau sufletul alergând. E doar ora de sport, la urma urmei. Dar brațele și picioarele îmi sunt pline de energie neașteptată, iar plămânii se dilată și apoi se micșorează de parcă să merg cu bicicleta mi-a adus rezerve pe care acum trebuie să le consum. Transpirația îmi tot apare pe frunte și mi se scurge pe spate, pe sub tricou.

Simt un imbold de mândrie când îl depășesc pe Luis – atât de sigur pe el, încât nu-și dă deloc silința – și pe Olivia, care e în echipa de atletism. Jake e în fața mea și ideea de a-l ajunge din urmă e ridicolă, fiindcă e evident mai rapid decât mine, mai mare și mai puternic. Sub nicio formă nu am cum să câștig în

fața lui, doar că… sunt pe cale să o fac. E atât de aproape, la o distanță mică în fața mea, și, dacă schimb culoarul și mențin viteza, practic aș putea să…

Picioarele zboară de sub mine. Gustul metalic al sângelui îmi umple gura când îmi mușc din greșeală buza și palmele iau contact cu pământul. Pietricele mici îmi perforează pielea, lăsându-mi tăieturi peste tot. Genunchii mă dor îngrozitor și știu că m-am rănit nasol chiar înainte să văd pete roșii pe asfalt.

— O, nu! se aude vocea Vanessei, plină de o falsă îngrijorare. Sărăcuța! Au lăsat-o picioarele.

Nu a fost așa. În timp ce ochii mei erau fixați asupra lui Jake, piciorul cuiva mi-a agățat glezna și m-a pus la pământ. Am o idee destul de clară cine a fost, dar nu spun nimic, pentru că sunt prea ocupată să încerc să trag aer în piept.

— Addy, ești bine?

Vanessa își păstrează îngrijorarea ipocrită în voce până ce se așază cu un genunchi pe jos, lângă mine, iar atunci se apropie de urechea mea și îmi spune:

— Ai meritat-o, târfo.

Mi-ar plăcea să-i răspund, dar încă nu pot respira.

Când profa de sport ajunge lângă mine, Vanessa dă înapoi și, când mi-am reglat respirația ca să pot vorbi, deja a dispărut. Profa se uită la genunchii mei, îmi întoarce palmele în sus, se agită când îmi vede rănile.

— Trebuie să mergi la cabinet. Să-ți curețe rănile și să îți dea un antibiotic.

Se uită la mulțimea adunată înjur și strigă:

— Domnișoară Vargas! Ajut-o, te rog.

Bănuiesc că ar trebui să mă simt recunoscătoare că nu i-a strigat pe Vanessa sau pe Jake. Dar n-am mai văzut-o pe Janae de când sora lui Bronwyn a spus cuvintele alea dure la adresa lui Simon, cu câteva zile în urmă. În timp ce șchiopătez spre școală, Janae nu-mi aruncă nicio privire. Abia când suntem la intrare și îmi ține ușa, mă întreabă:

— Ce s-a întâmplat?

Acum mi-am tras destul sufletul cât să pot și râde.

— Versiunea Vanessei de a mă înjosi pentru că aș fi o ușuratică.

O iau la stânga, în loc de dreapta, și mă îndrept spre dulapul meu.

— Ar trebui să mergi la cabinet, spune Janae, dar dau din mână, un gest care vrea să-i transmită să nu-și facă griji.

N-am mai fost în cabinetul ăla buclucaș de săptămâni întregi, și oricum rănile mele sunt dureroase, dar superficiale. Un duș e tot ce am nevoie acum. Șchiopătez până la vestiare, unde mă dezbrac și intru sub duș. Las apa caldă să mă învăluie și mă uit cum sângele mi se scurge de pe trup. Rămân în cabina de

duș până ce apa devine limpede. Când ies, înfășurată într-un prosop, Janae e tot acolo și îmi întinde o cutie cu bandaje.

— Ți-am luat astea. Genunchii tăi au nevoie de ele.

— Mersi.

Mă așez pe o bancă și mă apuc să-mi bandajez genunchi, din care iese din nou sânge. Palmele mă înțeapă și sunt o carne vie, dar n-are rost să-mi lipesc și acolo bandaje. Sunt tăiată în prea multe locuri.

Janae stă cât mai departe de mine pe bancă. Îmi pun trei bandaje pe un genunchi și două pe celălalt.

— Vanessa e o dobitoacă, spune ea încet.

— Mda, sunt eu de acord, ridicându-mă de pe bancă.

Picioarele par să-mi fie în regulă, așa că mă duc la dulap și îmi iau hainele.

— Dar primesc ceea ce merit, nu? Asta e ceea ce gândește toată lumea. Cred că este și ce și-ar fi dorit Simon. Toate secretele expuse, pentru ca oamenii să te judece.

— Ei bine, Simon…

Vocea lui Janae e din nou gâtuită.

— Simon nu e… Simon nu era așa cum spun ele. Adică, da, a exagerat cu *Despre Asta* și a scris niște chestii oribile. Dar ultimii ani au fost dificili pentru el. A încercat mereu să se integreze și niciodată nu a reușit. Nu cred că…

Se împiedică în propriile cuvinte.

— Când Simon era el însuși, nu ar fi vrut asta pentru tine.

Pare cu adevărat tristă. Dar nu-mi pot da voie să-mi pese de Simon acum. Termin de îmbrăcat și mă uit la ceas. Mai sunt douăzeci de minute rămase din ora de sport, și nu vreau să fiu aici când Vanessa și haita ei vin să se schimbe.

— Mulțumesc pentru bandaje. Spune-le că sunt tot la cabinet, bine? Mă duc la bibliotecă până la pauză.

— Bine, spune ea.

S-a cățărat pe bancă și pare epuizată, golită. Când aproape am ajuns la ușă, mă strigă:

— Vrei să facem ceva în după-amiaza asta?

Mă întorc, surprinsă. Nu m-am gândit că am ajuns până acolo în… relația noastră de persoane care se cunosc. *Prietenie* încă sună mult prea puternic.

— Ăăă, da. Sigur.

— Maică-mea ține clubul ei de lectură, așa că poate aș putea trece pe la tine?

— Bine, spun eu, imaginându-mi reacția maică-mii la vederea lui Janae, după ce s-a obișnuit cu o casă plină de păpuși drăgălașe ca Olivia și Keely.

Gândul ăsta mă animă, așa că plănuim ca Janae să treacă după ore. Îi trimit o invitație și lui Bronwyn, dar pe urmă îmi amintesc că e pedepsită. În plus, are și lecțiile de pian. Ieșirile spontane nu sunt genul ei.

•

De abia apuc să-mi fixez bicicleta când ajung acasă, că o și văd pe Janae apropiindu-se, târându-și geanta ei uriașă de parcă ar fi venit să învățăm împreună. Facem conversație obositoare și politicoasă cu maică-mea, ai cărei ochi se plimbă de la piercingurile lui Janae la bocancii ei scofâlciți, de armată, până ce hotărăsc să o duc sus să ne uităm la TV.

— Știi serialul nou de pe Netflix? Ăla cu supereroi?, întreb, îndreptând telecomanda spre televizor și trântindu-mă pe pat, pentru ca Janae să se așeze pe fotoliu.

Se așază cu grijă, parcă fiindu-i teamă că tapiseria roz o va înghiți cu totul.

— Da, e ok, zice ea, lăsându-și geanta pe jos și uitându-se la fotografiile de pe pereți. Chiar îți plac florile, ăăă?

— Nu chiar. Soră-mea are un aparat nou și m-am jucat eu puțin cu el de curând, plus că… am dat jos multe fotografii mai vechi și a rămas loc gol.

Toate fotografiile din ultimii trei ani, cu mine și Jake, sunt acum îngrămădite într-o cutie care a fost de pantofi. Tot acolo le-am pus și pe cele cu fostele mele prietene. Am ezitat când a venit vorba de una – eu, Keely, Olivia și Vanessa pe plajă, vara trecută. Purtăm pălării uriașe de soare și zâmbim fericite, iar cerul e extrem de albastru în spatele nostru. Fusese una din zilele alea perfecte, numai între fete, dar după ziua de azi sunt fericită că am surghiunit rânjetul Vanessei în fundul dulapului meu.

Janae se joacă cu fermoarul genții.

— Probabil că ți-e dor de cum erau lucrurile înainte, spune încet.

Îmi țin ochii lipiți de ecran și mă gândesc la întrebarea ei.

— Da și nu. Mi-e dor de cât de simplă era școala. Dar bănuiesc că nimănui din gașca mea nu-i păsa cu adevărat de mine, nu? Altfel, nu am fi în situația asta acum.

Mă întorc pe cealaltă parte ca să o privesc mai bine.

— Dar nu o să spun că e asemănător cu situația prin care treci tu. Să-l pierzi pe Simon așa.

Janae se înroșește și nu răspunde, și îmi doresc să nu fi adus vorba despre asta. Dar nu prea știu ce să vorbesc cu ea. Suntem prietene, sau doar niște fete care nu au alternative mai bune de petrecut timpul? Ne uităm în tăcere la televizor până când ea își drege vocea și mă întreabă dacă poate să bea ceva.

— Sigur.

E aproape o ușurare să scap de tăcerea care s-a așternut între noi, dar asta numai până când mă ciocnesc de maică-mea în bucătărie și avem o discuție tensionată de zece minute despre genul de prietene pe care le am acum. Când în sfârșit mă întorc sus, cu două pahare cu limonadă în mână, Janae și-a pus geanta pe umăr și e aproape ieșită pe ușă.

— Nu mă simt prea bine, mormăie ea.

Minunat. Nici măcar prietenii mei nepotriviți nu mai vor să-și petreacă vremea cu mine.

Frustrată, îi dau un mesaj lui Bronwyn, fără să mă aștept la un răspuns imediat, din moment ce probabil este în miezul lui Chopin sau ceva. Dar sunt surprinsă când îmi răspunde în câteva secunde, și chiar și mai surprinsă când văd ce îmi scrie.

Ai grijă. N-am încredere în ea.

Capitolul douăzeci și doi

Cooper

Duminică. 21 octombrie, 5.25 pm

Aproape am terminat cina când telefonul Bătrânului meu sună. Se uită la numărul de pe ecran și răspunde imediat, iar ridurile din jurul gurii i se accentuează.

— Kevin sunt. Da. Cum, în seara asta? Chiar e necesar?

Așteaptă câteva secunde.

— În regulă. Ne vedem acolo.

Închide și scoate un suspin de iritare.

— Trebuie să ne vedem cu avocata ta la secția de poliție în juma de oră. Detectivul Chang vrea din nou să vorbească cu tine. Nu știu despre ce, completează când vede că deschid gura să întreb ceva.

Înghit cu greu. N-am mai fost interogat de o vreme, și chiar începusem să sper că toată treaba asta se răcise. Aș vrea să-i dau un mesaj lui Addy să o întreb dacă au chemat-o și pe ea, dar am primit ordin strict să nu fac nicio referire la investigație în scris. Nici să o sun pe Addy nu e o idee grozavă. Așa că îmi termin cina în tăcere și plec spre secție cu taică-miu.

Avocata mea, Mary, deja vorbește cu detectivul Chang când ajungem noi. Ne conduce spre camera de interogatoriu, care nu seamănă deloc cu alea pe care le vezi prin filme. Nu există un panou de sticlă prin care cei de afară să ne vadă

înăuntru. Doar o cameră micuță și obosită, cu o masă ca din sălile de conferință și cu scaune pliante.

— Salutare, Cooper. Bună seara, domnule Clay. Mulțumesc că ați venit.

Sunt pe cale să trec de detectiv și să intru în sală, când el îmi pune o mână pe braț și zice:

— Sigur vrei ca tatăl tău să fie aici?

Mă pregătesc să întreb de ce nu aș vrea să fie și el prezent, dar înainte să apuc, Bătrânu' începe deja să facă scandal cum că e dreptul lui dat de Dumnezeu să fie prezent la interogatoriu. Și-a învățat discursul de dinainte și, odată ce începe, nu se lasă până nu termină.

— Sigur, sigur, spune politicos detectivul. Mă gândeam doar că este o chestiune de discreție pentru Cooper.

Felul în care o spune mă face să devin agitat, și mă uit la Mary, cerându-i ajutorul.

— Kevin, e în regulă dacă voi fi doar eu prezentă la început. Te vom chema dacă apare ceva, îi zice ea Bătrânului meu.

Mary e o tipă ok. Are vreo cincizeci de ani, pare trecută prin viață și știe cum să se comporte atât cu poliția, cât și cu tatăl meu. Așa că, până la urmă, suntem doar eu, ea și detectivul cei care ne așezăm în jurul mesei.

Inima deja îmi bate cu putere când detectivul Chang scoate un laptop.

— Ai susținut cu tărie că acuzațiile lui Simon nu sunt adevărate, Cooper. Iar performanța ta sportivă a fost la fel de bună în ultima vreme, deși ai fost supus testelor și este clar că nu foloseai steroizi. Ceea ce e inconsistent cu reputația aplicației lui Simon. Nu era cunoscută că ar împrăștia minciuni.

Încerc să-mi păstrez expresia neutră, deși la asta mă gândisem și eu. Prima dată când detectivul mi-a arătat postarea despre mine, am fost mai degrabă ușurat decât furios. O minciună era mai bine decât adevărul. Dar de ce ar fi postat Simon o minciună despre mine?

— Așa că am cercetat mai atent. Se pare că ratasem ceva la prima analiză a site-ului lui Simon. Fusese o altă postare despre tine, dar care era criptată și care ulterior fusese înlocuită cu aia în care erai acuzat că iei steroizi. Ne-a luat ceva timp să descifrăm, dar postarea e asta.

Întoarce laptopul ca să fie cu fața la Mary și la mine. Ne aplecăm ca să putem citi.

Toată lumea vrea o bucățică din jucătorul echipei Bayview, CC, și iată că în final s-a hotărât și el să ofere cuiva una. A înșelat-o pe frumusețea de KS cu un model german care pozează pentru lenjerie intimă. Ce tip n-ar face-o, nu? Atâta

doar că noua iubire a lui CC pozează în boxeri și cu o servietă în mână, nu în sutien și bikini. Ne pare rău, K, dar nu poți câștiga cât timp joci în echipa greșită.

Tot corpul îmi împietrește, cu excepția ochilor, care nu se pot opri din clipit. Asta e ce mă temeam să văd încă de acum câteva săptămâni.

— Cooper, îmi spune Mary cu o voce calmă. Nu e niciun motiv pentru care să ai o reacție față de așa ceva. Aveți vreo întrebare anume, domnule detectiv?

— Da. E adevărată această bârfa pe care Simon voia s-o publice, Cooper?

Mary mi-o ia înainte:

— Nu e nimic în această acuzație care să aibă legătură cu crima. Cooper nu are de ce să dea explicații.

— Mary, știi că nu e așa. Avem un caz interesant aici. Patru elevi, cu patru zvonuri pe care ei și-ar dori să nu fie făcute publice. Unul dintre zvonuri e șters și înlocuit cu o minciună. Ai idee cum arată asta?

Ca niște vorbe goale aruncate în vânt?, întreabă Mary.

— Ca și cum cineva a intrat pe site-ul lui Simon și a făcut dispărut acest articol. Și s-a asigurat că Simon n-o să mai fie prin preajmă ca să îndrepte lucrul ăsta.

— Am nevoie de câteva minute alături de clientul meu, spune Mary.

Mă simt rău. Mi-am imaginat dându-le vestea despre Kris părinților mei într-un milion de feluri, dar niciunul atât de oribil și direct ca ăsta.

— Desigur. Trebuie să știi că am cerut deja un mandat pentru a percheziționa reședința familiei Clay, în afară de computerul lui Cooper și înregistrările telefonice. Având aceste noi informații, a devenit un suspect mai important față de cât era înainte.

Mary are o mână pe brațul meu. Nu vrea să vorbesc. Dar nu trebuie să-și facă griji. N-aș putea oricum, nici dacă aș vrea.

Dezvăluirea informațiilor despre orientarea sexuală a cuiva violează drepturile constituționale privind viața privată. Asta e ceea ce spune Mary, și a amenințat să ceară ajutorul Uniunii Americane pentru Libertatea Civilă dacă poliția va face publică postarea lui Simon.

Detectivul Chang dă să o întoarcă. Nu au nicio intenție să-mi invadeze intimitatea. Dar trebuie să continue investigația. Ar fi de ajutor dacă le-aș spune totul. Definițiile noastre pentru ce înseamnă *totul* sunt diferite. A lui include ca eu să mărturisesc că l-am omorât pe Simon, că am șters postarea de pe blogul lui și că am înlocuit-o cu o minciună despre steroizi.

Ceea ce nu are deloc sens. Dacă aș fi intrat în admin-ul site-ului, nu m-aș fi scos complet din ecuație? Sau nu aș fi pus altă minciună, care să nu-mi

amenințe cariera? Cum ar fi să spun că am înșelat-o pe Keely cu o altă fată. Asta ar fi ucis doi iepuri dintr-o lovitură.

— Asta nu schimbă nimic, spune Mary. Nu aveți nicio dovadă că s-ar fi atins Cooper de site-ul lui Simon. Să nu îndrăzniți să dezvăluiți informații atât de sensibile în numele investigației voastre.

Chestia e că, oricum, nu prea mai contează. O să iasă într-un final. Cazul ăsta a fost plin de scurgeri de informații încă de la început. Și nu pot ieși în pași de dans de aici, după ce am fost interogat timp de o oră, și să-i spun lui taică-miu că nu s-a întâmplat nimic.

Când detectivul Chang ne lasă singuri, ne spune răspicat că vor mai face investigații în privința mea în următoarele zile. Vor numărul de telefon al lui Kris. Mary îmi spune că nu sunt obligat să-l dau, dar detectivul îi amintește că vor obține mandat pentru telefonul meu și îl vor afla oricum. Vor să discute și cu Keely. Mary continuă să-l amenințe cu Uniunea Americană pentru Libertatea Civilă, iar detectivul continuă să-i explice că au nevoie să îmi înțeleagă acțiunile din săptămânile de dinaintea morții lui Simon.

Dar cu toții știm ce urmează să se întâmple. Mă vor strânge cu ușa tot mai mult, sperând să cedez presiunii și să fac o confesiune.

Rămân cu Mary în camera de interogatoriu după ce detectivul pleacă, bucuros că nu există geam din ăla ca-n filme, de unde să fiu privit. Îmi las capul în mâini. Viața așa cum o știam până acum s-a terminat, și în scurt timp nimeni nu mă va mai privi la fel. Aveam de gând să le spun adevărul despre mine, în cele din urmă – dar în vreo câțiva ani, poate? Când aș fi fost deja un sportiv cu o carieră, greu de dat jos de pe piedestal. Nu acum. Nu *așa.*

— Cooper, mă trezește Mary, punându-mi o mână pe umăr. Tatăl tău probabil se întreabă de ce mai suntem încă aici. Trebuie să vorbești cu el.

— Nu po’, spun, ca un robot.

Po’.

— Tatăl tău te iubește, spune ea.

Aproape că îmi vine să râd. Bătrânu’ îl iubește pe Cooperstown, nu pe mine. Mă iubește când am o aruncare bună și sunt luat în vizor de antrenorii echipelor mari. Dar pe mine, cel care sunt dincolo de astea?

Nici măcar nu mă cunoaște.

Se aude o bătaie în ușă, înainte să pot răspunde. Bătrânu’ își bagă capul înăuntru și pocnește din degete.

— Mai aveți? Vreau să merg acasă.

— Suntem gata, îi spun.

— Despre ce naiba a fost vorba?, o întreabă pe Mary.

— Tu și Cooper trebuie să aveți o discuție.

Maxilarul lui taică-miu se încordează. *Pentru ce naiba te plătim pe tine?* stă scris pe fața lui.

— Apoi, putem discuta care sunt pașii, spune ea.

— Minunat, mormăie Bătrânu'.

Mă ridic și mă strecor prin spațiul îngust dintre masă și perete, trecând de Mary și ieșind pe culoar. Mergem în tăcere, unul în fața celuilalt, până ce ieșim din secție și Mary ne spune la revedere.

— 'oapte bună, spune Bătrânu', mergând agitat spre mașina lăsată în locul cel mai îndepărtat din parcare.

Totul din mine se încordează și se răsucește când îmi pun centura, pe locul de lângă el, în Jeep. Cum să încep? Ce să spun? Să-i spun acum, sau să aștept până ajungem acasă, ca să le pot spune și maică-mii, și lui Buni, și… O, Doamne. Lucas?

— Despre ce-a fost vorba? Ce te-a ținut atât?

— Au apărut probe noi, spun.

— Da? Ce anume?

Nu pot. Nu pot. Nu cât suntem doar noi doi în mașină.

— Hai să așteptăm până ajungem acasă.

— E ceva serios, Coop? Ai dat de belea?, mă întreabă Bătrânu', depășind un Volkswagen care abia se târâie.

Palmele încep să-mi transpire.

— Să așteptăm până acasă, repet eu.

Ar trebui să-i spun lui Kris ce se întâmplă, dar nu îndrăznesc să-i dau un mesaj. Ar trebui să merg în apartamentul lui și să-i explic față în față. O altă discuție care va omorî o parte din mine. Kris și-a asumat identitatea sexuală încă de prin liceu. Părinții lui sunt artiști și nu au făcut niciodată un caz mare din asta. Reacția lor a fost ceva de genul: *Ah, știm. Ce ți-a luat așa mult până să ne spui?* Asupra mea n-a făcut niciodată presiuni să spun ce sunt, dar sigur nu vrea să trăiască ascunzându-se.

Mă uit pe geamul mașinii și bat cu degetele pe mânerul portierei tot restul drumului. Bătrânu' trage mașina pe aleea de acces, iar casa strălucește dintr-odată în fața mea: bine conturată, familiară și ultimul loc din lume unde aș vrea să fiu acum.

Intrăm înăuntru, Bătrânu' își aruncă cheile pe măsuța din hol și o văd pe maică-mea în sufragerie. Ea și Buni stau una lângă alta pe canapea, de parcă ne-ar fi așteptat tot timpul ăsta.

— Unde e Lucas?, întreb, și intru după taică-miu în sufragerie.

— Jos, se joacă pe calculator, spune maică-mea, dând televizorul mai încet. E totul în regulă?

— Cooper o face pe misteriosul, zice Bătrânu', privindu-mă cu un aer de glumă.

Pare că nu vrea să ia în serios panica mea vizibilă.

— Ia spune-ne, Cooperstown. Care e treaba? Au ceva dovezi de data asta?

— Ei cred că da. Adică, da, chiar au. Informații noi.

Îmi dreg vocea și îmi bag mâinile în buzunare. Toate lumea e tăcută și pare să rumege ce am spus, până când observă că nu mai am de gând să continui.

— Ce fel de informații noi?, întreabă mama.

— A fost o postare ascunsă pe site-ul lui Simon, înainte ca poliția să verifice prima dată. Era ceva ce a vrut inițial să posteze despre mine. O chestie care nu avea ni'c de-a face cu steroizii.

Iată-mi iar vorbirea aia specifică, defectă. Bătrânu' nu găsește nimic în neregulă la accentul meu, poate și pentru că el mereu și l-a păstrat pe al lui.

— Știam eu! izbucnește. Te-ai scos, nu?

Sunt amuțit, cu mintea goală de gânduri. Buni se apleacă și apucă mânerul bastonului, în formă de craniu.

— Cooper, ce avea de gând Simon să publice despre tine?, întreabă ea.

— Ei, bine…

Doar câteva cuvinte sunt de ajuns să-mi împartă viața în două perioade distincte – Înainte și După. Aerul îmi iese complet din plămâni. Nu o pot privi pe maică-mea, și al naibii să fiu dacă mă pot uita la Bătrânu'. Așa că mă fixez cu privirea pe Buni.

— Simon… cumva… a aflat că eu…

La naiba. Nu mai pot lega cuvintele. Buni bate cu bastonul în podea, de parcă ar vrea să-mi vină în ajutor.

— Eu sunt gay.

Bătrânu' râde. Râde pe bune, un râs de ușurare, și îmi trage o palmă peste umăr.

— La naiba, Coop. Să mă păcălești, nu alta! Pe bune, acum, care-i treaba?

— Kevin.

Buni vorbește scrâșnindu-și dinții.

— Cooper nu glumește.

— Sigur că glumește, spune Bătrânu', încă râzând.

Îi privesc cu atenție fața, pentru că sunt atât de sigur că asta e ultima dată când mă va mai vedea așa.

— Am dreptate?

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, ai lui plini de încredere, dar când îmi vede fața zâmbetul îi pălește.

— Am dreptate, Coop?

— Nu ai, îi spun.

Capitolul douăzeci și trei

Addy

Luni, 22 octombrie, 8.45 am

Mașini de poliție sunt din nou așezate în fața intrării liceului. Iar Cooper se împleticește pe coridor de parcă n-a mai dormit de zile bune. Nu-mi trece prin minte că astea două ar putea avea o legătură până ce nu mă trage deoparte, înainte să se sune de prima oră.

— Putem să vorbim?

Mă uit mai bine, de aproape, la el și teama îmi prinde ca într-o gheară stomacul. Nu am mai văzut până acum ochii lui Cooper atât de injectați de firișoare de sânge.

— Dap, sigur.

La început mă gândesc că vrea să vorbim pe coridor, dar, spre surpriza mea, mă conduce pe scările din spate până în parcare, unde ne sprijinim de ușă. Înseamnă că voi întârzia la prima oră, dar oricum stau atât de prost cu prezența, încât o absență în plus nici nu mai contează.

— Ce s-a întâmplat?, îi zic.

Cooper își trece o mână prin părul lui nisipiu până ce-l face să stea drept în sus, chestie pe care nu mi-am imaginat-o niciodată că ar putea-o face părul lui.

— Cred că poliția e aici pentru mine. Să pună întrebări despre mine. Am vrut doar… am vrut să spun cuiva înainte ca totul să explodeze.

— Bine.

Îmi pun o mână pe antebrațul lui și sunt surprinsă să constat că tremură.

— Cooper, ce s-a întâmplat?

— Păi, chestia e…

Face o pauză și simt că i se pune un nod în gât. Pare pe cale de a mărturisi ceva. Pentru o secundă, Simon și tot ce înseamnă el îmi trece prin minte – cum a căzut la pământ când eram la detenție și cum i s-a înroșit fața, luptându-se să respire. Fără să vreau, mă înfiorez. Apoi însă întâlnesc ochii lui Cooper. Plini de

lacrimi, dar plini și de bunătate, ca întotdeauna, și îmi dau seama că nu poate fi asta.

— Care-i chestia, Cooper? E în regulă. Îmi poți spune.

Cooper se holbează la mine. Parcă trece în revistă tot ce vede – părul ciufulit, pentru că n-am avut timp să-mi dau cu placa prin el, pielea nu tocmai perfectă, din cauza stresului, un tricou jerpelit cu o trupă care îi plăcuse cândva lui Ashton, pentru că suntem mult în urmă cu spălatul hainelor. Abia apoi spune:

— Sunt gay.

— Aaa.

La început, ideea nu-mi pătrunde prea bine în cap.

— Aaa, zic din nou.

Dintr-odată, multe lucruri încep să aibă sens. Faptul că nu era chiar atât de înnebunit după Keely. Simt că ar trebui să spun mai mult, așa că adaug:

— Tare!

Un răspuns nepotrivit, dar sincer. Fiindcă mereu Cooper a fost un tip super, dar cumva singuratic. Iar asta, acum, explică totul.

— Simon aflase că mă văd cu cineva. Cu un tip. Voia să posteze despre relația mea pe *Despre Asta,* odată cu articolele despre voi, dar a fost înlocuit cu un altul, fals, despre faptul că aș lua steroizi. Nu eu l-am șters pe cel inițial, adaugă Cooper repede. Dar ei cred că am făcut-o. Așa că mă investighează ca lumea, deci toată școala va afla în curând. Cred că am vrut doar... să spun cuiva eu însumi.

— Cooper, nimănui n-o să-i pese, încep eu, dar Cooper clatină din cap.

— O să le pese. Știi că așa va fi. M-am ascuns în gaură de șarpe până acum. Sperând ca investigația să dovedească până la urmă că a fost un accident, în lipsă de dovezi. Acum mă tot gândesc la ce a spus Maeve despre Simon – câte chestii aiurea se petreceau în jurul lui. Crezi că e adevărat?

— Bronwyn crede că sora ei are dreptate, spun. Vrea ca noi patru să ne întâlnim și să punem cap la cap ce știm până acum. Zice că Nate a fost de acord.

Cooper dă din cap într-un fel distant, și mă gândesc că, din moment ce petrece așa mult timp cu Jake, nu e la curent cu tot ce se întâmplă.

— Apropo, ai auzit de mama lui Nate? Că până la urmă nu e moartă?

Nu mă așteptam să se facă și mai palid, dar uite că reușește.

— Ce?

— O poveste lungă, dar... da. Se pare că a fost dependentă de droguri și trăia într-un fel de comunitate, dar s-a întors acum. Și nu mai consumă nimic, aparent. Ah, și Bronwyn a fost și ea chemată la secție din cauza unei postări

aiurea pe care Simon a scris-o despre sora ei într-a zecea. Bronwyn, în secțiunea de comentarii, i-a urat să moară, așa că… știi și tu. Asta nu dă prea bine acum.

— Ce mama naibii?

După privirea șocată de pe fața lui, pot spune că i-am distras lui Cooper atenția de la propriile probleme. Apoi clopoțelul sună, și umerii lui coboară resemnați.

— Mai bine mergem. Și, da. Dacă vă adunați să discutați, vin și eu.

•

Poliția din Bayview s-a instalat în sala de conferințe, cu un reprezentant al școlii care să apere drepturile elevilor, și au început să intervieveze pe toată lumea. La început, totul se face în tăcere, și, când până la finalul zilei nu apar zvonuri de nicio culoare, încep să cred că secretul lui Cooper nu va ieși la iveală. Dar în dimineața de marți încep șoaptele pe la colțuri. Nu știu dacă din pricina întrebărilor pe care le pune poliția, sau de vină să fie cei cu care au discutat, sau pur și simplu o scurgere clasică de informații, dar chiar înainte de prânz fosta mea prietenă Olivia – care n-a mai vorbit cu mine de când Jake l-a pocnit pe TJ – vine în fugă la dulapul meu și îmi apucă mâna, cu o strălucire diabolică în ochi.

— O, Doamneee. Ai auzit de Cooper?

Ochii îi ies din cap de atâta entuziasm, iar vocea îi coboară și se transformă într-o șoaptă.

— Toată lumea spune că e gay.

Mă trag într-o parte. Dacă Olivia crede că ar trebui să-i fiu recunoscătoare că mă include în telefonul fără fir, greșește.

— Cui îi pasă?, spun, plat.

— Păi, lui Keely îi pasă! râde Olivia, dându-și părul după ureche. Nu mă miră că n-a vrut să facă sex cu ea! Mergi la masă acum?

— Da. Cu Bronwyn. Ne mai vedem pe aici.

Trântesc ușa dulapului și mă rotesc pe tocuri înainte să mai apuce să spună ceva.

În sala de mese, îmi iau mâncarea și mă îndrept spre locul unde stau de obicei. Bronwyn arată drăguț într-o rochie-pulover și bocanci, cu părul desfăcut pe umeri. Obrajii îi sunt roz, și mă întreb dacă nu cumva s-a machiat. Oricum, un machiaj care arată natural. Se uită tot timpul spre ușă.

— Aștepți pe cineva?, o întreb.

Se face din roz, roșie.

— Poate.

Am o idee destul de clară pe cine ar putea să aștepte. Probabil nu pe Cooper, pe care-l așteaptă toată sala de mese, ca să-l examineze. Când intră în sfârșit, toată lumea amuțește, apoi începe să șoptească cu voci joase.

— Cooper Clay e Cooper GAY! strigă cineva cu o voce forțată, și Cooper se oprește în mijlocul sălii în timp ce un obiect zboară prin aer și îl lovește în piept.

Recunosc imediat obiectul – un prezervativ Trojan, din cele de care folosește Jake. Bine, poate și jumătate din școală împreună cu el, dar acum a venit din direcția unde e fosta mea masă.

— Arată-ne fundul, frumușelule, cântă altcineva, și un râs răsună în toată încăperea.

Unii sunt răi, dar cei mai mulți sunt șocați și nervoși. Mulți arată de parcă nu știu ce să creadă. Sunt redusă la tăcere, pentru că fața lui Cooper arată groaznic, și îmi doresc atât de mult să nu se întâmple ceea ce tocmai se întâmplă.

— Ei, ce mama dracului.

E Nate. Stă lângă Cooper, ceea ce mă surprinde, pentru că Nate nu vine în sala de mese niciodată. Cu toții sunt luați prin surprindere când sesizează disprețul din vocea lui, și șoaptele aproape încetează.

— Chiar vă interesează bârfele astea, fraierilor? Vedeți-vă de ale voastre.

Vocea unei fete se aude strigând timid: „Ăsta e gagiul lui!”, dar cam atât. Vanessa rânjește, iar cei din jurul ei râd sarcastic. Genul de râs care până acum fusese direcționat către mine. Singura care nu râde e Keely. Își mușcă buza de jos și privește în pământ. Nici Luis nu râde, ci stă pe jumătate ridicat, cu o mână sprijinită de masă. Una dintre bucătărese e încremenită pe hol, ezitând între a lăsa lucrurile să-și urmeze propriul curs și a merge să cheme un profesor.

Nate își fixează privirea pe fața îngâmfată a Vanessei.

— Pe bune? Tocmai *tu* te-ai găsit să comentezi? Nici nu știu cum te cheamă și totuși ai încercat să-mi bagi mâna în pantaloni ultima dată când ne-am nimerit la aceeași petrecere.

Și mai multe râsete, dar de data asta nu sunt pe seama lui Cooper.

— De fapt, dacă e vreun tip în liceul ăsta pe care încă nu l-ai pipăit, mi-ar plăcea să-l cunosc.

Vanessa rămâne cu gura căscată, în timp ce un puști de la masa tocilarilor ridică timid mâna:

— Eu! spune, speriat parcă de atenția care se îndreaptă spre el.

Atenția colegilor e aproape ceva material, ca un val care trece de la o țintă la alta. Nate îl încurajează pe tocilar arătându-i degetul mare, apoi o ia din nou în primire pe Vanessa.

— Uite. Mai ai de lucrat la ăsta. Taci din gură și vezi-ți de treabă cu el.

Traversează apoi încăperea până la masa noastră. Își lasă rucsacul pe jos, lângă Bronwyn. Ea se ridică, își încolăcește mâinile în jurul gâtului său și îl sărută ca și cum ar fi singuri în sală. Mă holbez la ei, la fel cum o fac toți ceilalți. Adică, ok, aveam o bănuială, dar acum chiar e oficial. Și public. Nu-mi dau seama dacă Bronwyn vrea să deturneze atenția de la Cooper sau pur și simplu nu s-a putut abține. Poate că ambele.

În orice caz, Cooper chiar a fost uitat. Stă lipsit de orice mișcare în mijlocul sălii, până când îl apuc de braț.

— Hai, stai jos. Clubul criminalilor reunit la aceeași masă. Se pot uita la noi patru fără să-și mai sucească în toate părțile capetele.

Cooper mă urmează, fără a se obosi să-și mai ia și mâncare. Stăm în tăcere, până când altcineva se apropie – Luis, cu tava în mână, se lasă și el pe scaunul liber de la masa noastră.

— Ce porcărie, zice, și se uită la locul liber din fața lui Cooper, unde ar fi trebuit să fie mâncarea. Nu ai de gând să mănânci?

— Nu mi-e foame.

— Ar trebui totuși să mănânci ceva, e de părere Luis.

Apoi apucă singurul fel de mâncare rămas neatins pe tava lui și îl ridică în aer.

— Uite, ia măcar o banană.

Cu toții înghețăm pentru o secundă. Pe urmă izbucnim în râs în același timp. Inclusiv Cooper, care își sprijină bărbia în pumn și își masează tâmplele cu cealaltă.

— O să te refuz, spune el.

Nu l-am mai văzut niciodată pe Luis atât de roșu la față.

— Nu putea să fie ziua în care ne dau mere, mormăie el, iar Cooper se chinuie să-i zâmbească, deși pare atât de obosit.

Afli care îți sunt prietenii abia când se întâmplă chestii de genul ăsta. S-a dovedit că eu nu aveam niciunii, dar mă bucur că are Cooper.

Capitolul douăzeci și patru

Nate

Joi, 25 octombrie, 12.20 am

Duc motocicleta până în fundătura de la Bayview Estates și opresc motorul, apoi rămân tăcut pentru un minut, să mă asigur că nu mai e și altcineva prin

preajmă. E tăcere deplină, așa că mă dau jos și îi întind o mână lui Bronwyn, să coboare și ea de pe motocicletă.

E o zonă cu case doar pe jumătate terminate, fără iluminare, așa că eu și Bronwyn mergem pe întuneric până la casa cu numărul 5. Când ajungem, încerc ușa din față, dar e încuiată. Dăm roată până ajungem în spate. Încerc fiecare geam, până când dau de unul care se deschide. E destul de apropiat de pământ, așa că sar înăuntru fără mari probleme.

— Mergi la ușă, mă duc să-ți deschid, îi spun în șoaptă.

— Cred că pot intra și eu pe geam, spune Bronwyn, pregătindu-se să sară.

Dar nu are forță suficientă să se ridice în mâini, așa că mă aplec să o trag. Când mă dau înapoi ca să-i ofer spațiu, se târăște pe burtă și apoi se proiectează în mijlocul camerei, cu o bufnitură.

— Elegant, îi spun.

Se ridică în picioare și își scutură praful de pe blugi.

— Taci din gură, îmi zice. Să descuiem ușa pentru Addy și Cooper?

Suntem într-o casă pustie, pe jumătate construită, după miezul nopții, pentru o întâlnire a *Celor Patru din Bayview.* E ca un film polițist prost, dar nu am fi avut cum să ne întâlnim cu toții în altă parte fără să atragem atenție nedorită. Pană și vecinii mei care de obicei nu dau doi bani pe nimic sunt acum foarte atenți la tot ce mișcă, de când echipa lui Mikhail Powers și-a făcut drum pe acolo.

În plus, Bronwyn e în continuare pedepsită.

— Mda, zic eu și pornim prin casa pustie, până ajungem în bucătăria doar pe jumătate ridicată și de acolo în sufrageria care are o fereastră uriașă, panoramică.

Lumina lunii se revarsă prin ușă când o descui și apoi o deschid.

— La ce oră le-ai spus să vină?, o întreb.

— La doișpe și jumătate, zice Bronwyn, uitându-se la ceas.

— Și cât e acum?

— Doișpe și douășcinci.

— Perfect. Avem cinci minute.

Îmi strecor mâna pe sub părul ei, pe ceafa, și o lipesc cu spatele de perete, atingându-i buzele cu ale mele. Vine spre mine și își pune mâinile pe gâtul meu, deschizându-și gura cu un suspin ușor. Mâna mea îi mângâie talia și întâlnește o fâșie dezgolită de piele acolo unde i se termină cămașa. Sub toate hainele alea conformiste, Bronwyn are un trup minunat. Mai mult intuiesc asta, pentru că nu am apucat încă să văd prea mult din el.

— Nate, îmi spune ea cu vocea aia gâtuită care mă înnebunește. Nu mi-ai spus cum a fost întâlnirea cu mama ta.

Mda. Nu i-am spus. M-am întâlnit și în după-amiaza asta cu maică-mea și a fost… destul de ok. A venit la timp și a fost trează. Nu a mai insistat atât cu întrebările și mi-a dat bani ca să plătesc facturile. Dar tot timpul îmi venea să fac pariuri cu mine însumi legat de cât timp o va ține starea asta. Aș fi zis cel mai probabil două săptămâni.

Înainte să pot răspunde, însă, ușa scârțâie și dintr-odată nu mai suntem singuri. O mică siluetă pătrunde în casă și trage ușa în urma ei. Lumina lunii e destul de puternică încât să văd că e Addy, inclusiv șuvițele închise la culoare, nou-apărute în părul ei.

— A, ce bine, nu sunt prima, șoptește ea, apoi își pune mâinile pe coapse și se uită la noi doi. Vă făceați de cap pe aici? Pe bune?

— Ți-ai vopsit părul?, schimbă Bronwyn vorba, trăgându-se mai departe de mine. Ce culoare e asta? Mov închis? Îmi place. De unde schimbarea asta?

— Nu pot ține pasul cu nevoile părului scurt, trebuie să vopsesc mereu rădăcinile, se plânge Addy, lăsându-și pe jos casca de biciclistă. Arată mai bine cu mai multe culori în el.

Mă privește atentă și adaugă:

— N-am nevoie să comentezi, dacă urmează să mă critici, spune.

— N-aveam de gând să spun o vorbă, Addy.

— Wow, mi-ai reținut numele.

Rânjesc la ea.

— Ai devenit cam țâfnoasă de când ai renunțat la păr. Și la iubit.

Își dă ochii peste cap:

— Unde facem chestia asta? În sufragerie?

— Da, dar în colțul ăla din fund. Cât mai departe de fereastră, spune Bronwyn, croindu-și drum pe lângă sacii de ciment și alte materiale de construcție, până în fața unui șemineu din piatră.

Mă așez și eu tot acolo, lângă ea, și o așteptăm pe Addy să ni se alăture. Ea a rămas tot lângă ușă, de când a intrat.

— Cred că am auzit un zgomot, spune ea.

Crapă puțin ușa, apoi îi face loc și lui Cooper să intre. Addy îl conduce și pe el spre șemineu, dar scoate un strigăt de spaimă când calcă pe un cablu care străbate încăperea.

— Scuze. A fost cam tare, zice.

Se așază pe jos, lângă Bronwyn, iar Cooper se așază lângă Addy.

— Cum mai merge?, îl întreabă Bronwyn pe Cooper.

El își freacă fața cu o mână. Arată obosit și chinuit.

— Eh, cum să meargă… Îmi trăiesc propriul coșmar. Taică-miu nu vorbește cu mine, sunt sfâșiat de toată lumea pe internet, și niciuna dintre echipele care mă voiau înainte nu mai răspunde la apelurile antrenorului Ruffalo. În afară de astea, sunt bine.

— Îmi pare așa rău, zice Bronwyn, iar Addy îl apucă de mână.

Cooper scoate un suspin, dar nu-și trage mâna din cea a lui Addy.

— Se întâmplă ceea ce trebuie, bănuiesc. Hai să trecem la chestiile pentru care ne-am întâlnit, nu?

Bronwyn își drege vocea:

— Păi, bine… mai mult să comparăm ceea ce știe fiecare. Eli tot spunea să căutăm conexiuni care sar în ochi, ceea ce are sens. M-am gândit că am putea să recapitulăm ce știm deja. Și ce nu știm.

Se încruntă și începe să numere chestiile pe degete.

— Simon era pe cale să posteze niște lucruri șocante despre fiecare dintre noi. Cineva ne-a băgat la detenție punându-ne telefoane străine în rucsac. Simon a fost otrăvit cât eram cu toții acolo. Multe alte persoane, în afară de noi, au motive să-l urască pe Simon. Era amestecat în chestii dubioase și stranii pe diferite forumuri. Cine știe ce alți oameni mai supărase.

— Janae a spus că ura să fie lăsat pe dinafară și că era foarte afectat că nu s-a întâmplat nimic între el și Keely, spune Addy, privindu-l pe Cooper. Îți amintești? Începuse să se dea la ea la Balul Bobocilor, iar câteva săptămâni mai târziu ea s-a cuplat cu el, dar pentru… vreo cinci minute. Chiar crezuse că o să fie ceva serios între ei.

Cooper are expresia cuiva care își amintește ceva ce nu ar vrea să-și amintească.

— Corect. Da. Cred că asta e genul de chestie de care vorbea avocatul ăla, Eli. O conexiune. Cu mine și Nate, adică.

Nu pricep ce vrea să spună.

— Ce?

Îmi întâlnește privirea.

— Când m-am despărțit de Keely, mi-a spus că s-a cuplat cu tine la o petrecere ca să scape de Simon. Iar eu m-am combinat cu ea câteva săptămâni mai târziu.

— Tu și Keely? Nu mi-a zis niciodată! se miră Addy.

— Mda, a fost ceva trecător, zic eu.

Să fiu sincer, și uitasem de faza aia.

— Iar tu ești prietenă bună a lui Keely. Sau ai fost, spune Bronwyn către Addy.

Nu pare surprinsă de ideea că eu am fost cu Keely, și mă bucur că nu insistă pe rahatul ăla. Apoi continuă:

— Dar nu am nimic de-a face cu Keely. Așa că… nu știu. Duc astea undeva, e o pistă?

— Nu știu unde ar putea duce, zice Cooper. Nimănui în afară de Simon nu-i păsa de ce s-a întâmplat între el și Keely.

— Se poate să-i fi păsat lui Keely, sugerează Bronwyn.

Cooper pufnește pe nas:

— Doar nu credeți că are Keely ceva de-a face cu asta!

— Luăm în calcul toate posibilitățile.

— Bine, Bronwyn, dar Keely avea zero motive. Nu mai bine ne concentrăm pe oamenii care îl urau pe Simon? Mă rog, în afară de tine, adaugă Cooper, iar Bronwyn se crispează. Adică, pentru ce a scris despre sora ta. Addy mi-a povestit. Chiar a fost josnic.

— Ei bine, nu l-am *omorât* pentru asta, spune Bronwyn, încordată.

— Nu, nu spun că…

— Hai să nu divagăm, îi calmează Addy. Ce credeți despre Leah, sau chiar despre Aiden Wu? Nu puteți spune că nu și-ar fi dorit să se răzbune.

Bronwyn își coboară privirea.

— Și eu mă gândesc la Leah. A fost… Ei bine, eu am o legătură cu ea și cu Simon despre care nu v-am spus. Noi două am fost partenere la un proiect și din greșeală i-am dat o dată limită falsă lui Simon, care voia și el să se înscrie. Imediat după asta, a început s-o tortureze pe Leah cu aplicația aia a lui.

Mie îmi spusese Bronwyn, de fapt. O obseda de ceva vreme. Dar e o noutate pentru Addy și Cooper.

— Deci Leah are un motiv întemeiat să îl urască pe Simon și să fie furioasă pe tine, rezumă Addy. Dar care-i treaba cu noi, restul? De ce ne-ar implica și pe noi?

Ridic din umeri.

— Poate că am fost victime colaterale. I-am fost la îndemână.

Bronwyn scoate un suspin.

— Nu știu. Leah e impulsivă, dar nu foarte vicleană. Sunt mai confuză în legătură cu Janae.

Se întoarce spre Addy.

— Una dintre cele mai mari ciudățenii ale Tumblr-ului este că persoana care a postat acolo știa așa multe detalii despre noi. Aș zice că trebuia să fie cineva apropiat ca să cunoască lucrurile alea. Cineva care a petrecut timp cu noi. Nu vi se pare ciudat că Janae stă cu noi, deși suntem acuzați că i-am ucis prietenul cel mai bun?

— Acuma, ca să fim corecți, eu am invitat-o, spune Addy. Dar a fost îngrozitor de nervoasă în ultimul timp. Și, nu știu dacă ați observat, dar ea și Simon nu prea mai stăteau împreună în săptămânile de dinainte ca el să moară. Mă tot întreb dacă s-o fi întâmplat ceva între ei.

Se lasă pe spate și își mușcă buza de jos.

— Mă gândesc că dacă era cineva care să știe toate secretele lui Simon și cum avea el de gând să le folosească, atunci Janae e persoana aia. Doar că... nu știu, frate. Nu sunt sigură că Janae ar fi în stare de așa ceva.

— Poate Simon a respins-o și ea l-a omorât?, întreabă Cooper, dar cu dubiu în glas. Deși nu văd cum. Ea nu a fost acolo.

Bronwyn ridică din umeri.

— Nu știm asta cu siguranță. Când am vorbit cu Eli, el insista pe ideea că accidentul de mașină ar fi putut să fie planificat, în așa fel încât să ne fie distrasă atenția și o altă persoană să se strecoare în încăpere. Dacă luăm în calcul posibilitatea asta, oricine ar fi putut-o face.

Prima dată când Bronwyn a adus asta în discuție, am râs de ea, dar acum – nu mai știu. Mi-aș dori să-mi pot aminti mai multe despre ziua aia, să pot spune cu convingere dacă așa ceva ar fi fost posibil sau nu. Dar totul a devenit înconjurat de ceață.

— Una dintre mașini era un Camaro roșu, își amintește Cooper. Părea veche. Nu țin minte s-o mai fi văzut până atunci în parcarea școlii. Și n-am mai văzut-o nici de atunci. Ceea ce e ciudat, dacă stai să te gândești.

— Ei, pe naiba, zice Addy. E prea tras de păr. Parcă ar fi un avocat cu un client vinovat care se agață de toate posibilitățile, chiar și cele mai absurde. Cineva nou probabil aștepta vreun elev să-l ducă acasă cu mașina.

— Poate, zice Cooper. Nu știu. Fratele lui Luis lucrează la un service auto. Poate o să-l întreb dacă știe o astfel de mașină pe aici.

Ridică apoi o mână ca să o oprească pe Addy, care are de gând să protesteze.

— Hei, tu nu ești suspectul principal al poliției acum, știi? Eu sunt chiar disperat.

Nu ajungem nicăieri cu discuția asta. Dar sunt uimit de câteva lucruri în timp ce mă uit la ei cum stau de vorbă. Unu: îmi plac oamenii ăștia mai mult decât aș fi crezut. Bronwyn cu siguranță e cea mai mare surpriză, iar pe ea nu doar o

plac, e mai mult decât atât. Dar Addy s-a transformat și ea într-o țipă cool, iar Cooper nu e așa de superficial și plictisitor pe cât credeam.

Și doi: nu cred că vreunul dintre ei a făcut-o.

Bronwyn

Vineri, 26 octombrie, 8.00 pm

Vineri seara, toată familia mea se adună să se uite la *Mikhail Powers Investighează.* Simt mai multă groază ca de obicei, pentru că postarea lui Simon despre Maeve ar putea să-și facă loc pe ecran, unde mai pui că ar putea avea ceva și despre mine și Nate, că ieșim împreună. N-ar fi trebuit să-l sărut la școală. Deși, în apărarea mea, trebuie să spun că era extraordinar de sexy în momentul ăla.

În orice caz, cu toții suntem nervoși. Maeve se ghemuiește lângă mine, în timp ce muzica de pe genericul emisiunii curge și fotografii cu liceul nostru se perindă pe ecran.

Cercetările asupra unei crime s-au transformat într-o vânătoare de vrăjitoare. Când metodele poliției implică dezvăluirea unor informații personale sensibile, putem spune că au mers prea departe?

Stai. Ce?

Camera îl aduce în prim plan pe Mikhail, care pare furios. Îmi îndrept spatele și mă uit la el cum spune:

— Lucrurile în Bayview, California, au luat o întorsătură urâtă săptămâna asta, când un elev implicat în investigație a fost supus unor presiuni legate de orientarea sa sexuală, după ce informațiile din interogatoriul poliției au ieșit la iveală. Băiatul a devenit ținta unor atacuri pe internet și ale presei, după ce s-a aflat că este gay. Treaba asta ar trebui să revolte orice american căruia îi pasă de drepturile civile.

Apoi îmi amintesc. Mikhail Powers e homosexual. A făcut dezvăluirea asta pe când eram eu într-a noua, și a fost ceva scandal, pentru că dezvăluirea a venit după ce în presă au apărut fotografii cu el sărutându-se cu un bărbat. Nu fusese alegerea lui să se dezvăluie așa. După felul în care povestește acum, pare că încă mai poartă ranchiună celor care l-au obligat să vorbească despre asta.

Pentru că, dintr-odată, poliția capătă rolul negativ în emisiune. Nu au dovezi, ne-au dat viețile peste cap și au violat drepturile constituționale ale lui Cooper. Au trecut deja în defensivă – un reprezentant al poliției spune că informațiile nu au fost dezvăluite presei de către departamentul lor. Dar organizațiile cu drepturile omului au venit deja pe capul lor. Și mai este și Eli Kleinfelter, de la *Până la Proba Contrară,* care se plânge de lipsa de profesionalism a celor care

s-au ocupat de acest caz, încă de la început. Cum noi patru am fost trași la răspundere fără dovezi, în timp ce poliția nu s-a preocupat să afle cine altcineva i-ar mai fi putut dori moartea lui Simon Kelleher.

— A uitat toată lumea de profesor?, întreabă Eli, aplecându-se spre cameră, din spatele unui birou încărcat cu dosare. E singura persoană din acea încăpere care e considerată martor, nu suspect de crimă, deși el ar fi avut mai multe ocazii decât oricine. Nu ar trebui neglijată acea persoană.

Maeve se apleacă spre mine și îmi șoptește:

— Ar trebui să lucreze la *Până la Proba Contrară* ăștia, Bronwyn.

Mikhail trece la capitolul următor: *Cine a fost cu adevărat Simon Kelleher?* Fotografia lui plutește pe ecran, în timp ce oamenii vorbesc despre notele lui bune la școală și despre familia amabilă pe care o avea, despre cluburile din care făcea parte. Apoi, brusc, Leah Jackson apare pe ecran, stând pe peluza din fața liceului. Mă întorc spre Maeve, cu ochii măriți de uimire, și sora mea pare și ea șocată.

— A făcut-o, murmură Maeve. A făcut-o până la urmă.

Interviul pe care îl dă Leah e urmat de al altor elevi care au fost răniți de bârfele împrăștiate de Simon, inclusiv Aiden Wu și o fată ai cărei părinți au dat-o afară din casă după ce Simon a spus tuturor că este însărcinată. Mâna lui Maeve o apucă pe a mea când Mikhail aruncă ultima bombă – un print screen cu cele mai rele replici ale lui Simon de pe forumurile de așa-zisă satiră, unde vorbește despre atentatul de la Orange County:

> Uite, sunt de acord cu violența în școli, în teorie, dar puștiul ăsta a dovedit o lipsă tristă de imaginație. Adică, a fost ok, cred. A făcut treaba, până la urmă. Dar a fost atât de banal totul. Am mai văzut chestia asta de o sută de ori. Un elev își împușcă colegii, apoi se omoară. Punct și mergem să vedem o comedie mai departe. Să creștem miza, la dracu'. Să facem ceva original.
>
> O bombă, poate. Săbii de samurai. Surprinde-mă când omori niște oi proaste. E tot ce-ți cer.

Îmi amintesc de Maeve, cum trimitea ea un mesaj în ziua când Janae s-a supărat așa rău la prânz.

— Deci chiar ai trimis prinț screen-urile alea la emisiune?, șoptesc.

— Chiar am făcut-o, îmi șoptește ea. E drept că nu mă așteptam să le folosească. Nu mi-a răspuns nimeni după ce am dat mailul.

La finalul emisiunii, poliția din Bayview e personajul negativ, urmată îndeaproape de Simon. Addy, Nate și cu mine suntem doar niște copilași

inocenți care au fost târâți mișelește în asta. Cooper e un sfânt. Toată povestea e o răsturnare impresionantă de situație.

•

Nu știu dacă în asta constă cu adevărat jurnalismul, dar *Mikhail Powers Investighează* cu siguranță are un impact asupra tuturor în următoarele zile. Cineva pornește o petiție online care cere să se renunțe la investigație, petiție care adună rapid douăzeci de mii de semnături. Facultățile au dezbateri aprinse în legătură cu subiectul discriminării jucătorilor de baseball care sunt gay. Tonul dezbaterilor media se schimbă, iar interesul e mai mult asupra felului în care operează poliția decât asupra noastră. Și, când mă întorc la școală luni, oamenii chiar vorbesc cu mine. Chiar și Evan Neiman, care se comporta ca și cum nu mă mai știa, vine la mine în pauză și mă întreabă dacă mai vin la competiția de mate.

Poate că viața mea nu va redeveni complet normală peste noapte, dar până la finalul săptămânii încep să sper că lumea nu mă va mai trata ca și cum aș fi o criminală.

Vineri seara sunt la telefon cu Nate, ca de obicei, și îi citesc ultima postare Tumblr. Până și aia sună ca și cum totul ar fi pe terminate:

> Să fii acuzat de crimă a devenit așa o plictiseală. Adică, sigur, atenția din partea presei e interesantă. Și mă face să mă simt bine că am creat atâta confuzie – oamenii încă n-au idee cine e vinovat pentru moartea lui Simon.

Nate mă întrerupe după primul paragraf.

— Scuze, dar avem chestii mai importante de vorbit. Ia răspunde-mi sincer: dacă nu mai sunt suspect de crimă, o să mă mai găsești atrăgător?

— Vei fi în continuare eliberat condiționat pentru trafic de droguri, îi amintesc. Și asta e destul de sexy.

— Mda, dar expiră în decembrie. După Anul Nou, aș putea fi un cetățean respectabil. Părinții tăi chiar ar putea să-ți dea voie să ieși cu mine. Dacă o să vrei și tu.

Dacă o să vreau și eu.

— Nate, vreau să ies cu tine încă de când eram într-a cincea.

Îmi place că se întreabă cum ar fi lucrurile dacă am ieși din coșmarul ăsta ciudat. Poate că, dacă amândoi ne gândim la asta, chiar se va întâmpla.

Îmi povestește despre ultima întâlnire cu maică-sa, care chiar pare că se străduiește. Ne uităm împreună la un film – alegerea lui, din nefericire – și adorm în timp ce el îmi explică de ce regia a fost proastă. Când mă trezesc

sâmbătă dimineața, văd că mai am doar câteva minute pe telefon. Va trebui să-i cer unul nou. Înseamnă că va fi telefonul cu numărul patru, deja.

Poate că, într-una din zilele astea, ne-am putea folosi telefoanele obișnuite.

Stau în pat ceva mai mult ca de obicei, până vine momentul când chiar trebuie să mă mișc, dacă vreau să mai apuc rutina mea cu Maeve, de a ieși la alergat, apoi la bibliotecă. De abia am reușit să-mi înșir tenișii și cotrobăi prin dulap după telefonul meu, când aud o bătaie în ușa dormitorului.

— Intră, spun, descoperind telefonul sub niște bentițe de păr. Maeve, tu ești de vină că ăsta e încărcat doar zece la sută?

Mă întorc și o văd pe soră-mea atât de albă la față, și tremurând pe deasupra, încât aproape că-mi scap telefonul pe jos. De fiecare dată când Maeve se simte rău, sunt cuprinsă de o teamă oribilă că boala ei a recidivat.

— Te simți bine?

— Eu sunt bine. Dar trebuie să vezi ceva. Vino jos, ok?

— Ce se întâmplă?

— Doar… vino.

Vocea lui Maeve e sufocată și simt deja o durere de inimă. Sunt pe cale să o întreb dacă mama sau tata au pățit ceva, când ea mă conduce în sufragerie și îmi arată televizorul.

Unde îl văd pe Nate cu cătușe la mâini, înconjurat de polițiști și luat de acasă, iar în josul ecranului citesc cuvintele *S-a efectuat o arestare în cazul morții lui Simon Kelleher.*

Capitolul douăzeci și cinci

Bronwyn

Sâmbătă, 3 noiembrie, 10.17 am

De data asta, chiar îmi scap telefonul din mână.

Îmi alunecă din mână și aterizează ușor pe covor, în timp ce eu urmăresc cu gura căscată cum polițiștii îl escortează pe Nate până la mașina lor și îl împing ușor pe bancheta din spate. Scena se mută la o reporteriță care stă în fața casei lui. Vântul îi dă părul negru peste față.

— Poliția din Bayview a refuzat să comenteze altceva în afară de faptul că au fost găsite noi dovezi, în virtutea cărora poate fi inculpat Nate Macauley, singurul dintre cei patru elevi care deja are cazier, pentru moartea lui Simon

Kelleher. Vă vom oferi noi amănunte pe măsură ce ancheta progresează. Sunt Liz Rosen, am transmis pentru Channel Seven News.

Maeve stă lângă mine, cu telecomanda în mână. O trag de mânecă:

— Poți să dai înapoi să văd tot reportajul, te rog?

Face asta, iar eu mă uit numai la fața lui Nate. Expresia lui pare golită de emoție, aproape plictisită, ca și cum ar fi luat pe sus și dus la o petrecere la care nu are chef să meargă.

Cunosc expresia aia. E aceeași pe care a avut-o când am menționat asociația *Până la Proba Contrară,* când eram la mall. Refuză să se exprime și își activează un mecanism de apărare. Nu mai e nicio urmă din băiatul pe care am ajuns să-l cunosc vorbind la telefon cu el, sau din călătoriile noastre cu motocicleta, sau din camera unde ne-am sărutat. Nici din cel pe care mi-l amintesc din grădiniță, cu uniforma de la St. Pius desfăcută rebel, conducându-și mama plânsă de-a lungul holului și privindu-ne fioros, provocându-ne să râdem, dacă avem curaj.

Încă mai cred că acel Nate e cel adevărat. Orice ar crede polițiștii sau orice ar fi descoperit, nu are cum să schimbe asta.

Părinții mei nu sunt acasă. Apuc telefonul și o sun pe avocata mea, Robin, care nu răspunde. Îi las un mesaj lung și bâlbâit, pană când robotul mă întrerupe și închid simțindu-mă neajutorată. Robin e singura mea sursă de la care aș putea obține informații, dar nu va considera situația lui Nate o urgență. E o problemă pentru viitorul avocat al lui Nate, nu pentru ea.

Gândul ăsta mă face să intru și mai rău în panică. Ce va putea face un avocat din oficiu, unul plictisit, care nu l-a întâlnit niciodată pe Nate? Ochii mei se plimbă prin cameră și dau de privirea tulburată a lui Maeve, care zice:

— Crezi că ar fi putut să...?

— Nu, o întrerup eu, hotărâtă. La naiba, Maeve, ai văzut și tu ce tâmpită e investigația asta. Au crezut o perioadă că eu am făcut-o. Greșesc tot timpul. Sunt convinsă că greșesc.

— Mă întreb totuși ce or fi găsit, spune Maeve. Te-ai gândi că ar fi mai atenți, după publicitatea negativă de care au avut parte săptămâna asta.

Nu răspund. Pentru prima dată în viața mea, nu știu ce să fac. Creierul meu e gol, cu excepția unei anxietăți care-mi provoacă greață. Channel 7 a recunoscut că nu mai are informații noi și s-a întors la a recapitula investigația. Apar filmări din emisiunea lui Mikhail Powers. Addy, cu noua ei tunsoare, arătând celui care o filmează degetul mijlociu. Un purtător de cuvânt al poliției din Bayview. Eli Kleinfelter.

Bineînțeles.

Apuc telefonul și caut numărul lui Eli. Mi-a dat numărul lui de mobil ultima dată când am vorbit și mi-a spus că pot suna oricând. Sper că a vorbit serios.

Răspunde de la primul apel.

— Eli Kleinfelter.

— Eli? Sunt Bronwyn Rojas. De la…

— Sigur, sigur. Salut, Bronwyn. Înțeleg că ai urmărit știrile. Ce crezi despre asta?

— Poliția greșește.

Mă holbez la ecranul televizorului, în timp ce Maeve se holbează la mine. Teroarea mă acaparează ca o viță de vie care se întinde cu repeziciune, îmi strânge inima și plămânii până ce îmi e aproape imposibil să respir.

— Eli, Nate are nevoie de un avocat mai bun decât cel din oficiu pe care i-l vor desemna. Are nevoie de cineva căruia să-i pese și care să știe ce face. Cred că… ei bine, eu cred că are nevoie de tine. Ai lua în considerare să te ocupi de cazul lui?

Eh nu răspunde imediat, iar când o face, vocea îi e reținută.

— Bronwyn, știi că sunt interesat de cazul ăsta, și empatizez cu voi patru. Ați fost târâți degeaba în buclucul ăsta și sunt convins că și arestarea de azi e nedreaptă. Dar am o mulțime de alte procese pe cap, și…

— *Te rog!* îl întrerup eu, și cuvintele mi se rostogolesc de pe limbă.

Îi povestesc despre părinții lui Nate și despre cum practic a avut singur grijă de el încă din clasa a cincea. Îi spun fiecare poveste dramatică pe care Nate mi-a povestit-o sau la care am fost martoră. Nate ar detesta asta, dar n-am crezut niciodată ceva cu atâta tărie cum cred acum că are nevoie de Eli ca să-l ferească de închisoare.

— Bine, bine, în regulă, spune Eli într-un final, înțeleg. Chiar o fac. E vreunul din cei doi părinți în stare să purtăm o discuție? O să-mi fac timp pentru o consultație și să le dau ceva sfaturi. E tot ce pot să fac.

Nu e suficient, dar tot e ceva.

— Minunat! spun, mimând un entuziasm real.

Nate vorbise cu două zile în urmă cu maică-sa, și ea părea lucidă, dar nu am idee ce efect au avut noutățile de azi asupra ei.

— O să vorbesc cu mama lui Nate. Când ne putem vedea?

— La zece mâine dimineață, la noi la birou.

Maeve încă se uită la mine cu ochii mari când închid telefonul.

— Bronwyn, ce faci?

Apuc cheile Volvo-ului de pe masa-insulă din bucătărie.

— Trebuie s-o găsesc pe doamna Macauley.

Maeve își mușcă buza de jos.

— Bronwyn, nu poți să…

Să încerc să dau de capăt situației ca ți cum ar fi o problemă de la consiliul elevilor? Are dreptate. Am nevoie de ajutor.

— Vii și tu cu mine? Te rog?

Stă să cugete vreo jumătate de minut, cu ochii ațintiți la mine, apoi zice:

— Bine.

Telefonul aproape că-mi scapă din nou din palma transpirată în timp ce alergăm spre mașină. Am primit vreo douăzeci de apeluri și mesaje în timp ce vorbeam cu Eli. Părinții mei, prietenii și niște numere necunoscute care probabil sunt ale jurnaliștilor. Am patru mesaje de la Addy, toate variații pe aceeași temă: „WTF? Ai văzut?”

— Le spunem alor noștri despre asta?, întreabă Maeve, când eu pornesc mașina.

— Care „asta”? Arestarea lui Nate?

— Sunt sigură că sunt și ei la curent cu arestarea. Nu, despre… chestia cu avocații pe care o faci.

— Nu ești de acord?

— Nu că nu sunt de acord… Dar pui căruța înaintea cailor, nici nu știi ce a descoperit poliția. Știu că îți place de el, dar nu ar fi posibil să fie vinovat?

— Nu, spun, categoric. Și da. O să le spun alor noștri. Nu fac nimic greșit. Doar încerc să ajut un prieten.

Vocea mea pune accentul pe ultimul cuvânt, apoi conduc în tăcere până la Motelul 6.

Sunt ușurată când recepționerul spune că doamna Macauley încă mai este cazată acolo. Numai că nu răspunde la telefon, când o sună în cameră. Ceea ce poate fi un semn bun – o fi cu Nate. Las un bilet cu numărul meu de telefon și încerc să nu exagerez cu sublinierile și cu literele mari. Maeve trece la volan pe drumul spre casă, în timp ce eu o sun pe Addy.

— Ce mama naibii?, zice ea când răspunde, și gheara din piept parcă mai slăbește strânsoarea când înțeleg că nici ea nu crede că Nate e vinovat. Mai întâi, spun că toți suntem vinovați. Apoi o iau la nimereală și aruncă vina pe Nate?

— Ceva nou?, o întreb. Nu m-am mai uitat la TV de jumate de oră.

Dar nu a mai apărut nimic. Poliția e tăcută în legătură cu dovezile pe care le-a descoperit. Avocatul lui Addy nu are nicio idee.

— Vrei să ne vedem în seara asta?, mă întreabă ea. Probabil că o iei razna singură. Maică-mea și iubitul ei au planuri, așa că eu și Ashton facem pizza. Adu-o și pe Maeve. Facem o seară împreună cu surorile.

— Poate. Dacă lucrurile nu scapă de sub control până atunci, zic eu.

Maeve intră pe strada noastră, și inima mi se strânge când văd șirul dubelor albe de la televiziuni în fața casei. Observ că și Telemundo și Univision au îngroșat rândurile, ceea ce îl va înfuria teribil pe taică-miu. De fiecare dată când încerca să-și promoveze la ei o realizare profesională a companiei nu era luat în seamă, dar pentru *așa ceva* s-au deplasat până aici.

Parcăm în spatele mașinii părinților noștri și imediat cum deschid portiera vreo zece microfoane mi se agită în față. Trec pe lângă ele și ajung la Maeve, în fața mașinii, o iau de mână și ne facem drum prin șuvoiul de reporteri. Cei mai mulți mă întreabă dacă sunt de părere că Nate l-a omorât pe Simon, dar unul dintre ei zbiară peste ceilalți:

— Bronwyn, e adevărat că tu și Nate sunteți împreună?

Chiar sper că și părinții mei nu au fost întrebați același lucru.

Intru în casă cu Maeve și trântesc ușa, apoi mă îndrept spre bucătărie. Mama stă la masă cu o cană de cafea în mână, iar fața ei are un aer preocupat. Vocea lui taică-miu se aude, nervoasă, de după ușa biroului său.

— Bronwyn, trebuie să vorbim, spune mama, iar Maeve urcă scările spre camera ei.

Mă așez la masă, vizavi de mama, și îi observ ochii obosiți. Simt un junghi de tristețe. E vina mea.

— Evident, ai văzut știrile, zice. Tatăl tău vorbește cu Robin despre felul în care poate afecta ceea ce se întâmplă situația ta. Dincolo de asta, menajeria de afară ne-a pus o grămadă de întrebări. Despre tine și Nate.

Îmi dau seama că încearcă să-și păstreze tonul calm.

— Poate că e vina noastră că ți-a fost greu să vorbești cu noi despre… relațiile pe care le ai cu colegii tăi. Pentru că, din perspectiva noastră, să te protejăm a însemnat să te ținem deoparte. Așa că probabil nu ai avut încredere să ne faci confesiuni, dar am nevoie să fii sinceră cu mine acum, când Nate a fost arestat. E ceva ce ar trebui să știu?

Singura chestie la care mă pot gândi la început e: *cât de puțină informație îți pot da ca să fie suficientă ca tu să înțelegi că eu chiar trebuie să-l ajut?* Dar apoi se întinde și îmi strânge mana, și mă simt vinovată, pentru că nu obișnuiam să-i ascund nimic înainte să copiez la testul de la chimie. Și uite unde am ajuns.

Așa că îi spun aproape totul. Nu despre cum l-am adus pe Nate acasă sau cum m-am întâlnit cu el la Bayview Estates, pentru că sigur asta nu va duce

într-un loc plăcut. Dar îi explic telefoanele nocturne, felul cum am fugit de la școală cu motocicleta lui, și da, ei bine, și săruturile.

Mama încearcă *atât* de tare să nu se crizeze. Chiar o admir.

— Deci... e ceva serios între, voi?

Aproape că se îneacă cu cuvintele.

Nu vrea să afle răspunsul adevărat la întrebarea ei. Strategia pe care am învățat-o de la Robin, de a răspunde la o altă întrebare, nu la cea pentru care nu ești pregătită, ar putea funcționa acum.

— Mamă, înțeleg că acum este o situație ciudată și că nu îl știu nici eu prea bine pe Nate. Dar sunt convinsă că nu i-a făcut rău lui Simon. Și nu are pe nimeni care să-i ia apărarea. Are nevoie de un avocat bun, și cu asta încerc să-l ajut acum.

Telefonul îmi vibrează. E un număr necunoscut, și mă strâmb când îmi dau seama că ar trebui să răspund, în caz că e mama lui Nate.

— Bronwyn, așa mă bucur că ai răspuns! Sunt Lisa Jacoby de la Los Angeles Ti...

Închid și mă întorc din nou spre maică-mea.

— Îmi pare rău că nu am fost sinceră cu voi, după tot ce ați făcut pentru mine. Dar, te rog, lasă-mă să le fac legătura doamnei Macauley și lui Eli, ok?

Mama își masează tâmplele.

— Bronwyn, nu sunt sigură că înțelegi cât de nesăbuită ai fost. Ai ignorat sfaturile lui Robin și ești norocoasă că nu te-ai afundat în cine știe ce belea. Deși încă nu e timpul pierdut... Dar nu, nu te voi opri să vorbești cu mama lui Nate. Cazul ăsta e complicat, și oricine este implicat în el are nevoie de un avocat bun.

Îmi arunc mâinile în jurul ei și, Doamne, chiar e plăcut să o îmbrățișez pe mama pentru un minut.

Suspină atunci când îi dau drumul.

— Lasă-mă să vorbesc și cu tatăl tău. Nu sunt de părere că o discuție între voi doi ar fi prea productivă acum.

Sunt total de acord. Sunt pe scări, în drum spre camera mea, și inima îmi sare când văd prefixul 503. Nu pot lăsa deoparte entuziasmul atunci când răspund.

— Bună, eu sunt Bronwyn.

— Bronwyn, bună.

Vocea e înceată, dar clară.

— Aici e Ellen Macauley. Mama lui Nate. Mi-ai lăsat un bilet.

O, *Doamne, mulțumesc. O, Doamne, mulțumesc.* N-a tăiat-o spre Oregon și nici nu s-a reapucat de droguri.

— Da, da, v-am lăsat.

Cooper
Sâmbătă, 3 noiembrie, 3.15 pm

Cu tot ce s-a întâmplat în ultima vreme, mi-e din ce în ce mai greu să evaluez prestația mea pe teren, dar per total aceasta pare să fi mers bine. Viteza cu care am aruncat a fost aceeași, nouăzeci și patru, iar numai câțiva indivizi au făcut mișto de mine din tribune. Unii au încercat să intre pe teren, purtând fuste tutu, o ironie la adresa homosexualilor, dar bodyguarzii i-au scos afară.

Câteva persoane de la echipele facultăților au apărut să mă vadă, iar tipul de la Cal State chiar a stat de vorbă cu mine după meci. Antrenorul Ruffalo a început să primească oferte din nou, în ce mă privește, dar într-un fel mi se pare mai degrabă o mișcare de PR, nu interes autentic. Doar Cal State îmi propune o bursă completă, deși, culmea, acum joc mai bine ca niciodată. Dar așa se întâmplă când ești suspect de crimă, bănuiesc. Bătrânu' meu nu mă mai așteaptă în vestiar, ca altă dată. Merge direct spre mașină și pornește motorul, ca s-o putem șterge cât mai repede.

Reporterii sunt o cu totul altă poveste. Mor de disperare să discute cu mine. Mă înarmez cu răbdare când o cameră de filmat îmi apare în față la ieșirea din vestiar și mă aștept ca femeia cu microfonul să îmi pună același set de întrebări. Dar ea mă ia prin surprindere:

— Cooper, ce părere ai de arestarea lui Nate Macauley?

— Ce?

Mă opresc din scurt, iar Luis aproape că dă peste mine.

— Nu ai aflat?, rânjește reporterița, parcă fericită că îmi dă ea vestea. Nate Macauley a fost arestat pentru uciderea lui Simon Kelleher, iar poliția spune că tu nu mai ești suspect. Poți să-mi spui cum te simți când auzi asta?

— Ăăăă…

Nu. Nu pot. Sau nu vreau. E cam același lucru.

— Mă scuzați.

— Ce dracu'?, mormăie Luis după ce trecem de reporteriță.

Își scoate telefonul și caută pe site-urile de știri, în timp ce eu încerc să reperez mașina lui taică-miu.

— La naiba, chiar nu mințea. Frate. Nu mai ești suspect, mă anunță el, cu ochii măriți de uimire.

Ciudat, dar nici nu-mi dădusem seama de asta până să-l aud pe el spunând-o.

Îl ducem pe Luis acasă, ceea ce e bine, fiindcă scurtează timpul în care eu și tata trebuie să stăm singuri. Eu și Luis ne aruncăm rucsacurile pe bancheta din

spate. Mă așez lângă taică-miu, iar Luis se urcă în spate. Bătrânu' caută un post de radio, vrând să asculte știrile.

— L-au arestat pe puștiul ăla, Macauley, zice el, fericit. Să-ți spun ceva, or să primească o grămadă de citații după ce totul se va termina. Inclusiv de la mine.

Își aruncă ochii în stânga locului în care stau, ca și cum ar vorbi cu mine. Asta e chestia lui nouă – când îmi vorbește, se uită *lângă* mine. Nu mi-a mai întâlnit privirea de când le-am spus despre Kris.

— Păi, era logic să fi fost Nate, spune Luis, calm.

Așa, aruncă totul pe Nate, ca și cum n-ai fi stat cu el la prânz toată săptămâna.

Nu știu ce să mai cred. Dacă ar fi trebuit să arăt cu degetul pe cineva când a început tot balamucul, Nate ar fi fost acela, cu siguranță. Chiar dacă grija lui fusese autentică atunci când încercase să-l ajute pe Simon. Dar era persoana pe care o cunoșteam cel mai puțin, avea deja un trecut de delincvent, așa că… era cumva explicabil.

Dar când toată sala de mese a Liceului Bayview sărise asupra mea ca o haită de hiene, Nate a fost singurul care a spus ceva în apărarea mea. Nu am apucat să-i mulțumesc niciodată, dar m-am gândit mult la cât de oribilă ar fi devenit școala pentru mine dacă el nu ar fi zis nimic atunci și ar fi trecut mai departe, iar totul ar fi căpătat proporții.

Telefonul îmi e plin de mesaje noi, dar singurele de care îmi pasă sunt cele de la Kris. În afară de o scurtă vizită în care l-am avertizat pe Kris despre poliție și despre atenția pe care o s-o primesc din partea presei, de abia am apucat să-l mai văd în ultimele două săptămâni. Chiar dacă acum oamenii știu de relația noastră, nu am mai avut nicio șansă să ne comportăm ca un cuplu.

Încă nici nu știu prea bine ce înseamnă a fi un cuplu. Mi-aș dori să am timp să aflu.

Omg, am văzut știrile.

E o veste bună, nu??

Sună-mă când poți.

Îi trimit un mesaj, ascultând cu o ureche ce discută Luis și taică-miu. După ce-l lăsăm pe Luis, liniștea se instalează între mine și Bătrânu', densă ca o ceață. Sunt primul care o sparg.

— Deci, cum m-am descurcat pe teren?

— Bine. A arătat bine.

Un răspuns laconic, ca toate pe care le primesc în ultima vreme. Mai încerc o dată.

— Am vorbit cu unu de la Cal State.

— Cal State, pufnește el, sarcastic. Nu e nici măcar în top zece.

— Asta așa e, recunosc eu.

Nici nu intrăm bine pe strada noastră, că și vedem dubele reporterilor.

— Mama dracului. Iată-ne din nou acolo. Sper doar că a meritat.

— Ce să merite?, îl întreb.

Depășește un camion cu echipament de filmat și oprește motorul.

— *Alegerea* asta a ta.

Furia se împrăștie ca o flacără în interiorul meu. Mă dor atât cuvintele lui, cât și felul în care le-a aruncat, fără ca măcar să mă privească.

— Nimic din ce s-a întâmplat nu a fost o alegere, spun, dar a deschis deja portiera și zgomotul de afară îmi înghite cuvintele.

Mi se pare totuși că sunt mai puțini jurnaliști ca de obicei, așa că îmi imaginez că grosul lor este la Bronwyn. Îl urmez pe Bătrânu' în casă, unde el se repede în sufragerie și dă drumul televizorului. Ar trebui să fac antrenamentul de după meci acum, dar taică-miu nu s-a mai obosit să-mi amintească de rutina mea de o vreme încoace.

Buni e în bucătărie, face pâine prăjită cu unt, cu zahăr brun deasupra.

— Cum a fost meciul, dragule?

— Fantastic, spun, trântindu-mă pe un scaun. Am avut o aruncare perfectă, dar nimănui nu-i mai pasă.

— Ei, ei, spune ea și se așază în fața mea, întinzându-mi o felie de pâine pe care o refuz. Lasă să treacă puțin timp. Îți amintești ce ți-am spus la spital?

Dau din cap că nu.

— Lucrurile se vor înrăutăți înainte să se îmbunătățească. Cu siguranță s-au înrăutățit, așa că acum nu mai au unde să coboare. Deci va fi bine.

Face o pauză, apoi spune:

— Ar trebui să-l aduci pe băiatul ăla al tău într-o zi la cină, Cooper. E vremea să-l cunoaștem.

Încerc să mi-l imaginez pe tata făcând conversație cu Kris pe deasupra caserolei cu pui.

— Lui tata nu i-ar plăcea să fac asta.

— Eh, va trebui să se obișnuiască, nu?

Înainte să pot răspunde, mobilul îmi bâzâie, și primesc un mesaj de la un număr necunoscut.

Sunt Bronwyn. Am numărul tău de la Addy. Pot să te sun?

Desigur.

Mă sună peste câteva secunde.

— Bună, Cooper. Ai auzit de Nate?

— Mda.

— Încerc să stabilesc o întâlnire între mama lui Nate și Eli Kleinfelter de la *Până la Proba Contrară.* Sper că va prelua cazul lui Nate. Mă întrebam, ai avut ocazia să-l întrebi pe fratele lui Luis de acel Camaro roșu, care a făcut accidentul în parcare?

— Luis l-a sunat săptămâna trecută să-l întrebe. Urma să se intereseze, dar n-am mai primit vești de la el.

— Te superi dacă mai încerci o dată?, mă roagă Bronwyn.

Ezit înainte să-i răspund. Chiar dacă încă nu am procesat totul, simt în interiorul meu un mic sentiment de ușurare. Pentru că, în urmă cu o zi, eu eram suspectul principal al poliției. Și azi nu mai sunt. Aș minți dacă aș spune că nu mă simt mai bine.

Dar e vorba de Nate. Care nu e chiar un prieten. Dar nu e niciun străin.

— Da, sigur, o s-o fac, îi spun lui Bronwyn.

Capitolul douăzeci și șase

Bronwyn

Duminică, 4 noiembrie, 10.00 am

Suntem o adevărată gașcă când ajungem duminică dimineața la birourile asociației *Până la Proba Contrară.* Eu, doamna Macauley și mama mea. Care a fost de acord să mă lase să merg, dar nu nesupravegheată.

Locul e mic și mobilat modest, iar acum geme de lume. La fiecare birou sunt câte două persoane, la unele dintre ele chiar mai multe. Unii vorbesc la telefoane, alții scriu ceva pe calculator. Uneori, ambele, în același timp.

— Ce ocupați sunteți și duminica, comentez, în timp ce Eli ne conduce într-o cameră înghesuită, cu o masă mică în mijloc și scaune de jur-împrejur.

Părul lui Eli pare să mai fi crescut câțiva centimetri de când a fost la emisiunea lui Mikhail Powers, și îi stă ridicat cu totul în sus. Își trece o mână prin el și îl face să arate și mai răvășit. Are un aer de om de știință atins de schizofrenie.

— E duminică deja?, întreabă absent.

Nu sunt destule scaune, așa că eu mă așez pe podea.

— Scuze, spune Eli, când mă vede așezată pe jos. O să o scurtez cât de mult pot. În primul rând, doamnă Macauley, îmi pare rău pentru că fiul dumneavoastră a fost arestat. Înțeleg că a fost plasat pentru moment într-o

instituție pentru minori și nu într-un centru de detenție, ceea ce e o veste bună. Așa cum i-am spus lui Bronwyn, nu vă pot ajuta prea mult, ținând cont de câte cazuri am deja. Dar dacă doriți să-mi împărtășiți toate informațiile pe care le aveți, vă pot face câteva sugestii și chiar să vă trimit la un avocat cunoscut.

Doamna Macauley arată epuizată, dar pare și că a făcut un efort să arate cât de cât prezentabil, în pantalonii ei bleumarin și în puloverul gri, larg, pe care-l poartă. Mama mea arată bine îmbrăcată lejer, aparent fără efort, în colanți, cizme înalte, pulover de cașmir și o eșarfă discretă cu model. Cele două n-ar putea fi mai diferite de atât, iar doamna Macauley pare conștientă de asta, în timp ce se joacă nervoasă cu marginea puloverului.

— Ei bine. Iată ce mi s-a spus, începe ea. Școala a primit un telefon prin care a fost informată că în dulapul lui Nate erau droguri…

— Cine a dat telefonul?, întreabă Eli, notând ceva într-un carnet galben.

— Nu au vrut să-mi spună. Au zis că a fost anonim. Dar au luat în serios reclamația și i-au deschis dulapul vineri, după ore, ca să verifice. Nu au găsit droguri. Dar au găsit în schimb o pungă în care era sticla de apă a lui Simon și epinefrina dispărută. Toate acele creioane medicinale care dispăruseră din cabinetul medical în ziua în care a murit Simon.

Îmi trec degetele pe suprafața aspră a mochetei și mă gândesc la dările în care Addy fusese chestionată pentru epinefrina aia. Cooper, la fel. Timp de săptămâni întregi, fusesem cu toți suspecți că le-am fi luat. Sub nicio formă, chiar dacă Nate ar fi fost prin absurd vinovat, nu le-ar fi lăsat acolo prostește, în dulapul lui.

— Ah, spune Eli, cu ochii țintă la caietul cu notițe.

— Așa că poliția a obținut un mandat și au venit să facă o percheziție acasă sâmbătă dimineața, continuă doamna Macauley. Și au găsit un laptop în dulapul lui Nate cu acest… jurnal, așa i-au spus, toate acele postări de Tumblr care au apărut de când Simon a murit.

Ridic ochii și observ că maică-mea se uită la mine, cu un sentiment vag de milă întipărit pe față. Îi întâlnesc privirea și clatin hotărâtă din cap. Nu cred nimic din toate astea.

— Ah, spune Eli din nou.

De data asta ridică privirea spre noi, dar pare la fel de calm ca și până acum:

— S-au găsit amprente străine?

— Nu, spune doamna Macauley, iar eu expir în tăcere.

— Ce are de spus Nate despre asta?, întreabă Eh.

— Că nu are nicio idee cum au ajuns lucrurile alea în dulapul și în casa lui, spune doamna Macauley.

— Ok, zice Eh. Și dulapul lui Nate nu mai fusese percheziționat înainte de asta?

— Nu știu, răspunde mama lui Nate și se uită la mine.

— Mai fusese, îmi amintesc eu. Nate mi-a spus că a fost percheziționat dulapul lui în prima zi în care ne-au luat la întrebări. Atât dulapul, cât și casa. Poliția a venit cu câinii și au căutat droguri. Nu au găsit nimic, adaug repede și mă uit la maică-mea, înainte să-mi întorc privirea spre Eli. Nimeni n-a găsit atunci lucrurile lui Simon sau un laptop.

— De obicei, încuiați ușa casei?, o întreabă Eh pe doamna Macauley.

— Nu, niciodată. De fapt, nici nu cred că mai există o yală.

— Aha, mormăie Eh, notându-și din nou ceva în caietul lui.

— Mai e ceva, spune doamna Macauley și vocea îi tremură. Avocatul acuzării dorește ca Nate să fie mutat într-o închisoare de maximă securitate. E de părere că Nate e mult prea periculos pentru a fi închis alături de alți adolescenți.

Simt cum ceva mi se rupe în piept când Eli se ridică brusc de pe scaun. Pentru prima dată a lăsat deoparte masca lui de un calm imperturbabil. Pe fața lui observ groază, și asta mă înspăimântă.

— Of, nu! Nu, nu. Ăsta ar fi un dezastru împuțit. Scuzați-mi limbajul. Ce face avocatul lui ca să împiedice acest lucru?

— Nu l-am întâlnit încă, spune mama lui Nate, aproape să izbucnească în lacrimi. A fost desemnat cineva, dar nu am luat legătura cu el.

Eli aruncă pixul din mână și scoate un sunet de dezamăgire.

— Că au fost găsite lucrurile lui Simon în posesia lui nu este minunat. Chiar deloc. Oamenii au fost condamnați și pentru mai puțin de atât. Dar felul în care au obținut aceste dovezi… Nu-mi place deloc. Ponturi aruncate sub protecția anonimatului, obiecte care nu au fost acolo înainte apar acum din senin, la îndemână… În locuri ușor accesibile. Iar dacă statul se gândește să-l trimită pe Nate într-o închisoare federală la vârsta de șaptesprezece ani… orice avocat care se respectă ar trebui să facă tot ce poate ca să împiedice asta.

Își freacă fruntea cu degetele, apoi se uită la mine.

— La naiba, Bronwyn. Tu ești de vină.

Tot ce a spus Eh până acum m-a făcut să-mi fie tot mai rău, cu excepția acestui lucru. Acum sunt doar confuză.

— Dar ce am făcut?, protestez.

— Mi-ai supus atenției acest caz și acum va trebui să-l preiau. Și *chiar nu am* timp. Dar fie ce-o fi. Asta presupunând că sunteți dispusă să schimbați avocatul, doamnă Macauley?

O, ce bine! Ușurarea care mă cuprinde mă face să amețesc. Doamna Macauley dă din cap că își dorește ca Eli să fie avocatul fiului ei, iar Eli suspină.

— Pot ajuta și eu, mă ofer. Am cercetat pe cont propriu…

Sunt pe cale să-i spun despre acel Camaro roșu, dar întinde mâna ca și cum ar vrea să îmi reteze avântul.

— Oprește-te acum, te rog, Bronwyn. Dacă îl voi reprezenta pe Nate, nu am cum să discut cu alte persoane implicate în această anchetă. Aș putea fi exclus din barou pentru așa ceva. De fapt, chiar o să vă rog pe tine și pe mama ta să ne lăsați singuri pe mine și pe doamna Macauley.

— Bine, dar…

Mă uit neajutorată la maică-mea, care deja s-a ridicat în picioare. Își pune geanta pe umăr, cu un gest care îmi dă de înțeles că trebuie să ne conformăm.

— Are dreptate, Bronwyn, spune ea. Trebuie să lăsăm de acum totul în seama domnului Kleinfelter și a doamnei Macauley.

Expresia i se înmoaie când întâlnește privirea mamei lui Nate.

— Vă doresc multă baftă.

— Mulțumesc, spune doamna Macauley. Și îți mulțumesc ție, Bronwyn.

Ar trebui să mă simt bine. Mi-am îndeplinit misiunea. Dar nu mă simt așa. Eli nu știe nici jumătate din ce știu eu, și cum aș putea să-i spun tot ce știu?

Addy

Luni, 5 noiembrie, 6.30 pm

Până luni, lucrurile revin în mod straniu la normal. Mă rog, la noua lor normalitate. *Noumalitate,* să-i zic? Oricum, ce vreau să spun e că, atunci când mă așez cu Ashton și maică-mea să luăm cina, aleea noastră de acces nu mai e plină de dubele reporterilor și avocatul meu nu mă sună nici măcar o dată.

Mama pune două meniuri Trader Joe încălzite în fața mea și a lui Ashley, apoi se așază între noi cu un pahar plin cu o băutură de culoare maro gălbui.

— Nu mănânc, ne anunță ea, deși nu o întrebasem. Țin o cură de detoxifiere.

Ashton își încrețește nasul.

— Uf, mama. Spune-mi că aia nu e limonada cu sirop de arțar și ardei iute. E așa de scârboasă.

— Dar nu-i poți contesta rezultatele, spune mama, luând o înghițitură.

Își apasă un șervețel pe buzele ei proaspăt retușate, și îi privesc părul blond proaspăt coafat, unghiile date cu lac roșu și rochia mulată pe care o îmbracă într-o seară obișnuită de luni. Așa voi fi și eu peste douăzeci și cinci de ani? Gândul mă face să-mi fie și mai puțină foame decât atunci când m-am așezat la masă.

Ashton dă drumul televizorului pe un post de știri și vedem un reportaj cu arestarea lui Nate, inclusiv un interviu cu Eli Kleinfelter.

— Drăguț băiatul ăla, spune mama, când pe ecran apare fotografia lui Nate din arest. Păcat că s-a dovedit a fi un criminal.

Împing farfuria cu mâncarea rămasă. N-are rost să sugerez că poliția s-ar putea înșela. Mama e bucuroasă doar că nu va mai trebui să-mi plătească mie avocatul.

Se aude soneria de la intrare, iar Ashton își pune șervețelul împăturit în farfurie.

— Mă duc să văd cine e.

Câteva secunde mai târziu mă strigă, iar mama îmi aruncă o privire surprinsă. Nimeni n-a mai venit la noi de săptămâni întregi, cu excepția celor care voiau să-mi ia o declarație, iar soră-mea avea grijă să-i alunge repede pe ăia. Mama mă urmează în hol, în timp ce Ashton deschide larg ușa ca să-i dea voie lui TJ să intre.

— Bună, clipesc la el surprinsă. Ce faci aici?

— Manualul tău de istorie a nimerit în ghiozdanul meu după ora de geografie. E al tău, nu?

TJ îmi întinde o carte groasă. Am fost parteneri de laborator din ziua în care am fost puși să clasificăm rocile, și de obicei e un moment plăcut al zilei.

— Ah, da. Mulțumesc. Dar ai fi putut să mi-l dai mâine.

— Avem testul ăla și m-am gândit că o să ai nevoie.

— Corect.

N-are rost să-i mai spun că aproape am renunțat să mă mai preocup de școală semestrul ăsta.

Mama se holbează la TJ ca și cum ar fi un desert apetisant, iar el îi zâmbește politicos.

— Bună ziua, sunt TJ Forrester. Sunt coleg cu Addy.

Ea îi întinde mâna, în timp ce-i admiră gropițele și jacheta cu însemnele echipei de fotbal. E aproape o versiune brunetă a lui Jake. Mă rog, cu nasul puțin strâmb, acum. Maică-mii nu-i spune nimic numele lui, dar o simt pe Ashley expirând surprinsă în spatele meu.

Trebuie să-l gonesc pe TJ de aici înainte ca maică-mea să facă legătura.

— Bine, mersi mult încă o dată. Mă duc să învăț. Ne vedem mâine.

— Nu vrei să învățăm împreună?, întreabă TJ.

Ezit. Îmi place de TJ, chiar îmi place. Dar să petrecem timp împreună în afara școlii nu e un pas pe care să fiu pregătită să-l fac.

— Nu pot, pentru că am… și alte treburi.

Practic îl împing afară pe ușă și, când mă întorc înăuntru, fața maică-mii e un amestec de milă și iritare.

— Ce e în neregulă cu tine?, șuieră ea. Să fii atât de nepoliticoasă cu un băiat așa frumos! Nu-i ca și cum mai fac coadă la ușa ta.

Se uită la părul meu scurt, vopsit mov.

— La cum arăți în ultima vreme, ar trebui să te consideri norocoasă că a vrut să petreacă timpul cu tine.

— Doamne, mamă, spune Ashton, dar o întrerup.

— Nu caut să am alt iubit, mamă.

Se holbează la mine de parcă mi-ar fi crescut brusc aripi și aș fi început să vorbesc în chineză.

— De ce naiba nu? Au trecut secole de când te-ai despărțit de Jake.

— Am petrecut mai mult de trei ani cu Jake. Aș vrea să am ceva timp pentru mine.

O spun mai mult de dragul discuției, dar imediat cum îmi ies din gură cuvintele îmi dau seama că sunt adevărate. Mama a început să aibă un iubit de la paisprezece ani, ca mine, și nu s-a oprit niciodată. Chiar dacă asta înseamnă ca acum să iasă cu un tip imatur care e prea laș să o ducă în vizită la părinții lui.

Nu-mi doresc să fiu *atât* de speriată să rămân singură.

— Nu fi caraghioasă. E ultimul lucru de care ai nevoie. Ieși de câteva ori cu un băiat ca TJ, chiar dacă să zicem că nu-ți place de el, și ceilalți băieți de la școală te vor vedea din nou ca pe o partidă bună. Nu vrei să rămâi singură, Adelaide. O fată singură, tristă, care-și petrece vremea cu prietenii ăia ciudați pe care-i ai acuma. Dacă îți scoți mizeria aia de culoare din păr, îl mai lași să crească și începi să te machiezi din nou, vei putea mai mult de atât.

— N-am nevoie de un tip ca să fiu fericită, mama.

— Ba sigur că ai, spune iritată. Ai fost tristă toată luna care a trecut.

— Pentru că am fost cercetată pentru crimă, îi reamintesc. Nu pentru că sunt singură.

Nu e chiar sută la sută adevărat, din moment ce sursa principală a nefericirii mele era Jake. Dar asta fiindcă îmi doream să fiu cu el. Nu cu oricine.

Mama clatină din cap.

— Îți tot spui asta, Adelaide, dar tu nu ești făcută pentru facultate. Acum e momentul să-ți găsești un băiat cumsecade, cu un viitor strălucit, care să vrea să aibă grijă de ti…

— Mamă, are *șaptesprezece* ani, o întrerupe Ashton. Poți să amâni scenariul ăsta vreo zece ani. Sau la infinit. Nu e ca și cum vreuna din noi ar avea mână bună când vine vorba de relații.

— Vorbește pentru tine, Ashton. Eu și Justin suntem extrem de fericiți.

Soră-mea deschide gura să mai spună ceva, dar îmi sună telefonul și ridic un deget ca să fac liniște. E Bronwyn.

— Hei. Ce s-a întâmplat?, o întreb.

— Bună.

Vocea îi sună ciudat, de parcă a plâns.

— Păi, mă gândeam la cazul lui Nate, și aș avea nevoie de ceva ajutor de la tine. Ai putea trece puțin pe la mine diseară? O să-l rog și pe Cooper.

E mai tare planul ăsta decât să stau aici și să fiu insultată de maică-mea.

— Sigur. Dă-mi adresa ta într-un mesaj.

Îmi arunc în coșul de gunoi cina doar pe jumătate mâncată, apoi îmi apuc casca pentru bicicletă, îi spun la revedere lui Ashton și ies pe ușă. E o seară perfectă de sfârșit de toamnă, iar copacii de pe strada noastră se lasă bătuți de vânt atunci când trec repede pe lângă ei, pedalând. Casa lui Bronwyn nu este foarte departe de a mea, dar e un cartier total diferit. Casele acolo nu mai arată ca niște prăjituri. Opresc bicicleta în fața unei fațade victoriene uriașe, privind florile în culori vibrante și prispa largă cu o ușoară invidie. E superbă, dar nu-i numai asta. Arată și ca un loc pe care să-l poți numi *acasă.*

Când sun la ușă, Bronwyn îmi deschide imediat. Ochii par că mai au puțin și-i pică în gură de oboseală, iar părul i s-a desprins pe jumătate din coada de cal. Îmi dau seama că am fost cu toții distruși pe rând de ce s-a întâmplat cu Simon. Eu, atunci când Jake m-a părăsit și toți prietenii s-au întors împotriva mea. Cooper, când a fost dat în vileag că e gay, umilit și batjocorit. Și acum Bronwyn, când tipul de care este îndrăgostită a ajuns la închisoare pentru crimă.

Nu că a spus vreodată că îl iubește pe Nate. Dar e destul de evident.

— Intră, spune Bronwyn, deschizând larg ușa. A venit și Cooper. Suntem jos.

Mă conduce într-o cameră spațioasă, cu multe canapele și cu un televizor plat și uriaș pe un perete. Cooper e răsturnat pe un fotoliu, iar Maeve stă cu picioarele încrucișate sub ea pe un altul, cu un laptop sprijinit pe brațul fotoliului.

Eu și Bronwyn ne așezăm pe canapeaua confortabilă și eu întreb:

— Ce face Nate? L-ai văzut?

O întrebare greșită, îmi dau seama. Bronwyn înghite cu greu, chinuindu-se să nu izbucnească în plâns.

— Nu vrea să mă vadă. Mama lui zice că e în regulă, ținând cont de chestiile prin care trece. Să fie deținut în școala aia de corecție e oribil, dar cel puțin nu e la închisoare.

Încă. Știm cu toții că Eli încearcă să-l țină acolo unde este acum și duce o adevărată bătălie să nu fie transferat.

— Oricum, mulțumesc că ați venit. Cred că am vrut doar…

Ochii lui Bronwyn se umplu de lacrimi, iar eu și Cooper schimbăm priviri îngrijorate.

— Știți, m-am bucurat mult când ne-am adunat cu toții și am vorbit despre ce s-a întâmplat. M-am simțit mai puțin singură. Și acum, de fapt, vă cer ajutorul. Vreau să terminăm ce am început. Să ne punem mințile la bătaie să-i dăm de capăt.

— Încă n-am auzit nimic de la Luis în legătură cu mașina aia, spune Cooper.

— Nu mă gândisem neapărat la asta, dar te rog oricum să mai încerci, ok? Speram mai degrabă să ne mai uităm o dată la postările alea de pe Tumblr. Trebuie să recunosc că eu nu m-am mai gândit la ele, fiindcă mă înfricoșau. Dar acum poliția spune că Nate le-a scris, și mă gândeam să le mai citim o dată și să vedem ce nu se potrivește, ce e în contradicție cu ce știm noi, sau ce e pur și simplu aiurea.

— Acum?, întreabă Cooper.

Maeve își îndreaptă laptopul spre Cooper, iar Bronwyn deschide și laptopul ei, ca să se uite împreună cu mine.

— Niciun moment nu e mai bun decât prezentul, spune Maeve.

Începem așadar să citim de la prima postare.

Mi-a venit ideea să-l omor pe Simon în timp ce mă uitam la *Dateline.*

Nate nu părea sub nicio formă genul care să se uite la o așa emisiune, dar nu știu dacă ciudățenii ca asta sunt ceea ce caută Bronwyn. Stăm tăcuți o vreme, citind. Se instalează puțin plictiseala, și îmi dau seama că am sărit niște rânduri, așa că mă întorc și încerc să urmăresc cu atenție. Tipul sau tipa se laudă că poliția n-are idee cine este.

— Ia stați așa. Asta nu s-a întâmplat, zice Cooper, care se pare că citește cu mai multă atenție decât mine. Ați ajuns la postarea din 20 octombrie, despre detectivul Wheeler și gogoși?

Îmi ridic capul ca o pisică care își ciulește urechile ca să prindă un sunet îndepărtat.

— A, da, spune Bronwyn. E un detaliu ciudat. Noi n-am fost niciodată toți patru în același timp la secție. Bine, poate imediat după înmormântare, dar nu am discutat între noi acolo, nici nu ne-am văzut. De obicei, cine povestea ce s-a întâmplat avea dreptate.

— La ce vă uitați, frate?, îi întreb.

Bronwyn face fontul mai mare și îmi arată.

— Acolo. De la rândul al doilea până la final.

> Investigația s-a transformat într-un mare clișeu, noi patru l-am surprins până și pe detectivul Wheeler mâncând o mulțime de gogoși în camera de interogatorii.

Un val rece trece peste mine în timp ce cuvintele îmi pătrund în creier și se cuibăresc acolo, alungând orice altceva. Cooper și Bronwyn au dreptate. Asta nu s-a întâmplat.

Dar i-am spus *eu* lui Jake că s-a întâmplat.

Capitolul douăzeci și șapte

Bronwyn

Marți, 6 noiembrie, 7.30 pm

Nu am voie să vorbesc cu Eli. Așa că seara trecută i-am dat un mesaj doamnei Macauley, cu un link către acea postare și i-am spus ce am descoperit eu, Addy și Cooper ca fiind ciudat. Apoi am așteptat. Un timp frustrant de lung, până ce am primit un mesaj de la ea, când m-am întors de la școală.

Mulțumesc. L-am informat pe Eli, dar te roagă să nu te mai implici.

Asta a fost tot. Am vrut să-mi arunc telefonul de perete. Recunosc, petrecusem toată noaptea făcându-mi speranțe că descoperirea lui Addy avea să-l scoată pe Nate imediat din închisoare. Am înțeles acum că fusesem naivă, dar tot cred că ar fi meritat mai multă atenție descoperirea.

Deși nici eu nu-mi prea pot da bine seama ce înseamnă. Pentru că, la naiba, *Jake Riordan*? Dacă ar fi trebuit să aleg o persoană la întâmplare care chiar să nu aibă legătură cu asta, aproape sigur ar fi fost el. Și mai exact cum o fi implicat? O fi scris toate postările pe Tumblr, sau doar pe aia? I-a înscenat totul lui Nate? L-a ucis pe Simon?

Cooper neagă ipoteza asta.

— N-ar fi avut cum, spusese el luni seara. Jake era la antrenamentul de fotbal când Addy l-a sunat.

— Poate a plecat, am insistat eu.

Așa că l-am făcut pe Cooper să-l sune pe Luis.

— Luis spune că Jake n-a plecat. A condus toate fazele de atac cât a ținut meciul.

Dar nu sunt sigură că putem renunța la teorie doar bazându-ne pe memoria lui Luis. Tipul ăla și-a omorât mulți neuroni de-a lungul timpului. Nici măcar nu l-a întrebat pe Cooper de ce vrea să știe amănuntele astea.

Acum sunt în camera mea cu Maeve și Addy. Lipim etichete pe perete care să rezume tot ceea ce știm. Arată ca în *Lege & Ordine,* deși nimic din ce avem un are prea mult sens.

Cineva ne-a pus telefoanele în rucsacuri.
Simon a fost otrăvit la detenție.
Bronwyn, Nate, Cooper, Addy & dl. Avery erau în cameră.
Accidentul de mașină ne-a distras atenția.
Jake a scris cel puțin o postare pe Tumblr.
Jake și Simon au fost prieteni cândva.
Leah îl urăște pe Simon.
Aiden Wu îl urăște pe Simon.
Simon era atras de Keely.
Simon avea un alter ego online însetat de violență.
Simon suferea de depresie.
Janae pare și ea deprimată.
Janae și Simon nu mai erau prieteni spre sfârșit?

Vocea maică-mii se aude de jos:

— Bronwyn, Cooper e aici.

Maică-mea îl iubește deja pe Cooper. Atât de mult, încât nu protestează că ne adunăm din nou, deși sfatul lui Robin a fost să păstrăm distanța dintre noi până la terminarea anchetei.

— Salut, spune Cooper, și nu pare că și-a pierdut deloc suflul urcând în goană scările. Nu pot sta mult, dar am niște vești bune. Luis crede că a găsit mașina. Fratele lui a sunat un amic cu un service auto și ăla știa că venise un Camaro roșu, la câteva zile după moartea lui Simon. Făcuse un accident. V-am făcut rost de numărul de înmatriculare și un număr de telefon.

Caută în rucsac și îmi întinde un plic sfâșiat, pe spatele căruia a notat niște numere.

— Mă gândesc să îi dai asta lui Eli. Poate descoperă ceva, spune el.

— Mulțumesc, îi zic eu, recunoscătoare.

Cooper privește peretele plin de etichete.

— Ajută la ceva?

Addy se lasă pe spate și scoate un suspin de exasperare.

— Nu chiar. E doar o colecție de adevăruri separate. Simon a făcut asta, Janae a zis, Leah s-a gândit…

Cooper se încruntă și se duce să privească mai de aproape peretele.

— Chiar nu pricep care-i treaba cu Jake. Nu mi-l imaginez sub nicio formă scriind pe Tumblr. Poate că doar… a clevetit cu persoana nepotrivită.

Își pune un deget pe eticheta unde sunt trecute toate numele noastre.

— În schimb mă tot întreb – de ce noi? De ce tocmai noi am fost târâți în asta? Suntem doar victime colaterale, cum a zis Nate? Sau chiar e un motiv pentru care suntem în asta?

Îmi înclin capul și mă uit la el.

— Ca de exemplu?

Cooper ridică din umeri.

— Nu știu. Uite, de pildă tu și Leah. E o chestie măruntă, dar dacă așa ceva a provocat un efect ca de domino? Sau eu și…

Se uită din nou la etichete.

— Eu și Aiden Wu, să zicem. El a fost dat în gât că purta haine de fete, iar eu că sunt gay.

— Dar postarea aia a fost schimbată, îi amintesc.

— Știu. Și până și aia a fost ciudat, nu? De ce să pierzi o bârfă bună care e adevărată și să o înlocuiești cu una care nu e? Nu pot scăpa de sentimentul că e ceva personal, știți? Felul în care postările de pe Tumblr întețeau interesul oamenilor, îi întărâtau împotriva noastră. Mi-aș dori să pricep de ce.

Addy trage de unul dintre cercei. Mâna îi tremură și la fel și vocea, când decide să vorbească într-un final:

— Bănuiesc că totul a fost personal între mine și Jake, nu pot să neg. Și poate că era invidios pe tine, Cooper. Dar pe Bronwyn și Nate nu înțeleg de ce i-ar fi implicat.

Victime colaterale. Am fost cu toții afectați, dar Nate cel mai rău până acum. Dacă Jake e vinovat, nu are sens. Dar am senzația că nimic nu are sens, până la urmă.

— Ar trebui s-o iau din loc, spune Cooper. Mă văd cu Luis.

Reușesc să zâmbesc.

— Nu cu Kris?

Cooper îmi zâmbește și el, dar reținut.

— Încă încercăm să ne dăm seama cum să facem lucrurile să meargă între noi. Oricum, dați-mi de știre dacă v-a ajutat chestia cu mașina.

Cooper pleacă, iar Maeve se ridică și vine să se așeze pe pat, acolo unde stătuse el. Plimbă etichetele pe perete, schimbându-le ordinea.

Jake a scris cel puțin o postare pe Tumblr.
Leah îl urăște pe Simon.
Aiden Wu îl urăște pe Simon.
Janae pare și ea deprimată.

— Ăștia sunt principalii suspecți. Fie au motive să-l urască pe Simon, fie știm deja că sunt implicați cumva. Unii ar fi cam greu de suspectat, spune ea și arată la Aiden, iar alții au steaguri roșii lipite pe frunte.

Arată la Jake și Janae.

— Dar nimic nu e sigur deocamdată. Ce ne scapă?

Ne uităm toate la etichete, în tăcere.

•

Poți afla multe despre o persoană dacă îi știi numărul de înmatriculare al mașinii și numărul de telefon. Poți afla și adresa lui, de exemplu. Și numele, și la ce școală merge. Așa că, dacă vrei, poți pierde vremea prin parcarea școlii lui înainte de ore și poți aștepta să apară acel Camaro roșu.

În teorie.

Sau și în practică.

Aveam de gând să predau acele numere primite de la Cooper doamnei Macauley, pentru ca ea să le dea mai departe lui Eli. Dar mi-am amintit mesajul de la ea. Eli mă ruga să nu mă mai implic. Oare m-ar lua în serios? El fusese primul care a avut suspiciuni față de accidentul de mașină, dar acum tot ce face e să încerce să-l țină pe Nate în acea instituție, să nu fie transferat la închisoare. Poate că nu ar lua în serios cercetările noastre.

Oricum, doar trag și eu cu ochiul pe aici. Asta e ce îmi spun atunci când intru în parcarea de la Liceul Eastland. Orele lor încep cu patruzeci de minute înainte de ale noastre, așa că mă pot întoarce la Bayview la timp pentru primul clopoțel al zilei. E zăpușeală în mașină, așa că deschid ambele geamuri din față, apoi parchez pe un loc gol și opresc motorul.

Chestia e că am nevoie să fiu ocupată. Dacă am timp liber, mă gândesc la Nate prea mult. La unde este, ce i se întâmplă și la faptul că nu vrea să vorbească cu mine. Adică, îmi dau seama că nu are multe modalități de a comunica, evident. Dar nu sunt chiar nonexistente. Am întrebat-o pe doamna Macauley dacă îl pot vizita, iar ea mi-a spus că Nate nu mă vrea acolo.

Ceea ce mă doare. Ea crede că Nate vrea să mă protejeze, dar eu nu sunt așa de sigură. E obișnuit ca oamenii să-l lase baltă, așa că a luat el de data asta inițiativa în cazul meu. Ca să nu mai apuc și eu să o fac.

Ceva roșu îmi trece prin fața ochilor, și un Camaro vechi, cu o urmă de bușitură, parchează la câteva locuri de mine. Un tip cu părul scurt, brunet, coboară din mașină, își ia rucsacul de pe locul de alături și îl aruncă neglijent pe un umăr.

Nu am de gând să spun nimic. Dar se uită la mine când trece prin dreptul geamului coborât al mașinii și, înainte să mă pot abține, îi zic:

— Salut.

Se oprește, iar ochii lui curioși, căprui, îi întâlnesc pe ai mei.

— Salut. Te știu. Ești tipa aia din ancheta de la Bayview. Bronte, nu?

— Bronwyn.

Dacă tot mi-am stricat acoperirea, măcar să fiu sinceră până la capăt.

— Ce faci aici?, mă întreabă.

E îmbrăcat ca și cum ar aștepta o revenire spectaculoasă a grunge-ului anilor ’90. Un tricou cu Pearl Jam și o cămașă în carouri pe deasupra.

— Păi…

Ochii mei se îndreaptă spre mașina roșie. Aș putea să întreb direct, nu? Doar pentru asta am venit. Dar acum, că stau de vorbă cu el, totul pare ridicol. Ce ar trebui să spun*? Auzi, care-i treaba cu accidentul tău de mașină dintr-un moment nepotrivit, care s-a petrecut la o școală la care nu mergi?*

— Aștept pe cineva.

— Cunoști oameni aici?

— Mda.

Într-un fel. *Știu că ai vrut să-ți repari de curând mașina.*

— Toată lumea vorbește despre voi. Un caz aiurea, nu? Tipul care a murit… chiar era un ciudat, este? Adică, cine naiba are o aplicație ca aia? Și toate chestiile pe care le-au spus la Mikhail Powers. Ca dracu’.

Pare… nervos. Creierul meu zbiară *Întreabă-l Întreabă-l Întreabă-l Întreabă-l,* dar gura nu se supune.

— Bine, ne mai vedem, zice el și vrea să treacă de mașina mea.

— Stai așa! Pot să vorbesc cu tine o secundă?

— Păi, tocmai am vorbit.

— Știu, dar… Chiar am o întrebare pentru tine. Chestia e că, atunci când am zis că aștept pe cineva, te așteptam pe tine.

Acum în mod cert e nervos.

— De ce m-ai aștepta pe mine? Nu mă cunoști.

— Din cauza mașinii tale. Te-am văzut când ai avut accidentul în parcarea noastră. În ziua aia. Ziua în care Simon a murit.

Devine palid tare și clipește repede.

— Cum știi… de ce crezi că eu am fost?
— Ți-am văzut numărul de înmatriculare atunci, mint eu.
Nu are rost să-l implic și pe fratele lui Luis.
— Faza e că… sincronizarea a fost dubioasă rău, știi? Iar acum cineva e arestat pentru ceva ce sunt sigură că nu a făcut, așa că mă întrebam dacă… tu ai văzut ceva sau pe cineva ciudat în ziua aia? Ar ajuta mult. Orice ai putea să-mi spui m-ar ajuta…
Încerc să-mi stăpânesc lacrimile.
Ezită și se dă un pas înapoi, uitându-se la colegii lui care se grăbesc să intre în liceu. Mă aștept să li se alăture lor, dar în loc de asta merge până în partea cealaltă a mașinii, deschide portiera și intră înăuntru. Apăs un buton să închid geamurile și mă întorc cu fața spre el.
— Așa deci, spune el și își trece o mână prin păr. Asta-i ciudat. Sunt Sam, apropo. Sam Barron.
— Bronwyn Rojas. Dar bănuiesc că știi asta deja.
— Dap. M-am tot uitat la știri și m-am întrebat dacă ar trebui să zic ceva. Dar n-aveam idee dacă însemna pe bune o chestie sau nu. Încă nu știu.
Se uită la mine, ușor alarmat.
— Noi nu am făcut nimic greșit, știi? Adică ilegal. Din câte cred.
Simt fiori pe șira spinării. Îmi îndrept spatele.
— Cine sunteți „voi”?
— Eu și amicul meu. Am avut accidentul ăla planificat. Un tip ne-a dat fiecăruia o mie de dolari ca s-o facem. A zis că e o farsă. Adică, tu n-ai fi făcut-o? Reparațiile nu costă mai mult de cinci sute. Restul e doar profit.
— Cineva v-a plătit…
E cald în mașină cu geamurile închise, iar mâinile cu care țin volanul îmi sunt transpirate. Ar trebui să dau drumul aerului condiționat, dar nu mă pot mișca.
— Cine? Îi știi numele?
— Păi, să vezi…
— Avea părul șaten și ochii albaștri?, izbucnesc eu.
— Dap.
Jake.
Probabil că a plecat de la meci și nu l-a observat Luis.
— A fost… Stai, am o poză cu el pe aici, spun, căutându-mi mobilul în rucsac.
Sunt convinsă că am o poză cu juriul de la balul din septembrie.
— N-am nevoie de poză, spune Sam. Știu cine e.
— Pe bune? Ți-a spus numele lui real?
Inima îmi bate atât de tare, că îmi simt pieptul cum se mișcă.

— Nu mi-a spus niciun nume. Mi-am dat seama mai târziu, când am văzut știrile.

Îmi amintesc primele reportaje, când poza lui Jake apăruse alături de cea a lui Addy. Mulți oameni spuseseră că nu e corect să intre și el în gura presei, dar acum mă bucur că s-a întâmplat așa. Am găsit între timp poza de la bal. I-o arăt lui Sam.

— El a fost, așa e? Jake Riordan?

Se uită la ecranul mobilului, clatină din cap, apoi mi-l dă înapoi.

— Nu. N-a fost el. A fost cineva… mult mai implicat în toată faza asta.

Inima îmi e pe cale să explodeze. Dacă nu a fost Jake, mai e un singur tip cu părul șaten și ochi albaștri care să fie implicat în anchetă. Mai implicat în anchetă. Și acela e Nate.

Nu. Nu. Doamne, te rog, nu.

— Cine, atunci?

Vocea îmi e mai puțin de o șoaptă.

Sam suspină și își reazemă capul de spătar. Tace preț de cele mai lungi secunde din viața mea, apoi spune:

— A fost Simon Kelleher.

Capitolul douăzeci și opt

Cooper

Miercuri, 7 noiembrie, 7.40 pm

Întâlnirile clubului criminalilor devin deja o obișnuință. Avem totuși nevoie de o denumire nouă.

De data asta suntem la o cafenea din centrul San Diego-ului, înghesuiți la o masă din spate fiindcă numărul nostru e în continuă creștere. Kris a venit cu mine, iar Ashton cu Addy. Bronwyn și-a adus toate etichetele, lipite de data asta pe un dosar, inclusiv cea mai nouă dintre ele: *Simon a plătit doi tipi să facă un accident.* Ea spune că Sam Barron i-a promis că îl va suna pe Eli și îi va povesti toată faza. Dacă asta îl va ajuta sau nu pe Nate, nu am idee.

— De ce ai ales locul ăsta, Bronwyn?, întreabă Addy. E cam peste mână.

Bronwyn își drege vocea și așază încă o dată etichetele.

— Fără vreun motiv anume. Dar mulțumesc că ați venit. Maeve și cu mine am întors lucrurile pe toate părțile și încă nu au vreo noimă. M-am gândit că o întâlnire ne-ar putea ajuta să ne mai deschidem mințile.

Maeve și Ashton se întorc cu băuturile pe care le-am comandat. Ni le împart și mă uit la Kris cum desface metodic cinci pachețele de zahăr și le presară în latte-ul lui.

— Ce-i?, întreabă el, când îmi surprinde privirea.

Poartă un tricou verde care îi scoate în evidență culoarea ochilor și arată, atât, atât de bine.

— Îți place zahărul, hă?

E o întrebare retardată. Ceea ce vreau să spun de fapt e – *chiar n-aveam idee cum îți bei cafeaua din moment ce e prima dată când ieșim în public împreună.* Kris își apasă buzele una de cealaltă, un gest care nu ar trebui neapărat să fie atractiv, dar totuși este. Mă simt ciudat, surescitat, nervos, și din greșeală îl lovesc cu piciorul pe sub masă.

— Nu-i nimic aiurea să o bei cu mult zahăr, spune Addy, ciocnindu-și cana de cea a lui Kris.

Lichidul din a ei e atât de palid, că nici nu mai seamănă a cafea.

Eu și Kris am început să petrecem mai mult timp unul cu celălalt, dar încă nu ne vine atât de natural să fim împreună. Poate că m-am obișnuit prea tare să mă furișez ca să mă văd cu el, sau poate încă nu am acceptat pe deplin ideea că sunt cu un tip. Mă trezesc că pun ceva distanță între noi când merg cu el de la mașină la cafenea, pentru că nu-mi doresc ca oamenii să-și dea seama ce suntem unul pentru celălalt.

Urăsc partea asta din mine. Dar e acolo.

Bronwyn și-a luat un ceai din care ies aburi și care pare prea fierbinte pentru a fi băut. Îl împinge la o parte și proptește unul dintre dosare de perete.

— Uite tot ce știm despre Simon: avea de gând să posteze bârfe despre noi. A plătit doi puști să înscenze un accident de mașină. Suferea de depresie. Avea un alter ego psihopat online. El și Janae păreau certați. Fusese îndrăgostit de Keely. O perioadă a fost prieten cu Jake. Îmi scapă ceva?

— A șters postarea cu mine de pe *Despre Asta,* spun eu.

— Nu neapărat, mă corectează Bronwyn. Postarea a fost ștearsă, da, dar încă nu știm de către cine.

Are dreptate, mă gândesc.

— Și iată acum ce știm despre Jake, continuă Bronwyn. A scris cel puțin o postare pe Tumblr, sau a ajutat pe cineva s-o scrie. Nu a fost în clădirea liceului când a murit Simon, potrivit lui Luis. El e…

— … Un obsedat de control, o întrerupe Ashton.

Addy vrea să protesteze, dar Ashton nu îi dă voie.

— Chiar este, Addy. Timp de trei ani, a făcut numai ce a vrut el cu viața ta. Apoi, imediat ce ai făcut ceva ce nu i-a convenit, te-a lăsat baltă.

Bronwyn își notează pe o etichetă că Jake e un obsedat de control și îi aruncă apoi o privire lui Addy prin care vrea să-și ceară scuze.

Ușa cafenelei se deschide, iar obrajii lui Bronwyn se înroșesc.

— Ce coincidență, spune ea.

Îi urmăresc privirea și observ un bărbat tânăr cu părul ciufulit și o barbă cam neîngrijită, care mi se pare familiar, dar nu știu exact de unde să-l iau. O reperează pe Bronwyn și devine alarmat când ne vede și pe mine și Addy. Își duce o mână la față.

— Nu v-am văzut. Nu vă văd pe niciunul din voi.

Apoi o vede pe Ashton și pare că se fâstâcește, aproape se împiedică în propriile picioare.

— Ah, bună. Tu trebuie să fii sora lui Addy.

Ashton clipește confuză, mutându-și privirea de la el la Bronwyn.

— Te cunosc de undeva?

— El este Eli Kleinfelter, spune Bronwyn. E de la organizația *Până la Proba Contrară.* Birourile lor sunt deasupra. E, ăăă, avocatul lui Nate.

— Care nu are voie să stea de vorbă cu voi, precizează Eli, de parcă atunci și-ar fi reamintit.

Îi aruncă lui Ashton o privire galeșă, dar se întoarce cu spatele și merge la bar să comande. Ashton ridică din umeri și suflă în cafea. Sunt convins că e obișnuită să aibă efectul ăsta asupra bărbaților.

Addy face ochii mari și îl urmărește pe Eli.

— Doamne, Bronwyn. Nu pot să cred că l-ai urmărit și acostat pe avocatul lui Nate.

Bronwyn arată pe cât de jenată ar trebui să fie când scoate din rucsac plicul pe care i l-am dat eu.

— Am vrut să aflu dacă Sam Barron a luat legătura cu el și să-i ofer informația asta, dacă nu a făcut-o. M-am gândit că dacă dau peste el accidental, o să vorbească cu mine. Se pare că nu.

O privește plină de speranță pe Ashton.

— Dar pariez că ar vorbi cu tine.

Addy pare revoltată.

— N-o poți scoate pe soră-mea la produs!

Ashton zâmbește și întinde mâna să ia plicul de la Bronwyn.

— Atâta timp care pentru o cauză nobilă… Ce trebuie să-i spun?

— Spune-i că a avut dreptate – că accidentul de la Bayview, din ziua în care a murit Simon, a fost înscenat. Pe plic sunt trecute datele de contact ale băiatului pe care Simon l-a plătit ca să facă accidentul.

Ashton pornește spre bar, iar noi ne bem băuturile în tăcere. Când revine, un minut mai târziu, încă mai are plicul în mână.

— Sam l-a sunat. Eli spune că va cerceta, că apreciază informațiile și că ar trebui să-ți vezi dracului de treabă. Ăsta a fost un citat.

Bronwyn pare ușurată, nu insultată.

— Mulțumesc! Astea sunt vești bune. Deci, unde eram?

La Simon și la Jake, spune Maeve, uitându-se la cele două dosare cu etichete pe ele. Sunt legați unul de altul cumva. Dar cum?

— Scuzați-mă, spune Kris cu blândețe, și toată lumea se uită spre el de parcă abia atunci și-ar fi amintit că e la masă.

Ceea ce e firesc, fusese tăcut tot timpul. Maeve îl încurajează, zâmbindu-i.

— Da?

— Mă întreb…

Engleza lui e lipsită de accent și aproape perfectă, doar un pic poate prea formală, chestie care sugerează că nu e nativ.

— Cu toții v-ați concentrat pe cine a fost în cameră. De asta poliția inițial v-a luat în vizor pe voi patru. Pentru că ar fi fost aproape imposibil pentru cineva care nu era în încăpere să-l omoare pe Simon. Corect?

— Corect, spun eu.

— Deci.

Kris dezlipește două etichete de pe dosar.

— În cazul în care criminalul nu este Cooper, Bronwyn, Addy sau Nate – și nimeni nu-l suspectează cu adevărat pe profesorul care a fost acolo – cine mai rămâne?

Lipește cele două etichete una sub alta pe peretele din dreptul separeului nostru, apoi se dă pe spate și le privește cu atenție.

Simon a fost otrăvit la detenție.

Simon suferea de depresie.

Pentru un minut lung tăcem cu toții, apoi Bronwyn expiră cu zgomot.

— Eu sunt naratorul atotștiutor, spune ea.

— Ce?, întreabă Addy.

— Asta a spus Simon înainte să moară. I-am zis că nu există așa ceva în filmele pentru adolescenți, iar el a spus că există în viață. Apoi și-a băut apa dintr-o singură înghițitură.

Bronwyn se întoarce și strigă cu toată puterea după avocatul lui Nate, dar ușa s-a și închis în urma lui Eli.

— Deci, tu vrei să spui că…

Ochii lui Ashton îi întâlnesc pe ai lui Kris.

— Crezi că Simon *s-a sinucis*? Dar de ce? De ce așa?

— Haideți să ne întoarcem la ceea ce știm, propune Bronwyn. Simon era unul din acei oameni care credeau că universul ar trebui să se învârtă în jurul lor, atâta doar că universul n-o făcea. Și era obsedat de ideea de a tulbura apele la școală în stil memorabil. Avea fantezii violente pe forumurile unde era logat. Dacă asta a fost cumva varianta lui pentru un atac cu arme în școală? Să se omoare și să tragă niște elevi după el, într-un mod neașteptat. Cum ar fi să le însceneze o crimă.

Se întoarce spre sora ei.

— Ce a scris Simon pe un forum din ăla, Maeve? *Să facem ceva original. Surprinde-mă când omori niște oi proaste.*

Maeve dă din cap.

— E citatul exact, cred.

Mă gândesc la cum murise Simon – sufocându-se panicat, încercând să lupte pentru încă o gură de aer. Dacă într-adevăr își făcuse singur asta, îmi doresc mai mult ca oricând să fi găsit epinefrina aia blestemată.

— Cred că a regretat la final, spun, iar cuvintele plutesc grele în încăpere. Arăta ca și cum voia să fie ajutat. Poate dacă am fi găsit medicamentul la timp, o astfel de experiență pe muchie de cuțit l-ar fi ajutat pe Simon să fie un alt om pe urmă. Poate l-ar fi schimbat.

Mâna lui Kris o strânge pe a mea pe sub masă. Bronwyn și Addy arată amândouă ca și cum ar fi din nou în cameră cu Simon, când murea, șocate și oripilate. Știu și ele că am dreptate. Tăcerea se lasă peste noi și ne gândim că asta a fost tot, până când Maeve se uită la etichete și scoate un șuierat.

— Și Jake ce treabă a avut în toată asta?

Kris ezită și își drege vocea, ca și cum ne-ar cere voie să vorbească. Când nimeni nu protestează, zice:

— Dacă Jake nu este cel care l-a omorât pe Simon, trebuie să fie complicele lui. Cineva trebuie să fi preluat frâiele după ce Simon a murit.

Întâlnește privirea lui Bronwyn și un fel de înțelegere se formează între ei. Ei sunt creierele operațiunii. Noi, restul, încercăm doar să ținem pasul. Mâna lui Kris s-a retras din a mea cât timp a vorbit, iar acum o apuc din nou.

— Simon a aflat despre Addy și TJ, spune Bronwyn. Poate cu asta l-a atras pe Jake de la început. Jake cu siguranță a vrut să se răzbune, pentru că este…

Un scaun scârțâie cu zgomot lângă mine, iar Addy se trage cât mai departe de masă.

— Opriți-vă, spune ea, și părul ei mov îi cade peste ochi. Jake nu ar fi... Nu ar fi putut...

— Cred că a fost suficient pentru seara asta, zice Ashton cu hotărâre și se ridică în picioare. Voi puteți să continuați, dar noi trebuie să mergem acasă.

— Îmi pare rău, Addy, spune Bronwyn, cu o expresie îndurerată. M-a luat valul.

Addy scutură din mână.

— E ok. Doar că... nu pot chiar acum.

Ashton o apucă de braț și cele două merg așa până la ușa cafenelei. Apoi, Ashton deschide ușa și o lasă pe sora ei să iasă prima.

Maeve le urmărește, cu bărbia sprijinită în mâini.

— Are și ea dreptate. Pare totul improbabil, nu-i așa? Și, chiar dacă avem dreptate, nu putem dovedi nimic.

Se uită plină de speranță la Kris, ca și cum el ar putea face un număr de magie cu etichetele alea. Kris ridică din umeri și trage unul dintre dosare mai aproape.

— Poate că a mai rămas o persoană care știe ceva folositor.

Janae pare deprimată.

•

Bronwyn și Maeve pleacă în jur de nouă, iar eu și Kris nu mai stăm mult după asta. Adunăm paharele goale de pe masă și le depozităm la gunoi, în drum spre ieșire. Amândoi suntem tăcuți. Probabil a fost cea mai ciudată primă întâlnire romantică din istorie.

— Ei bine, spune Kris, ieșind pe ușă și așteptând să-l ajung din urmă. A fost interesant.

Înainte să mai poată spune ceva, îl iau în brațe și îl împing în peretele cafenelei, cu degetele înfipte în părul lui și cu limba strecurată printre buzele lui, într-un sărut adânc și plin de dorință. Scoate un sunet ca un suspin de surpriză și mă trage mai aproape. Când un alt cuplu iese din cafenea și noi ne depărtăm puțin unul de celălalt, pare amețit.

Își netezește cămașa și își trece o mână prin păr.

— Credeam că ai uitat cum să mai faci asta.

— Îmi pare rău. Nu e vorba că nu am vrut. Doar că...

— Știu.

Kris își înlănțuie degetele de ale mele și ridică în aer mâinile noastre împreunate.

— Facem asta?, mă întreabă.

— O facem! îi răspund, și pornim unul lângă altul pe trotuar, ținându-ne de mână.

Nate

Miercuri, 7 noiembrie, 11.30 pm

Deci, uite cum faci față închisorii, chiar dacă e una pentru minori.

Îți ții gura. Nu vorbești despre viața ta sau despre motivul pentru care ești aici. Nimănui nu-i pasă, cu excepția cazurilor în care vor să folosească astea împotriva ta.

Nu lași pe nimeni să-ți facă rahaturi. Niciodată, închisoarea pentru minori nu e ca Oz, dar oamenii tot își vor bate joc de tine dacă vor crede că ești slab.

Îți faci prieteni. Mă rog, folosesc cuvântul în sensul lui larg. Identifici oamenii cel mai puțin îngrozitori și te asociezi cu ei. Să te miști încolo și încoace în haită îți poate fi de ajutor.

Nu încâlci regulile, dar te faci că nu vezi când altcineva o face.

Faci sport și te uiți la televizor. O grămadă.

Pe cât posibil, ai grijă să nu fii luat la ochi de către gardieni. Nu te lași dus de nas nici de femeia care pare excesiv de prietenoasă și te invită să dai telefoane din biroul ei.

Nu te plângi de cât de încet trece timpul. Când ai fost arestat pentru crimă și ești la numai patru luni distanță de cea de-a optsprezecea aniversare a ta, zilele care se scurg încet sunt prietenii tăi cei mai buni.

Găsești modalități noi de a răspunde la întrebările fără sfârșit ale avocatului. *Da, îmi las dulapul deschis uneori. Nu, Simon nu a fost niciodată la mine acasă. Da, uneori ne-am văzut și în afara școlii. Ultima dată? Probabil când i-am vândut iarbă. A, scuze, n-ar trebui să vorbesc despre asta, nu?*

Nu te gândești la ce a rămas afară, dincolo de zidul închisorii. Nici la cine. Mai ales dacă ei îi este mai bine să uite că tu exiști.

Capitolul douăzeci și nouă

Addy

Joi, 8 noiembrie, 7.00 pm

Tot citesc postările de pe Tumblr-ul *Despre Asta* ca și cum dintr-un moment într-altul ele ar putea să se schimbe. Dar n-o fac niciodată. Cuvintele lui Ashton mi-au rămas imprimate în minte. *Jake e un obsedat de control.* Nu greșește. Dar asta înseamnă că și restul e adevărat? Poate Jake a spus altcuiva ce am zis eu, iar persoana aia a scris. Sau poate e doar o coincidență.

Atâta doar că… O amintire iese la suprafață. Din dimineața în care a murit Simon, atât de insignifiantă la prima vedere, încât o uitasem complet – Jake îmi dăduse jos rucsacul de pe umăr, cu un rânjet, în timp ce mergeam împreună pe coridor. *E prea greu pentru tine, iubito. Lasă că-l țin eu.* Nu mai făcuse asta până atunci, dar nu mi-a ridicat pe moment niciun semn de întrebare.

Și, câteva ore mai târziu, în rucsac mi-a fost găsit un telefon care nu-mi aparținea.

Nu știu ce variantă e mai rea: că eu l-am împins pe Jake să facă un lucru oribil, din cauza furiei, sau că săptămâni întregi s-a prefăcut și a planificat totul în cele mai mici detalii.

— Oricum ar fi, a fost alegerea lui, Addy, îmi reamintește Ashton. O grămadă de oameni sunt înșelați de iubite sau iubiți și nu o iau razna. Uite-te la mine, de pildă. Am aruncat cu o vază în capul lui Charlie și am trecut mai departe. Asta e o reacție normală. Ce se întâmplă aici nu e vina ta.

Poate că așa e. Dar eu nu *simt* că ea are dreptate.

Așa că ar trebui să am o discuție cu Janae, care nu a venit la școală toată săptămâna. I-am trimis câteva mesaje după ore, altele după cină, dar nu a răspuns. Într-un final, am decis să caut în registrul școlii adresa ei și să-i apar la ușă, pur și simplu. Când i-am spus asta lui Bronwyn, s-a oferit să vină cu mine, dar m-am gândit că ar fi mai bine să mă duc doar eu. Janae nu ar fi prea sinceră dacă ar fi și Bronwyn de față.

Cooper insistă să mă ducă cu mașina, deși i-am spus că va trebui să mă aștepte afară. Sub nicio formă Janae nu-mi va face confesiuni cu el prin preajmă.

— E în regulă, spune el și mă lasă vizavi de casa în fals stil Tudor, în care locuiește Janae. Dă-mi un mesaj dacă devine ciudat.

— Așa o să fac.

Îl salut și traversez. Nu sunt mașini parcate în fața casei, dar văd că luminile sunt aprinse în toate camerele. Sun de patru ori la sonerie și nu răspunde nimeni. Mă uit înspre Cooper, ridic din umeri și sunt pe cale să renunț chiar când ușa se crapă puțin și unul dintre ochii machiați cu negru ai lui Janae se uită mirat la mine.

— Ce faci aici?, mă întreabă.

— Am venit să văd dacă ești bine. N-ai mai trecut pe la școală și nu mi-ai răspuns la mesaje.

— Sunt bine.

Încearcă să-mi închidă ușa în nas, dar bag un picior înăuntru ca s-o opresc.

— Pot să intru?

Ezită câteva secunde, apoi dă drumul ușii și face un pas în spate, lăsându-mă să mă strecor înăuntru. Când mă uit mai bine la ea, aproape că mă sperii. E mai slabă ca niciodată, iar pe față și pe gât e plină de bubițe mici, roșii, pe care le scarpină tot timpul.

— Ce-i? Nu mă simt prea bine. Nu e evident?

Trag cu ochiul din hol.

— Mai e cineva acasă?

— Nu. Ai mei iau cina în oraș. Uite, nu te supăra, dar ai vreun motiv să fii aici?

Bronwyn mă instruise ce să spun. Să încep cu întrebări timide, subtile, despre cum au fost ultimele zile pentru Janae și cum se mai simte. Să trec apoi ușor la depresia lui Simon și s-o încurajez să-mi spună cât mai multe. În ultimă instanță, să-i vorbesc despre cum Nate urmează a fi trimis la o închisoare adevărată și că este nevinovat.

Dar nu fac nimic din toate astea. În schimb, înaintez și o îmbrățișez, ca și cum ar fi un copil care are nevoie să fie alinat. Chiar pare un copil în brațele mele, cu încheieturile ei fragile și oasele atât de subțiri. Întâi devine foarte încordată, apoi se sprijină de mine și începe să plângă.

— Of, Doamneee, zice ea cu vocea îngroșată, totul e greșit, totul e atât de al dracu' de greșit!

— Vino încoace, îi spun, și o conduc în propria ei sufragerie, pe canapea, unde mai plânge o vreme.

Capul îi stă pe umărul meu, și eu îi mângâi părul. E întărit de fixativ, iar rădăcinile ei șatene sunt vizibile de sub vopseaua negru albăstrui.

— Simon și-a făcut asta singur, așa e?, o întreb cu grijă.

Se trage de lângă mine și-și îngroapă capul în mâini, legănându-se în același timp în față și în spate.

— Cum ți-ai dat seama?, mă întreabă cu vocea sugrumată.

Dumnezeule. Chiar e adevărat. Nu am crezut-o complet până acum.

Nu ar trebui să-i spun totul. De fapt, nu ar trebui să-i spun *nimic*, dar totuși o fac. Nu-mi pot imagina un alt fel în care să purtăm discuția aceasta. Când termin, se ridică și fuge în sus pe scări fără să-mi spună un cuvânt. Aștept câteva minute, cu o mână în poală și cu cealaltă trăgând de un cercel. Oare sună pe

cineva? Caută un pistol ca să mă împuște? Își taie venele ca să i se alăture lui Simon?

Chiar când mă gândesc să merg după ea, Janae vine jos pe scări, agitând în mână câteva foi de hârtie pe care le împinge spre mine.

— Manifestul lui Simon, îmi spune, strâmbându-se. Ar fi trebuit trimis poliției peste fix un an, după ce viețile voastre vor fi fost complet și iremediabil distruse. Pentru ca toată lumea să știe că a fost opera lui.

Hârtiile îmi tremură în mână în timp ce citesc:

Ăsta e primul lucru pe care trebuie să-l știți: îmi urăsc viața și tot ce are legătură cu ea.

Așa că am decis să mă duc la naiba. Dar n-o voi face discret.

M-am gândit mult la cum să o fac. Aș putea să cumpăr un pistol, ca orice idiot din America. Să baricadez ușile într-o dimineață și să elimin atâția dobitoci de la Liceul Bayview câte gloanțe am, iar ultimul să-l păstrez pentru mine.

Și aș avea o grămadă de gloanțe.

Dar asta a mai fost făcut de atâtea ori. Nu mai are același impact.

Vreau să fiu mai creativ. Unic. Vreau ca despre sinuciderea mea să se vorbească ani la rând. Vreau ca impostorii să încerce să mă imite. Și să eșueze, pentru că să planifici asta ai nevoie de mai mult decât un adolescent mediocru și deprimat care vrea să moară.

Ai urmărit-o întâmplându-se timp de un an. Dacă a mers așa cum sper eu, încă nu ai nicio idee ce s-a petrecut de fapt.

Ridic privirea din foi.

— De ce?, întreb și simt un gust acru în gură. Cum a ajuns Simon până în punctul ăsta?

— A fost deprimat o vreme lungă, spune Janae, și începe să se joace cu tricoul negru pe care îl poartă și cu multele brățări de pe mâini. Simon întotdeauna a simțit că ar trebui să aibă parte de mai mult respect și atenție decât avea în realitate. Dar anul ăsta chiar s-a agravat felul în care vedea lucrurile. A început să petreacă mai mult timp pe internet cu o grămadă de ciudați, visând la cum ar fi să se răzbune pe toți care l-au făcut să se simtă de căcat. Ajunsese în punctul în care nu știu dacă își mai dădea seama ce e real și ce nu. De fiecare dată când se întâmpla ceva rău, pentru el căpăta proporții uriașe.

Cuvintele au început să curgă de la sine și Janae parcă nu le mai poate opri.

— A început să vorbească despre sinucidere și despre a-i lua și pe alții cu el, dar într-un mod *creativ.* A devenit obsedat de ideea că ar putea folosi aplicația pentru a le înscena ceva ălora pe care-i ura. Știa că Bronwyn trișase la test și îl

enerva maxim. Avea cele mai bune note și el încerca să țină pasul cu ea, dar nu reușea. În plus, credea că l-a mințit intenționat când i-a dat un deadline greșit pentru proiectul cu care să meargă la olimpiadă. Pe Nate nu-l putea suferi din cauza a ce s-a întâmplat cu Keely. Simon a crezut că are o șansă pe bune cu ea, dar Nate i-a răpit-o, și nici măcar nu s-a strofocat când a făcut asta.

Inima mi se strânge. Doamne, săracul Nate. Ce motiv stupid și lipsit de sens ca să ajungi la închisoare.

— Și Cooper? Simon îl ura tot din cauza lui Keely?

Janae pufnește disprețuitor.

Domnul Băiat Bun? Cooper l-a pus pe lista neagră a persoanelor care nu mai aveau voie să vină la petrecerile Vanessei. Simon s-a simțit atât de umilit. Deși făcea parte din juriu, a fost singurul care nu a fost invitat la petrecerea de după bal.

— *Cooper* a făcut asta?

E ceva nou pentru mine. Cooper nu a zis nimic, iar eu nici nu am observat că Simon nu fusese acolo.

Dar poate că până și asta e o parte a problemei.

— Mda. Nu știu de ce, dar a făcut-o. Așa că ăștia trei au fost țintele lui Simon, și avea toate secretele lor gata de a fi arătate tuturor. Credeam însă că sunt doar vorbe goale. Un mod de a-și mai calma frustrările. Poate chiar așa ar fi rămas, dacă aș fi reușit să-l conving să nu mai stea atâta timp pe internet și să capete obsesii. Dar apoi Jake a aflat ceva ce Simon nu voia să se știe și… ei bine, a fost picătura care a umplut paharul.

Of, nu. Fiecare secundă care a trecut în care Jake nu a fost menționat mă făcuse să sper că poate totuși, până la urmă, nu era și el implicat.

— Ce vrei să spui?

Mă trag așa tare de un cercel, încât lobul urechii e în pericol să se rupă.

— Simon a măsluit voturile ca să fie în juriul balului, spune Janae și își râcâie oja neagră de pe unghii.

Ochii mi se măresc, iar ea scoate un râs forțat.

— Știu, știu. Stupid, nu? Simon era ciudat. Râdea de oameni că sunt oi, dar voia și el aceleași chestii pe care le voiau ei. Și mai voia și ca ei să-l admire. Așa că a măsluit voturile, iar apoi a vorbit în gura mare despre asta, vara trecută, la piscină. Jake l-a auzit.

Îmi pot imagina cu ușurință reacția lui Jake, așa că povestea lui Janae nu mă surprinde în continuare:

— Jake a râs de s-a căcat pe el. Simon s-a panicat. Nu suporta ideea că Jake le va spune tuturor, iar toată școala va ști că a făcut ceva atât de penibil. Cum ar

veni, și-a petrecut ani întregi dezvăluind secretele celorlalți, și acum avea să fie umilit de un secret al lui, cu propriile arme.

Janae se strâmbă.

— Îți imaginezi? Creatorul temut al aplicației *Despre Asta* avea să fie expus ca un începător, ca un fraier? L-a dat complet peste cap.

— Peste cap?

— Mda. Simon a decis să nu mai vorbească despre planurile lui și mai degrabă să le pună în aplicare. Știa deja despre tine și TJ, dar voia să amâne dezvăluirea până avea să înceapă școala. Ca să folosească secretul ăsta pentru a-i închide gura lui Jake și a-l atrage în planul lui. Pentru că Simon avea nevoie de cineva care să-i continue munca după moarte, iar eu nu voiam să o fac.

N-am idee dacă să o cred sau nu.

— N-ai fi făcut-o?

— Nu. Și asta nu de dragul tău. Nu-mi păsa de niciunul dintre voi. De dragul lui Simon. Doar că el nu voia să mă asculte și, brusc, și-a dat seama că nu mai are nevoie de mine. Știa cum este Jake, știa că-și va pierde cumpătul când va afla de aventura ta cu TJ. Simon i-a spus lui Jake că îți putea înscena ție totul, ca să fii acuzată de crimă și să ajungi la închisoare. Iar Jake a fost complet de acord. Chiar a venit cu ideea să te trimită în ziua aia la cabinetul medical ca să ceri pentru el un Tylenol. Știi, ca să pari și mai vinovată.

Un zumzet îmi tot vibrează prin creier.

— Răzbunarea perfectă pentru că am înșelat iubitul perfect.

Nu sunt sigură că am spus-o cu voce tare, până când Janae nu încuviințează din cap.

— Exact, și nimeni nu s-ar fi prins, din moment ce Simon și Jake nu erau prieteni. Pentru Simon, bonusul era că nu-i păsa dacă Jake avea să greșească și să fie prins. Aproape că spera să se întâmple asta. Îl ura pe Jake de mult.

Vocea lui Janae devine mai puternică, și încerc să-mi imaginez cum vorbea cu Simon când ne bârfea pe toți.

— Felul în care Jake l-a lăsat baltă pe Simon într-a noua. Cum a început să iasă cu Cooper de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni, ca și cum Simon n-ar mai fi existat. Ca și cum el n-ar mai fi *contat.*

Am senzația că o să vomit. Sau, mai degrabă, să leșin. Poate amândouă. Dar tot ar fi mai bine decât să stau aici, să ascult ce spune Janae. În tot acel timp după moartea lui Simon, când Jake a fost alături de mine și m-a consolat, când m-a obligat să merg la o petrecere unde venea și TJ, când s-a culcat cu mine – în tot timpul ăsta a știut. Știa că l-am înșelat și savura momentul când urma să mă pedepsească.

Cred că aceasta e partea cea mai rea. Cât de firesc s-a comportat tot timpul.

Cumva, îmi regăsesc vocea.

— Dar el… Dar până la urmă i-a înscenat totul lui Nate. S-a răzgândit Jake?

Mă doare când îmi dau seama ce mult îmi doresc să fie adevărat.

— Nu, spune Janae, într-un final. Chestia e că… totul s-a desfășurat aproape exact cum plănuise Simon. El și Jake v-au pus telefoanele în ghiozdane în dimineața aia, domnul Avery le-a găsit și v-a trimis la detenție, așa cum prevăzuse Simon. A ușurat munca poliției, lăsând parola la îndemână pentru ca ei să se uite în admin-ul site-ului. L-a învățat pe Jake ce să posteze pe Tumblr, în funcție de cum avea să evolueze ancheta. A fost ca și cum te-ai uita la un reality show și ai aștepta ca producătorii să intervină în orice moment și să oprească emisiunea. Dar nimeni n-a intervenit. Mi se făcea rău să urmăresc totul. I-am tot spus lui Jake că ar trebui să se oprească înainte să se ajungă mult prea departe.

— Și Jake nu a vrut?

Janae pufnește.

— Nu. A fost absorbit cu totul în poveste, după ce Simon a murit. S-a îmbătat cu puterea pe care o avea, v-a urmărit cu plăcere cum sunteți duși la secție și interogați. I-a plăcut să vadă cum toată școala turba neștiind ce se întâmplă cu acele postări pe Tumblr. A adorat să dețină controlul.

Se oprește și se uită atentă la mine.

— Cred că ar trebui să știi chestiile astea.

Dap, cred că ar fi trebuit. Dar ar fi fost minunat să nu mi se reamintească acum.

— *Tu* ai fi putut să oprești asta, Janae, îi spun, iar vocea mea crește în intensitate pe măsură ce furia ia locul șocului. Puteai spune cuiva ce se întâmplă.

— N-aș fi putut, zice Janae, ridicând din umeri. O dată, când ne-am întâlnit cu Simon, Jake ne-a înregistrat pe ascuns. Încercam să-i bag mințile în cap lui Simon, dar din felul în care a editat Jake înregistrarea pare că a fost ideea mea de la bun început. M-a amenințat că va trimite înregistrarea poliției și va arunca totul în capul meu dacă nu-l ajut.

Respiră adânc, apoi continuă:

— Ne înțelesesem să-ți înscenez ție totul. Mai știi ziua aia în care am venit acasă la tine? Aveam laptopul cu mine. Dar n-am putut s-o fac. După asta, Jake a început să mă hărțuiască și m-am panicat. Am aruncat totul în cârca lui Nate.

Suspină.

— A fost simplu. Nate nu încuie nimic. Și am sunat la poliție să arunc o vorbă ca să-i fac să-l suspecteze pe el, în loc de tine.

— De ce?

Vocea îmi e slabă, iar mâinile îmi tremură așa tare, încât manifestul lui Simon îmi foșnește în poală.

— De ce nu te-ai ținut de plan?

Janae începe din nou să se legene în față și în spate.

— Tu ai fost bună cu mine. Sunt sute de oameni în școala aia imbecilă și nici măcar unul, în afară de tine, nu m-a întrebat dacă îmi lipsește Simon. Îmi lipsea. Îmi lipsește. Înțeleg ce minte defectă avea, dar… era singurul meu prieten.

Începe să plângă tare, cu suspine.

— Până la tine. Știu că nu suntem cu adevărat prietene și poate mă urăști acum, dar… n-am putut să-ți fac ție asta.

Nu știu ce să-i răspund. Și, dacă mă mai gândesc la Jake, o să-mi pierd complet cumpătul. Mintea mea se agață de o mică piesă din puzzle care încă nu are sens.

— Dar ce a fost cu postarea despre Cooper? De ce ar fi scris Simon adevărul, pentru ca apoi să-l înlocuiască cu o minciună?

— A fost Jake, spune ea. L-a făcut pe Simon să schimbe postarea. A zis că-i face o favoare lui Cooper, dar… nu știu. Cred că mai degrabă nu a vrut ca lumea să afle că prietenul lui cel mai bun era homosexual. În plus, părea și foarte invidios pentru atenția pe care o primeau realizările lui Cooper la baseball.

Capul mi se învârte. Ar trebui să pun mai multe întrebări, dar nu mă pot gândi decât la una singură.

— Și acum? Adică, vreau să zic, chiar nu-l poți lăsa pe Nate să fie condamnat, Janae. O să spui adevărul, nu? Trebuie să-l spui.

Janae își acoperă fața cu o mână.

— Știu. Mă tot gândesc la asta de o săptămână și îmi e rău de nu mai pot. Dar faza e că nu am nicio dovadă, în afara foilor ăstora. Jake are hard drive-ul lui Simon, pe care sunt fișierele care arată că plănuia asta de luni întregi.

Ridic manifestul lui Simon la piept, ca pe un scut.

— Ăsta e suficient. Ăsta, plus cuvântul tău ar trebui să fie de ajuns.

— Dar cu mine ce se va întâmpla? Vor spune că sunt complice, nu? Sau că am obstrucționat justiția? Aș putea sfârși în închisoare. Jake are înregistrarea aia cu mine… Deja e foarte supărat. Mi-a fost frică de el, de asta nu am mai venit la școală. Tot trece pe aici, și…

Fix în mijlocul frazei se aude soneria, iar telefonul meu scoate un bip care mă anunță că am primit un mesaj.

— Doamne, Addy, el trebuie să fie! Trece mereu când mașina alor mei nu e în fața casei.

Mă uit la mesajul primit de la Cooper. *Jake e aici. Ce se petrece?* O apuc pe Janae de mână.

— Ascultă. Hai să-i facem exact ce ți-a făcut el ție. Vorbește cu el despre asta și îl înregistrăm. Ai mobilul la tine?

Janae îl scoate din buzunar, iar soneria se aude din nou.

— N-o să ne fie de folos. Mereu mă pune să i-l dau înainte să vorbim.

— Bine. Atunci o să-l folosim pe al meu.

Mă uit la bucătăria aflată în întuneric complet.

— O să mă ascund acolo, iar tu vorbește cu el.

— Nu cred că pot, îmi șoptește Janae, dar o smucesc de mână.

— Trebuie s-o faci. Trebuie să îndrepți lucrurile, Janae. S-a ajuns prea departe.

Îmi tremură mâinile, dar reușesc să-i dau un mesaj lui Cooper. *E ok, doar așteaptă-mă.* Mă ridic în picioare și o împing pe Janae spre ușă.

— Deschide-i!

Mă împiedic apoi când alerg spre bucătărie și, odată acolo, mă las în genunchi. Îmi deschid aplicația de înregistrare pe mobil și îi dau play. Împing telefonul cât de departe îndrăznesc spre ușa bucătăriei, spre sufragerie, și mă lipesc de un dulap de perete.

La început, sângele care îmi bubuie în urechi acoperă orice alt sunet, dar când reușesc să mă mai calmez puțin îl aud pe Jake:

— … n-ai venit la școală?

— Nu mă simt bine, spune Janae.

— Ca să vezi, răspunde Jake, plin de dispreț. Nici eu, dar tot îmi fac apariția. Ceea ce trebuie să faci și tu. Să ne purtăm ca și cum totul ar fi normal, pricepi?

Trebuie să îmi întind gâtul ca să aud și vocea lui Janae.

— Nu crezi că am făcut-o prea mult timp, Jake? Că am ajuns prea departe? Nate e în închisoare. Îmi dau seama că ăsta a fost planul, dar acum când se întâmplă pare greșit.

Nu sunt sigură că vocea ei o să se audă pe înregistrare, dar nu am ce să fac. Nu prea îi pot da indicații de scenă tocmai din bucătărie, unde stau ascunsă pe întuneric.

— Eram sigur că o să faci pe tine de frică. Nu, chiar nu putem da înapoi, Janae. Ar fi prea riscant pentru amândoi. Și, oricum, să-l trimiți pe Nate la închisoare a fost ideea *ta,* nu? Ar fi trebuit să fie Addy în locul lui. Ăsta e și motivul pentru care sunt aici, apropo. Am o idee.

Vocea lui Janae e un pic mai puternică acum, când îi răspunde:

— Simon era bolnav, Jake. Să te sinucizi și să le înscenezi altora crima arată că ești nebun. Eu vreau să ies din poveste. Nu o să spun nimănui că ești implicat, dar vreau să… punem undeva o înștiințare anonimă că a fost o farsă sau ceva. Trebuie s-o oprim.

Jake pufnește pe nas.

— Nu e alegerea ta, Janae. Nu uita că te am la mână. Aș putea să las toate dovezile la ușa ta și să dispar din peisaj. Nu există nimic care să mă lege pe mine de ceea ce se întâmplă.

Greșit, dobitocule, îmi spun. Apoi, timpul parcă se oprește în timp ce telefonul meu sparge tăcerea cu piesa *Only Girl* de la Rihanna, care anunță că am un mesaj de la Cooper. *Ești bine?*

Am uitat pasul important de a închide sonorul telefonului când îl folosești ca unealtă de spionat.

— Ce mama dracului? Addy?, zbiară Jake.

Nici nu mai stau pe gânduri, doar o rup la fugă prin bucătărie și mulțumesc cerului că Janae are și o ușă în spate. Pași grei și repezi se aud în urma mea, așa că, speriată, în loc să fug spre mașina lui Cooper, o iau spre pădurea care se întinde în spatele casei. Sar peste rădăcini de copaci, trec de tufișuri, până când piciorul mi se prinde în ceva și plonjez pe pământ. E iarăși ca pe pista de atletism – genunchi sfâșiați, respirația oprită, palmele julite. Singura diferență e că de data asta îmi sucesc și glezna.

Aud pași care rup ramuri de copac căzute pe jos, mai departe decât aș fi crezut, dar îndreptându-se negreșit spre mine. Mă ridic în picioare, amețită, și îmi cântăresc opțiunile. Un lucru e sigur, după ce am ascultat discuția lor – Jake nu va pleca din pădure până ce nu mă va găsi. Nu știu dacă mă pot ascunde undeva, dar știu sigur că nu pot fugi. Inspir adânc, apoi strig *Ajutor!* cât pot de tare. Încerc să mă îndepărtez de locul în care cred că e Jake, dar în același timp să nu mă îndepărtez prea tare de casa lui Janae.

Dar, la naiba, glezna mă doare atât de rău! De abia mă târăsc, iar zgomotele în urma mea se intețesc până când o mană puternică mă prinde de braț și mă trage înapoi. Apuc să mai strig o dată, înainte ca Jake să-mi astupe gura cu cealaltă mână.

— Curvă mică, spune răgușit. Ți-ai făcut-o cu mâna ta, știi?

Îmi înfig dinții în palma lui Jake și el scoate un sunet animalic de durere, ridicând mâna și lovindu-mă tare peste față.

Mă clatin, obrazul îmi arde, dar reușesc să rămân pe picioare și să-l lovesc cu un genunchi între picioare, în timp ce-mi înfig unghiile în ochii lui. Jake urlă, iar eu reușesc să scap din strânsoarea lui. Dar glezna nu mai poate să mă susțină,

așa că mă prăbușesc, iar Jake mă apucă strâns în brațe. Pentru o secundă ciudată, am senzația că o să mă sărute. În loc de asta, mă trântește la pământ și mă lovește cu capul de o piatră. Craniul îmi explodează de o durere uriașă, iar ochii îmi văd roșu, apoi negru. Ceva mă apasă pe gât și simt că mă sufoc. Nu pot vedea nimic, dar aud.

— Tu ar trebui să fii la închisoare în locul lui Nate, Addy. Dar lasă că e bine și așa.

O voce feminină plină de panică străbate durerea din capul meu.

— Jake, oprește-te! Dă-i drumul!

Presiunea oribilă încetează și pot respira din nou. Aud vocea lui Jake, plină de furie, apoi o lovitură. Ar trebui să mă ridic, să mă ridic chiar acum. Întind mâinile, simt pământ în fața mea și caut ceva de care să mă sprijin. Trebuie să mă ridic de jos. Și să-mi înlătur cumva stelele astea din ochi. Fiecare lucru la timpul lui.

Niște mâini îmi cuprind gâtul din nou și strâng. Dau din picioare, dar îmi sunt atât de moi și neputincioase, ca niște spaghete. Clipesc, clipesc, și într-un final pot vedea. Deși acum mi-aș dori să nu mai văd. Ochii lui Jake sunt plini de furie și sclipesc în lumina lunii. *La naiba, cum de nu m-am așteptat la asta?*

Nu-i pot clinti mâinile de pe gâtul meu, oricât aș încerca.

Apoi, brusc, aerul îmi intră din nou în plămâni, iar Jake zboară în spate, și mă întreb cum și de ce a făcut asta. Mă rostogolesc pe o parte și încerc să inspir cât mai mult aer. Secunde sau minute trec, e greu de spus, până când o mână îmi atinge umărul și alți ochi mă privesc. Blânzi, îngrijorați. Și speriați de moarte, așa cum sunt și eu.

— Cooper, suspin eu.

Mă așază pe jos, iar capul îmi cade pe pieptul lui, auzindu-i bătăile puternice ale inimii, în timp ce în depărtare se aud sirene, venind înspre noi.

Capitolul treizeci

Nate

Vineri, 9 noiembrie, 3.40 pm

Știu că e ceva diferit azi, din felul în care gardianul se uită la mine când îmi strigă numele. Nu mă mai privește ca pe o scamă peste care ar putea oricând să calce cu pantoful.

— Ia-ți lucrurile, spune.

Nu am mare lucru, dar nu mă grăbesc când îndes totul într-o pungă de plastic, apoi îl urmez de-a lungul coridorului gri.

Eli mă așteaptă în pragul ușii, cu mâinile în buzunare, privindu-mă intens, așa cum m-a mai privit de zeci de ori.

— Bine ai venit la restul vieții tale, Nate.

Când nu reacționez, adaugă:

— Ești liber. Poți să ieși. Totul a fost o înscenare și s-a demascat complet. Așa că ieși din costumul ăla și pune-ți hainele normale și hai să te scoatem naibii de aici.

M-am obișnuit deja să fac ce mi se spune, așa că îl ascult. Parcă nimic nu mi se întipărește în creier, nici măcar când Eli îmi arată știri despre arestarea lui Jake, nici când îmi spune că Addy e în spital, cu o fractură de craniu.

— Partea bună este că nu i-a fost afectat creierul. Se va reface complet.

Addy, acea prințesă a balului, cu capul în nori, care s-a transformat într-o ninja detectiv. În spital, cu craniul spart, pentru că a încercat să mă ajute pe mine. Probabil e în viață doar datorită lui Janae, care are și ea maxilarul dislocat pentru că a ajutat-o. Și datorită lui Cooper, care dintr-odată e supereroul răsfățat de presă. M-aș bucura pentru el, dacă toate astea nu m-ar face să-mi fie greață.

E o grămadă de hârțogărie atunci când ieși din închisoare pentru o crimă pe care n-ai comis-o. În *Lege & Ordine* nu-ți arată niciodată câte formulare trebuie să completezi înainte să te alături din nou lumii. Primul lucru pe care-l văd, când ies clipind des în lumina năucitoare, sunt camerele de filmat îndreptate spre mine. Bineînțeles. E ca un film fără sfârșit, iar eu m-am transformat din răufăcător în erou de-a lungul a doar câteva ore, deși n-am mișcat niciun deget de când am ajuns aici.

Maică-mea e afară, ceea ce mă gândesc că e o surpriză plăcută. Nu sunt niciodată nepregătit ca ea să se facă complet nevăzută. E și Bronwyn acolo, deși am spus de multe ori că nu o vreau în apropierea acestui loc. Probabil nimeni n-a crezut că vorbesc serios. Înainte să apuc să am o reacție, mă ia în brațe și mă trezesc că am fața îngropată în părul ei cu miros de măr verde.

Iisuse. Fata asta. Pentru câteva secunde, îi respir parfumul și totul este minunat.

Atâta doar că… nu e chiar așa.

— Nate, cum te simți acum că ești liber? Ai ceva de comentat la adresa lui Jake? Care e următorul pas pe care-l vei face?

Eli le dă de înțeles că nici eu, nici el nu vom comenta. El e pe val acum, deși n-am idee ce a făcut să merite asta. S-a renunțat la acuzații pentru că Bronwyn

a tot cercetat și în final a găsit un martor. Pentru că iubitul lui Cooper a observat niște conexiuni pe care nimeni înainte nu le observase. Pentru că Addy s-a aruncat în mijlocul pericolului. Și pentru că a salvat-o Cooper, înainte ca Jake s-o amuțească definitiv.

Eu sunt singurul din clubul criminalilor care nu a contribuit cu nimic. Tot ce am făcut a fost să fiu tipul căruia e ușor să-i înscenezi o crimă.

Mașina lui Eli depășește dubele reporterilor până ce ieșim pe autostradă, iar centrul de detenție pentru minori rămâne ca un punct în zare. Vorbește despre prea multe chestii ca să țin pasul – cum lucrează împreună cu Lopez ca să fiu eliberat de sub acuzațiile de trafic de droguri; cum, dacă aș vrea să fac o declarație la televizor, îmi recomandă emisiunea lui Mikhail Powers; cum am nevoie de o strategie ca să mă reintegrez la școală. Privesc fără țintă pe geam, iar mâna îmi stă moartă în cea a lui Bronwyn. Când într-un final îl aud pe Eli spunând dacă am ceva întrebări, pot să-mi dau seama că a repetat asta de câteva ori deja.

— L-a hrănit cineva pe Stan?, întreb.

Taică-miu sigur n-a făcut-o.

— L-am hrănit eu, spune Bronwyn.

Când vede că nu răspund, îmi strânge mâna și mă întreabă:

— Nate, ești bine?

Încearcă să-mi prindă privirea, dar nu pot face asta. Vrea să fiu fericit, și nici asta nu pot face. Imposibilitatea de a fi cu Bronwyn mă lovește ca un pumn în stomac. Tot ceea ce-și dorește ea e bun, și corect, și logic, iar eu nu pot oferi nimic din toate astea. Ea întotdeauna va fi fata din fața mea, în goana după comori, cu părul ei lucios hipnotizându-mă atât de tare, încât uit cât de inutil sunt, în spatele ei, încercând să țin pasul.

— Vreau doar să merg acasă și să dorm.

Tot nu mă uit la Bronwyn, dar cu colțul ochiului pot vedea toată bucuria de pe fața ei dispărând și, într-un mod pervers, asta mă satisface. O dezamăgesc, așa cum mi-am planificat. În sfârșit, sunt și eu bun la ceva.

Cooper

Sâmbătă, 17 noiembrie, 9.30 am

E un tablou suprarealist când cobor sâmbătă dimineața la micul dejun și o găsesc pe bunică-mea citind revista *People,* cu mine pe copertă.

Nu am pozat pentru ea. Este o fotografie cu mine și cu Kris, după ce am ieșit de la secția de poliție. După ce am dat declarațiile. Kris arată fantastic, iar eu

arăt ca și cum abia m-am trezit după o noapte în care am băut la greu. E evident care dintre noi e model profesionist.

E ciudat cum stau lucrurile cu faima asta accidentală. La început, oamenii m-au sprijinit chiar dacă am fost acuzat că am luat steroizi sau că am comis o crimă. Apoi, m-au urât pentru cine m-am dovedit a fi. Acum, mă iubesc din nou pentru că am fost la locul potrivit, la timpul potrivit și am reușit să-l dobor pe Jake cu un pumn bine plasat.

Mă gândesc că mă iubesc acum și pentru cum arăt când sunt cu Kris. Eli îi acordă lui toate meritele pentru că și-a dat seama cine este vinovatul, așa că iubitul meu este eroul acestei nebunii. Faptul că încearcă să evite atenția presei îi face să și-l dorească și mai mult.

Lucas stă vizavi de Buni și își aruncă fulgi de ciocolată în gură, în timp ce scrolează pe iPad.

— Pagina ta de Facebook are acum o sută de mii de like-uri, îmi dă el raportul.

Asta e o veste bună pentru Lucas, care a luat-o ca pe o jignire personală atunci când așa-zișii fani au dat unlike paginii, când poliția a lăsat să scape știrea că sunt gay.

Buni pufăie pe nas și azvârle revista din mână.

— Oribil. Un băiat e mort, altul are viața distrusă și aproape că ți-a nenorocit-o și pe a ta, iar oamenii se poartă de parcă ar fi o emisiune TV. Slavă Domnului că măcar atenția va fi doar pentru scurt timp îndreptată asupra voastră. Altceva va apărea la orizont și vă veți putea întoarce la normal.

Oricare ar fi această normalitate.

A trecut o săptămână de când Jake a fost arestat. Până acum, a fost acuzat de vătămare corporală, obstrucționarea justiției, fabricarea de dovezi false și multe alte chestii pe care nu le mai țin minte. Are propriul lui avocat și este reținut în același centru pentru minori unde a fost închis Nate. Ceea ce bănuiesc că e un fel de justiție filosofică, dar tot nu mă bucură prea tare. Nu pot suprapune imaginea tipului care încerca s-o ucidă pe Addy cu puștiul care a fost prietenul meu încă din clasa a noua. Avocatul lui dă vina pe anturajul în care s-a învârtit, în special pe Simon, și poate că asta este o explicație. Sau poate Ashton avea dreptate și Jake a fost mereu un obsedat să dețină controlul.

Janae cooperează cu poliția și se pare că nu va mai fi acuzată, în schimbul depoziției pe care o va face. Ea și Addy sunt prietene la cataramă, acum. Eu am sentimente contradictorii când mă gândesc la Janae și la felul în care a lăsat totul să ajungă atât de departe. Dar nici eu nu sunt așa de nevinovat, până la urmă. În timp ce Addy era amețită de analgezice, la spital, mi-a povestit totul.

Am aflat cum decizia mea panicată de a-i interzice să vină la petrecerea de după bal l-a făcut pe Simon să mă urască atât de tare încât să ajungă să-mi însceneze o crimă.

Trebuie să găsesc o cale de a trăi cu asta pe conștiință. Calea asta presupune și să iert greșelile altora, cred. Să fiu mai indulgent cu toți.

— Te vezi cu Kris mai târziu?, mă întreabă Buni.

— Dap.

Lucas continuă să-și înfulece fulgii de ciocolată fără să clipească. S-a dovedit că nu-i pasă cine știe ce dacă fratele lui mai mare are un iubit sau o iubită. Atâta doar că uneori pare să-i fie dor de Keely.

Pe care chiar o să o întâlnesc azi, înainte să mă văd cu Kris. Parțial pentru că îi datorez niște scuze, dar și pentru că a fost și ea implicată fără să vrea în ancheta asta. Deși poliția a încercat, în declarațiile publice, să n-o menționeze ca parte din confesiunea lui Simon, colegii știau deja destul cât să umple spațiile goale. I-am dat un mesaj săptămâna asta ca s-o întreb ce mai face, iar ea mi-a răspuns scuzându-se că nu a fost acolo pentru mine când a ieșit la iveală relația dintre mine și Kris. Ceea ce e mare lucru din partea ei, dacă ținem cont că am mințit-o și am rănit-o.

După asta, am mai schimbat impresii. Era dezolată pentru rolul pe care l-a avut în tot rahatul ăsta, deși nu avusese idee ce se întâmplă. Sunt unul dintre puținii oameni din oraș care poate înțelege ce aiurea e asta.

Poate că vom reuși să fim prieteni până la urmă. M-aș bucura să fie așa.

Bătrânu’ vine în bucătărie cu laptopul și-l agită fericit, de parcă ar avea un cadou înăuntru.

— Ți-ai verificat mailul?

— În dimineața asta nu, îi zic.

— Josh Langley a dat un semn, vrea să știe ce crezi despre oferta de bursă de la ei. Și oferta celor de la UCLA a venit tot azi. Încă nimic de la LSU.

Bătrânu’ n-o să fie fericit până când toate cele cinci facultăți de top n-or să-mi ofere brusc complete. Louisiana State sunt singurii care încă n-au făcut-o, ceea ce-l enervează teribil, din momentul ce ei sunt pe primul loc în clasament.

— În orice caz, Josh vrea să vorbiți săptămâna viitoare. Ești de acord?

Sigur, îi spun, deși deja am decis că nu voi merge la o facultate doar pentru baseball.

Cu cât mă gândesc mai mult la viitor, cu atât îmi dau seama că vreau ca baseball-ul să fie pe locul doi. Am toată viața înainte ca să joc, dar numai câțiva ani în care pot merge la facultate.

Și prima mea alegere e Cal State. Pentru că sunt singura facultate care nu m-a lăsat baltă când am fost la pământ.

Dar l-aș face fericit pe Bătrânu’ dacă m-aș duce să vorbesc cu Josh Langley. Am început să mă înțeleg mai bine cu taică-miu de când ofertele de bursă au revenit în peisaj. Încă nu vorbește cu mine despre Kris și se închide în el când altcineva aduce vorba despre asta. Totuși, nu mai iese în fugă, furios, din cameră.

Și a reînceput să mă privească în ochi atunci când vorbim.

E și ăsta un punct de pornire.

Addy

Sâmbătă, 17 noiembrie, 2.15 pm

Nu pot merge pe bicicletă din cauza fracturii craniului și a gleznei sucite, așa că Ashton mă duce cu mașina la programările medicale. Totul se vindecă așa cum trebuie, deși încă mai am dureri de cap dacă mă mișc prea brusc.

Vindecarea emoțională îmi va lua însă ceva mai mult. Jumătate din timp mă simt ca și cum Jake ar fi murit, cealaltă jumătate ca și cum aș vrea să-l omor eu. Pot să recunosc, în sfârșit, că Ashton și TJ aveau dreptate în legătură cu relația dintre mine și Jake. El conducea totul, iar eu îi dădeam voie. Însă niciodată nu aș fi crezut că ar fi capabil de ceea ce mi-a făcut în pădure. Inima mea se simte ca și cum ar fi în locul craniului – ruptă în două cu un topor tocit.

Nu știu nici ce simt în legătură cu Simon. Uneori, mă întristez când mă gândesc cum a planificat el să distrugă patru oameni care i-au răpit ceea ce își dorește toată lumea – să aibă succes, prieteni, să fie iubit. Să fie *văzut.*

Dar în cea mai mare parte a timpului îmi doresc să nu-l fi cunoscut niciodată.

Nate m-a vizitat la spital și l-am văzut de câteva ori și de când am ieșit. Mă îngrijorează. Nu e genul care să se deschidă în fața ta, dar a spus destule ca să-mi dau seama că se simte la pământ. Toată treaba cu arestarea l-a făcut să se simtă o persoană lipsită de valoare. Am încercat să-l conving că nu e așa, dar nu știu cât m-a luat în serios. Mi-aș dori să mă asculte, pentru că dacă există cineva care știe cât rău îți poate face lipsa încrederii în sine, atunci eu sunt acea persoană.

TJ mi-a dat câteva mesaje de când am ieșit din spital. A bătut apropouri cum că ar vrea să fim împreună, așa că într-un final a trebuit să-i spun că n-o să se întâmple. Sub nicio formă n-o să mă cuplez cu acel om împreună cu care, fără să vreau, am pornit acest șir de evenimente nefericite. Regret asta, pentru că am fi putut fi fericiți, dacă lucrurile ar fi stat altfel. Dar încep să-mi dau seama că

există chestii pe care nu le mai poți îndrepta, indiferent cât de bune sunt intențiile tale.

Este în regulă, totuși. Nu sunt de acord cu maică-mea, care spune că TJ a fost ultima mea șansă de a nu sfârși ca o bătrână singură și acră. Nu e experta în relații care se crede, nici pe departe.

Mai degrabă aș accepta sfaturi de la Ashton, care l-a făcut pe Eli să se îndrăgostească până peste cap de ea. A căutat-o, după ce lucrurile s-au liniștit cu Nate, și a invitat-o la o întâlnire. I-a răspuns că încă nu e pregătită să aibă o relație, așa că el își întrerupe programul lui încărcat ca naiba numai pentru a o duce la întâlniri nonconformiste, care să nu treacă drept ieșiri clasice. Iar ea trebuie să recunoască până la urmă că îi place să iasă cu el.

— Nu știu însă dacă îl pot lua în serios, îmi spune, când mă urc în mașină și îmi las cârjele deoparte, după ce am fost la medic pentru control. Adică, uită-te numai la cum arată părul lui!

— Mie îmi place părul lui. Are personalitate. În afară de asta, arată moale, ca un norișor.

Ashton rânjește și îmi dă la o parte o șuviță de pe frunte.

— Mie îmi place *al tău.* Mai lasă-l să crească puțin și vom arăta ca și cum am fi gemene.

Ăsta e și planul meu secret. În tot timpul ăsta, am invidiat părul lui Ashton.

— Am ceva să-ți arăt, îmi spune în timp ce ne îndepărtăm de spital. O veste bună.

— Serios? Ce anume?

Uneori îmi e și greu să-mi amintesc cum sună o veste bună.

Ashton clatină din cap și zâmbește.

— E ceva ce trebuie arătat, nu povestit.

Oprește mașina în fața unei clădiri de apartamente din vecinătatea Bayview-ului, un loc modern și plăcut. Ashton își potrivește pașii cu ai mei și intrăm într-un hol mare și luminos, apoi mă îndrumă spre o bancă.

— Așteaptă-mă aici, îmi spune și îmi proptește cârjele de bancă.

Dispare apoi după colț, iar când se întoarce zece minute mai târziu mă conduce spre lift. Urcăm până la etajul al treilea.

Bagă cheia ca să descuie ușa pe care scrie 302, apoi intrăm într-un apartament mare, cu tavan înălțat, asemănător cu al unei mansarde. Are multe ferestre, cărămidă pe pereți și podele de lemn lăcuit. Mă îndrăgostesc pe loc de el.

— Cum ți se pare?, mă întreabă.

Îmi sprijin cârjele de perete și intru în bucătăria deschisă, admirând faianța cu mozaic. Cine știa că în Bayview poate exista așa o minunăție?

— E superb. Te gândești să-l închiriezi?

Încerc să par entuziasmată, nu speriată fiindcă urmează să mă lase singură cu maică-mea. Ashton nu e acasă de foarte multă vreme, dar deja m-am obișnuit s-o am acolo.

— Deja am făcut-o, spune ea zâmbitoare, făcând piruete pe podeaua din lemn. Charlie și cu mine am primit o ofertă să vindem apartamentul nostru în timp ce tu erai în spital. Urmează să semnăm contractul și îmi vor reveni ceva bani. El a acceptat să-și plătească singur taxele de facultate de acum înainte, ca parte a înțelegerii de divorț. Munca mea încă merge încet, dar voi avea suficienți bani cât să nu-mi fac probleme o vreme. Iar Bayview este mai ieftin ca San Diego. Apartamentul ăsta ar costa acolo de trei ori mai mult.

— Asta e grozav!

Chiar sper că mă descurc destul de bine să mimez entuziasmul. Chiar mă bucur pentru ea, serios. Atâta doar că îi voi simți lipsa.

— Ar fi bine să-mi păstrezi și mie o cameră, fiindcă voi veni în vizită, îi zic.

— Am o cameră liberă. Dar nu vreau să mă vizitezi.

Mă holbez la ea. Poate că nu am auzit-o bine. Credeam că am început să ne înțelegem cât de cât în ultimele două luni.

Râde când îmi vede expresia.

— Vreau să *locuiești* aici, prostuțo. Ai și tu nevoie să ieși din casa aia, la fel de multă pe câtă am și eu. Mama a fost de acord. E în faza aia terminală cu Justin în care speră că să petreacă timp împreună le va salva relația. În plus, în câteva luni faci optsprezece ani și vei putea locui unde vrei tu.

Înainte să apuce să termine, o îmbrățișez strâns. Rămâne în îmbrățișarea asta câteva secunde, chiar dacă nu poate respira. Încă nu am deprins arta manifestării afecțiunii între surori.

— Haide, vino să-ți vezi camera.

Șchiopătez până ajung într-o cameră scăldată de soare, cu o fereastră uriașă, de la care se vede o pistă pentru biciclete și un parc, în depărtare. Rafturi de bibliotecă sunt aliniate pe perete, iar pe tavan sunt becuri în toate culorile. Îmi place totul la camera asta. Ashton se sprijină de ușă și îmi zâmbește.

— Un început nou pentru amândouă, ce zici?

În sfârșit, simt că asta ar putea să fie adevărat.

Bronwyn

Duminică, 18 noiembrie, 10.45 am

A doua zi după ce Nate a fost eliberat, am dat singurul meu interviu în presă. Nici măcar n-am vrut s-o fac. Dar Mikhail Powers în persoană m-a prins în fața casei și așa cum mă așteptam de când am văzut cum charisma lui personală s-a aplecat și asupra cazului nostru, nu am putut rezista să nu vorbesc cu el.

— Bronwyn Rojas. Celebritatea momentului, mi-a zis.

Era îmbrăcat într-un costum bleumarin, cu o cravată cu model fin, iar o brățară i-a scânteiat la încheietură când mi-a întins mâna. Era atât de captivant, că aproape nici n-am observat camera de filmat din spatele lui.

— De săptămâni bune îmi doresc să vorbesc cu tine. N-ai abandonat niciodată lupta pentru a-ți salva prietenul, așa e? Admir asta. Te-am admirat pe parcursul întregii anchete.

— Mulțumesc, spun, cu o voce timidă.

A fost o încercare transparentă de a mă flata și a funcționat.

— Mi-ar plăcea enorm să-ți aud părerea despre tot ce s-a întâmplat. Ne poți acorda câteva minute, în care să ne povestești cum a fost tot chinul ăsta pentru tine și cum te simți acum, că s-a terminat?

N-ar fi trebuit s-o fac. Robin și familia mea avusesem ultima noastră întâlnire în dimineața aceea, iar sfatul ei înainte de despărțire fusese să stau mai mult în umbră până ce totul va fi uitat. Avusese dreptate, ca întotdeauna. Dar mai era ceva ce aș fi vrut să-mi iau de pe suflet și nu avusesem ocazia până atunci.

— Un singur lucru.

Am privit în cameră, în timp ce Mikhail mă încuraja cu zâmbetul lui irezistibil.

— Am trișat la ora de chimie și îmi pare rău pentru asta. Nu doar pentru că m-a aruncat în haosul care a urmat, ci mai ales pentru că e un lucru îngrozitor. Părinții mei m-au învățat să fiu onestă și muncitoare, așa cum sunt și ei, și i-am dezamăgit. Nu a fost corect față de ei, față de profesorii mei, sau față de facultățile unde îmi doream să merg și nu a fost corect față de Simon.

Vocea începuse să-mi tremure și nu mai reușisem să-mi rețin lacrimile.

— Dacă aș fi știut… Dacă m-aș fi gândit că… Niciodată nu voi înceta să-mi pară rău pentru ce am făcut. Nu voi mai face așa ceva niciodată. Asta e tot ce am vrut să spun.

Mă îndoiesc că era ceea ce Mikhail își dorise să audă, dar folosise oricum materialul în ultima ediție despre cazul Bayview. Umblă vorba că va înscrie emisiunile cu tema aceasta la premiile Emmy.

Părinții mei continuă să-mi spună că nu mă pot învinovăți singură pentru ce a făcut Simon. Așa cum și eu le spun lui Cooper și Addy același lucru. Și i-aș spune și lui Nate, dacă m-ar lăsa, dar n-am mai auzit nimic de el de când a fost

eliberat. Vorbește mai mult cu Addy decât cu mine, acum. Adică, bine, e normal să vorbească cu Addy, care e un rock star, dar chiar și așa.

Într-un final, a fost de acord să mă lase să trec pe la el ca să stăm de vorbă, dar nu mai simt entuziasmul meu obișnuit atunci când sun la ușă. Ceva s-a schimbat de când a fost arestat. Aproape că nu mă aștept să fie acasă, dar îmi deschide ușa care scârțâie și îmi face loc să intru.

Casa lui Nate arată mai bine decât în perioada în care am mers acolo ca să-l hrănesc pe Stan. Mama lui s-a mutat aici și a adăugat diferite detalii, cum ar fi draperiile, pernele decorative și tablouri pe pereți. Singura dată când Nate a vorbit cu mine după ce a ieșit mi-a spus că mama lui l-a convins pe taică-su să meargă la dezalcoolizare. Nate nu-și făcea mari speranțe, dar sunt convinsă că să nu-l mai aibă pe tatăl lui prin preajmă o vreme chiar e o ușurare.

Nate se aruncă pe un fotoliu din sufragerie, iar eu mă îndrept spre Stan și mă uit în cușca lui, bucuroasă că am cu ce să-mi ocup timpul până mă obișnuiesc din nou cu prezența lui Nate. Își ridică una din labele din față spre mine și eu încep să râd.

— Cumva Stan tocmai mi-a făcut cu mâna?

— Dap. Face asta cam o dată pe an. E singura lui mișcare.

Nate zâmbește, și pentru o secundă lucrurile revin la normal între noi. Apoi zâmbetul i se stinge și el se uită în jos.

— Așa, deci. De fapt, nu am prea mult timp liber. Lopez, polițista, a insistat să-mi iau un job de weekend la o firmă de construcții în Eastland. Trebuie să fiu acolo în douăzeci de minute.

— Asta e super.

Înghit cu greu, am un nod în gât. De ce îmi e așa dificil să vorbesc cu el acum? Cu câteva săptămâni în urmă, era cel mai ușor lucru din lume.

— Eu doar… cred că am vrut să spun că știu prin ce ai trecut, că a fost oribil, și înțeleg dacă nu vrei să vorbești despre asta. Dar sunt aici dacă vrei s-o faci. Și mie încă… îmi pasă de tine. La fel de mult ca întotdeauna. Așa că… asta e tot, zic.

E un început prost, mai ales că nici nu se uită la mine în timpul micului meu discurs trist. Când o face, într-un final, ochii lui nu au nicio expresie.

— Voiam să vorbesc cu tine despre asta. În primul rând, mulțumesc pentru tot ce ai făcut. Pe bune, îți sunt recunoscător. Probabil că niciodată nu voi putea să te răsplătesc. Dar e timpul să revenim la normal, nu? Și nu suntem normali unul pentru celălalt.

Își ferește din nou ochii și asta mă ucide. Dacă s-ar uita la mine mai mult de zece secunde, cu siguranță nu mi-ar spune asta.

— Da, nu suntem.

Sunt surprinsă că vocea îmi pare calmă și sigură.

— Dar asta n-a contat niciodată pentru mine și n-am crezut să conteze nici pentru tine. Sentimentele mele nu s-au schimbat, Nate. Încă mai vreau să fiu cu tine.

N-am mai spus niciodată atât de direct ceva care înseamnă așa mult pentru mine, și sunt într-un fel mândră că am curaj. Dar lui Nate pare să nu-i pese. Și, dacă nu mă las descurajată de obstacolele ivite din exterior în calea noastră – *Părinți care nu sunt de acord? Nicio problemă! Închisoare? Te scot eu cumva de acolo!* – indiferența lui mă face să mă clatin.

— Nu văd care ar fi rostul. Avem vieți diferite și nimic în comun, acum că ancheta a luat sfârșit. Tu trebuie să te pregătești să fii cea mai tare în facultate, iar eu…

Pufnește pe nas, cu tristețe.

— Eu voi face exact opusul, care o fi ăla.

Vreau să-mi arunc brațele în jurul lui și să-l sărut până ce încetează să mai vorbească așa. Dar fața lui arată ca și cum mintea îi e la kilometri distanță, unde s-a oprit să aștepte și trupul s-o prindă din urmă. Ca și cum m-ar fi lăsat să vin aici doar din politețe. Și nu pot suporta asta.

— Dacă așa simți…

Dă din cap atât de rapid, că până și ultima mea fărâmă de speranță se spulberă.

— Dap. Baftă cu toate, Bronwyn. Mulțumesc încă o dată.

Se ridică de parcă ar vrea să mă conducă până la ușă, dar nu pot suporta acum amabilitatea lui ipocrită.

— Nu te deranja, îi spun, și trec de el, ținându-mi ochii în pământ.

Ies din casă și merg drept la mașina mea, obligându-mi picioarele să nu alerge și cotrobăind în geantă cu mâini care îmi tremură rău până îmi găsesc cheia.

Conduc până acasă fără să plâng, fără să clipesc, și reușesc să ajung până în camera mea înainte să-mi pierd cumpătul. Maeve bate încet la ușă, apoi intră fără să aștepte invitație. Se ghemuiește lângă mine și îmi mângâie părul, iar eu suspin în pernă, ca și cum inima tocmai mi s-a sfărâmat în milioane de bucăți. Ceea ce chiar s-a întâmplat.

— Îmi pare rău, spune ea.

Știa unde mă duc, și nu e nevoie să-i povestesc cum a mers.

— E un nesimțit.

Nu mai spune nimic altceva până ce nu mă ridic în fund și îmi frec ochii care mă dor și mă mănâncă. Am uitat cât de obositor poate fi plânsul.

— Îmi pare rău că nu te pot face să te simți mai bine, spune Maeve. Dar am ceva care totuși s-ar putea să te înveselească.

Își scoate telefonul din buzunar.

— Multe comentarii pe Twitter despre declarația pe care i-ai dat-o lui Mikhail Powers. Toate pozitive, apropo.

— Meave, nu-mi prea pasă de Twitter, îi spun cu o voce obosită.

N-am mai intrat pe internet de când a început totul. Deși profilul meu era privat, tot se crease un balamuc, care mai de care avea o opinie pe care voia să și-o exprime acolo.

— Știu. Dar ar trebui să vezi asta.

Îmi întinde telefonul ei și îmi arată o postare de pe timeline-ul meu. Este de la Universitatea Yale.

> Să greșești e omenește @BronwynRojas. Așteptăm cu nerăbdare să te înscrii la noi.

EPILOG

Trei luni mai târziu

Bronwyn
Vineri, 16 februarie, 6.50 pm

Cam sunt cu Evan Neiman, acum. A început totul ușor, ușor. La început, ne nimeream împreună în grupuri mari, apoi în grupuri ceva mai mici, și cu câteva săptămâni în urmă m-a condus acasă după ce o parte dintre noi am fost la Yumiko, să ne uităm la *Burlacul.* La mișto, ca să avem ce critica pe urmă. Când am ajuns în fața casei mele, s-a aplecat spre mine și m-a sărutat.

A fost… plăcut. Sărută destul de bine. Mi-am dat seama că analizam sărutul în toate detaliile lui chiar în clipa în care se petrecea, felicitându-l în minte că se descurcă bine și remarcând în același timp absența oricărei chimii între noi. Inima nu mi-a bătut mai repede, picioarele nu mi-au tremurat. A fost un sărut ok cu un băiat drăguț. Genul de băiat pe care mi l-am dorit întotdeauna.

Acum, lucrurile stau aproape identic cum mi le-am imaginat eu pe vremea când mă gândeam că aș putea fi cu Evan. Suntem un cuplu solid. Am din oficiu un partener pentru balul din primăvară, ceea ce e bine. Dar îmi planific viața post-Bayview într-un mod care nu are nimic de-a face cu el. Suntem, în cel mai bun caz, un cuplu cu durată limitată, până la absolvire.

Am trimis înscrierea mea la Yale și voi afla luna viitoare dacă am intrat sau nu, împreună cu toți ceilalți care vor să studieze acolo. Dar nu mai am senzația aia de panică, nu mai simt că viitorul meu depinde numai de asta. În weekend-uri, am făcut practică în firma lui Eli, și începe să mi se pară atractivă și varianta de a rămâne prin zonă și a lucra pentru *Până la Proba Contrară.*

Lucrurile sunt în continuă schimbare și încerc să mă împac cu asta. Mă gândesc mult la Simon și la ceea ce presa a numit „furia față de ceea ce credea că merită” – convingerea lui că i se datora ceva ce nu îi era oferit. Și că ar trebui să plătim cu toții din cauza asta. E aproape imposibil de înțeles, atâta doar că există acel colț al minții mele care m-a împins să copiez la test, pentru a primi apreciere. O apreciere pe care nu o meritam. Nu mai vreau să fiu niciodată acea persoană.

Singurul loc în care îl mai văd pe Nate e la școală. Vine acum mai des față de cum obișnuia, și bănuiesc că se simte ok. Nu pot ști sigur, pentru că nu mai vorbim. Chiar deloc. Nu a glumit când a spus să ne întoarcem la viețile noastre separate.

Uneori, aproape că îl surprind uitându-se la mine, dar poate e doar ceea ce sper eu să se întâmple.

Sunt mereu cu gândul la el, și asta e tare nasol. Am sperat că să fiu cu Evan mi-l va scoate cât de cât din minte, dar se pare că a făcut mai mult rău. Încerc să nu mă gândesc la Evan când nu sunt cu el, ceea ce înseamnă că uneori sunt o iubită neglijentă și nepăsătoare. Cum ar fi în seara asta.

Am un concert de pian alături de orchestra din San Diego. Face parte dintr-o serie de concerte ale lor pentru liceeni, un eveniment la care m-am înscris încă dintr-a noua, și nu primisem până atunci o invitație. Am primit-o într-un final luna trecută. Probabil din cauza celebrității pe care am câștigat-o în mod nedorit, deși îmi place să cred că filmarea pe care am trimis-o, cu mine cântând, a avut și ea o contribuție.

— Ai emoții?, mă întreabă Maeve când coborâm în sufragerie.

S-a îmbrăcat pentru concert într-o rochie de catifea vișinie care are un aer medieval, iar părul și l-a împletit într-o coadă largă, în care a prins agrafe cu pietricele. De curând, a obținut rolul lui Lady Guinevere în piesa *King Arthur,* la școală, și cred că a intrat cam prea mult în pielea personajului. Îi stă bine, totuși. Eu sunt îmbrăcată mai conformist, într-o rochie evazată până la genunchi, cu buline discrete, gri pe negru, și cu un decolteu cuminte.

— Puțin, îi răspund, dar deja nu mă mai ascultă.

Degetele îi tastează de zor pe telefon, probabil programează o altă repetiție de weekend cu băiatul care îl joacă pe Lancelot în *King Arthur.* Băiat care li este doar amic, după cum spune ea. *Cum să nu.*

Mi-am scos și eu telefonul, ca să dau mesaje cu ultimele indicații lui Kate, Yumiko și Addy. Cooper îl aduce pe Kris, dar mai întâi vor lua cina cu părinții lui, așa că probabil vor întârzia. Cu părinții lui Kris, adică. Tatăl lui Cooper se dă mult mai încet pe brazdă, nu a ajuns încă în acel punct. Yumiko mă întreabă dacă Evan va fi deja acolo, și abia în acel moment îmi dau seama că am uitat să-l invit.

Dar e în regulă. Nu e cine știe ce eveniment. A apărut și în ziar știrea cu concertul, și sunt sigură că l-ar fi menționat el dacă ar fi vrut să vină.

Suntem la Opera Copley, în fața unei mulțimi imense. Când îmi vine rândul să cânt, mă urc pe scenă, atât de uriașă, încât face pianul din centrul ei să pară o miniatură. Publicul e tăcut, cu excepția celor câțiva care tușesc sec, iar tocurile

mele se aud tare pe podeaua lustruită, îmi îndrept rochia sub mine înainte să mă așez pe scaunul negru, tapisat. Nu am mai cântat niciodată în fața atât de multor oameni, dar nu sunt pe cât de emoționată îmi imaginam că voi fi.

Îmi mișc degetele ca să le dezmorțesc și aștept un semn din culise. Când încep să cant, îmi dau seama că va fi cel mai bun concert al meu. Fiecare notă curge firesc, dar nu e numai asta. Când ating punctul culminant și notele blânde care urmează, las să se scurgă în muzică toate emoțiile pe care le-am trăit în ultimele luni. Simt fiecare acord ca și cum ar fi o bătaie a inimii mele. Și publicul o face și el.

Aplauze puternice și lungi se aud în sală după ce termin. Mă ridic în picioare și mă înclin, absorb energia mulțimii până când directorul programului îmi face semn să mă retrag în culise. În spate, primesc florile pe care părinții mi le-au adus acolo. Le țin strâns în brațe în timp ce îi ascult și pe ceilalți artiști.

După ce se termină, mă întâlnesc cu fetele în foaier. Kate și Yumiko îmi dau un buchet mic de flori, pe care îl pun peste cele pe care le am deja în brațe. Addy are obrajii îmbujorați și zâmbește. Poartă jacheta noii ei echipe de atletism peste o rochie neagră de seară, ca și cum ar fi cea mai fancy combinație. Părul îi vine până la umeri și este aproape identic cu al surorii ei, în afară de culoarea mov, la care nu a vrut să renunțe.

— Ai cântat super! spune plină de entuziasm, și mă cuprinde într-o îmbrățișare. Ar fi trebuit să te lase pe tine să ții *tot* concertul.

Spre surpriza mea, din spatele ei apar Ashton și Eli. Ashton spusese că o să ajungă, dar nu mi-am imaginat că Eli ar putea pleca atât de devreme de la birou. Uite că m-am înșelat. Ei doi sunt un cuplu oficial acum, iar Eli reușește ca prin miracol să-și facă timp pentru orice vrea Ashton să facă. Are acea privire fericită și pierdută de care nu scapă niciodată când e în preajma ei și mă îndoiesc că a ascultat ceva din ce am cântat eu.

— N-a fost rău deloc, Bronwyn, îmi spune.

— Te-am filmat, mă anunță Cooper. Îți trimit link-ul imediat cum fac niște mici editări.

Kris, care arată fermecător într-un hanorac și blugi negri, își dă ochii peste cap.

— Cooper a învățat într-un final să folosească iMovie, și acum nu mai ai cum să-l oprești. Crede-mă pe cuvânt, am încercat.

Cooper rânjește, apoi își bagă telefonul în buzunar și îl ia pe Kris de mână.

Addy își tot sucește gâtul ca să se uite prin foaierul plin de lume, așa că mă gândesc că o fi adus vreun tip de care nu știu eu.

— Aștepți pe cineva?, o întreb.

— Ce? Nu, spune ea grăbit. Doar inspectam clădirea, e foarte frumoasă.

Addy minte cel mai prost din tot universul. Îi urmăresc privirea, dar nu observ niciun tip misterios. Totuși, ea nu pare dezamăgită.

Oamenii se opresc să ne vorbească, să ne felicite, așa că ne ia jumătate de oră mie și lui Maeve să ajungem afară, unde sunt părinții noștri.

— A trebuit să parchez departe. Voi trei nu vreți să mergeți până acolo cu tocurile astea. Stați aici, și eu aduc mașina, spune tata.

— Perfect, zice mama și îl sărută pe obraz.

Îmi strâng florile în brațe și mă uit la oamenii frumos îmbrăcați din jurul nostru, care se împrăștie în toate direcțiile, o gașcă bine dispusă, veselă. Un rând de mașini trec încet prin fața Operei, dar a tatei nu e printre ele, e prea devreme să se fi întors deja. Văd un Lexus. Un Range Rover. Un Jaguar.

O motocicletă.

Inima îmi bate cu putere când farurile motocicletei se sting și posesorul își scoate casca. Nate se dă jos, trece de un cuplu de bătrâni și înaintează spre mine, cu ochii privind fix în ai mei.

Nu mai pot respira.

Maeve o atinge pe mama pe braț.

— Ar trebui să mergem mai aproape de parcare, ca tata să ne vadă, zice ea.

Ochii mei s-au pierdut în ai lui Nate, așa că mai mult aud decât văd nemulțumirea maică-mii. Dar, totuși, se îndepărtează alături de Maeve, așa că sunt singură pe trotuar când Nate ajunge la mine.

— Bună, îmi spune.

Se uită la mine cu ochii ăia de vis, mărginiți de gene întunecate, și o grămadă de resentimente îmi agită sângele. Nu vreau să-i văd ochii ăia idioți, buzele alea idioate și nicio altă parte din fața lui idioată care m-a făcut să mă simt oribil în ultimele trei luni. Am avut și eu într-un final o seară numai a mea, în care să mă pierd și în altceva decât în viața mea sentimentală patetică. Acum a distrus-o și pe asta.

Dar nu-l voi lăsa să o vadă, nu-i voi da satisfacție.

— Bună, Nate.

Mă surprinde din nou vocea mea calmă, reținută. Nu ți-ai da seama ascultând-o cât de tare îmi bate inima.

— Ce mai faci?

— Bine, spune el și își îndeasă mâinile în buzunare.

Arată… ciudat? La fel ca întotdeauna.

— Tata e din nou la dezalcoolizare. Dar e un lucru bun. Încearcă încă o dată.

— Asta e minunat. Sper să meargă de data asta.

Nu par prea convinsă, deși sunt. Cu cât Nate stă mai mult aici, cu atât mai greu îmi este să mă port firesc.

— Cum e mama ta?

— E bine. Muncește. Și-a adus totul aici din Oregon, așa că mă gândesc că o să mai stea o vreme. Ăsta e planul, cel puțin.

Își trece o mână prin păr și mă privește cu pleoapele pe jumătate lăsate. Cam așa cum mă privea înainte să mă sărute.

— Am văzut concertul. Am greșit în seara aia, acasă la tine, când te-am ascultat. *Asta,* azi, a fost cea mai grozavă chestie pe care am ascultat-o vreodată.

Îmi strâng florile în brațe atât de tare, încât spinii trandafirilor îmi înțeapă pielea.

— De ce?

— De ce *ce*?

— De ce ai venit? Adică…

Îmi ridic privirea ca să cuprind mulțimea care se împrăștie.

— Nu prea e genul tău de concert, nu?

— Nu, recunoaște Nate. Dar e o chestie importantă pentru tine, nu? Am vrut să fiu aici.

— De ce?, repet eu.

Vreau să întreb mai multe, dar nu pot. Gâtul mi se strânge, iar ochii mi se umplu de lacrimi. Mă concentrez pe respirație și îmi apăs degetele pe spinii trandafirilor, sperând ca durerea să-mi mute gândurile într-acolo. Ok. Așa, bine. Lacrimile nu au mai curs. Dezastrul a fost evitat.

În secundele care au trecut, Nate a venit și mai aproape de mine. Nu mai știu unde să mă uit, pentru că din orice parte l-aș privi simt că voi începe să plâng.

— Bronwyn.

Își freacă ceafa, înghite cu greutate și îmi dau seama că e la fel de emoționat ca și mine.

— Am fost un idiot. Arestarea m-a dat complet peste cap. M-am gândit că îți va fi mult mai bine fără mine în viața ta, deci… am făcut să se întâmple lucrul ăsta. Îmi pare rău.

Îmi cobor ochii spre tenișii lui. Par punctul cel mai sigur acum. Nu am încredere în vocea mea, ca să vorbesc.

— Chestia e că… niciodată n-am fost cu nimeni cu adevărat, știi? Nu o spun ca să-mi plângi de milă. Doar ca să încerc să-ți explic. Nu am știut ce să fac în astfel de situații. Nu știu cum merg lucrurile într-o relație. Nu am știut că nu te

poți preface și în adâncul sufletului. Am tot vorbit cu Addy despre asta, pentru că ea nu vrea s-o lase baltă.

Râde puțin și își mută greutatea de pe un picior pe altul, lucru pe care îl observ fiindcă mă uit în continuare la tenișii lui.

— Am întrebat-o dacă crede că vei fi furioasă dacă voi încerca să vorbesc cu tine, și ea a zis că nu contează chiar dacă vei fi. Că îți datorez oricum o explicație. Are dreptate. Ca întotdeauna.

Addy. Băgăcioasa aia mică. Nu e de mirare că își tot sucea gâtul în foaier.

Îmi dreg vocea și încerc să vorbesc, deși nodul din gât îmi rămâne.

— Nu ai fost doar iubitul meu, Nate. Ai fost și *prietenul* meu. Adică, am crezut că ai fost. Pe urmă, brusc, n-ai mai vorbit cu mine, ca și cum între noi n-ar fi fost niciodată nimic.

Îmi mușc interiorul obrazului ca să nu izbucnesc în lacrimi.

— Știu. A fost… la naiba, nici nu știu cum să explic, Bronwyn. Tu ai fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată și asta m-a panicat. Am crezut că o să-ți distrug viața. Sau că tu o vei distruge pe a mea. Așa merg lucrurile în familia Macauley. Dar tu nu ești așa.

Expiră adânc și vocea îi devine mai gravă.

— Nu ești ca nimeni altcineva. Am știut asta încă de când eram copii și… pur și simplu am dat-o în bară. Am avut o șansă, în sfârșit, și am dat-o în bară.

Așteaptă să spun și eu ceva, dar nu pot încă.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să vin. Ți-am pus greutatea asta pe umeri, din senin. Nu am vrut să-ți stric seara cea mare.

Mulțimea s-a mai rărit, iar aerul e mai răcoros. Taică-miu o să se întoarcă în curând. Ridic în sfârșit privirea, și e pe cât de tulburător mă așteptam să fie.

— M-ai rănit foarte tare, Nate. Nu poți veni aici în fugă pe motocicletă, cu fața asta, și să aștepți ca totul să fie bine dintr-odată. Nu e.

— Știu.

Ochii lui îi caută pe ai mei.

— Dar speram ca… Adică, ceea ce ai spus și tu mai devreme. Cum am fost și prieteni. Voiam să te invit… știu, poate e stupid, după toate astea, dar știi cinematograful Porter, din Clarendon? Unde rulează și filme mai vechi? Au continuarea la *Divergent* acolo. Mă întrebam dacă, ăăă, ai vrea să mergi cândva.

Facem o pauză lungă. Gândurile mele sunt amestecate într-un haos complet, dar sunt convinsă de un lucru – dacă îi voi spune nu, va fi din orgoliu și din teama de a nu fi rănită. Nu fiindcă e ceea ce-mi doresc.

— Să mergem ca prieteni?, zic.

— Ca orice vrei tu. Adică, mda. Ar fi perfect și ca prieteni.

— Tu urăști filmul ăla.
— Chiar da.
Pare resemnat, și aproape că îmi vine să zâmbesc.
— Dar tu îmi placi la nebunie. Te plac pe tine mai mult decât urăsc filmul. Mi-e dor de tine.
Ridic o sprânceană, și el adaugă repede:
— Ca pe o prietenă.
Ne uităm unul la altul câteva secunde, apoi el clatină din cap.
— Ok, dacă e să fiu sincer până la capăt, mai mult decât o prietenă. Dar înțeleg că nu te poți gândi acuma la asta. Chiar și așa, tot îmi doresc să te duc la un film de rahat, care ție îți place și să petrecem câteva ore împreună. Dacă îmi dai voie.
Obrajii îmi ard, iar colțurile buzelor se zbat să se ridice într-un zâmbet. Fața mea este o mare trădătoare. Nate vede asta și privirea i se luminează, dar, cum tot nu zic nimic, începe să se tragă de gulerul tricoului și își lasă capul în jos, ca și cum l-aș fi refuzat deja.
— Bine. Măcar gândește-te la asta, e ok?
Trag aer în piept. Când Nate mi-a dat papucii, mi-a frânt inima, și gândul că m-aș putea pune din nou și de bunăvoie în calea aceleiași dureri e înspăimântător. Însă am riscat oricum totul atunci când i-am spus ce simt pentru el. Și, din nou, când l-am ajutat să iasă din închisoare.
Poate că merită să risc și a treia oară.
— Dacă recunoști că *Insurgent* este un tur de forță cinematografic și că mori de nerăbdare să-l vezi, o să iau în considerare invitația ta.
Nate își dă capul pe spate și îmi zâmbește larg, ca și cum ar fi chiar soarele care răsare pe negândite.
— *Insurgent* este un tur de forță cinematografic și mor de nerăbdare să-l văd.
Fericirea începe să-mi clocotească prin vene, făcând să-mi fie din ce în ce mai greu să păstrez o expresie serioasă. Reușesc, cu toate astea, pentru că nu vreau să-i ușurez sarcina atât de mult. Nate vă trebuie să aștepte până la finalul seriei *Divergent* ca să fim mai mult decât prieteni.
— Ai fost rapid. Speram să opui mai multă rezistență.
— Deja am irosit prea mult timp, îmi spune.
— Bine, atunci, O să te sun.
Zâmbetul lui Nate devine mai reținut.
— Până la urmă, n-am făcut schimb de numere niciodată, nu?, zice.
— Mai ai telefonul ăla de pe care mă sunai?

Al meu stă în dulap, încărcat, pentru orice eventualitate. Așa a fost în tot timpul care a trecut.

— Dap, îl mai am.

Zgomotul unui claxon îmi trece prin creier. BMW-ul lui taică-miu se îndreaptă încet spre noi, iar mama lasă geamul în jos ca să se uite la mine. Dacă ar trebui să folosesc un singur cuvânt ca să-i descriu expresia, acesta ar fi *resemnată.*

— Mi-a venit mașina, îi spun lui Nate.

Se întinde și-mi apucă mâna, o strânge ușor, apoi îmi dă drumul. Jur pe ce am mai sfânt, scântei adevărate îmi trec prin piele.

— Mulțumesc că nu mi-ai spus direct să mă duc naibii. Aștept un semn, ok? Oricând ești pregătită.

— Bine.

Trec de el, mă îndrept spre mașina alor mei și îl simt că se întoarce să mă urmărească cu privirea. Îmi dau în sfârșit voie să zâmbesc și, acum că am început, nu mă mai pot opri. Dar e bine așa, până la urmă.

Îi surprind reflexia în oglinda mașinii și văd că nici el nu poate să nu zâmbească.

MULȚUMIRI

Atât de mulți oameni m-au ajutat de-a lungul călătoriei de la ideea cărții până la publicarea în sine, și le voi fi mereu recunoscătoare. În primul rând, un *mulțumesc* profund lui Rosemary Stimola și Allison Remcheck, fără de care acest roman nu ar fi existat. Vă mulțumesc că ați riscat cu mine, dar și pentru sfaturile voastre geniale și sprijinul neîncetat.

Krista Marino, îți mulțumesc că ești un editor incredibil, care înțelege cu adevărat povestea și personajele. Aportul tău și imboldurile date au făcut mai puternică această carte, în feluri la care nici nu m-aș fi gândit. Îi mulțumesc echipei Random House/Delacorte Press, sunt onorată să mă număr printre autorii voștri.

Scriitorii sunt mai buni atunci când fac parte dintr-o comunitate. Erin Hahn, primul meu critic, îți mulțumesc că ai fost atât de sinceră, de neobosită în încurajările tale și o prietenă bună. Vă mulțumesc, Jen Fulmer, Meredith Ireland, Lana Kondryuk, Kathrine Zahm, Amelinda Berube și Ann Marjory K pentru cuvintele înțelepte și pentru că ați citit cu atenție. Fiecare dintre voi a îmbunătățit această carte.

Vă mulțumesc, Amy Capelin, Alex Webb, Bastian Schlueck și Kathrin Nehm pentru că ați dus *Unul dintre noi minte* la publicul de peste tot.

Îți mulțumesc, draga mea soră Lynne, pentru că la masa ta din bucătărie m-am așezat prima dată și am spus „Voi scrie în sfârșit o carte.” Tu ai citit fiecare cuvânt scris de mine de atunci, și ai crezut în mine când totul părea doar un vis îndepărtat. Vă mulțumesc, Luis Fernando, Gabriela, Carolina și Erik, pentru iubire și sprijin, pentru că m-ați tolerat cu laptopul meu în brațe la întâlnirile de familie. Vă mulțumesc, Jay și April, voi faceți parte din orice poveste pe care o scriu, și lui Julie, pentru că s-a interesat de progresul cărții.

Le port o recunoștință adâncă mamei și tatălui meu, pentru că mi-au transmis pasiunea cititului și m-au învățat disciplina necesară scrisului. Și profesoarei mele din clasa a doua, regretata Karen Hermann Pugh, care a fost primul om ce m-a numit o povestitoare. Îmi doresc să fi putut să-i mulțumesc chiar în persoană.

Toată iubirea din lume merge către fiul meu inteligent, amuzant și altruist, Jack. Sunt mândră în fiecare zi de tine.

Și, în final, tuturor cititorilor mei – vă mulțumesc din străfundul inimii pentru că ați ales să vă petreceri timpul liber cu această carte. Sunt atât de fericită că o împart cu voi.

Despre autoare

Karen M. McManus este licențiată în engleză la College Holy Cross și are un master în jurnalism la Northeastern University. Când nu scrie sau nu lucrează în Cambridge, Massachusetts, McManus adoră să călătorească împreună cu fiul ei. *Unul dintre noi minte* este romanul ei de debut. Mai multe despre autoare puteți afla pe site-ul său oficial, karenmemanus.com.